Pegasus Yayınları: 695
Bestseller Roman: 303

BÜYÜCÜLER
LEV GROSSMAN
Özgün Adı: The Magicians

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Begüm Berkman Padar
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2013
ISBN: 978-605-343-126-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Lev Grossman, 2009

Bu kitabın çeviri hakları
Janklow & Nesbit Associates'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LEV GROSSMAN

BÜYÜCÜLER

İngilizceden Çeviren:
İLKER SÖNMEZ

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

PEGASUS YAYINLARI

Asamı kıracağım,
Gömeceğim onu toprağa, derinlere elbette!
Ve iskandil görmemiş diplerinde denizin
Boğacağım kitabımı.

—William Shakespeare, *Fırtına*

LILY İÇİN

BİRİNCİ KİTAP

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

BROOKLYN

Quentin bir sihirbazlık numarası yaptı. Ama kimse fark etmedi.

James, Julia ve Quentin soğuk, eğri kaldırımda yavaşça ilerliyordu. James ve Julia el eleydi. Artık işler böyleydi. Kaldırım pek geniş olmadığından, Quentin somurtkan bir çocuk gibi peşlerinden gidiyordu. Sadece Julia'yla beraber veya yalnız olmayı tercih ederdi ama her istenen olmuyordu. En azından mevcut kanıtlar su götürmez şekilde bu yöndeydi.

"Peki!" dedi James omzunun üzerinden. "Q. Hadi stratejimizi belirleyelim."

James'te sanki Quentin'in kendine acımaya başladığını sezen bir altıncı his vardı. Quentin'in mülakatı yedi dakika sonra başlayacaktı. Ondan sonra sıra James'e gelecekti.

"El sıkışın güçlü olsun. Bol bol göz teması kur. Kendini rahat hissettiği an kap sandalyeyi, geçir kafasına. Ben şifresini kırıp Princeton'a e-posta atarım."

"Q, kendin ol yeter," dedi Julia.

Siyah, dalgalı saçlarını arkadan toplamıştı. Ona hep bu kadar iyi davranması durumu nedense daha da kötü yapıyordu.

"Bunun benim dediğimden bir farkı var mı?"

Quentin sihirbazlık numarasını tekrarladı. Ufak bir numaraydı, tek eliyle ve bir bozuk parayla yapıyordu. Kimsenin göremeyeceği bir yerde, ceketinin cebinde yaptı bunu. Sonra tekrar yaptı. Sonra bir de tersten yaptı.

"Şifresi hakkında tek tahminim var," dedi James. *"Şifre."*

Quentin bunun bu kadar uzun sürmüş olmasını inanılmaz buluyordu. Sadece on yedi yaşındaydılar ama sanki James ve Julia'yı ezelden beri tanıyordu. Brooklyn'deki eğitim sistemi yetenekli öğrencileri diğerlerinden ayırıp bir araya getiriyordu. Sonra, hepten parlak öğrencileri sadece yetenekli olanlardan ayırıp bu sefer *onları* bir araya getiriyordu. Sonuçta, ilkokuldan beri aynı konuşma yarışmalarında, bölgesel Latince sınavlarında ve küçük, sadece davetle katılınabilen ultra-ileri seviye matematik derslerinde birbirlerine denk geliyorlardı. İneğin de ineğiydiler. Lisedeki son senelerinde Quentin artık James ve Julia'yı, anne babası dâhil herkesten daha iyi tanıyordu. Onlar da Quentin'i aynı şekilde tanıyordu. Herkes, diğerlerinin ne söyleyebileceğini daha onlar söylemeden önce biliyordu. Birisiyle yatacak olan da bunu çoktan yapmıştı. Julia –solgun, çilli, güzel, obua çalan ve fizik bilgisi onunkinden bile üstün olan Julia– Quentin'le asla yatmayacaktı.

Quentin ince uzundu. Buna rağmen, gökten gelebilecek türlü darbelere karşı korunmak istermişçesine omuzlarını eğiyor, hafif kambur duruyordu. Ne de olsa böyle darbeler, önce uzun insanlara çarpardı. Omuzlarına kadar inen saçları ıslaktı ve onu üşütüyordu. Tam da mülakatı varken spor yaptıktan sonra biraz daha zaman ayırıp saçlarını kurutmalıydı aslında. Ama nedense, belki de kendi kendini sabote etmek istediğinden bunu yapmamıştı. Gri gökyüzü yağacak karın habercisi gibiydi. Quentin'e, dünya sadece onun için bir ızdırap tablosu çiziyormuş gibi geldi; elektrik tellerine tünemiş kargalar, üzerine basılmış köpek boku, rüzgârda uçuşan çöpler, sayısız yaya ve aracın sayısız yollarda saygısızlık ettiği sayısız ıslak meşe yaprağı cesetleri.

"Tanrım, patlayacağım," dedi James. "Çok yedim. Niye hep bu kadar çok yiyorum ki?"

"Açgözlü bir domuz olduğundan mı?" dedi Julia sivri sivri. "Ayaklarını görebilmekten bıktığın için mi? Göbeğin penisine değsin diye uğraştığından mı?"

James ellerini başının arkasına koyup parmaklarını dalgalı, kestane rengi saçlarına daldırdı. Kaşmir ceketi kasım soğuğuna karşı tamamen açık halde, kükrercesine geğirdi. Soğuk ona pek işlemezdi. Quentin her zaman üşürdü, sanki etrafı kendi kişisel kışıyla sarılıydı.

James şarkı söylemeye başladı, melodisi *Good King Wenceslas* ve *Bingo* arasındaydı:

Bir zamanlar bir çocuk vardı
Genç, güçlü ve cesurdu o
Kılıç kuşanmış, ata binmişti
Ve adı da Dave'di o...

"Tanrım!" diye feryat etti Julia. "Sus artık!"

James bu şarkıyı beş yıl önce bir ortaokul piyesi için yazmıştı. Hâlâ seviyordu bu şarkıyı, hepsi de ezbere biliyordu artık. James devam ederken Julia onu bir çöp tenekesine doğru itti, bu da işe yaramayınca şapkasını kapıp onunla kafasına vurmaya başladı.

"Saçım! Benim güzel mülakat saçım!"

Kral James, diye düşündü Quentin. *Le roi s'amuse.*[1]

"Partiyi bölmek istemezdim ama neredeyse iki dakikamız var," dedi.

"Eyvah, eyvah!" diye kıkırdadı Julia. "Düşes! Çok geç kalacağız!"

Mutlu olmalıyım, diye düşündü Quentin. Gencim, hayattayım ve sağlıklıyım. İyi arkadaşlarım var. Nispeten bozulmamış ebeveynlerim var; tıp ders kitapları editörü babam ve ressam olma hayalleri yıkılmış çizer annem. Orta-orta sınıfın sağlam bir üyesiyim. Not ortalamam çoğu insanın mümkün olduğunu bile düşünemediği bir seviyede.

Ama Quentin, Brooklyn'de Beşinci Cadde'de, siyah paltosu ve gri mülakat takımıyla yürürken mutlu olmadığını biliyordu. Ama neden? Mutluluğun tüm bileşenlerini özenle bir araya getirmişti. Tüm gerekli ayinleri yapmış, sözcükleri söylemiş, mumları yakıp kurbanları vermişti. Ama mutluluk, itaatsiz bir ruh gibi, gelmeyi reddetmişti. Daha başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

James ve Julia'yı takip ederek *bodega*'ları[2], çamaşırhaneleri, *hipster* butiklerini, neon ışıklandırmayla süslenmiş cep telefonu dükkânlarını, yaş-

1 (Fr.) Kral kendini eğlendiriyor. (ç.n.)
2 Latin Amerikalıların işlettiği bir tür bakkal. (ç.n.)

hların saat daha dörde çeyrek kala içmeye başladıkları barı, kahverengi tuğlalardan yapılmış, önündeki kaldırımda plastik bahçe mobilyaları olan Gaziler Derneği binasını geride bıraktı. Bunların tümü onun inancını doğrulamıştı: Gerçek hayatı, yaşaması gereken hayatı evraklardaki bir hata yüzünden kozmik bürokraside kaybolmuştu. Yaşaması gereken hayat bu olamazdı. Başka bir yerde, başka birine yönlendirilmişti o hayat. Ona da bu yedek, *faux*[3] hayat verilmişti.

Belki de gerçek hayatı Princeton'da ortaya çıkardı. Cebindeki bozuk parayla aynı numarayı tekrar yaptı.

"Quentin, aletinle mi oynuyorsun?" diye sordu James.

Quentin kızardı.

"Aletimle oynamıyorum."

"Utanılacak bir şey değil," dedi James omzuna vurarak. "Kafanı boşaltırsın."

Rüzgâr, Quentin'in mülakat takımının ince kumaşını geçip içine işledi. O yine de paltosunun düğmelerini iliklemedi. Soğuğun geçmesine izin verdi. Fark etmezdi zaten, aslında orada değildi.

Fillory'deydi.

Christopher Plover'ın yazdığı *Fillory ve Ötesi* 1930'larda, İngiltere'de beş kitaplık bir seri olarak basılmıştı. Chatwin ailesinden beş çocuğun eksantrik amca ve halalarının yanında, şehir dışında tatildeyken keşfettikleri büyülü bir diyardaki maceralarını anlatıyordu. Tabii aslında tatilde değildiler; babaları kalçasına kadar çamur ve kanla Passchendaele Muharebesi'nde ve anneleriyse psikolojik olması muhtemel gizemli bir hastalık yüzünden hastanedeydi. İşte bu yüzden apar topar şehir dışına gönderilmişlerdi.

• Ama tüm bu mutsuz olaylar arka planda, çok uzakta meydana geliyordu. Ön plandaysa çocuklar üç yıl boyunca her yaz çeşitli yatılı okullardan çıkıp Cornwall'a dönüyor ve her seferinde Fillory'nin gizli dünyasında maceralar yaşayarak büyülü diyarları keşfedip oralarda yaşayan nazik yaratıkları, onları tehdit eden çeşitli güçlere karşı koruyorlardı. Bu düşmanlardan en acayip ve

3 (Fr.) Yanlış. (ed.n.)

ısrarcı olanıysa sadece Gözcükadın adıyla bilinen esrarengiz bir karakterdi. Zaman büyüleriyle zamanı durdurarak Fillory'yi eylül ayının sonlarında, yağmurun çiselediği sıkıcı mı sıkıcı bir öğleden sonrada hapsetmeyi amaçlıyordu.

Başkaları gibi Quentin de Fillory kitaplarını ilkokulda okumuştu. Fakat başkalarının –James ve Julia gibi– aksine bu kitapları geride bırakamamıştı. Gerçek dünyayla başa çıkamadığında gittiği yer orası olmuştu ki bu çok sık olurdu. (Fillory kitapları Julia'nın onu sevmemesine hem avuntu hem de muhtemel bir nedendi.) Sahiden de kitaplarda yoğun bir İngiliz ninnisi havası vardı. Sırtı uyunabilecek kadar geniş, sevecen bir canlı olan Rahat At'ın, geceleri kadife toynaklarının üzerinde Fillory'de koşuştuğu bölüme geldiğinde Quentin gizliden gizliye utanırdı.

Ama Fillory'de onun bırakamadığı, daha baştan çıkarıcı ve tehlikeli bir gerçek daha vardı. Sanki Fillory kitapları –özellikle ilk kitap olan *Duvarlardaki Dünya*– okumakla alakalıydı. Chatwin'lerin en büyüğü olan melankolik Martin, karanlık, dar bir koridordaki dolaplı saatin kapağını açıp Fillory'ye geçtiğinde (Quentin onun, sarkacı devasa bir boğazın küçük dilini itermişçesine acemilikle ittiğini hayal etmişti hep) sanki bir kitabın kapağını açar gibiydi. Ama kitap, kitapların hep vadedip hiçbir zaman pek yapamadığını yapıyor, insanı olduğu yerden gerçekten daha iyi bir yere taşıyordu.

Martin'in halasının evinin duvarlarında keşfettiği dünya, büyülü alacakaranlığın dünyasıydı. Anız tarlaları ve eski taş duvarların kestiği tepelerin olduğu, basılı bir sayfa kadar siyah-beyaz ve sade bir manzaraydı. Fillory'de her öğlen güneş tutulması olurdu ve mevsimler yüz yıl sürebilirdi. Yaprakları dökülmüş ağaçlar göğü tırmalardı. Solgun yeşil denizler kırık kabuklardan oluşan beyaz, dar plajları sarardı. Fillory'de olanlar bu dünyada taşımadıkları bir önem taşırdı. Fillory'de bir şeyler olunca uygun duyguları hissederdiniz. Mutluluk gerçekti, ulaşılabilir bir ihtimaldi. Çağırdığınızda gelirdi. Ya da sizi zaten terk etmemişti.

Evin önündeki kaldırımda durdular. Bu semt daha nezihti, geniş kaldırımları ve ağaçları vardı. Ev tuğladandı, sıra sıra evlerden oluşan mahalledeki tek müstakil binaydı ve kanlı Brooklyn Savaşı'nda rol oynadığı için bu çevrede

ünlüydü. Araba ve sokak lambalarına, eski Felemenk geçmişinin nazik anılarıyla sitem ediyordu sanki.

Bu bir Fillory romanı olsaydı –Quentin öyle düşünüyordu, belirtmek lazım– evde başka bir dünyaya açılan gizli bir geçit olurdu. Evde yaşayan yaşlı adam nazik ve eksantrik olup bilmecemsi laflar eder, arkasını döndüğünde ise Quentin gizemli bir dolap veya sihirli bir servis asansörüne falan denk gelip buradan başka bir dünyanın bakir topraklarına şüpheyle bakardı.

Ama bu bir Fillory romanı değildi.

"Hadi, gösterin onlara Hades'i," dedi Julia.

Yuvarlak yakalı mavi şayak paltosuyla Fransız kız öğrencilere benziyordu.

"Kütüphanede görüşürüz belki."

"Görüşürüz."

Yumruklarını tokuşturdular. Julia utanıp gözlerini kaçırdı. Quentin'in hislerinden haberdardı, o da haberdar olduğundan haberdardı ve bu konuda söylenecek başka bir şey yoktu. Park etmiş bir arabadan etkilenmiş gibi yaparken Julia da James'i öpüp vedalaştı. Eski film yıldızları gibi elini James'in göğsüne koyup tek ayağını kaldırdı, sonra Quentin ve James ön kapıya giden beton yolda yavaşça yürüdüler.

James elini Quentin'in omzuna attı.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Quentin," dedi kabaca. Quentin daha uzundu ama James daha iri ve yapılıydı. Quentin'i çekip dengesini bozdu. "Kimsenin seni anlamadığını düşünüyorsun ama ben anlıyorum." Neredeyse babacan bir tavırla Quentin'in omzunu sıktı. "Seni bir tek ben anlıyorum."

Quentin cevap vermedi. James'i kıskanmak mümkündü ama James'ten nefret edilmezdi çünkü yakışıklı ve zeki olmasının yanı sıra gerçekten nazik ve iyi birisiydi. Quentin'e tanıdığı herkesten daha çok Martin Chatwin'i hatırlatıyordu. Eğer James bir Chatwin'se, Quentin kim olacaktı? James'le beraber olmanın asıl sorunu onun hep kahraman olmasıydı. Bu sizi ne yapardı? Ya kahramanın yardımcısı ya da kötü adam.

Quentin kapıyı çaldı. Karanlık evin derinliklerinde bir yerde yumuşak, tenekeden çıkan bir ses çınladı. Eski moda, analog bir zil. Aklından müfredat dışı faaliyetleri, kişisel hedefleri gibi şeylerin listesini geçirdi. Bu mülakata tam kurumamış saçları hariç her açıdan tamamen hazırdı. Ama şimdi tüm bu hazırlığın olgunlaşmış meyvesi önünde dururken birden tüm hevesini yitirmişti. Hiç şaşırmadı. Artık bir şey elde etmek için onca çabalamanın sonunda yaşadığı umut kırıcı hisse alışmıştı. Bu, ona hep olurdu. Olmasına garanti gözüyle baktığı birkaç şeyden biriydi.

Kapıda can sıkacak kadar sıradan bir sineklik vardı. Bahçıvanlığın tüm mantığına karşı çıkarcasına, kapı eşiğinin iki yanındaki toprak zeminde, turuncu ve mor zinya çiçekleri hâlâ canlıydı. Hiç merak duymadan kasım ayında hâlâ canlı olmalarının acayip olduğunu düşündü. Eldiven takmadığı ellerini paltosunun kollarına sokup koltuk altlarına götürdü. Kar yağacak kadar soğuk olmasına rağmen yağmur yağmaya başladı.

Beş dakika sonra yağmur hâlâ yağıyordu. Quentin kapıyı tekrar vurdu, sonra da hafifçe itti. Kapı aralandı ve içeriden bir sıcak hava dalgası çıktı. Bir yabancının evinin sıcak, tatlı havası.

"Merhaba?" diye seslendi Quentin. James'le birbirlerine baktılar. Kapıyı sonuna kadar açtı.

"Bir dakika daha verelim ona."

"Kim boş zamanında böyle bir şey yapar ki?" diye sordu Quentin. "Bahse girerim sübyancıdır."

Koridor karanlık, sessiz ve şark halılarıyla kaplıydı. Hâlâ dışarıda olan James zili çaldı. Kimse cevap vermedi.

"Evde kimse yok galiba," dedi Quentin. James'in içeri girmemesi, aniden onun içeri girme isteğini körükledi. Mülakatı yapacak adam, Fillory'nin büyülü topraklarına açılan kapının bekçisi çıkarsa daha rahat ayakkabılar giymediğine üzüleceğini düşündü.

Yukarı çıkan bir merdiven vardı. Sol tarafta ise kabaca döşenmiş, pek kullanılmamış gibi görünen yemek odası vardı. Sağdaki rahat görünümlü odadaysa deri koltuklar ve köşede el oyması, insan boyunda ahşap bir dolap tek başına duruyordu. İlginç. Kendisinden daha uzun, eski bir deniz haritası duvarın bir yarısını kaplıyordu, üzerinde süslü bir pusula gülü vardı. Anahtarı bulabilmek için duvarı yokladı. Köşede bambu kamışından yapılmış bir sandalye duruyordu ama oturmadı.

Tüm jaluziler kapalıydı. Buradaki karanlık, perdeleri çekilmiş bir evdeki karanlıktan çok gece karanlığı gibiydi, sanki güneş batmış veya tam tutulma anına denk gelmişti. Quentin yavaş çekimdeymişçesine odaya girdi. Dışarı çıkıp bir dakika sonra şansını tekrar deneyecekti. En azından bakmak zorundaydı. Etrafındaki karanlık, can yakan elektrikli bir bulut gibiydi.

Dolap o kadar büyüktü ki üzerine tırmanılabilirdi. Elini ufak, pirinç tokmağa götürdü. Kilitli değildi. Parmakları titredi. *Le roi s'amuse*. Kendine engel olamıyordu. Dünya sanki onun etrafında dönüyordu, sanki tüm hayatı bu ana ulaşmak içindi.

Dolap içki dolabıydı. Kocamandı, içinde bir barı donatacak kadar içki vardı. Yavaşça şıngırdayan şişelerin ardına elini uzatıp emin olmak için kuru, çizilmiş kontrplağa dokundu. Katıydı. Sihirli bir yanı yoktu. Yüzü karanlıkta yanarken, derin nefesler alıp vererek kapıyı kapattı. Kimsenin onu izlemediğine emin olmak için etrafa bakınırken yerdeki ölü bedeni gördü.

On beş dakika sonra koridor insan ve hareketle doluydu. Quentin köşedeki bambu sandalyede hiç tanımadığı birinin cenazesinde tabut taşıyan biri gibi oturdu. Sert, serin duvara sanki gerçeklikle son bağlantısıymış gibi kafasının arkasını sıkıca bastırdı. James yanında, ayakta duruyordu. Ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Birbirlerine bakmıyorlardı.

Yaşlı adam yerde sırtüstü yatıyordu. Kocaman bir göbeği vardı ve Einstein tarzındaki saçı gri ve çılgın şekilliydi. Yanı başına üç sağlık görevlisi çömelmişti: iki adam ve bir kadın. Kadın çarpıcı, neredeyse uygunsuz derecede güzeldi, bu kasvetli sahneye uymuyordu. Sağlık görevlileri çalışıyordu ama bu, acil durumlarda yapılan hayat kurtarmaya yönelik o hızlı çalışmalardan değildi. Farklı bir tarzda, yapılması zorunlu, çoktan başarısız olmuş bir hayata döndürme çabasıydı. Toparlanırken kısık sesle konuşuyor, bantları söküp kullandıkları ekipmanı özel bir kutuya koyuyorlardı.

Adamlardan biri çalışılmış ve güçlü bir hamleyle yaşlı adamın boğazındaki hortumu çıkardı. Yaşlı adamın ağzı açıktı ve Quentin onun ölü, gri dilini görebiliyordu. Bokun zayıf, kesif kokusu olduğunu kabullenmek istemediği bir koku aldı.

"Bu kötü oldu," dedi James bir kez daha.

"Evet," diye cevap verdi hemen Quentin. "Çok kötü." Dişleri ve dudakları hissizleşiyordu sanki.

Eğer hareket etmezse kimse onu bu konuyla daha fazla alakadar edemezdi. Yavaşça nefes alıp vererek hareketsiz durmayı denedi. Dümdüz önüne bakıyor, olanlara odaklanmaktan kaçınıyordu. Eğer James'e bakarsa tek göreceğinin hiçbir yere çıkmayan sonsuz panik koridorundaki kendi ruh hali olacağını biliyordu. Ne zaman gidebileceklerini merak etti. Eve izinsiz giren kişi olma utancından kurtulamıyordu, sanki bir şekilde adam onun yüzünden ölmüştü.

"Ona sübyancı dememeliydim," dedi Quentin yüksek sesle. "Yanlıştı öyle demek."

"Çok yanlıştı," diye katıldı James. Konuştukları dili ilk defa kullanıyor gibi yavaşça konuşuyorlardı.

Sağlık görevlilerinden biri, kadın olan, cesedin yanında çömeldiği yerden ayağa kalktı. Quentin onun gerinişini, beline dayadığı ellerini, başını önce bir yana sonra diğerine yatırmasını izledi. Sonra elindeki kauçuk eldivenleri çıkararak onlara doğru yürümeye başladı.

Neşeli bir sesle, "Evet, öldü," dedi. Aksanından İngiliz olduğu anlaşılıyordu.

Quentin kurumuş boğazını temizledi. Kadın, eldivenleri odanın diğer ucundaki çöp tenekesine özenle fırlattı.

"Ona ne olmuş?"

"Beyin kanaması. Öleceğin varsa iyi, çabuk bir yol aslında. O da çabuk gitmiş zaten. İçmeyi seven biri olmalı."

Eliyle şişeyi kafasına dikme hareketi yaptı.

Cesedin yanında çömelmekten yanakları kızarmıştı. En fazla yirmi beş yaşında olmalıydı. Düzgünce ütülenmiş lacivert, kısa kollu bir gömlek giyiyordu. Tek bir düğmeyse diğerlerinden farklıydı: Cehenneme giden aktarmalı uçuştaki bir hostes gibiydi. Quentin kadının bu kadar güzel olmamasını tercih ederdi. Güzel olmayan kadınlarla uğraşmak bazı açılardan çok daha kolaydı, muhtemel ulaşılmazlıklarının acısıyla yüzleşmek zorunda kalmaz-

dınız. Ama güzeldi işte. Beyaz tenli, ince ve fazlasıyla güzeldi, geniş ve akıl almayacak kadar seksi dudakları vardı.

"Peki." Quentin ne diyeceğini bilemiyordu. "Üzgünüm."

"Neden üzülüyorsun?" diye sordu. "Onu sen mi öldürdün?"

"Mülakat için gelmiştim. Princeton için mülakat yapardı."

"O zaman ölümünden sana ne?"

Quentin tereddüt etti. Bu konuşmanın amacını yanlış anlamış olabileceğini düşündü. Ayağa kalktı ki, bunu kadın ilk geldiğinde yapmalıydı. Kadından çok daha uzundu. Bu şartlarda bile bir sağlık görevlisi için tavırlarının aşırı olduğunu düşündü. Neticede gerçek doktor değildi. İsim kartı var mı diye bakmak istedi ama kadının göğüslerine bakarken yakalanmak istemedi.

"Kişisel olarak onunla ilgilenmiyorum," dedi Quentin dikkatlice. "Ama soyut olarak insan hayatına belirli bir değer veriyorum. Yani onu tanımasam da öldüğü için üzgün olduğumu söyleyebilirim."

"Ya canavarın tekiyse? Belki de gerçekten sübyancıydı."

Kadın onu duymuştu demek.

"Belki. Ama belki de iyi biriydi. Belki de bir azizdi."

"Belki."

"Ölülerle bayağı zaman geçiriyorsundur." Göz ucuyla, James'in bu konuşmayı şaşırarak izlediğinin az çok farkındaydı.

"Aslında insanları canlı tutmamız lazım. En azından bize böyle diyorlar."

"Zor olmalı."

"Ölenler daha az sorun çıkarıyor."

"Daha sessizler."

"Kesinlikle."

Gözlerindeki bakış, söyledikleriyle uyuşmuyordu. Kadın onu inceliyordu.

James araya girip, "Bakın, biz gitsek iyi olur," dedi.

"Ne aceleniz var?" dedi kadın. Gözleri hâlâ Quentin'in gözlerindeydi. Neredeyse herkesin tersine, onunla James'le ilgilendiğinden fazla ilgileniyordu.

"Bakın, bence bu adam size bir şeyler bırakmış olabilir."

Kadın mermer masanın üzerinden büyükçe iki zarf aldı. Quentin suratını astı.

"Sanmıyorum."

"Gitsek iyi olacak," dedi James.

"Demiştin zaten," dedi kadın.

James kapıyı açtı. Soğuk hava iyi gelmişti. Gerçeklik hissi yaratıyordu. Quentin'e de bu lazımdı: daha fazla gerçeklik. Şu anki durumun da daha azı lazımdı.

"Cidden," dedi kadın. "Alın bence bunları. Önemli olabilir."

Gözlerini Quentin'in suratından ayırmıyordu. Gün, etraflarında durağan hale gelmişti. Veranda soğuktu, giderek nemleniyordu ve Quentin bir cesetten on metre uzaktaydı.

"Biz gidiyoruz artık," diyordu James. "Sağ olun, eminim elinizden geleni yapmışsınızdır."

Güzel sağlık görevlisinin siyah saçları iki ağır örgü şeklinde toplanmıştı. Parlak, sarı bir yüzüğü ve pahalı, antika bir gümüş saati vardı. Burnu ile çenesi sivri ve ufaktı. Beyaz tenli, zayıf bir ölüm meleğiydi ve üzerlerinde keçeli kalemle James ve Quentin'in adları yazılı zarfları elinde tutuyordu. Muhtemelen not dökümleri veya tavsiye mektupları vardı içlerinde. Bir nedenden, belki de sadece James'in almayacağını bildiğinden, Quentin üzerinde kendi adı yazan zarfı aldı.

"Tamam. Güle güle!" diye şakıdı sağlık görevlisi. Çabucak eve dalıp kapıyı kapattı. Verandada yalnız kalmışlardı.

"Peki," dedi James. Burnundan nefes alıp sertçe verdi.

Quentin, James bir şey demiş de kendisi onaylıyormuş gibi başını salladı. Beraber kaldırıma giden yolu geçtiler. Kendini hâlâ şaşkın hissediyordu. Özellikle de James'le konuşmak istemiyordu.

"Baksana, bence onu almamalıydın."

"Biliyorum," dedi Quentin.

"Hâlâ gidip yerine koyabilirsin bence. Diyorum ki, ya anlarlarsa?"

"Nereden anlayacaklar aldığını?"

"Bilmiyorum."

"İçinde neler olduğunu kim, nereden bilecek? İşimize yarar belki."

"Evet, o halde şansımız var ki adam ölmüş!" dedi James aksice.

Birbirlerine kızıp bunu kabullenmek istemeden sokağın sonuna kadar sessizce yürüdüler. Kaldırım ıslak, gökyüzü yağmurla beyazdı. Quentin zarfı almaması gerektiğini biliyordu. Aldığı için kendine, ona ait zarfı almadığı için de James'e kızgındı.

"Sonra görüşürüz," dedi James. "Kütüphanede Jules'la buluşmam lazım."

"Peki."

Gayet resmî bir şekilde el sıkıştılar. Sanki son el sıkışmaları gibi geldi. Quentin, Birinci Cadde'de yavaşça yürüdü. Biraz önce çıktığı evde bir adam ölmüştü. Hâlâ bir rüyadaydı. Yine utanç duyarak farkına vardı ki bugün Princeton mülakatına girmediği için içten içe rahatlamıştı.

Akşam çöküyordu. Güneş şimdiden Brooklyn'i saran gri bulut tabakasının arkasında batıyordu. Bir saattir ilk kez, bugün yapması gereken şeyleri düşündü: fizik soruları, tarih ödevi, e-postalar, yıkanacak bulaşık ve çamaşırlar. Bunların ağırlığı onu sıradan dünyanın yörüngesine çekiyordu. Olanları ebeveynlerine açıklaması gerekecekti, onlar da Quentin'in asla anlam veremeyeceği, dolayısıyla çürütemeyeceği şekilde ona kendini suçlu hissettireceklerdi. Sonra da her şey normale dönecekti. Julia ve James'in kütüphanedeki buluşmalarını düşündü. Julia, Bayan Karras'ın altı haftalık süre verdiği Batı Medeniyetleri ödevi üzerinde çalışacak ve iki uykusuz gecede de bitirecekti. Julia'yı ne kadar isterse istesin, onu nasıl James'in değil de kendinin yapabileceğini asla hayal edemiyordu. Birçok fantezisinden en akla yatkın olanlarında James beklenmedik ve acısız şekilde ölüp Julia'yı yaşlı gözlerle Quentin'in kollarına yavaşça gömülmesi için bırakıyordu.

Quentin yürürken zarfı kapalı tutan ufak, kırmızı ip düğümü çözdü. Zarftakilerin not dökümleri veya başka bir resmî belge olmadığını hemen anladı. Zarfta bir defter vardı. Eski görünüyordu, köşeleri pürüzsüzleşmiş ve yuvarlanmıştı, kapağın da rengi atmıştı.

İlk sayfada el yazısıyla şu yazıyordu:

Büyücüler
Fillory ve Ötesi'nin Altıncı Kitabı

Mürekkep zaman içinde kahverengiye dönmüştü. *Büyücüler,* Christopher Plover'ın yazıp Quentin'in bildiği kitaplardan hiçbirinin adı değildi. Hem Fillory serisinde sadece beş kitap olduğunu tüm inekler bilirdi.

Sayfayı çevirdiğinde katlanmış bir parça beyaz kâğıt uçup rüzgâra kapıldı. Rüzgâr tekrar uçurmadan önce bir saniye kadar parmaklıklarda takılı kaldı.

Civarda bir park vardı. Üçgen şekli ve dar alanı yüzünden yatırımcılar tarafından kapışılmamıştı. Mülkiyeti yasal muğlaklık kara deliğinde olduğundan, yıllar önce girişimci komşular tarafından satın alınmış ve Brooklyn'e özgü kumdan arındırıldıktan sonra yerine kuzeyden getirilen verimli toprak doldurulmuştu. Bir süre bal kabağı ve domates yetiştirip çiçek soğanları ekmişler, küçük Japon bahçeleri yapmışlardı. Ama son zamanlarda bahçeyi ihmal etmişlerdi; dayanıklı, şehre özgü zararlı otlar sarmıştı ortalığı. Kontrolsüz biçimde ürüyor, kırılgan ve egzotik akrabalarını boğuyorlardı. Kâğıt, işte bu çalılıkların arasına uçup kayboldu.

Yılın bu zamanı tüm bitkiler, zararlı otlar bile ya ölüydü ya da ölüyordu. Quentin kalçasına kadar bu otların arasına girdi, kuru saplar pantolonunu çekiştiriyor, deri ayakkabıları kahverengi kırık camları eziyordu. Notun ateşli sağlık görevlisinin telefon numarasını içerebileceği aklından geçti. Bahçe dardı ama beklenmedik şekilde geriye uzanıyordu. İçinde üç dört tane büyükçe ağaç vardı, ilerledikçe daha da karanlık ve otlarla kaplı hale geliyordu.

Bir an için notu ölü sarmaşıklarla kaplı bir çardağın tepesinde görür gibi oldu. Ona yetişmeden not arka çitin oradan uçup gidebilirdi. Telefonu çaldı, arayan babasıydı. Quentin telefonu açmadı. Göz ucuyla eğrelti otlarının arkasından büyük ve solgun bir şeyin hızla geçtiğini gördü ama kafasını o yöne çevirdiğinde gitmişti. Ölü kuzgunkılıçlarını, petunyaları, omzuna kadar gelen ayçiçeklerini, gül ağaçlarını –sert saplar ve süslü tuval motifleri oluşturan, ölümün dondurduğu çiçekleri– geçti.

Şimdiye kadar Yedinci Cadde'ye kadar ulaşmış olmalıydı. Daha da derinlere ilerledi, kimbilir hangi zehirli bitkilere sürtünüyordu. Bir de zehirli

sarmaşık eksikti. Bu ölü bitkilerin arasında, sağda solda yeşil saplar görmek garipti, kimbilir besinlerini nereden sağlıyorlardı. Havada tatlı bir şeyin kokusunu yakaladı.

Durdu. Birden ortalık sessizleşmişti. Ne korna, ne teyp, ne siren. Telefonu da çalmıyordu. Soğuk keskindi, parmaklarıysa uyuşmuştu. Geri mi dönecekti yoksa devam mı edecekti? Dallar yüzünden gözlerini kapatıp yüzünü buruşturarak çalıların daha da içine girdi. Bir şeye, eski bir taşa takılıp düştü. Birden midesi bulandı. Terliyordu.

Tekrar gözlerini açtığında geniş, tamamen düz ve ağaçlarla çevrili çimenlik bir alanın ucunda duruyordu. Olgun çimin kokusu bunaltıcıydı. Yüzünde güneşin sıcaklığını hissediyordu.

Güneş yanlış açıdaydı. Hem bulutlar da neredeydi? Gökyüzü insanı kör edecek kadar maviydi. Dengesi bozulmuştu, midesini bulandırıyordu. Birkaç saniye nefesini tuttu, sonra ciğerlerindeki dondurucu kış havasını dışarı attı ve yerine ılık yaz havasını çekti. Uçan polenlerle doluydu hava. Hapşırdı.

Geniş bahçenin ardında, bal rengi taşlardan ve gri arduvazdan yapılma büyük bir ev vardı. Bacalarla, üçgen çatılarla, kulelerle, bir üst çatı ve daha aşağıda yer alan çatılarla süslüydü. Merkezde, ana binanın üstünde, özel mesken gibi gözüken bu yapıya eklenmiş olması Quentin'e garip gelen, uzun, görkemli bir saat kulesi vardı. Saat Venedik tarzıydı, dikenli tek bir kol, Roma rakamıyla yazılmış saatlerin üzerinde ilerliyordu. Binanın bir kanadında ise rasathane benzeri yeşil, oksitlenmiş bakır bir kubbe yükseliyordu. Evle çimenlik arasında zevkle düzenlenmiş, davetkâr taraçalar, çalılıklar, çitler ve çeşmeler vardı.

Quentin birkaç saniye hiç hareket etmeden durursa her şeyin normale döneceğinden emindi. Ciddi bir nörolojik vaka yaşayıp yaşamadığını merak etti. Dikkatle omzundan geriye baktı. Arkasında bahçeden eser yoktu, sadece büyük yapraklı birkaç meşe ağacı vardı. Bunlar bayağı büyük bir ormanın başlangıcıydı. Sol koltuk altından ufak bir ter deresi göğüs kafesine akıyordu. Hava sıcaktı.

Quentin çantasını çime bırakıp paltosunu çıkardı. Bir kuş sessizlikte halsizce öttü. On beş metre ötede çelimsiz bir çocuk ağaca dayanmış, sigara içip onu izliyordu.

Quentin'in yaşıtı olmalıydı. Keskin yakalı ve çok ince, çok solgun pembe çizgili bir gömlek giyiyordu. Quentin'e bakmadı, sadece sigarasından bir nefes çekip dumanı yaz havasına üfledi. Sıcaktan rahatsız olmuyor gibiydi.

"Hey," diye seslendi Quentin.

Şimdi Quentin'e bakıyordu. Çenesini bir kez Quentin'e kaldırdı ama cevap vermedi. Quentin elinden geldiği kadar kayıtsızca yürüdü. Ne olduğundan habersiz biri gibi görünmek istemiyordu. Paltosu olmadığı halde domuz gibi terliyordu. Kendini tropik iklimde yaşayan şüpheci bir yerliyi etkilemeye çalışan, gereğinden kalın giyinmiş bir İngiliz kâşif gibi hissediyordu. Ama sorması gereken bir şey vardı.

"Burası..." Quentin boğazını temizledi. "Burası Fillory mi?" Parlak güneş yüzünden gözlerini kıstı.

Genç adam, Quentin'e ciddi ciddi baktı. Sigarasından uzun bir nefes çekti ve kafasını yavaşça sallayarak dumanı üfledi.

"Hayır," dedi. "Kuzey New York burası."

BRAKEBILLS

Genç adam gülmedi. Quentin daha sonra buna minnettar olacaktı.

"Kuzey mi?" dedi Quentin. "Ne, Vassar falan mı?"

"Geldiğini gördüm," dedi genç adam. "Gel, Ev'e gitmen lazım."

Sigarasını attı ve geniş çimenliği geçmeye başladı. Quentin geliyor mu diye arkasına bakmadı ki Quentin ilk başta onu takip etmiyordu. Ama aniden orada yalnız kalma korkusu onu harekete geçirdi ve genç adama yetişmek için hızlandı.

Yeşil alan çok genişti, altı Amerikan futbolu sahası kadardı. Geçmek sonsuza kadar sürecek gibiydi. Güneş Quentin'in ensesini yakıyordu.

"Adın ne bakalım?" diye sordu genç adam. Sesinin tonundan cevapla ilgilenmediğini anladı Quentin.

"Quentin."

"İyi. Nereden?"

"Brooklyn."

"Yaş kaç?"

"On yedi."

"Ben Eliot. Bana başka bir şey söyleme, bilmek istemiyorum. Sana alışmak istemem."

Quentin, Eliot'a yetişmek için birkaç kez adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı. Eliot'ın yüzünde acayip bir şey vardı. Duruşu çok düzdü ama ağzı bir tarafa doğru kaymıştı. Yüzündeki yarım, kalıcı ekşilik, içeri ve dışarı

olmadık açılarda uzanan dişlerini ortaya çıkarıyordu. Doğumunda ufak bir hata yapılmış bir çocuk gibiydi, forseps kabiliyetsizce kullanılmıştı sanki.

Acayip dış görünüşüne rağmen Eliot'taki ağırbaşlı hava Quentin'de onunla arkadaş olma isteği uyandırdı. Belki de kısaca onun gibi olma isteğiydi bu. Dünyada kendini evinde hissedenlerden biriydi belli ki. Sanki Eliot doğuştan yüzücüyken Quentin kendini hep köpekleme yüzmek zorunda hissediyordu. Tek bir nefes için yorucu ve küçük düşürücü bir çaba.

"Neresi burası?" diye sordu Quentin. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Burada, Brakebills'te mi yani?" diye sordu lakayt bir tavırla. "Evet, galiba öyle." Çimenliğin diğer ucuna ulaştılar. "Yaşamak denirse burada yaşıyorum."

Eliot, Quentin'i uzun çitteki bir boşluktan geçirip yapraklı ve gölgeli bir labirente soktu. Çalılıklar dar, parça parça bölünmüş ve ayrı koridorlar oluşturacak şekilde budanmıştı. Bu koridorlar belirli aralıklarla küçük, gölgeli girinti ve avlulara açılıyordu. Çalılık o kadar sıktı ki ışık bile geçirmiyordu. Ama arada sırada güneş ışığı sarı bir çizgi halinde yukarıdan yola düşüyordu. Şırıldayan bir çeşmenin veya yağmurun aşındırdığı kasvetli bir heykelin yanından geçtikleri oluyordu.

Çalılardan budanarak yapılmış, arka ayaklarının üzerinde duran iki kocaman ayının ortasındaki açıklıktan geçerek labirentten çıkmaları en az beş dakikalarını almıştı. Quentin'in gördüğü büyük evin gölgesinin vurduğu taş bir taraçaya varmışlardı. Çıkan rüzgâr uzun, yapraklı ayılardan birinin kafasını hafiften o yöne çevirdiği izlenimi verdi.

"Dekan muhtemelen bir dakika içinde gelip seni alır," dedi Eliot. "Tavsiyem şu: Şurada otur." Fazlasıyla sevecen bir köpeğe durmasını söylercesine, yıpranmış taş bankı işaret etti. "Ve buraya aitmişsin gibi yap. Eğer ona beni sigara içerken gördüğünü söylersen, seni cehennemin en derinlerine yollarım. Hiç gitmedim ama duyduklarımın yarısı bile doğruysa en az Brooklyn kadar kötüymüş oralar."

Eliot labirente girip gözden kayboldu ve Quentin sakince banka oturdu. Parlak, siyah mülakat ayakkabılarının arasından gri taşlara baktı. Çantası ve paltosu kucağındaydı. Bu imkânsız, diye düşündü. Aklından bu kelimeleri

geçiriyordu ama etrafındaki dünyaya etkileri yoktu. Sanki kötü olmayan bir uyuşturucu deneyimi yaşıyordu. Taşlar girift sarmaşık motifleriyle, hatta okunamayacak kadar aşınmış ama özenle kazınmış kaligrafik kelimelerle süslenmişti. Toz zerrecikleri ve tohumlar güneş ışığında uçuşuyordu. Bu bir sanrıysa yüksek çözünürlüklü bir sanrıydı.

En acayip olanıysa sessizlikti. Ne kadar kulak kabartırsa kabartsın tek bir araba duyamıyordu. Kendini sesin aniden kesildiği bir filmdeymiş gibi hissediyordu.

Fransız kapılar birkaç kez takırdayıp açıldı. Kumaş takım elbiseli, uzun boylu ve şişman bir adam uzun adımlarla taraçaya girdi.

"İyi günler," dedi adam. "Sen Quentin Coldwater olmalısın."

Çok düzgün konuşmuştu, sanki İngiliz aksanı olsun istiyordu ama bunun için yeterince gösterişçi değildi. Saçları seyrek ve sarıydı, yüzüyse açık ve ılımlı.

"Evet, efendim." Quentin hiçbir yetişkine –aslında kimseye– hayatı boyunca efendim dememişti ama nedense şimdi uygun gelmişti.

"Brakebills Üniversitesi'ne hoş geldin," dedi adam. "Herhalde bizi duymuşsundur."

"Aslında duymadım," dedi Quentin.

"Sana ön sınav teklif edildi. Kabul ediyor musun?"

Quentin ne diyeceğini bilmiyordu. Bu sabah kalktığında hazırlanmış olduğu sorulardan biri değildi bu.

"Bilmiyorum," dedi gözlerini kırparak. "Yani, emin değilim galiba."

"Anlaşılabilir bir yanıt. Ama ne yazık ki kabul edilemez. Evet veya hayır cevabı almam lazım. Sadece sınav için," diyerek yardımcı oldu. Quentin, hayır derse kelime daha tam olarak ağzından çıkmadan tüm bunların biteceğine ve kendini ensesinde neden güneşin sıcaklığını hissettiğini merak ederek soğuk yağmurun altında, köpek bokunun üstünde Birinci Cadde'de bulacağına dair güçlü bir seziye kapıldı. Buna hazır değildi. Henüz değildi.

"Peki, tamam," dedi çok hevesli görünmek istemeden. "Evet."

"Çok güzel." Adam şu yapmacık sevinçli insanlardandı, sevinci gözlerine kadar ulaşmıyordu. "Haydi, seni sınava sokalım. Benim adım Henry

Fogg –adımla ilgili espri yapma lütfen, zaten hepsini duydum– sen de bana Dekan diyeceksin. Beni takip et. En son gelen sen oldun galiba," diye ekledi.

Quentin'in aklına espri gelmemişti zaten. Evin içi sessiz ve serindi. Havada kitapların, şark halılarının, eski ahşabın ve tütünün yoğun, baharatlı kokusu vardı. Dekan sabırsız adımlarla önden gidiyordu. Quentin'in gözlerinin alışması zaman aldı. Kasvetli yağlı boya tablolarla bezenmiş oturma odasını geçip ahşap kaplamalı, dar bir koridora geldiler. Sonra birkaç kat merdiven çıkıp ağır, ahşap bir kapıya ulaştılar.

Kapı açılır açılmaz yüzlerce göz birden hareketlenip Quentin'e döndü. Oda, uzun ve havadardı, tek kişilik ahşap sıralarla doluydu. Her sırada ciddi görünüşlü bir genç oturuyordu. Burası bir sınıftı ama Quentin'in alışık olduğu türden, briket duvarları ilan panoları ve tutunduğu daldan sarkan, altında balonlu harflerle "DAYAN BEBEK!" yazan kedi yavrusu posterleriyle kaplı sınıflardan değildi. Bu sınıfın duvarları taştandı. Sınıf güneş ışığıyla doluydu ve çok, çok, çok geriye kadar uzanıyordu. Aynalarla yapılmış bir hile gibi duruyordu.

Çoğu çocuk Quentin'le aynı yaşta ve sosyal tabakadaydı. Çoğu, ama hepsi değil. Birkaç mohikan saçlı veya dazlak *punk*, hatırı sayılır miktarda *goth* ve şu süper dindar Yahudilerden –Hasidilerden- biri vardı. Fazlasıyla geniş çerçeveli bir gözlük takmış, fazlasıyla uzun bir kız herkese aptal aptal sırıtıyordu. Yaşça daha ufak olan birkaç kızsa ağlamış gibi duruyordu. Çocuğun tekinin üstü çıplaktı, sırtı yeşil ve kırmızı dövmelerle doluydu. Tanrım, diye düşündü Quentin, kimin ailesi buna izin verir ki? Biri tekerlekli sandalyedeydi. Başka birinin sol kolu yoktu. Koyu renk gömleğinin bir kolu katlanıp gümüş bir kopçayla tutturulmuştu.

Sıraların hepsi aynıydı, üzerlerinde sıradan, mavi bir soru kitapçığı ve çok ince, çok sivri bir kurşun kalem vardı. Bu, Quentin'e burada tanıdık gelen ilk şeydi. Sınıfın arkalarında tek bir boş sıra vardı. Oraya oturup sırasını kulakları sağır eden bir sesle öne çekti. Bir an neredeyse kalabalığın içinde Julia'nın yüzünü gördüğünü sandı ama gördüğü yüz neredeyse anında başka tarafa baktı, zaten zaman yoktu.

"Tamam," dedi Dekan. "Birkaç uyarı yapayım. Sınav boyunca sessizlik istiyorum. Diğer öğrencilerin kâğıtlarına bakmakta serbestsiniz ama size boş

göründüklerini fark edeceksiniz. Kalemlerinizi açmanız gerekmeyecek. Eğer bir bardak su isterseniz, üç parmağınızı başınızın üzerinde şöyle tutun." Nasıl yapılacağını gösterdi.

"Sınava hazırlıksız olduğunuzu düşünerek endişelenmeyin. Bu sınava hazırlanmanın bir yolu yoktur ama öte yandan hayatınız boyunca bu sınava hazırlandığınız söylenebilir. Alabileceğiniz sadece iki not var: Geçti ve Kaldı. Geçerseniz, ikinci aşamaya devam edeceksiniz. Kalırsanız ki çoğunuz kalacak, evlerinize geçerli bir mazeret ve tüm bu deneyim hakkında çok az anıyla geri gönderileceksiniz.

"Sınav süresi iki buçuk saattir. Başlayabilirsiniz."

Dekan arkasını dönüp tahtaya bir saat çizdi. Quentin masasındaki boş kitapçığa baktı. Artık boş değildi. Sorularla doluyordu, harfler Quentin'in gözünün önünde sanki yüzerek vücut buluyordu.

Odayı dolduran kâğıt hışırtıları uçuşa geçen bir kuş sürüsünün sesi gibiydi. Hepsi birden başlarını eğdi. Quentin bu hareketi tanımıştı. Bu, birinci sınıf, çok güçlü bir grup katilin kanlı işlerine başlama hareketiydi.

Mesele değildi. O da onlardan biriydi.

Quentin öğleden sonrasının geri kalanını –ya da sabah, neyse artık– bilinmeyen bir konuda, bilinmeyen bir eğitim kurumunda, yazın hâlâ bitmediği bilinmeyen bir tür iklim kuşağında sınav olarak geçirmeyi planlamamıştı. Brooklyn'de kıçı donmalı ve artık ölü olan yaşlı bir vatandaş tarafından mülakat edilmeliydi. Ama şu an bulunduğu şartların mantığı, ne kadar sağlam temelli olsalar da, diğer meseleleri geri plana itiyordu. Mantığı kabullenmeyecek biri değildi.

Sınavın büyük kısmı kalkülüstü, bu da Quentin için sorun değildi. Matematiği o kadar iyiydi ki okuduğu lise, eğitiminin o kısmını Brooklyn Koleji'ne yönlendirmek zorunda kalmıştı. Birkaç ilginç diferansiyel geometri sorusu ve cebirsel ispattan daha tehlikeli bir şey yoktu. Ama acayip sorular da vardı. Bazıları hepten anlamsızdı. Birinde bir oyun kartının arkası vardı. Kartın kendisi değil, kartın arkasının resmiydi. Şu alışılagelmiş, bisiklete binen ikiz meleklerin resmi. Bunun ne manası vardı ki?

Peki sınavın devamında gelen, Shakespeare'in *Fırtına*'sından bir parçayı, bir dil uydurup o dile çevirme sorusuna ne demeliydi? Sonra da bu uydurma dilin grameri ve imlası hakkında sorular vardı. Ardından da bu uydurma dilin konuşulduğu uydurma ülkenin uydurma coğrafyası, kültürü ve toplumu hakkındaki sorular geldi. Cidden, ne anlamı vardı ki? Daha sonra orijinal metni uydurma dilden İngilizceye gramer, sözcük seçimi ve anlamdaki kaymaları göz önüne alarak çevirmesi gerekti. Sahiden. Sınavlarda hep elinden geleni yapardı ama bu sefer ne yapması gerektiğinden pek emin değildi.

Sınav, o üzerinde uğraştıkça değişiyordu. Okuduğunu anlama kısmında bir paragrafın, okuduğu an yok olduğunu gördü, yerine içerik hakkında sorular gelmişti. Bir çeşit dijital kâğıt olmalıydı, –bir yerde bu konuda birilerinin çalıştığını okumamış mıydı?– dijital mürekkep hani? Çözünürlüğü de yüksekti ama. Bir tavşan çizmesi istendi ama çizdiği tavşan yerinde durmuyordu. Patileri, çizildiği gibi kaşınmaya başladı, sonra da sayfada hoplayıp zıplamaya, diğer soruları kemirmeye geçti. Bu yüzden kürkünü çizmeyi bitirebilmek için onu kalemle kovalaması gerekti. Aceleyle çizdiği turplarla tavşanı sakinleştirip onu kontrol altına alabilmek için etrafına bir çit çizdi.

Bir süre sonra soru üstüne soruya, düzgün el yazısıyla tatminkâr cevaplar verip sınavın isteklerine boyun eğmek dışında her şeyi unuttu. Kafasını kâğıttan kaldırana kadar bir saat geçmişti bile. Kıçı acıyordu. Oturma şeklini değiştirdi. Camdan gelen güneş ışığında toz parçacıkları hareket ediyordu.

Bir şey daha değişmişti. Sınava başladığında tüm sıralar doluydu ama şimdi boş sıra kümeleri vardı. Kimsenin çıktığını fark etmemişti. Quentin'in içine bir şüphe düştü. Tanrım, çoktan bitirmiş olmalıydı. Sınıftakilerin onu geride bırakmasına alışkın değildi. Terleyen avuçlarını kalçalarına sildi. Kimdi bu insanlar?

Quentin sınav kitapçığının sonraki sayfasını çevirdiğinde boş bir sayfanın ortasında eski filmlerin sonunda çıkan türden kıvrımlı, italik bir yazı gördü: *FIN*.

Arkasına yaslanıp ağrıyan avuçlarını ağrıyan gözlerine koydu. İki saati uçup gitmişti. Quentin hâlâ kimsenin kalkıp gittiğini görmemişti ama sınıf giderek boşalıyordu. Aşağı yukarı elli çocuk kalmıştı, boş sıralar dolulardan fazlaydı. Sanki başını her çevirdiğinde sessiz sedasız sıvışıyorlardı. Dövmeli *punk* hâlâ oradaydı. Durmadan su istediğine göre ya sınavı bitirmişti ya da pes edip dalga geçmeye başlamıştı. Masasının üstü bardak doluydu. Quentin son yirmi dakikasını camdan bakıp kalemini parmaklarının arasında çevirerek geçirdi.

Dekan gelip bir duyuru daha yaptı.

"Sınavın diğer aşamasına geçtiğinizi bildirmekten mutluluk duyuyorum," dedi. "Bu aşamada Brakebills fakültesinin öğretim üyelerince kişisel olarak değerlendirileceksiniz. Ara boyunca karnınızı doyurup kendi aranızda konuşabilirsiniz."

Quentin hâlâ dolu olan sadece yirmi iki sıra saydı, başlangıçtaki sayının onda biri kadardı. İlginçtir, beyaz eldivenli, karikatürize tipli bir uşak gelip sınıfı dolaşmaya başladı. Herkese dağıttığı tepsilerde taze mozerella peyniri ve közlenmiş biberli sandviç, bir armut ve bir parça kalın, bitter çikolata vardı. Üzerinde etiket olmayan bir şişeden her öğrenciye birer bardak koyu, kabarcıklı bir şey doldurdu. Sonradan greyfurtlu gazoz olduğunu anladılar.

Quentin yemeğini alıp geri kalan adayların çoğunun toplandığı ön sıralara doğru ilerledi. Neden geçtiği veya diğerlerinin neden kaldığı hatta geçerse ne edineceği hakkında bir fikri olmasa da bu kadar ilerleyebildiği için zavallıca bir rahatlama hissetti. Uşak sabırla *punk*'ın masasındaki takırdayan su bardaklarını tepsiye kaldırıyordu. Quentin, Julia'yı aradı. Julia ya başarısız olmuştu ya da oraya hiç gelmemişti.

"Bir sınır koymalıydılar," diye açıkladı adının Penny olduğunu söyleyen *punk*. Görünüşünün geri kalanıyla çatışan yüzü nazikti. "Ne kadar su isteyebileceğine sınır koymalıydılar. En fazla beş bardak falan. Sistemin kendi kurallarıyla yıkıldığı böyle şeyleri bulmayı severim."

Penny silkindi.

"Neyse, zaten sıkılmıştım. Yirmi dakikadan sonra sınav bana bitirdiğimi söyledi."

"Yirmi dakika mı?" Quentin kıskançlıkla hayranlık arası bir yerdeydi. "Tanrım, benim sınav iki saat sürdü."

Adaylar arasındaki yoldaşlık hissi güvensizlikle çatışıyordu. Bazı çocuklar birbirlerine isimlerini, memleketlerini söylüyor ve sınav hakkında dikkatli yorumlar yapıyordu. Notlarını karşılaştırdıkça farklı sorular çözdüklerini anladılar. Saskatchewan'daki İnuit bölgesinden gelen ikisi hariç hepsi ülkenin farklı yerlerinden gelmişti. Odada dolaşıp birbirlerine oraya nasıl geldiklerini anlattılar. Birbirinin aynı iki hikâye çıkmadı ama hepsi birbirini andırıyordu. Sokağa kaçan bir topun arkasından gidenler, drenaj hendeğine kaçan bir keçiyi kovalayanlar, lisesindeki bilgisayar odasında gördükleri fazladan bir kabloyu daha önce orada olmayan bir sunucu dolabına kadar takip edenler. Sonrasıysa yeşil çimler, yaz sıcağı ve birilerinin onları sınav salonuna getirmesi.

Öğle yemeği biter bitmez öğretmenler adayları çağırmaya başladı. Alfabetik sırayla gidiyorlardı, böylece kırklı yaşlarındaki sert görünüşlü, omuzlarına gelen siyah saçları olan bir kadının Quentin Coldwater'ı çağırması birkaç dakika aldı. Kadını ahşap kaplamalı, daha önce geçtiği bahçeye şaşırtıcı bir yükseklikten bakan uzun pencereli dar odaya kadar takip etti. Yakındaki sınav salonundan gelen konuşma sesleri kapı kapandığında aniden kesildi. Kocaman eski bir masanın iki ucunda birbirine dönük bir çift sandalye vardı.

Quentin sersemlediğini hissetti, sanki kendini televizyonda seyrediyordu. Çok saçmaydı. Dikkat kesilmek için kendini zorladı. Bu bir yarışmaydı ve Quentin yarışmalarda üstünlük sağlardı. Yaptığı buydu ve bu yarışmadaki şansının arttığını sezdi. Masada bir deste kâğıt ve bir düzine kadar madenî paradan başka bir şey yoktu.

"Sihirbazlık numaralarını seviyormuşsun galiba, Quentin," dedi kadın. Çok hafif bir aksanı vardı. Avrupalıydı ama tam yerini bulmak imkânsızdı. İzlandalıydı belki.

"Göster bakalım."

Doğrusunu isterseniz, Quentin sihirbazlık numaralarını severdi. Sihirbazlığa merakı üç yıl önce başlamıştı. Okuma alışkanlığının etkisi olmuştu ama asıl etken müfredat dışı faaliyetlerini başkalarıyla konuşması gerekmeyecek bir aktiviteyle doldurmak istemesiydi. Quentin, kulağında iPod, kart karıştırıp ince plastik bastonlardan yapma çiçekler çıkararak duygusuz ve sıkıcı yüzlerce saat geçirmişti. Orta yaşlı adamların yatak çarşafı fonlu setlerde yaptıkları numaraları yakın çekimde gösteren, porno film kalitesindeki eğitim kasetlerini defalarca seyretmişti. Quentin sihirbazlığın hiç de romantik olmadığını fark etmişti. Kasvetli, tekrara dayalı ve aldatıcıydı. Kendini geliştirmek için kıçını yırtmıştı.

Quentin'in evinin yakınında elektronik aletler, tozlu ikinci el masaüstü oyunları, evcil taşlar ve yapma kusmuğun yanı sıra sihir malzemeleri de satan bir dükkân vardı. Tezgâhın başında duran Ricky, favorisi ve sakalı olmasına rağmen bıyıksız bir tipti. Gönülsüz de olsa Quentin'e bir şeyler öğretmeyi kabul etmişti. Çok geçmeden de boynuz kulağı geçmişti. Quentin on yedi yaşına geldiğinde para kaybetme numarasını, zorlu tek elle deste kesme stilini, dört topa çıktığında zorlansa da üç topu çevirmeyi öğrenmişti. Sıradan bir oyun kartını üç metreden şiddetli ve robotumsu isabetle yemekhanede verilen tatsız, strafor gibi elmalara saplayabilme yeteneğini her sergilediğinde okulda ufak miktarda da olsa popülerlik kazanmıştı.

Quentin önce kartlara uzandı. Kart karıştırma becerisine fazlasıyla güveniyordu. Bu yüzden her ihtimale karşı alışılmış şekilde kartları ikiye bölmektense çok daha zor olan faro stiliyle kartları karıştırdı. Sanki odanın diğer ucunda oturan kadın farkı anlayabilecek, faro stilinin ne kadar zor olduğunu bilecekti de!

Olabildiğince farklı becerilerini göstermek için planlanmış olan rutinine başladı: sahte kesmeler, sahte karıştırmalar, kart kaldırmalar, yer değiştirmeler, aynı kartı bulmalar. Aralardaysa kartları bir elinden diğerine farklı şekillerde akıtıyordu. Belirli bir motifi vardı ama bu asil görünüşlü, hoş, orta yaşlı kadının bulunduğu havadar, güzel ve sessiz odada yaptıkları, sakarca ve boş gibi geliyordu. Ağzını bıçak açmıyordu. Sessizce numaralarını gösterdi.

Kartlar birbirlerine çarparak ses çıkarırken kadın da onu sürekli izliyor, kendisinden istendiğinde bir kart seçip seçtiği kart –imkânsız olmasına rağmen!– iyice karıştırılmış desteden, Quentin'in gömlek cebinden ya da havadan çıktığında hiç şaşırmıyordu.

Quentin madenî paralara geçti. Yeni basılmış beş sentlerdi, hiç aşınmamışlardı. Yanında malzemesi olmadığından sadece eliyle yapabileceği

numaraları yaptı. Kadın bir dakika kadar sesini çıkarmadan onu izledi. Sonra uzanıp koluna dokundu.

"Şunu tekrar yap," dedi.

Quentin de tekrar yaptı. Yaptığı numara eskilerden biriydi, "gezgin beş sent" denirdi buna. Bir –aslında üç tane kullanılırdı– beş sent bir elden diğerine geçerdi. Parayı seyircilere gösterir, sonra da küstahça tekrar yok ederdi. İzini kaybetmiş gibi yapıp tekrar ortaya çıkarır, hemen ardından seyircinin gözü önünde, avcunun içinde tekrar kaybolurdu para. Aslında çok sıradan bir numaraydı ama iyi düzenlenmişti. Bir seri aşırma ve düşürmeden sonra görüntünün retinada kaldığı süre üzerine kurulu cüretkâr hamleyle bitiyordu.

"Tekrar yap."

Tekrar yaptı. Numaranın yarısına gelmişken kadın onu durdurdu.

"Burada bir hata var."

"Nerede?" Quentin suratını astı. "Bu, böyle yapılır."

Kadın dudaklarını büzüp başını salladı, sonra da masadan üç madenî para aldı. Hiç tereddüt etmeden, özel bir şey yapıyormuş tavrı takınmadan numarayı mükemmel şekilde tamamladı. Quentin, kadının küçük, kıvrak ve kahverengi ellerine bakmaktan kendini alamıyordu. Kadının hareketleri, gördüğü tüm profesyonellerden daha akıcı ve titizdi.

Numaranın yarısında durdu.

"Bak, ikinci madenî paranın elden ele geçtiği yer var ya. Böyle tutup tersten yollaman lazım. Gel de göstereyim."

Hemen kalktı ve masanın diğer ucuna gidip kadının arkasında ayakta durdu, bluzunun içine bakmamaya çalışıyordu. Kadının elleri onunkinden küçüktü ama madenî paralar parmaklarının arasında kuşların çalıların arasında kaybolması gibi kayboluyordu. Kadın, Quentin görebilsin diye yavaş hareket ediyor ve yaptıklarını tekrarlayıp basite indirgiyordu.

"Ben de böyle yapıyorum," dedi Quentin.

"Göster bana," dedi kadın.

Kadın artık gülümsüyordu. Quentin tam elden ele geçirmeyi yaparken kadın onun bileğini tuttu.

"Şimdi. İkinci madenî para nerede?"

Elini kaldırıp avucunu gösterdi. Madenî para... orada yoktu. Gitmişti. Ellerini çevirdi, parmaklarını oynattı, masaya, kucağına, yere baktı. Hiçbir şey yoktu. Para gitmişti. Quentin bakmıyorken kadın mı almıştı? Quentin'in, hızlı elleri ve Mona Lisa gülümsemesiyle kadının bunu yapabileceğinden kuşkusu yoktu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kadın ayağa kalkarken. "Teşekkür ederim, Quentin, sıradaki öğretmeni içeri yollayacağım."

Quentin bir taraftan kadının çıkmasını seyrediyor, bir taraftan da hâlâ kayıp madenî parayı ceplerinde arıyordu. Hayatında ilk defa bir sınavdan geçip geçmediğini kestiremiyordu.

Tüm öğleden sonra böyle geçti: Profesörler kapıdan girip çıktı. Anlamsız, konudan konuya atlayan bir rüya gibiydi. Başı sallanan yaşlı bir adam cebini karıştırıp masanın üzerine birkaç soyulmuş, sararmış ve düğümlenmiş kablo attı. Sonra da Quentin bunları çözerken kronometreyle zaman tuttu. Quentin'den yaşça birazcık daha büyük görünen, utangaç ve güzel bir genç kadın, buraya geldiğinden beri gördüklerine dayanarak Ev'in ve çevresinin haritasını çizmesini istedi. Konuşmayı kesmeyen veya kesemeyen, koca kafalı, şık bir adam da onu yıldırım satrancın garip bir versiyonunu oynamaya davet etti. Bir süre sonra olanları ciddiye bile alamıyordunuz, sanki sınanan şey Quentin'in saf olup olmadığıydı. Kendini beğenmiş, kızıl saçlı ve şişman bir adam odaya yanardöner kanatlı, koca gözlü ufak bir kertenkele saldı. Adam hiçbir şey demeden kollarını kavuşturup masanın kenarına oturdu, masa adamın ağırlığından gıcırdadı.

Ne yapacağını bilemeyen Quentin, kertenkeleyi parmağına kondurmayı denedi. Kertenkele uçarak gelip Quentin'in kolundan ufak bir parça kopardı, sonra da bir arı gibi cama çarpıp geri dönmeye başladı. Quentin'in kolunda kanlı bir nokta belirmişti. Şişman adam sessizce Quentin'e bir yara bandı verdi, kertenkeleyi alıp çıktı.

Sonunda kapı kapandı ve bir daha açılmadı. Quentin derin bir nefes alıp omuzlarını çevirdi. Süreç sona ermiş gibiydi ama kimse Quentin'e bilgi

vermiyordu. En azından tek başına geçirebileceği birkaç dakikası vardı. Güneş batıyordu. Sınav salonunda görememişti ama buradan bir çeşmeyi görebiliyordu. Çeşmenin havuzuna güneşin yanık turuncu yansıması düşmüştü. Ağaçlardan sis kalkmış, ortalıkta kimse kalmamıştı.

Yüzünü ovdu. Zihni açılmaya başlamıştı. Gerektiğinden çok daha sonra, ailesinin ne düşüneceğini merak etti. Normalde eve giriş çıkış saatlerine pek karışmazlardı ama onların bile sınırları vardı. Okul kapanalı saatler olmuştu. Belki de Quentin'in mülakatının uzun sürdüğünü düşünmüşlerdi. Gerçi Quentin'in mülakata gireceğini hatırlıyor olma ihtimalleri de düşüktü. Belki de burada yaz olduğundan henüz okullar açılmamıştı. İçinde kaybolduğu sersemlik hissi dağılmaya başlıyordu. Güvende olup olmadığını merak etti. Bu bir rüyaysa yakında uyanmak zorunda kalacaktı.

Kapalı kapının ardında birinin ağladığını duydu: Bu, başkalarının önünde ağlamayacak kadar büyük bir çocuğun sesiydi. Bir öğretmen sessiz fakat sert bir tavırla konuşuyor ama çocuk durmuyor veya duramıyordu. Quentin buna aldırmadı. Ama bu ses, bu tehlikeli ve cesaret kırıcı ses, Quentin'in zar zor elde ettiği gençlik soğukkanlılığını kemiriyordu. Quentin, Dekan'ın kızgınmış gibi görünmemeye çalışarak soğuk ve anlaşılır biçimde konuştuğunu duydu.

"Öyle ya da böyle, umursadığımı sanmıyorum."

Cevap geldiyse de duyulmuyordu.

"Çoğunluk sağlanmazsa hepsini evlerine yollar ve bir sene atlarız." Dekan'ın sabrı tükeniyordu. "Bu da işime gelir. Gözlemevini restore ederiz. Okulu bunak eski profesörler için huzurevine çevirririz. Bol bol var onlardan."

Duyulamayan bir cevap daha geldi.

"Yirminci var, Melanie. Her sene bunu yapıyoruz. Her liseyi, ortaokulu, ıslahevini onu bulana kadar arıyoruz. Eğer yoksa seve seve istifa ederim, bu mesele de sana kalır, senin sorunun olur, istediğini yapmakta özgürsün. Şu an aklıma beni bundan daha fazla mutlu edecek bir şey gelmiyor."

Kapı aralandı ve bir an için endişeli bir yüz içeri baktı. Bu, Quentin'i ilk sınayan, maharetli parmaklı Avrupalı kadındı. Telefon sormak için ağzını açmıştı ki –cep telefonun şarjı bitmek üzereydi– kapı kapandı. Ne kadar

uyuz bir durum. Bitmiş miydi? Gitse miydi? Yüzünü ekşitti. Maceraya vardı ama bu kadarı da yeterdi. Durum canını sıkmaya başlamıştı.

Oda neredeyse karanlıktı. Etrafta elektrik düğmesi aradı ama bulamadı, aslında geldiğinden beri tek elektrikli cihaz dahi görmemişti. Telefon, ışıklandırma, saat yoktu. Sandviç ve çikolatayı yiyeli çok olmuştu, tekrar acıkmıştı. Ayağa kalkıp daha aydınlık olan pencere kenarına gitti.

Camlar eskiydi ve oynuyordu. Geriye bir tek o mu kalmıştı? Bu kadar uzun süren neydi? Parlak, koyu mavi gökyüzü sarmal yıldızlarla doluydu. Bu Van Gogh yıldızlarını Brooklyn'deki ışık kirliliği yüzünden görmek mümkün değildi. Ne kadar kuzeyde olduklarını, arayıp da bulamadığı kâğıtta ne olduğunu merak etti. İlk sınav salonunda bıraktığı kitapla sırt çantası için, "Keşke yanıma alsaydım," dedi. Annesiyle babasının mutfakta yemek yaptığını, ocakta bir şeyin kaynadığını, babasının modası geçmiş bir şarkı söylediğini, tezgâhta iki şarap bardağının durduğunu hayal etti. Neredeyse onları özlemişti.

Birden kapı açıldı ve Dekan arkasındaki biriyle konuşarak içeri girdi.

"Bir aday mı? Peki," dedi kinayeli kinayeli. "Adayı görelim bakalım. Bir de mum getirin!" Masaya oturdu. Gömleği terden ıslanmıştı. Quentin'in onu son görüşünün ardından içki içmiş olması ihtimal dışı değildi. "Merhaba Quentin, otur lütfen."

Diğer sandalyeyi işaret etti. Quentin oturdu, Fogg da gömleğinin ilk düğmesini ilikleyip cebinden aceleyle bir kravat çıkardı.

Siyah saçlı kadın, Fogg'un peşinden odaya girdi. Ondan sonra kablolu yaşlı adam ile kertenkeleli şişman adam ve öğleden sonra odaya gelen bir düzine kadar erkek ve kadın içeri doluştu. Duvar boyunca dizildiler, köşelere dayanıp fısıldaşarak Quentin'e bakmak için boyunlarını uzattılar. Dövmeli çocuk da oradaydı, kapı kapanırken diğerleri görmeden içeri dalmıştı.

"Gelin, gelin." Dekan onları odaya çağırıyordu. "Gelecek sene bunu serada yapalım. Pearl, sen buraya gel."

Bunu, Quentin'e harita çizdiren sarışın kadına söylemişti.

"Şimdi," dedi herkes içeri girince, Quentin'e, "Quentin, otur lütfen."

Quentin zaten oturuyordu. Oturduğu yerde biraz dikleşti.

Dekan Fogg bir cebinden açılmamış bir deste kart, diğerinden de toplamda bir dolar edecek kadar beş sent çıkardı. Bunları öyle sert bir hareketle bıraktı ki hepsi yere düştü. İkisi de düşenleri almak için hamle yaptı.

"Tamam, hadi başlayalım." Fogg ellerini çırptı ve birbirlerine sürttü. "Biraz büyü görelim!"

Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu.

Bunu zaten yapmamışlar mıydı? Quentin'in yüzü dışarıya sakin ve endişesiz olduğunu söylüyordu ama zihni öyle değildi. Yeni kartların ambalajını açtı, acı veren sessizlikte plastiğin sesi sağır ediciydi. Elleri kartları karıştırırken aklı bir kilometre ötedeydi. Beynini daha önce sergilemediği bir numara için taradı. Kalabalıktan biri öksürdü.

Gösterisine başlamıştı ki Fogg onu durdurdu.

"Hayır, hayır-hayır-hayır." Fogg güldü ama sinirliydi. "Böyle değil. Ben *gerçek büyü* görmek istiyorum." Masaya parmaklarıyla iki kez vurdu ve tekrar arkasına yaslandı. Quentin derin bir nefes alıp Fogg'un suratında daha önce gördüğü neşe ve anlayışı aradı ama Fogg ona sadece beklentiyle bakıyordu. Gözleri solgun maviydi, normal gözlerden daha solgunlardı.

Sessizliğin içinde, sanki okul piyesinde repliğini unutmuş da sormak zorunda kalmış gibi, "Ne dediğinizi pek anlayamadım," dedi Quentin yavaşça. "Gerçek büyüden kastınız nedir?"

Fogg diğer öğretmenlere yan gözle gülünç bir bakış attı. "Bilmiyorum. Ne dediğimi bilmiyorum. Sen açıkla bana."

Quentin zaman kazanmak için birkaç kez daha kartları karıştırdı. Ne yapacağını bilmiyordu. Ne yapması gerektiğini söyleseler, ne olursa yapardı. İşte, dedi, sona yaklaşıyoruz. İşte başarısızlık böyle bir his. Odada göz gezdirdi ama gördüğü yüzler ya boş bakıyor ya da bakışını kaçırıyordu. Kimse ona yardım etmeyecekti. Brooklyn'e geri dönecekti. Gözlerinin yaşla dolmakta olduğunu hissetti. Göz kırpıp onları döktü. Umursamamayı çok istedi ama geri düşüyor, kendi içinde batıyordu ve orada onu tutacak hiçbir şey yoktu. İşte bu, diye düşündü. Geçemeyeceği sınav buydu. Aslında o kadar da şaşırtıcı değildi. Sadece daha ne kadar uzatacaklarını merak etti.

"Bizimle dalga geçmeyi kes, Quentin!" diye bağırdı Fogg. Parmaklarını şıklattı: "Hadi, uyan!"

Uzanıp Quentin'in ellerini sertçe tuttu. Temas beklenmedikti. Parmakları güçlü, acayip biçimde kuru ve sıcaktı. Quentin'in parmaklarını oynatıyor, onları girmek istemedikleri şekillere sokmaya zorluyordu.

"Böyle," diyordu. "*Böyle. Böyle.*"

"Tamam, dur," dedi Quentin. Ellerini çekmeye çalıştı. "Dur."

Ama Fogg durmadı. Seyirciler huzursuzca hareketlendi ve birisi bir şey dedi. Fogg iki eliyle Quentin'in elleriyle uğraşmaya devam etti. Quentin'in parmaklarını geri büktü, onları ayırdı. Bu, parmaklarını yakıyordu. Ellerinin arasında ışık parlar gibiydi.

"Dur dedim!" Quentin ellerini çekti.

Öfkenin bu kadar iyi hissettirmesi şaşırtıcıydı. Tutunacak bir şeydi. Ardından gelen şaşkınlık dolu sessizlikte derin bir nefes alıp burnundan verdi. Nefesi verdiği an sanki umutsuzluğunun bir kısmı da çıkmıştı. Yargılanmaktan bıkmıştı. Hayatı boyunca sineye çekmişti ama onun da bir sınırı vardı.

Fogg hâlâ konuşuyordu ama Quentin artık dinlemiyordu bile. Alçak sesle bir şeyler söylemeye başladı, aşina olduğu bir şeylerdi. Ağzındaki kelimelerin İngilizce olmadığını anlaması bir saniyesini aldı; sınavda uydurduğu yabancı dildendi bunlar. Bilinmeyen bir dildi, yani öyle olmasına karar vermişti. Miskin, sıcak iklimli bir cennete, bir Gauguin tablosu güzelliğinde, siyah kum plajları, ekmek ağaçları ve tatlı su kaynaklarıyla kutsanmış tropik bir takımadaya özgüydü. Kızgın, parlak kırmızı bir volkan tanrısı ve ağır küfürlerle donanmış sözlü kültür de mevcuttu. Bu dili bir yerli gibi aksansız konuşuyordu. Söylediği kelimeler bir dua oluşturmuyordu. Ortaya çıkan daha çok bir büyüydü.

Quentin kartları karıştırmayı bıraktı. Geri dönüşü yoktu. Her şey, sanki herkesin ve her şeyin içinde kolay ve sakince yüzdüğü ağdalı ama saydam bir sıvı odayı doldurmuşçasına yavaşlamış, yavaş çekime girmişti. Hızlı hareket edebilen Quentin hariç herkes ve her şey. Sanki bir kumruyu bırakırmışçasına iki eliyle kartları hafifçe tavana doğru bıraktı. Deste, atmosfere giren

bir göktaşı gibi kırılıp dağıldı. Kartlar kanat çırparcasına yere yaklaştı ve masanın üstüne düzgünce dizilip bir ev şeklini aldı. Şu an içinde bulundukları yapının tanınabilen, hatta empresyonist modeliydi. Kartlar sanki şans eseri düşer gibi iniyor ama hepsi mükemmel yerlere oturuyor, sanki mıknatıslı gibi uç uca geliyordu. En son iki kart, maça ve kupa asları, birbirlerine dayanıp saat kulesinin çatısını oluşturdu.

Şimdi odaya tamamen sessizlik hâkimdi. Dekan Fogg donmuş gibi duruyordu. Quentin'in kolundaki tüyler diken diken olmuştu ama ne yaptığını biliyordu. Parmakları havada belli belirsiz fosforlu izler bırakıyordu. Kafasının iyi olduğunu hissediyordu. Uzanıp üfledi ve karttan evi yıktı. Yıkılan kartlar düzgün bir deste haline geldi. Desteyi alıp çevirdi, sonra da bir krupiye gibi masanın üzerine yaydı. Tüm kartlar kızdı. Bilinen takımlardan başka, farklı renklerde, normalde var olmayan takımlar da mevcuttu: diken kızı, saat kızı, arı kızı, kitap kızı. Bazıları giysili, bazılarıysa utanmaksızın çıplaktı. Bazıları Julia'nın suratını taşıyordu, bazılarıysa güzel sağlık görevlisinin.

Dekan Fogg, Quentin'i dikkatle izliyordu. Herkes onu izliyordu. Quentin çaba harcamadan desteyi ikiye böldü, sonra tekrar ikiye böldü. Ortaya çıkan konfetileri de izleyenlerin üzerine attı. Fogg hariç hepsi irkildi.

Ayağa kalktı. Sandalyesi yere düştü.

"Neden burada olduğumu söyleyin," dedi Quentin sakince. "Burada ne yaptığımı söyleyin."

Madenî paraları eline aldı ama onlar artık madenî para değil, masadan kolayca çekip aldığı parlak, yanan bir kılıcın kabzasıydılar. Kılıç sanki oraya saplanmış, çekilmeyi bekliyordu.

Quentin daha yüksek bir sesle odaya konuştu: "Bana burada ne olduğunu anlatın. Ayrıca birisi, burası Fillory değilse hangi cehennemde olduğumu söyleyebilir mi?"

Quentin yavaş geçen on saniye boyunca kılıcın ucunu Fogg'un burnunun altından çekmedi. Sonra kılıcı masaya sapladı. Kılıcın ucu, ahşabı tereyağı gibi keserek derinlere ulaştı ve orada kaldı.

Fogg hareket etmedi. Kılıç yerinde sallandı. Quentin istemsizce burnunu çekti. Pencereden gelen son ışık da öldü. Gece olmuştu.

"Şimdi," dedi Dekan sonunda. Cebinden titizce katlanmış bir mendil çıkarıp ufak vuruşlarla alnını sildi. "Bence hepimiz bu sınavı geçtiğinde hemfikir olabiliriz."

Biri –kablolu yaşlı adam– elini güven verecek şekilde Quentin'in omzuna koydu ve yavaşça ama beklenmedik bir güçle kılıcı masadan çekip güvenle kenara kaldırdı. Toplanan öğretmenlerden gelen birkaç alkış sesi çok geçmeden alkış yağmuruna dönüştü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ELIOT

Daha sonra Quentin o gecenin geri kalanında ne yaptığını, geceyi okulda geçirdiği dışında hatırlayamadı. Yorgun ve zayıf düşmüştü, sanki uyuşturulmuştu. Göğüs kafesi boşaltılmış gibi hissediyordu. Artık aç da değildi, sadece uyumak istiyordu. Utanç vericiydi ama kimse umursamıyordu. Profesör Van der Weghe –siyah saçlı kadın–, Quentin'e yorgunluğunun normal olduğunu çünkü ilk Küçük Büyü'sünü, neyse o artık, yaptığını ve bunun herkesi yorabileceğini söyledi. Ayrıca Quentin'in ailesiyle görüşüldüğünü, merak etmeyeceklerini de ekledi. Bu noktada Quentin artık umursamıyordu, sadece sızmak istiyordu.

Quentin, kadının ona yol göstermesine, biraz da taşımasına izin verdi. Yaklaşık 10.000 basamak çıktıktan sonra içinde beyaz çarşaflı çok yumuşak bir yatak bulunan ufak, derli toplu bir odaya geldiler. Quentin ayakkabılarını çıkarmadan yatağa uzandı. Bayan Van der Weghe gelip Quentin'in ayakkabılarını çıkardı, Quentin kendini ayakkabı bağlarını başkasına çözdüren ufak bir çocuk gibi hissetti. Van der Weghe, onun üstünü örttü, kapıyı kapamadan önce Quentin uyumuştu bile.

Sabah olduğunda Quentin nerede olduğunu ancak uzun gelen, kafa karıştırıcı bir dakikadan sonra kavrayabildi. Yatakta yatarak bir önceki günün anılarını bir araya getirdi. Günlerden cumaydı, okulda olması gerekirdi. Ama tanımadığı bir yatak odasında üzerinde dünün kıyafetleriyle uyanıyordu. Sanki tanımadığı insanların olduğu bir partide içkiyi fazla kaçırıp boş odalardan birinde sızmış gibi şaşkınlık ve pişmanlık hissediyordu. Hatta az da olsa, akşamdan kalmış gibiydi.

Geçen akşam tam olarak ne olmuştu? Ne yapmıştı? Anıları hepten yanlıştı. Aklındakiler rüya gibiydi, öyle olmalıydılar ama ona rüya gibi gelmiyordu. Bu oda da rüya değildi. Dışarıdan bir karga gaklaması duyuldu, sonra sanki utanmış gibi kesildi. Başka ses çıkmıyordu.

Yattığı yerden odayı gözlemledi. Duvarlar kavisliydi. Oda bir çemberin parçası şeklindeydi. Duvarın dışı taştandı, iç tarafıysa ahşap dolaplar ve ceplerle doluydu. On dokuzuncu yüzyıl tarzı bir yazı masası, şifonyer ve ayna vardı. Yatağı ahşap bir girintinin içindeydi. Kabul etmesi gerekirdi ki burası oldukça güzel bir odaydı. Tehlikeli bir durum yok gibiydi. Belki de bu durum hepten felaket değildi. Ne olursa olsun kalkma vakti gelmişti. Olanları atlatıp neler döndüğünü çözme vaktiydi.

Kalktı ve pencereye doğru sessizce ilerledi. Çıplak ayakları taş zeminde üşüyordu. Şafak pusluydu. Quentin yüksek bir yerdeydi; ağaçların tepesinden de yüksekteydi. On saat boyunca uyumuştu. Aşağıya, çimenlik alana baktı, boş ve sessizdi. Kargayı gördü: Kuzguni kanatlarıyla aşağıya doğru süzüldü.

Masasında, ona uyan en erken saatte Dekan Fogg'la kahvaltı edeceğini belirten bir not vardı. Quentin alt katta duşları, geniş seramik lavaboları ve titizce katlanmış beyaz, sert havluları olan yurt tarzı bir banyo buldu. Yıkandı; su sıcak ve tazyikliydi. Temiz ve sakin hissedene kadar suyun altında kaldı. Duştayken boş bakışlarla işedi, asit sarısı sidiğin suyla karışıp dönerek gidere boşalmasını izledi. Şüpheli de olsa bir macera içinde bulunmak ve okulda olmamak Quentin için oldukça acayipti. Ama iyi de gelmişti. Beynindeki bir düzenek evde olmamasının yaratacağı zararı hesaplıyor, hâlâ kabul edilebilir sınırda olduğunu düşünüyordu. Kendini dün de giydiği, içinde uyuduğu mülakat takımıyla olabileceği kadar insan içine çıkabilecek şekle sokup merdivenlerden indi.

Mekân tamamen terk edilmişti. Resmî karşılama beklemiyordu ama yirmi dakika boyunca etrafta dolanıp boş koridorlar, çizim odalarını, sınıfları gezmek zorunda kalmıştı. Dün sandviç servisi yapan beyaz eldivenli uşak sonunda onu bulup Dekan'ın ofisine yollayana kadar taraçalara ulaşmıştı bile. Dekan'ın zaten dar olan ofisinin büyük kısmını panzer kadar masası kaplıyordu. Duvarlar kitap ve eski, pirinç aletlerle kaplıydı.

Dekan bir dakika sonra açık yeşil, keten bir takım ve sarı kravatla içeri girdi. Dün gece olanlardan utanıyor gibi görünmüyordu, kaba ve hayat doluydu. Kahvaltısını çoktan yaptığını söyledi ama konuşurlarken Quentin yiyecekti.

"Şimdi." Ellerini dizlerine vurup kaşlarını kaldırdı. "Öncelikle; gerçekten büyü diye bir şey var. Bunu artık sen de anlamışsındır."

Quentin bir şey demedi. Yüzü ve tüm bedeniyle sandalyede dikkatle, hareketsizce durdu. Dekan'ın omzunun üzerinde bir noktaya odaklandı. Hiç renk vermiyordu. Sahiden de bu, geçen gece olanların en basit açıklamasıydı. Bir yanı, en az güvendiği yanı, bu açıklamaya balıklama atlamaya hazırdı. Ama o güne kadar başına gelmiş her şeyin, tüm hayatının ışığında kendini tutuyordu. Dünya onu defalarca hayal kırıklığına uğratmıştı. Hep böyle bir şeyin olmasını, gerçek dünyanın tek dünya olmadığına dair bir kanıtı beklemiş ve böyle olmadığı yönündeki ezici gerçekle cebelleşmek zorunda kalmıştı. Böyle şıp diye kanmayacaktı. Çoktan gömüp yasını tuttuğunuz birinin aslında ölmediğine dair bir ipucu bulmak gibiydi bu.

Fogg konuşsun diye bıraktı.

"Dün sorduğun soruların cevabı şu: Brakebills Büyü Eğitimi Üniversitesi'ndesin." Uşak kapalı kaplarda yemeklerin bulunduğu bir tepsiyle gelip kapakları açmaya başladı. Oda servisi yapan bir garson gibi çalışıyordu. "Sınavda gösterdiğin performansa bakarak sana eğitim teklif etmeye karar verdik. Pastırmayı dene, çok iyidir. Yakındaki bir çiftlikten geliyor, hayvanları ceviz ve kremayla besliyorlar."

"Okula burada gitmemi istiyorsunuz. Üniversiteye."

"Evet. Sıradan bir üniversiteye kayıt olmaktansa buraya gelebilirsin. İstersen gece kaldığın odayı alabilirsin."

"Ama ben..." Quentin bu fikirdeki saçmalıkların hepsini tek cümleye sığdıramadı. "Affedersiniz, biraz kafam karıştı. Üniversiteye gitmeyi erteleyecek miyim?"

"Hayır, Quentin. Ertelemeyeceksin. Tamamen vazgeçeceksin. Senin üniversiten Brakebills olacak." Belli ki Dekan bu konuşmayı daha önce pek çok kez yapmıştı. "Sarmaşık Birliği üniversitelerine girmeyeceksin. Sınıf arkadaş-

larınla okula gitmeyeceksin. Phi Beta Kappa'ya[4] katılmayacak, serbest fon ya da işletme danışmanlığı yapan bir firma tarafından işe alınmayacaksın. Yaz okulundan bahsetmiyoruz, Quentin. Buna..." Üstüne basarak devam etti sözüne: "Her şey dâhil."

"Yani dört senelik..."

"Aslında beş."

"Sonunda ne olacak? Büyücü diploması mı alacağım?" Komikti. Kendi kendine, "Bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum," dedi.

"Sonunda büyücü olacaksın. Sıradan bir kariyer sayılmaz, farkındayım. Rehber öğretmenin buna onay vermezdi. Burada ne yaptığını kimse bilmeyecek. Her şeyi arkanda bırakacaksın. Arkadaşlarını, kariyer planlarını, her şeyi. Bir dünya kaybedip başka birini kazanacaksın. Brakebills yeni dünyan olacak. Kolayca verilebilecek bir karar değil."

Değildi tabii. Quentin önündeki tabağı itti, kollarını kavuşturdu. Zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Beni nasıl buldunuz?"

"Bu iş için kullandığımız bir araç var, bir küre." Fogg küre koleksiyonunun durduğu bir rafı gösterdi: modern küreler, antika küreler, ay küreleri, parıldayan, lacivert yıldız küreleri, koyu, duman rengi, kıtaların yanlış yerlerde olduğu küreler. "Senin gibi büyüye meyilli gençleri bulur. Kayıt dışı büyücüler kazara büyü yaptığında tespit eder, sen de onlardan birisin. Küre senin şu 'gezgin beş sent' numaranı yakalamış olmalı."

"Saha elemanlarımız da var," diye ekledi. "Senin şu acayip, sakallı arkadaşın Ricky gibi." Ricky'nin sakalının olduğu yeri kendi çenesine dokunup gösterdi.

"Şu örgülü kadın peki? Sağlık görevlisi? O da mı sizden?"

Fogg yüzünü ekşitti. "Örgülü mü? Gördün mü onu?"

"Evet. Tam da buraya gelmeden önce. Onu siz yollamadınız mı?"

Fogg renk vermemeye çalışıyordu.

4 ABD'deki bir akademik onur topluluğu. Sadece not ortalaması en yüksek öğrenciler üye olabilmektedir. (ed.n.)

"Bir bakıma öyle. O özel biridir. Bağımsız çalışır."

Quentin'in aklı karıştı. Belki de okulun tanıtım kitapçığını istemeliydi. Ayrıca kimse henüz okul ücreti hakkında bir şey de dememişti. Üzümü yemek iyiydi ama burası hakkında ne biliyordu ki? Diyelim burası bir büyü okuluydu. İyi bir okul muydu? Ya şans eseri üçüncü sınıf bir büyü okuluna düştüyse? Pratik düşünmeliydi. Büyü Harvard'ına gitmek varken sıradan bir devlet büyü üniversitesine gitmenin âlemi yoktu.

"Notlarımı görmek istemiyor musunuz?"

"Gördüm bile," dedi Fogg sabırla. "Ondan fazlasını da gördüm. Ama dün girdiğin sınav bize yeter. Çok kapsamlı bir sınavdır. Buraya girmek kolay değildir. Kuzey Amerika'da tüm okullar arasında bizden ince eleyip sık dokuyan yoktur. Yirmi kişilik kontenjan için bu yaz altı sınav yaptık. Dün sadece iki kişi geçti. Sen ve şu diğer çocuk, dövmeli, mohikanlı çocuk. Adının Penny olduğunu söylüyor. Gerçek adı değil.

"Burası Kuzey Amerika'daki tek büyü okulu," diye devam etti Fogg arkasına yaslanıp. Quentin'in rahatsızlığından zevk alıyor gibiydi. "Bir tane Birleşik Krallık'ta, Avrupa'da iki tane, Asya'da dört tane. Nedense bir tane de Yeni Zelanda'da var. Amerikan büyüsü hakkında ileri geri konuşurlar ama garanti ederim, uluslararası standartlardayız. Zürih'te hâlâ frenoloji gösteriyorlar, inanırsan artık."

Küçük fakat ağır bir şey Fogg'un masasından gürültüyle düştü. Fogg eğilip düşen, gümüş kuş heykelciğini aldı. Kuş kasılıyordu.

"Zavallı küçük şey," dedi Fogg kuşu kocaman elleriyle okşayarak. "Biri onu gerçek bir kuş yapmaya çalışmış ama zavallı kuş arada kalmış. Canlı olduğunu sanıyor ama uçmak için fazla ağır." Metal kuş zayıfça öttü, boş bir silahın tetiği çekildiğinde çıkan sesler gibi kuru bir sesti bu. "Kendisini sürekli camdan atıyor, inişi çalılıklara yapıyor."

"Şimdi." Dekan ileri uzanıp parmaklarını çatı gibi birleştirdi. "Eğer buraya kayıt olursan annenle babana ufak bir illüzyon büyüsü yapacağız. Brakebills'i öğrenmemeliler, ona şüphe yok. Senin çok prestijli özel bir kuruma kabul edildiğini sanacaklar ki pek de yalan sayılmaz ve bundan gurur duyacaklar. Acısız ve sen çok açık bir şey demediğin sürece etkilidir."

"Bir de şu var, hemen başlaman lazım. Yarıyıl iki hafta sonra başlayacak yani lisenin son sınıfını atlaman gerekecek. Ama bunları senin evraklarını hazırlamadan önce anlatmama gerek yok."

Fogg bir kalem ve on sekizinci yüzyıl ulus devletleri arasındaki bir antlaşmaymış gibi duran, el yazısıyla yazılmış koca bir deste kâğıt çıkardı.

"Penny imzayı dün attı," dedi. "Sınavı da çok kısa sürmüştü onun. Ne dersin?"

Demek ki ikna konuşması bu kadardı. Fogg kâğıtları Quentin'in önüne koyup ona kalemi uzattı. Quentin puro kalınlığındaki süslü, metal dolma kalemi aldı. Eli kâğıdın üzerinde durdu. Bu çok saçmaydı. Gerçekten her şeyi bir kenara mı atacaktı? Her şey, tanıdığı herkes, James ve Julia, gidebileceği üniversite, yapabileceği kariyer, hazırlandığını düşündüğü her şey. Bunun için mi? Bu acayip durum, bu sanrı, bu kostümlü rol yapma oyunu için mi?

Camdan dışarıya baktı. Fogg onu tepki vermeden izliyor, Quentin'in kanmasını bekliyordu. Umursuyorsa bile hiç belli etmiyordu. Boşa çabalayan metal kuş çekmecesinden kaçmış, gayretle kafasını lambrilere çarpıyordu.

Sonra Quentin'in üzerinden birden büyük bir yük kalktı. Bu yükü sanki hayatı boyunca taşımıştı. Görünmez bir ağırlık, granit bir değirmen taşı onu ezmiş ve birden iz bırakmadan yok olup gitmişti. Göğüs kafesi genişledi. Balon gibi yükselip tavana çarpacaktı. Onu bir büyücü yapacaklardı, tek yapması gereken imza atmaktı. Ne diye düşünüyordu ki? Tabii ki imza atacaktı. Bu hep istediği şeylerin bütünüydü, yıllar önce ümit kestiği mucizeydi. Şimdiyse tam karşısındaydı. Kâğıtları imzalayacak ve güçlü bir büyücü olacaktı. Hayatını başka nasıl yönlendirebilirdi ki zaten?

"Tamam," dedi Quentin sakince. "Tamam ama bir şartım var. Hemen başlamak istiyorum. O odada kalmak istiyorum. Evime gitmek istemiyorum."

Onu eve yollamadılar. Bunun yerine, Dekan'ın söz verdiği gibi, çocuklarının daha önce hiç gitmedikleri hatta duymadıkları gizemli bir eğitim kurumuna yarıyıl ortasında birden kayıt olduğu fikrine inandırılan ailesi ona eşyalarını yolladı. Quentin yavaş yavaş kutuları açıp eşya ve kitapları yerleştirmeye başladı. Aslında bunlara dokunmak bile istemiyordu. Bunlar eski kimliğinin, eski hayatının, geride bıraktığı hayatın parçalarıydı. Tek eksik olan şey sağlık görevlisinin ona verdiği kitaptı. Hiçbir yerden çıkmamıştı. Oraya tekrar döneceğini düşünerek sınav salonunda bırakmıştı kitabı, ama sonunda gidebildiğine kitap ortalıkta yoktu. Dekan Fogg ve uşak kitabın yerini bilmediklerini söylemişlerdi.

Odada tek başına, katlanmış giyeceklerinin ortasında yatakta otururken James ve Julia'yı düşündü. Kimbilir neler düşünüyorlardı. Julia onu özlemiş miydi? Quentin gittiğine göre Julia yanlış erkeği seçtiğini artık anlar mıydı? Bir şekilde onlarla iletişime geçmeliydi. Gerçi onlara ne diyecekti ki? James de sağlık görevlisinden zarfı alsaydı ne olacağını düşündü. Belki o da sınava girerdi. Belki de zarfı alıp almamak sınavın bir parçasıydı.

Biraz rahatlamaya karar verdi. Az da olsa gökten gelebilecek bir darbeye karşı savunmada durmayı bıraktı ve ilk defa böyle bir darbenin gelmeyebileceğini ciddi ciddi düşündü.

Yapacak başka işi olmadığından Quentin koca evi tek başına ve amaçsızca dolaşmaya başladı. Dekan ve öğretmenler onunla karşılaştıklarında iyi davranıyorlardı ama onların da işi gücü vardı. Pahalı bir oteli ölü sezonda gezmek gibiydi; müşteriler yok, sadece boş odalar, boş bahçeler ve boş, yankılı koridorlar. Yemeklerini tek başına odasında yiyor, kütüphanede oyalanıyordu. Kütüphanede doğal olarak Christopher Plover'ın tüm kitapları vardı. Bitirmek zorunda olmadığı tüm ödev ve projeleri teker teker, sırayla, büyük bir keyif alarak aklından geçirdi. Bir keresinde saat kulesine gidip paslı demir sarkacın ileri geri sallanışını, kocaman çarkların, manivelaların, havzaların dönüp iç içe geçerek mekanik tasımlarını nasıl işlettiklerini güneş batana kadar seyretti.

Bazen durup dururken kahkaha atmaya başlıyordu. Mutlu olma fikrini dikkatlice sınıyor, mutluluğun sarhoş edici sularına, çekinerek ayak başparmağını sokuyordu. Bu konuda pek tecrübesi yoktu. O kadar komik bir durumdu ki... Büyü yapmayı öğrenecekti. Ya gelmiş geçmiş en büyük dâhiydi ya da en büyük aptal. Ama en azından başına bundan sonra ne geleceğini sahiden merak ediyordu. Hayatında ilk kez olanları ilgiyle takip ediyordu. Brooklyn'de gerçeklik boştu ve anlamsızdı, nasıl düşük kaliteli bir malzemeden yapıldıysa artık, anlam içine işlemiyordu. Brakebills farklıydı,

anlamlıydı. Anlam –Büyü aslında bu muydu?– her yerdeydi. Burası anlamla dolup taşıyordu. Dışarıdayken ağır bir depresyonun sınırındaydı, daha kötüsü kendinden gerçekten nefret etmeyi öğrenme tehlikesi vardı. İçinde hiçbir zaman iyileşmeyecek yaralar açılmasına ramak kalmıştı. Ama şimdi Pinokyo gibiydi, tahtayken gerçek olan çocuk gibi. Belki de tam tersiydi, gerçek çocukken başka bir şeye dönüşmüştü. Ne olursa olsun değişim iyi yönde olmuştu. Fillory'de değildi, tamam, ama bu yeter de artardı.

Tüm zamanını tek başına geçirmedi. Arada bir Eliot'ı uzaktan çimenlikte koşu yaparken, pencere kenarındaki koltukta uzun bacaklarını kendine çekmiş, tembellik edip dışarı bakarken ya da bir kitabın sayfalarını dikkatini vermeden çevirirken görüyordu. Onda, sanki asıl olması gereken yer Brakebills'ten bile daha ilginç bir yermiş de buraya korkunç bir hata yüzünden gelmiş ve bunu olabildiğince iyi karşılamış gibi muhteşem, melankolik bir sofistike hava vardı.

Quentin bir gün büyük çimenliğin kenarında yürürken, bir meşe ağacına yaslanmış, sigara içip kitap okuyan Eliot'a rastladı. Aşağı yukarı ilk karşılaştıkları yerdeydiler. Eliot'ın çenesinin garip şekli yüzünden sigara acayip bir açıda ağzından sarkıyordu.

"İster misin?" diye sordu Eliot kibarca. Okumayı bırakıp mavi beyaz Merit Ultra Lights paketini uzattı. Quentin'in Brakebills'teki ilk gününden beri konuşmamışlardı.

Quentin'in sigara istememesini pek takmayarak, "Kaçak mal bunlar," dedi. "Chambers benim için alıyor bunları. Bir keresinde onu şarap mahzeninde Dekan'ın özel koleksiyonundan çok iyi bir Şiraz şarabını içerken yakaladım. Stag's Leap, 1996 yılı. Anlaşmaya vardık. İyi biridir, aslında ona şantaj yapmamalıyım. Amatör ressamdır, fena da sayılmaz ama modası geçmiş, realist bir tarzı var. Bir keresinde beni resmetmesine izin verdim, çıplak değildim tabii. Elimde bir frizbi vardı. Galiba Hyakinthos[5] olarak resmetti beni. Chambers'ın eşcinselliği fiziksel değildir. İçten içe izlenimciliğin var olduğuna inanmadığını düşünüyorum."

5 Yunan mitolojisinde, öldüğü yere dökülen kanlardan sümbül (*hyacinth*) çiçeği açtığı söylenen kahraman. (ed.n.)

Quentin bugüne kadar hiç bu kadar sarsıcı ve taviz vermez şekilde yapmacık birini görmemişti. Nasıl cevap vereceğini belirlemesi zordu. Brooklyn'de geçirdiği tüm hayatı boyunca edindiği bütün bilgeliği göz önüne serdi.

"Merit sigarasını ancak hanım evlatları içer."

Eliot, Quentin'e tartarcasına baktı.

"Çok doğru. Ama dayanabildiğim tek sigara bu. İğrenç bir alışkanlık. Gel, benimle bir tane iç."

Quentin sigarayı aldı. Bilmediği topraklardaydı. Daha önce sihirbazlık numaraları için eline sigara almıştı ama hiç ağzına koymamıştı. Sigarayı basit bir başparmak hareketiyle yok etti, sonra da parmaklarını şıklatıp geri getirdi.

"İç diye verdim sana, elle diye değil," dedi Eliot kaba kaba.

Bir şeyler fısıldadı ve parmaklarını şıklattı. İşaret parmağının ucundan çakmak ateşi kadar bir ateş çıktı. Quentin eğilip sigarayı yaktı.

Akciğerlerinin sanki önce buruştuğunu, sonra da yandığını hissetti. Hiç durmadan beş dakika boyunca öksürdü. Eliot o kadar güldü ki oturmak zorunda kaldı. Quentin'in gözleri yaşarmıştı. Bir nefes daha çekmek için kendini zorladı, sonra gidip çalılıklara kustu.

Öğleden sonranın geri kalanını beraber geçirdiler. Eliot belki de Quentin'e sigara verdiği için pişmanlık duymuştu ya da yalnızlığın verdiği bıkkınlığın Quentin'le zaman geçirmenin verdiği bıkkınlıktan biraz daha fazla olduğuna karar vermişti. Belki de yanında kendi karakteriyle tezat oluşturacak daha sakin birisi olsun istemişti. Quentin'e kampüsü gezdirip Brakebills'te yaşam hakkında tüyolar verdi.

"Uyanık bir çömez kasım ayı için fazla sıcak olan havayı fark eder muhakkak. Bunun nedeni burada hâlâ yaz olması. Brakebills arazisinde birilerinin burayı görmesini veya yanlışlıkla girmesini falan engelleyecek çok eski büyüler var. Çok iyi, eski büyüler. Kendi türlerinin klasikleri. Ama zamanla garipleşmeye başlamışlar, 1950'lerdeyse zaman burada eksenin-den çıkmış. Her sene daha da kötüleşiyor. Endişelenecek bir şey yok genel olarak ama ana akımın biraz gerisindeyiz. İki ay 28 gün kadar, birkaç saat ekle ya da çıkar."

Quentin hissettiği kadar dehşete düşmüş gibi mi davransın yoksa hiç takmıyormuş da sıkılmış gibi yapıp hava mı bassın bilemedi. Konuyu değiştirip müfredatı sordu.

"İlk senende ders programına karışamazsın. Henry," Eliot, Dekan Fogg'dan böyle bahsediyordu, "herkese aynı programı verir. Zeki misindir?"

Buna utanmadan verebileceği bir cevap yoktu.

"Galiba."

"Kafana takma, burada herkes öyledir. Sınav için buraya gelmiş olman bile senin okulunda, öğretmenler dâhil, en zeki kişi olduğunu gösterir. Buradaki herkes kendi ağacının en zeki küçük maymunudur. Ama şimdi hepimiz aynı ağaçtayız. Bu insanı sarsabilir. Herkese yetecek kadar Hindistan cevizi bulunmaz. Hayatın boyunca ilk defa kendine denk kişilerle uğraşacaksın... ve senden iyilerle. Hoşuna gitmeyecek.

"Çalışma stili de farklıdır burada. Sandığın gibi değil. Bir değnek sallayıp uydurma Latince bir şeyler söylemezsin. Çoğu insanın büyü yapamamasının nedenleri var."

"Nedir onlar?" diye sordu Quentin.

"Çoğu insanın büyü yapamamasının nedenleri mi? Şöyle." Eliot uzun, ince parmağını kaldırdı. "Bir, bu iş zordur ve onlar yeterince zeki değillerdir. İki, bu iş çok zordur ve onlar doğru yapılması gerekenleri doğru yapacak kadar saplantılı ve sefil değillerdir. Üç, kendini buna adamış ve korkunç karizmatik Brakebills Büyü Eğitimi Üniversitesi'nin sağladığı rehberlik ve kılavuzluğa sahip değillerdir. Ve dört, muhteşem büyülü enerjileri sakin ve sorumlulukla kullanmak için gereken sağlam ahlak yapısına sahip değillerdir."

Başparmağını kaldırıp devam etti: "Ve beş, bazı insanlarda bunların hepsi vardır ama yine de yapamazlar. Kimse neden olduğunu bilmiyor. Sözleri söyleyip kollarını sallarlar ama hiçbir şey olmaz. Zavallılar. Ama biz onlardan değiliz. Biz şanslıyız. Artık *o* neyse, bizde var."

"Ahlak yapısı bende var mı, bilmiyorum."

"Ben de. Aslında o olmasa da olur diye düşünüyorum."

Bir süre konuşmadılar, çimenliğe çıkan, iki yanında yemyeşil, cetvelle çizilmişçesine sıralı ağaçlar olan yolda yürüdüler. Eliot bir sigara daha yaktı.

"Karışmış gibi olmayayım ama," dedi Quentin, "bu sigaraların yarattığı olumsuz etkilere karşı gizli, büyülü yöntemlerin vardır diye tahmin ediyorum."

"Çok naziksin. İki haftada bir ay ışığı altında bakire bir kız öğrenci kurban ediyorum. Bunu yaparken kullandığım gümüş neşteri döven İsviçreli albinolar da bakire. Akciğerlerim hemen temizleniyor böylece."

Bundan sonraki günlerin çoğunda Quentin, Eliot'ı gördü. Eliot bir seferinde tüm günü Quentin'e "herkesin" Ev dediği okul binasını, resmî adını on sekizinci yüzyılda araziyi yaptıran Dekan'dan alan ama "herkesin" sadece Deniz veya bazen Mezar dediği Denizmezar Çimenliği'nden ayıran çalı labirentinde yolunu nasıl bulacağını öğretmekle geçirdi. Labirentte altı çeşme vardı, bunlar resmî isimlerini vefat etmiş Dekanlar'dan alıyorlardı ama Brakebills öğrencilerinin ortak bilincinin yarattığı takma isimleri de vardı. Labirenti oluşturan çalılıklar büyük hayvanların şeklinde budanmıştı: ayılar, filler ve tanınması zor diğer yaratıklar. Ama bunlar hareket edebiliyordu. Neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaşça hareket edip koyu yaprakların arasında Ekvatoral Afrika'daki bir nehirde debelenen hipopotamlar gibi bata çıka gidiyorlardı.

Dersler başlamadan önceki son gün Eliot Quentin'i, Ev'in ön cephesine, Hudson Nehri'ne bakan tarafa götürdü. Nehir kenarında on dokuzuncu yüzyıldan kalma çok güzel bir kayıkhane vardı. Kesinlikle suya girmeleri gerektiğine karar verdiler ama ikisinin de bunu nasıl yapacağına dair bir fikri yoktu. Eliot'ın da söylediği gibi ikisi de büyücü-dâhilerdi, kayık çekmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Homurdana homurdana, birbirlerine bağırarak iki kişilik bir kanoyu kızaklardan indirdiler. Harika bir şeydi, çok hafifti, örümcek ağlarıyla sarılmıştı ve cila kokuyordu. Şans eseri sakatlanmadan veya birbirlerine bu işten vazgeçecek kadar kızmadan kanoyu suya indirebildiler. Birkaç kez devrilme tehlikesi atlattıktan sonra kanoyu doğrultup yavaşça ilerlemeye başladılar. Quentin'in formsuz, Eliot'ınsa hem formsuz hem de tiryaki olması onları zorluyor ama yıldırmıyordu.

Yarım kilometre kadar gitmişlerdi ki yaz birden bitti ve soğuk, kapalı havayla karşılaştılar. Quentin fırtınaya kapıldıklarını düşündü ama Eliot ona Brakebills'i saklayan büyü alanının dışına çıktılarını ve kasım ayına ulaştıklarını açıkladı. Yirmi dakika boyunca kürek çektiler, büyü alanından çıktıklarında akıntı onları tekrar geri gönderiyordu, sıcaklığın bir düşüp bir yükseldiğine, gökyüzündeki rengin değiştiğine defalarca tanık oldular.

Dönüşte kürek çekemeyecek kadar yorgun olduklarından kendilerini akıntıya bıraktılar. Eliot kanonun içinde uzanıp sigara içti ve konuştu. Eliot'ın kendini beğenmiş havası yüzünden Quentin onun Manhattan'lı zengin bir aileden geldiğini tahmin ediyordu. Ama öğrendi ki Eliot aslında doğu Oregon'da bir çiftlikte büyümüştü.

"Ailem soya fasulyesi yetiştirmemek için para alıyordu," dedi Eliot. "Üç ağabeyim var. Fiziksel mükemmelliğin harika örnekleridir. İyi kalpli, kalın enseli, Schlitz[6] içip bana acıyan üç sporcu. Babam ne olduğunu bilmiyor; annem hamile kalmadan önce kendisi çok tütün çiğnediği için böyle olduğumu düşünüyor." Eliot sigarasını suya düştü düşecek şekilde duran cam bir kül tablasında söndürüp yenisini yaktı. "Benim bilgisayar bağımlılarına ve eş-cinsellere özel bir okulda okuduğumu sanıyorlar. Bu yüzden yazın eve gitmiyorum. Henry bir şey demiyor. Buraya başladığımdan beri eve gitmedim.

"Şimdi sen bana acımışsındır da," diye devam etti Eliot. Her zamanki kıyafetlerinin üzerine giydiği sabahlık ona hırpani bir soyluluk katmıştı. "Acımana gerek yok, ben burada çok mutluyum. Bazı insanlar olmaları gereken kişi olmak için ailelerine muhtaçtır ve bunun bir sakıncası yok. Ama bunun başka yolları da var."

Quentin, Eliot'ın bu umursamaz tavırları ne kadar zor elde ettiğini daha önce düşünmemişti. Bu yüce umursamazlık maskesi gerçek sorunları saklamak için takılmış olmalıydı. Quentin kendini hep yöresel mutsuzluk şampiyonu olarak görmüştü ama Eliot'ın onu bu kulvarda da geçip geçmediğini merak etti.

Eve doğru sürüklenirken birkaç tekne, yelkenli ve yatla beraber bir tane de birkaç kilometre öteden geçen, West Point'teki kadın öğrencilerin kürek çektiği sekiz kişilik bir kano gördüler. Kürekçiler soğuktan korunmak için sıkı giyinmişlerdi. Quentin ve Eliot'ın keyfini sürdükleri ağustos ayını algılayamıyorlardı ya da bir şekilde bir parçası değillerdi. Isınmış ve kuruydular ama bunun farkında değillerdi. Büyünün şartları onları dışarıda tutuyordu.

---

6 Yirminci yüzyılın ilk yarısında çok satan ve sevilen bir bira olmasına rağmen daha sonra üretim tekniklerinin değiştirilmesiyle ucuz bira olarak anılmaya başlanan ve eski statüsünü yakalayamayan bir Amerikan birası. (ed.n.)

BÜYÜ

"Büyü öğrenimi bilim, sanat veya din değildir. Büyü yaptığımızda dilek tutmaz veya dua etmeyiz. İrademize, bilgimize ve becerimize güvenerek dünyada belirli bir değişim yaratırız.

"Büyüyü, fizikçilerin atom altı parçacıklarını anlaması gibi anladığımız anlamına gelmez bu. Belki onlar da daha anlamıyorlar, bunu hep unutuyorum. Her neyse, biz büyüyü anlamayız, anlayamayız, nereden geldiğini bilemeyiz. Marangozlar ağaçların nasıl büyüdüğünü nasıl anlamıyorsa bu da öyledir. Marangoz buna gerek duymaz, elindekiyle çalışır.

"Ama uyarayım, büyücü olmak marangoz olmaktan çok daha zor, çok daha tehlikeli ve çok daha ilginçtir."

Bu ilham verici konuşmayı, Quentin'in en son sınavda gördüğü Profesör March yapmıştı. Kızıl saçlı, şişman ve aç bir kertenkelesi olan adamdı. Şişman ve kırmızı suratını gören, neşeli ve kaygısız biri olduğunu sanırdı ama aslında katı ve kuralcı biriydi.

Quentin o sabah uyandığında o koca boş Ev insan doluydu; bağıranlar, koşanlar, bavullarını merdivenlerden çeke çeke çıkarıp arada sırada odasının kapısını aniden açıp Quentin'e şöyle bir baktıktan sonra kapayan gürültücü insanlar. Böylece gerçeklerle karşı karşıya gelmişti. Ev'i sanki oranın lordu, sahibi ya da hiç olmadı Eliot'ın ardından müsteşarı gibi gezmeye alışmıştı. Ama Brakebills'e kayıtlı doksan dokuz öğrenci daha vardı. Yarıyılın ilk günü için hep birlikte bu sabah gelmişlerdi ve orada bulunma haklarını sonuna kadar kullanıyorlardı.

Kümeler halinde gelmişlerdi; arka taraçada onar kişilik gruplar halinde, yanlarında eşyalarıyla belirmişlerdi. Quentin hariç herkes üniforma giymişti; erkekler çizgili ceket ve kravat, kızlarsa beyaz bluz ve ekose etek. Üniversiteden çok kolej gibiydi ortam.

"Odanız hariç her yerde ceket ve kravatınız üzerinizde olacak," diye açıkladı Fogg. "Başka kurallar da var, diğer öğrencilerden öğrenirsiniz. Çoğu öğrenci kendi kravatını seçmeyi tercih eder. Buna hoşgörü gösteriyorum ama sabrımı zorlamayın. Fazlasıyla ilginç olanlara el konulacaktır, yerineyse okul kravatı takmak zorunda kalırsınız. Bu işlerden pek anlamam ama söylendiğine göre onların modası çoktan geçmiş."

Quentin odasına döndüğünde bir dolap dolusu benzer ceket buldu. Lacivert ve kahverengi, iki buçuk santim genişliğinde çizgileri olan bu ceketlerle beraber beyaz gömlekler de vardı. Çoğu yeni duruyordu ama birkaç tanesinin dirsekleri veya kol ağızları aşınmaya başlamıştı ve rahatsız etmeyecek kadar naftalin, tütün ve eski sahiplerinin kokularını taşıyorlardı. Dikkatlice giyindi ve aynada kendine baktı. Aslında üniformadan nefret etmesi gerektiğini biliyordu ama o tadını çıkardı. Kendini henüz büyücü gibi hissetmiyordu belki ama en azından büyücü gibi görünebilirdi.

Her ceketin üzerinde bir arma vardı: küçük gümüşi yıldızlarla kaplı siyah arka plan üzerinde altın sarısı bir arı ve anahtar. Daha sonra diğer öğrencilerin buna anahtar-ve-arı dediğini duyacak ve bakmaya başladıktan sonra her yerde görecekti: halılarda, perdelerde, sövelerde, parkelerde.

Quentin geniş, kare şeklinde bir amfideydi. Binanın köşesinde olan amfinin iki yanında yüksek pencereler vardı. Dört adet şık ahşap sıra, alçaktan yükseğe doğru sıralanmıştı, karşılarında büyük bir kara tahta ve yanmış, çizilmiş, örselenmiş, canı çıkmış, taştan bir masa vardı. Tebeşir tozları havada uçuşuyordu. Sınıfta yirmi öğrenci vardı, tümü üniformalıydı. Hepsi de diğerlerinden daha zeki ve havalı görünmeye çalışan sıradan gençlere benziyordu. Quentin ülkedeki en başarılı öğrencilerin en az yarısının bu odada olduğunu biliyordu. Duyduğuna göre sınıf arkadaşlarından biri Putnam Matematik Yarışması'nda ikinci olduğunda daha lise birinci sınıf öğrencisiydi. Kesin bildiği bir şeyse kızlardan birinin Ulusal Model Birleşmiş

Milletler toplantısına ağırlığını koyup nesli tükenmekte olan bir tür deniz kaplumbağasını korumak için nükleer silah kullanımına yaptırım getiren bir önergeyi geçirmeyi başardığıydı. Kız bunu Lesotho temsilcisi olarak yapmıştı.

Artık bunların önemi yoktu ama yine de hepsi gergindi. Yeni kokan ceket ve gömleğiyle oturan Quentin şimdiden nehirde Eliot'la geçirdiği güne dönmeyi diliyordu.

Profesör March ara verip odaklandı.

"Quentin Coldwater, lütfen öne çıkıp bizim için biraz büyü yapar mısın?"

March doğrudan ona bakıyordu.

Sanki Quentin'e ödül verir gibi sıcak ve neşeli davranıyordu. "Evet, tam burada dur." Onu yanına aldı. "Burası iyi. Sana malzeme vereyim."

Profesör March ceplerini karıştırıp üzeri biraz tüylü, şeffaf cam bir bilye çıkardı. Masaya koyduğu bilye bir oyuğa denk gelip durana kadar biraz yuvarlandı.

Sınıftan çıt çıkmıyordu. Quentin bunun ciddi bir sınav olmadığını biliyordu. Bu biraz ders, biraz da şakaydı. Muhtemelen her yıl yapılan, pek endişe edilmemesi gereken harika bir Brakebills geleneği daha. Ama geniş basamaklardan inip sınıfın önüne doğru giderken bacakları odun gibi kaskatıydı. Diğer öğrenciler ona tahtaya kaldırılmayanların minnettar ve kayıtsız bakışlarını atıyordu.

March'ın yanına geçti. Bilye sıradan görünüyordu, camdandı ve içinde birkaç hava kabarcığı vardı. Çevresi beş sent kadardı. Kontrolü de beş sent kadar kolay olmalıydı. Yepyeni okul ceketi sayesinde kolaylıkla bilyeyi manşete atabilirdi. Tamam, büyü istiyorlarsa büyü göreceklerdi. Heyecanla bilyeyi ellerinden, ağzından ve burnundan çıkarmaya başladı. Seyircinin kıkırdamalarıyla ödüllendirildi.

Gerilim kırılmıştı. Bilyeyi havaya attı. Neredeyse katedral tavanı yüksekliğindeki tavana değecek kadar yükselen bilyeyi ensesiyle yakaladı. Biri sırasına heyecanlı bir davul vuruşu yapar gibi vurdu. Sınıf yerlere yatmıştı.

Quentin büyük finali için bilyeyi ağır bir şeyle ezer gibi yaptı. Son anda cebindeki beyaz nane şekeriyle bilyeyi değiştirdiği için şeker mükemmel bir çatırtıyla ezildi. Geride kalan beyaz toz ikna edici bir kanıttı. Seyirciye göz

kırptıktan sonra Profesör March'tan abartıyla özür dileyip ondan mendilini istedi. Profesör elini cebine attığında bilyeyi buldu.

Quentin, John Carson'ınki gibi bir golf vuruşu hareketi yaptı. Birinci sınıflar onu çılgıncasına alkışladı. Quentin eğilip selam verdi. Fena değil, diye düşündü. İlk yarıyılın yarım saati geçmeden halk kahramanı olmuştu.

"Teşekkür ederim, Quentin," dedi Profesör March parmak uçlarıyla alkışlayarak. Sesi samimiyetsizdi. "Teşekkür ederim, çok aydınlatıcı oldu. Yerine geçebilirsin. Alice, sen de gel. Bize biraz büyü göster."

Profesör bunları arka sırada oturan ufak tefek, asık yüzlü, düz saçlı sarışın bir kıza söylemişti. Kız seçildiğine saşırmamıştı. Her zaman en kötüsünü bekleyen insanlardan birine benziyordu, bugün niye farklı olsundu ki? Dümdüz ileri bakarak geniş basamakları geçip sınıfın önüne doğru giderken darağacına soğukkanlılıkla gider gibiydi. Profesör March'tan bilyeyi sessizce aldı. Göğsüne kadar gelen masanın arkasına geçip bilyeyi taş zemine koydu.

Hemen seri el hareketleri yapmaya başladı. Sanki işaret diliyle konuşuyor veya ip olmadan parmaklarının arasına doladığı iple oynuyordu. Sade tarzı, Quentin'in gösterişli tarzının tam zıttıydı. Alice bilyeye dikkatle, beklentiyle baktı. Gözleri biraz şaşılaştı. Dudakları oynadı ama Quentin durduğu yerden ne dediğini duyamıyordu. Bilye önce kırmızı sonra beyaz parlamaya başladı. Matlaştı, kataraktla kaplı göz gibi oldu. İnce, gri bir duman bilyenin masaya dokunduğu yerden dalgalanmadan çıkmaya başladı. Quentin'in kendini beğenmiş, muzaffer halinden eser kalmamıştı. Kız şimdiden gerçek büyü yapmayı biliyor, diye düşündü. Tanrım, çok gerideyim.

Alice ellerini birbirine sürtmeye başladı.

"Parmaklarımın dayanıklı duruma gelmesi bir dakika alıyor."

Alice bilyeyi fırından sıcak tepsi çıkarır gibi dikkatle parmak uçlarına aldı. Bilye sıcaktan erimiş, yumuşak şeker kıvamını almıştı. Dört hızlı ve kesin hareketle bilyeye dört ayak ve sonra bir baş ekledi. Sonra ellerini çekip bilyenin üzerine üfledi. Bilye silkelenip ayağa kalktı. Ufak, tıknaz bir camdan hayvan olmuştu. Masada yürümeye başladı. Bu sefer kimse alkışlamadı. Odadaki korku elle tutulur düzeydeydi. Quentin'in tüyleri diken diken olmuştu. Duyulan tek ses cam ayakların taş masada çıkardığı tıkırtılardı.

"Teşekkür ederim, Alice," dedi kontrolü eline alan Profesör March. "Merak edenler için söylüyorum, Alice üç basit büyü yaptı." Her biri için bir parmağını kaldırdı. "Dempsey'nin Sessiz Termogenesis'i, ikinci seviye Cavalieri animasyonu ve bir çeşit ev yapımı gibi duran koruma büyüsü. Belki de bu büyüye senin adını vermeliyiz, Alice."

Alice, March'a yerine geçebileceğine dair bir ipucu beklercesine baktı. Bu, kendini beğenmişliğinden değil, özgür kalmak için sabırsızlığı yüzündendi. Unutulan küçük cam yaratıksa masanın ucuna ulaşmıştı. Alice onu yakalamaya çalıştı ama yaratık sert taş zemine düşüp parçalandı. Alice üzgün üzgün çömeldi ama Profesör March dersi bitirmek için lafa başlamıştı bile.

Quentin bu ufak dramı biraz merhamet, biraz da kıskançlıkla seyretti. Ne ince birisi, diye düşündü. Ama geçmesi gereken kişi de oydu.

"Bu gece lütfen Le Goff'un *Magickal Historie* kitabının Lloyd çevirisinin ilk bölümünü okuyun," dedi March. "Bir de Amelia Popper'ın *Genç Büyücüler İçin Pratik Alıştırmalar* kitabının ilk iki bölümünü okuyun. Yakında tüm masum genç benliğinizle nefret edeceksiniz bu kitaptan. Yarın hepiniz birer alıştırma yapacaksınız.

"Eğer Leydi Popper'ın antika on sekizinci yüzyıl İngilizcesini zor bulursanız aklınızda bulunsun, bir dahaki ay Orta İngilizce, Latince, Eski Felemenkçeye başlayacağız. O zaman Leydi Popper'ın on sekizinci yüzyıl İngilizcesini saygıyla anacaksınız."

Öğrenciler hareketlenip kitaplarını toplamaya başladılar. Quentin önündeki deftere baktı, sayfada sadece endişeyle çizilmiş zikzaklı bir çizgi vardı.

"Gitmeden önce bir yorum yapayım." March sınıftaki gürültüyü bastıran bir sesle konuştu. "Bu dersi az teori, çok pratik olarak düşünmenizi tavsiye ederim. Eğer yavaş yavaş ve büyük zahmetle kazanmaya başladığınız büyülü güçlerin doğası ve kökeni hakkında meraklanmaya başlarsanız, İngiliz filozof Bertrand Russell'ın şu anekdotunu hatırlayın.

"Russell bir keresinde evrenin yapısı hakkında bir konferans vermiş. Konferans sonrası bir kadın gelip ona çok zeki bir genç adam olduğunu ama yanıldığını çünkü herkesin dünyanın düz olduğunu ve bir kaplumbağanın sırtında durduğunu bildiğini söylemiş.

"Russell kaplumbağanın neyin üzerinde durduğunu sorunca da, 'Çok zekisin genç adam, çok. Ama kaplumbağanın altında sonuna kadar yine kaplumbağalar var,' diye karşılık vermiş.

"Kadın dünya hakkında yanılıyormuş ama söyledikleri büyü hakkında olsaydı haklı olurdu. Büyük büyücüler hayatlarını büyünün kaynağını aramakla harcamıştır. Abesle iştigaldir bu, eğlenceli değildir ama tehlikelidir. Çünkü aşağıya indikçe kaplumbağalar büyür, gagaları giderek keskinleşir. Bir süre sonra kaplumbağadan çok ejderhaya benzerler.

"Herkes çıkmadan önce birer bilye alsın."

Ertesi sabah March onlara bilyelerinin üzerinde söyleyecekleri bazı kelimeler öğretti. Quentin'in tanımadığı (Alice daha sonra bu dilin Estonca olduğunu söyleyecekti ona) kulağa Çingene dili gibi gelen bir dildeydi bunlar. Bu kelimelere, orta ve serçe parmağı iki elde de diğerlerinden ayrı hareket ettirmeyi gerektiren zor bir işaret eşlik ediyordu ki bunu söylemesi yapmaktan kolaydı. Başarılı olanlar erken çıkabilirken geri kalanlar başarana kadar sınıfta duracaktı. Başardıklarını nereden mi bileceklerdi? Yapınca bilirlerdi.

Quentin sesi kısılıp parmakları yanıncaya, pencereden gelen ışık yumuşayıp renk değiştirdikten sonra tamamen kayboluncaya, aç karnı ağrıyıncaya, akşam yemeği uzaktaki yemek odasında verilip toplanıncaya kadar sınıfta durdu. Utançtan kızarana ve sınıfta dört kişi hariç kimse kalmayana kadar –bazıları yumruklarını sıkıp *evet* diye bağırmıştı çıkarken– sınıfta oturmuştu. İlk çıkan Alice olmuştu, yirmi dakikanın sonunda sessizce çıkmıştı. Sonunda Quentin de sözleri söyleyip hareketi yaptı ve başarılı oldu. Neyi farklı yaptığını bilmiyordu. Bilyesinin kendi kendine sallanmaya başlamasıyla ödüllendirilmişti.

Hiçbir şey söylemeden başını masaya koydu, yüzünü kolunun iç tarafına gömüp karanlıkta baş ağrısıyla oturmaya devam etti. Çenesine değen ahşap masa serindi. Bu şans eseri olmamıştı, numara veya şaka değildi. Başarmıştı. Büyü gerçekti ve Quentin büyü yapabiliyordu.

Artık yapabildiğine göre, yapılacak o kadar çok büyü vardı ki... O cam bilye yarıyıl sonuna kadar hep Quentin'in yanında olacaktı. Bu bilye Profesör

March'ın büyü eğitimine bakışının soğuk, acımasız kalbiydi. Her ders, her alıştırma, her örnek bu bilyeyi büyü kullanarak değiştirip dönüştürmekle alakalıydı. Sonraki dört ay boyunca Quentin bilyeyi her zaman taşımak zorunda kaldı. Brakebills ceketi bilyenin yuvası olmuştu. Yıkanırken bilyeyi sabunluğa koyuyordu. Yatağa bile bilyeyle giriyordu. Birkaç kez rüyasında bile gördü.

Quentin bilyeyi donana kadar soğutmayı öğrendi. Onu masanın üzerinde görünmez yöntemlerle yuvarlayabiliyordu. Nasıl havada tutacağını öğrenmişti. Zaten saydam olduğundan onu görünmez yapması kolaydı ama bu sefer de kaybetmişti. Bilyeyi bulabilmesi için Profesör March'ın büyüyü tersine çevirmesi gerekti. Quentin bilyeyi suda yüzdürdü, ahşap bariyerden geçirdi, engelli parkurdan uçurdu, mıknatıs gibi kullandı. Bunlar temel şeylerdi. Ona söylenenlere göre Quentin'in sınavda gösterdiği dramatik büyü performansı bilinen bir anomaliydi: Yıllardır birikmiş enerjinin, büyücünün ilk büyüsü sırasında ortaya çıkması. Tekrar öyle bir şey yapabilmesi için yıllar geçmeliydi.

Quentin arada büyü tarihine de çalışıyordu. Büyücülerin bile bu konudaki bilgisi Quentin'in tahmininden azdı. Büyücülerin her zaman ana akım toplumun içinde yaşadığını ama bir parçası olmayıp pek tanınmadığını öğrendi. Büyü tarihindeki önemli kişiler sıradan dünyada hiç tanınmıyordu ve kesin gibi duran tahminler tamamen yanlıştı. Leonardo, Roger Bacon, Nostradamus, John Dee, Newton, evet, hepsi büyücüydü ama kabiliyetleri pek yoktu. Ana akım çevrelerde ünlü olmaları onlar için dezavantajdı. Büyü çevrelerinin standartlarına göre daha ilk etapta elenmişlerdi: Dikkat çekmemeyi başaramamışlardı.

Quentin'in diğer ödevi olan Popper'ın kitabı büyükçe ama ince, içindeki alıştırmalar giderek zorlaşan, acı verici bir kitaptı. Quentin'in anladığında göre büyücülüğün büyük kısmı el işaretlerine eşlik eden, tekrarlanan, bağırılan, şarkı gibi söylenen veya dua gibi edilen sözcüklerden ibaretti. Bunlarda yapılacak en ufak bir hata büyüyü zayıflatabilir, işlevsiz kılabilir veya saptırabilirdi.

Burası Fillory değildi. Fillory romanlarında Chatwin çocuklarından bir ya da iki tanesi hep Fillory'li bir ustanın himayesinde eğitim alırdı. *Duvar-*

lardaki Dünya'da Martin at binmekte ustalaşıyor ve Helen bir tür orman izciliği eğitimi alıyordu. *Uçan Orman*'da Rupert usta bir okçu olurken, *Gizli Deniz*'de Fiona bir kılıç ustasından ders alıyordu. Öğrenme süreci sonu gelmez bir harikalar diyarıydı.

Büyü öğrenmekse hiç öyle değildi. Güçlü ve gizemli doğaüstü güçleri öğrenmek ne kadar sıkıcı olabilirse o kadar sıkıcıydı. Yüklem nasıl özneye uymak zorundaysa en basit büyü bile günün saatine, Ay'ın durumuna, büyünün amacına ve yapılma şartlarına ve yüzlerce başka faktöre göre değiştirilip ayarlanmalıydı. Bunlar devasa sayfalar üzerine mikroskobik harflerle tablo ve çizelge olarak dökülmüştü. Her sayfanın yarısını istisnalar, özel durumlar ve düzensizlikleri listeleyen dipnotlar kaplıyordu. Bunların hepsi ezberlenmeliydi. Büyü, Quentin'in düşündüğünden daha dengesizdi.

Ama başka bir şey daha vardı; tüm bu alıştırmaların ve ezberlerin, tüm o küçük ayrıntıların ötesinde, March'ın derslerinde hiç lafı geçmeyen bir şey. Quentin bunu sadece seziyordu. Bunu ifade edemese de bir büyünün, etrafındaki dünyayı etkileyebilmesi için ihtiyaç duyduğu bir şey daha vardı. Ne zaman bu konuyu düşünmeye çalışsa soyut kavramların içinde kayboluyordu. İrade kuvveti gibi bir şeydi, belirli bir konsantrasyon yoğunluğu, açık bir görüş, belki biraz da sanatsal canlılık. Bir büyünün işe yaraması için içinizde bir yerde bunu istemeniz gerekiyordu.

Quentin bunu açıklayamıyor ama büyü işe yaradığında anlayabiliyordu. Söz ve hareketlerinin evrenin gizemli ve büyülü alt katmanında kabul gördüğünü anlayabiliyor, bunu fiziksel olarak hissedebiliyordu. Parmak uçları ısınıyor ve sanki havada iz bırakıyorlardı. Etrafındaki hava yoğunlaşıp direnç oluşturuyor, ellerini, hatta dudak ve dilini itiyor gibiydi. Zihni sanki kafein ve kokain karışımının etkisi altındaydı. Geniş ve kuvvetli bir sistemin kalbinin attığı yerdeydi, *kalbindeydi*. Büyü işlediğinde bunu biliyordu. Ve bu hoşuna gidiyordu.

Artık arkadaşları tatilden döndüğü için Eliot yemeklerde onlarla oturuyordu. Eliot'ın arkadaş grubu göze batar tiptendi. Birbirleriyle içten fikir alışverişi yapar, toplum içinde hep beraber yüksek sesle güler, birbirlerini çok tutup Brakebills'in gerisini sallamazlardı. Onlarda değişik bir şey vardı ama ne

olduğunu söylemek zordu. Diğerlerinden daha yakışıklı veya zeki değillerdi. Sanki kim olduklarını biliyor ve diğerlerine bunun cevabını onlardan beklermiş gibi bakmıyorlardı.

Eliot'ın onu arkadaşları geldiği gibi satması Quentin'e koymuştu ama ortada on dokuz tane birinci sınıf öğrencisi vardı. Gerçi onlar da pek sosyal tipler değillerdi. Sessiz ve dikkatliydiler, hep birbirlerini tartıyor, sanki ölümüne entelektüel mücadeleye girseler kim kimi yener, onu tahmin etmeye çalışıyorlardı. Birbirlerine pek yanaşmıyorlardı. Kibar fakat nadiren samimiydiler. Yarışmaya ve kazanmaya alışkındılar. Kısacası Quentin gibiydiler ve Quentin kendisi gibi insanlarla aynı ortamda olmaya alışkın değildi.

Onun ve diğer birinci sınıf öğrencilerinin çabucak saplantı haline getirdiği öğrenci ise ufak tefek Alice, cam yaratığın yaratıcısıydı. Ama kısa zamanda anlaşıldı ki arkadaşlarından akademik olarak çok ileride olsa da aşırı derecede utangaçtı. O kadar ki, onunla konuşmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Yemek aralarında yanına gidildiğinde sorulara fısıldar gibi tek heceli cevaplar veriyor, bakışları sanki içinde sonsuz bir utanç taşıyormuş gibi masa örtüsüne düşüyordu. Sanki bir hastalığı vardı da göz teması kuramıyor gibiydi. Saçlarıyla yüzünü öyle bir saklıyordu ki ilgi çekmekten ne kadar rahatsız olduğu açıkça anlaşılabiliyordu.

Quentin böyle yetenekli birini diğer insanlardan korkması gerektiğine kimin veya neyin ikna ettiğini merak ediyordu. Öne çıkmak için bastırmak istiyordu ama ona karşı neredeyse korumacı hisleri vardı. Alice'i sadece bir kez, izlendiğinden habersiz bir şekilde havuzlardan birinin bir ucundan diğerine çakıl taşı sektirmeyi başardığı zaman sahiden mutlu görmüştü.

Brakebills'teki yaşamın sessiz, resmî, hatta neredeyse dramatik bir tonu vardı ve yemek vakitlerinde resmiyet fetiş seviyesine ulaşıyordu. Akşam yemekleri tam olarak altı buçukta veriliyor, geç gelenlerse sandalye ayrıcalığını kaybedip ayakta yemek zorunda kalıyordu. Çalışanlar ve öğrenciler sonu gelmez bir masada hep beraber yemek yiyordu. Masa ağır saplı çatal bıçağa uymayan, mistik beyazlığa sahip bir örtüyle kaplıydı. Oda sayısız çirkin şamdanla aydınlatılıyordu. Özel okul geleneğinin aksine yemekler çok iyi, eski usul ve Fransız tarzıydı. Menüde yüzyıl ortasından kalma *boeuf en daube* ve ıstakoz *thermidor* gibi yemekler olurdu. Birinci sınıflar Chambers'ın sıkı

kontrolü altında diğer öğrencilere garsonluk yapma ve yemeklerini diğerleri bitirince tek başlarına yeme ayrıcalığına sahipti. Üçüncü ve dördüncü sınıflar akşam yemeklerinde birer bardak, beşincilerse (onlara nedense Finn'ler deniyordu) ikişer bardak şarap içebiliyordu. İşin tuhafı dördüncü sınıflar normal sayının yarısı, yani sadece on kişiydi ve kimse neden böyle olduğunu açıklamıyordu. Bu konuda gelen sorular diyaloğu sona erdiriyordu.

Quentin tüm bunları vahşi bir kıtada mahsur kalmış, ya oranın dilini çabucak öğrenecek ya da o dili konuşanlarca yenecek bir denizci gibi süratle öğrendi. Brakebills'teki ilk iki ayı hızla geçti, artık kırmızı ve altın sarısı yapraklar Deniz'e sanki görünmez süpürgelerce süpürülüyordu. Belki de gerçekten öyleydi. Labirentte yavaş hareket eden çalı hayvanların yanlarında renkler belirmeye başlamıştı.

Quentin her gün dersten sonra yarım saatini kampüsü keşfetmeye ayırmıştı. Rüzgârlı bir öğleden sonra ufak bir bağa denk geldi. El kadar toprak düz çizgilerle çizilmiş ve bunlara paslı teller üzerinde acayip şamdan şekillerinde asılan asmalar ekilmişti. Üzümler şimdiden toplanmıştı ve toplanmayanlar kuru üzüm kıvamına gelmişti.

Quentin bağın ardında, ormanın iki yüz elli metre içinde, dar patikanın sonunda düzgün karelere bölünmüş ufak bir arazi keşfetti. Bazı kareler çim, bazıları taş, bazıları kum bazıları su, iki tanesiyse kararmış, üzerlerine özenle yazı kazanmış gümüşi metaldendi.

Arazinin sınırını belirleyen bir çit veya duvar yoktu, varsa bile Quentin bulamamıştı. Bir yanını nehir, geri kalan taraflarını ise orman kaplıyordu. Yine de çalışanlar, okulu dışarıya karşı görünmez ve girilmez kılan büyüyü devam ettirebilmek için ölçüsüz miktarda zaman harcıyordu. Sürekli sınırı geziyor, Quentin'in göremediği şeyleri inceliyor, birbirlerini derslerden çıkararak görüşlerini alıyorlardı.

KAR

Ekim ayının sonlarında doğru bir öğleden sonra Profesör March, Quentin'den Pratik Uygulama dersinden sonra kalmasını istedi. P.U. –herkes böyle derdi– günün öğrencilerin sahiden büyü yaptığı zamanıydı. Bu aşamada sadece en basit büyüleri sıkı gözlem altında çalışmalarına izin vardı ama bu da bir şeydi. Teori okyanuslarında yelken açmanın pratik bir ödülüydü bu.

Quentin bu derste pek başarılı olamamıştı. P.U. dersi yok edilemez gri taştan masaları, ezelden kalma ne olduğu belirsiz lekeler taşıyan tezgâhları, derin ve geniş lavabolarıyla kimya laboratuvarına benzer bir odada yapılıyordu. Havada, Brakebills profesörlerinin nesiller boyu öğrenciler kendilerine veya birbirlerine zarar vermesin diye yaptığı kalıcı büyülerin ozon kokulu ağırlığı vardı.

Quentin laboratuvar ortağı Surendra'nın elini beyaz pudrayla (eşit miktarda un ve kayın ağacı külü karışımı) kaplamasını seyretti. Surendra yeni yontulmuş söğüt ağacından bir asayla havada görünmez bir mühür çizdikten sonra asayı bilyesine (ona Rakshasa adını koymuştu) yavaşça dokundurdu. Bilye tek seferde tam ortasından ikiye ayrıldı. Quentin asasını bilyesine (ona Martin adını koymuştu) dokundurduğunda bilye biten bir ampul sesiyle etrafa cam parçaları ve pudra saçtı. Quentin asasını atıp gözlerini korumak için arkasını döndü, odadaki herkes başını çevirip ona bakmıştı. P.U. odasındaki atmosfer pek üniversitemsi değildi.

İşte bu yüzden, Profesör March ondan ders sonrası kalmasını istediğinde Quentin'in zaten keyfi yoktu. Quentin aklında olumsuz fikirlerle masalardan birinde bacaklarını sallayarak otururken March da koridorda birileriyle

konuşuyordu. Alice'in de kalmasının istenmiş olması onu biraz rahatlatıyordu. Alice pencereden dalgın dalgın durgun akan Hudson'a bakıyordu. Bilyesi başının etrafında minyatür bir uydu gibi tembel tembel dönüyor, Alice pencereye doğru eğildiğinde cama çarpıyordu. Nasıl oluyor da büyü ona bu kadar kolay geliyordu? Quentin'in merak ettiği buydu. Acaba göründüğü kadar kolay mıydı? Penny de oradaydı, her zamanki gibi solgun ve dikkatli görünüyordu. Brakebills üniforması giyiyordu ama saç stili hâlâ aynıydı.

Önce Profesör March, ardından da Profesör Van der Weghe sınıfa girdi. Van der Weghe lafı dolandırmadı.

"Üçünüzü burada tuttuk çünkü bahar döneminde ikinci sınıftan ders alabileceğinizi düşünüyoruz," dedi Van der Weghe. "Aralıktaki ilk yıl sınavlarını geçip ikinci sınıflara yetişebilmek için fazladan çalışmanız gerekecek. Ama bence siz bunun altından kalkarsınız. Öyle değil mi?" Aslında onlara fikirlerini sorduğu yoktu. Quentin, Penny ve Alice tedirginlik içinde birbirlerine bakıp bakışlarını başka yerlere çevirdiler. Quentin entelektüel kapasitesinin onu başkalarının önüne geçirmesine alışkındı. Bu iltimas gösterisi, parçalara ayrılmış bilye kâbusunu da silip götürmüştü. Ama herkes bu konuyu oldukça ciddiye alıyordu. Bunu yapmak istediğinden emin bile değildi. Brakebills'te sınıf atlama ayrıcalığı için bu kadar çalışmaya değmez gibi geliyordu.

"Neden?" dedi Penny. "Neden bize sınıf atlatıyorsunuz? Bizim için üst sınıftan birilerini alt sınıfa mı atacaksınız?"

Penny'nin sorusu mantıklıydı. Brakebills'teki yaşamın değişmez gerçeklerinden biri her sınıfta daima yirmi öğrenci olduğuydu, ne eksik, ne fazla.

Sadece, "Her öğrenci farklı hızda öğrenir, Penny," dedi Van der Weghe. "Herkesi kendine en uygun yerde tutmak istiyoruz."

Başka soru sorulmadı. Uygun bir süre geçtikten sonra Profesör Van der Weghe öğrencilerin sessizliğini onay olarak kabul etti.

"Peki o zaman, hepinize iyi şanslar."

Bu sözler, tam da eski düzene alışmış olan Quentin'i Brakebills'teki yaşamının yeni ve daha karanlık bir safhasına sokmuştu. O ana kadar sıkı çalışmıştı ama herkes gibi hasta numarası yapıp kaytardığı da olmuştu. Kampüste dolaşıp diğer birinci sınıf öğrencileriyle Birinci Sınıflar Odası'nda vakit öldürmüştü. Oda harika bir yer değildi ama şöminesi ve canı çıkmış kanepe ve koltuklarıyla rahat bir yerdi. Önemli parçaları eksik, birkaç tane dandik "öğretici" masaüstü oyunu ve hatta Brakebills'e kaçak sokulmuş, ondan da eski bir televizyona bağlı üç yıllık bir oyun konsolu vardı. İki yüz metre yakınında yapılan her büyüyle konsol açılıp kapanıyordu ki bu da aşağı yukarı her zaman bunu yapıyor demekti.

Ama bunlar geride kalmıştı. Artık Quentin'in ders çalışmadığı an yoktu. Her ne kadar Eliot ona bu işin zor olduğunu defalarca söylemiş olsa da ve o ana kadar ne kadar sıkı çalışmışsa da, Quentin hâlâ büyü öğrenmenin gizli bir bahçede yapacağı harika bir yolculuk olacağını, rahatlıkla ulaşabileceği dallardan bilgi meyvelerini toplayacağını düşünüyordu. Ama bunun yerine her P.U. dersinden sonra doğruca kütüphaneye gidip normal ödevini aceleyle yapıyordu ki akşam yemeğinden sonra, ona özel ders vermesi için atanan öğretmenin yanına, tekrar kütüphaneye gidebilsin.

Ona özel ders verense sınavda ondan harita çizmesini isteyen genç ve güzel kadın Profesör Sunderland'dı. Hiç de büyücü gibi durmuyordu; sarışındı, gamzeleri ve çekici bir vücudu vardı. Profesör Sunderland daha çok dördüncü ve beşinci sınıfların derslerine giriyordu ve amatörlere karşı pek sabrı yoktu. Ondan mükemmeli bekliyor, Quentin başarılı olduğunda ne olur ne olmaz diye aynı şeyleri tekrar yaptırıyordu. Ellerini Quentin'in yapmayı hayal bile edemeyeceği şekillere sokuyordu. Quentin'in ona karşı duyguları olmasaydı bunlar çekilmez hale gelebilirdi.

Sanki Julia'ya ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Ama ona karşı ne sorumluluğu vardı ki? Julia bunu umursamazdı bile. Ayrıca Profesör Sunderland buradaydı. Quentin yeni dünyasının parçası olan birini istiyordu. Julia sırasını savmıştı.

Artık Alice ve Penny'yle çok daha fazla zaman geçiriyordu. Brakebills'te ışıklar birinci sınıflar için saat on birde sönerdi ama üçü, ağır ders yükü yüzünden bir çare bulmak zorunda kalmışlardı. Neyse ki öğrenci kanadının altında küçük bir çalışma odası vardı ve Brakebills rivayetlerine göre burası öğrencileri kontrol eden izleme büyülerinin işlemediği bir yerdi. Burası büyük ihtimalle bunun gibi durumlar için bilerek böyle bırakılmıştı. Âdeta

unutulmuş bir mekândı, küflü, penceresiz ve yamuk şeklindeydi. Ama masa ve sandalyeler ile bir de kanepe vardı ve akşamları kadrodan burayı kontrol eden olmuyordu. Bu nedenlerle diğer birinci sınıflar yataklarına gittiğinde Quentin, Alice ve Penny buraya geliyordu.

Garip bir grup olmuşlardı. Alice masaya eğiliyor, Quentin kanepeye yayılıyor, Penny'yse daireler çiziyor veya bağdaş kurup yere oturuyordu. Uyuz Popper kitapları, üzerlerindeki büyü sayesinde hata yapılıp yapılmadığını renklerle gösterebiliyordu. Yeşile dönerse iyiydi, kırmızıya dönerse kötü. Asıl uyuz edici kısmıysa kitapların hatanın *nerede* yapıldığını söylememesiydi.

Ama Alice hep hatanın ne olduğunu biliyordu. Olağanüstü kıvraklıkta elleri ve bilekleriyle ve harika hafızasıyla aralarında dâhi olan oydu. Mesele dil öğrenmek olunca doymak bilmiyordu. Sınıf arkadaşları Orta İngilizceyle boğuşurken o çoktan Arapça, Aramice, Eski Felemekçe ve Eski Kilise Slavcasına dalmıştı. Hâlâ çok utangaçtı ama Quentin ve Penny'yle çalışma odasında geçirdiği zaman, direncini biraz kırmıştı. Artık notlarını ve püf noktalarını paylaşıyordu. Arada espri anlayışını gösterdiği bile oluyordu ama şakalarını çoğunlukla Eski Kilise Slavcasında yapıyordu.

Gerçi İngilizce yapsa da fark etmezdi çünkü Penny'nin espri anlayışı pek yoktu. Kendi başına, kocaman barok tarzı bir aynanın karşısında çalışıyordu. Aynada eski, yıpranmış ve unutulmuş bir büyü vardı ve bazen Penny'nin görüntüsü yerine bulutlu havanın altında ağaçsız, yeşil çimenli bir yamaç geliyordu. Uzaklardan, başka bir dünyadan parazitli görüntüler alan bir televizyon gibiydi.

Böyle olduğu zamanlar Penny ara vermektense görüntünün düzelmesini sessiz sakin bekliyordu. Ayna, Quentin'i içten içe korkutuyordu, sanki korkunç bir şey oraya gömülmüş veya birden o yamaçtan aşağıya inecek gibiydi.

"Acaba burası gerçek hayatta neresi?" dedi Alice.

"Bilmiyorum, belki Fillory'de bir yerdir," dedi Quentin.

"Belki geçiliyordur oraya, kitaplarda öyledir ya."

"Ne güzel olurdu ama! Düşünsenize, gidip orada bir ay çalışırdık, sonra da gelip sınavları yüksek notlarla geçerdik."

"Lütfen bana Fillory'ye daha çok ders çalışmak için gideceğini söyleme," dedi Alice. "Çünkü bu gerçekten duyduğum en acınası şey olur."

"Susun biraz millet," dedi Penny.

Penny bir *punk* için inanılmaz sıkıcı olabiliyordu.

Kış gelmişti. Derin ve soğuk bir Hudson Vadisi kışı. Çeşmeler dondu, labirent, çalı hayvanların silkindiği yerler hariç karla kaplandı. Quentin, Alice ve Penny giderek sınıf arkadaşlarından uzaklaştıklarını fark etmişlerdi. Sınıf arkadaşları onlara kıskanç ve kızgın davranıyordu ama Quentin'in bunlarla uğraşacak zamanı veya gücü yoktu. Şimdilik, zaten kapalı bir grup olan Brakebills'in içinde daha da özel bir gruplardı.

Quentin çalışma sevgisini tekrar keşfediyordu. Onu iten şey bilgiye olan açlığı veya Profesör Van der Weghe'nin güvenini boşa çıkarmama isteği değildi. Asıl neden daha çok tekrara dayalı, yorucu işleri yapmaktan alınan şu tanıdık, sapkın tatmin hissiydi. Bu mazoşist zevk sayesinde Mills Mess numarasını, faro dağıtmasını, Charlier kesmesini öğrenmiş ve sekizinci sınıftayken Kalkülüs II dersini yalayıp yutmuştu.

Büyük sınıflardan birkaç öğrenci bu üç yarış atına acımıştı. Anaokulu öğrencilerinin bir hamster ailesini maskot olarak seçmeleri gibi onlar da Quentin, Alice ve Penny'yi maskot yapmışlardı. Onları teşvik edip çalışırlarken yesinler diye abur cubur veriyorlardı. Eliot bile tenezzül edip onları ziyaret etmiş ve yanında, çalışıp çalışmadıkları meçhul olan, uyanık kalmaya ve hızlı okumaya yarayan yasaklı büyüler bile getirmişti. Dediğine göre bunlar, yılda bir ya da iki kez Brakebills'e gelen, ahşap panelli eski arabası hurdayla dolu bir seyyar satıcıdan alınmıştı.

Aralık ayı uyumadan gördükleri, emek dolu bir rüya gibi geçti. Çalışmalarıyla amaçları arasındaki bağ tamamen kopmuştu. Quentin'in Profesör Sunderland'la geçirdiği vakit bile parıltısını kaybetmişti. Kendini başparmakları doğru şekle sokmak gibi çok daha önemli konulara vermesi gerekirken Profesör Sunderland'ın iri ve avuçlanası göğüslerinin parlak yamaçlarına umutsuzca baktığını fark etti. Profesör Sunderland'a olan ilgisi heyecan vermekten çok moral bozuyordu. Sanki aşkın ilk utangaç döneminden, arada ilişkinin getireceği geçici rahatlık olmaksızın eski sevgiliye duyulan ölümcül nostaljiye atlamış gibiydi.

Artık Profesör March'ın derslerinde arka sırada amaçsızca duruyor, kendisi Popper'ın 51. alıştırmasına gelmişken daha 27.'yle uğraşan sınıf arkadaşlarına küçümseyerek bakıyordu. Penny ve Alice'le ders çalıştığı şekilsiz odadan nefret etmeye başlamıştı. İçtikleri kahvenin acı, yanık kokusundan o kadar bıkmıştı ki Penny'nin aldığı hafif uyuşturucuyu deneyecekti neredeyse. Dönüşmeye başladığı asabi, nahoş, mutsuz adamı tanıyordu. İlginçtir ki bu adam Brooklyn'de bıraktığını düşündüğü Quentin'e benziyordu.

Quentin tüm çalışmalarını yamuk odada yapmıyordu. Hafta sonları, en azından sabahları nerede istiyorsa orada çalışabiliyordu. Daha çok odasında duruyordu ama bazen yüksek, sarmal merdivenden Brakebills rasathanesine çıkıyordu. Burası kulelerin birinde bulunan, saygın fakat biraz modası geçmiş bir tesisti. Telefon direği boyunda, on dokuzuncu yüzyılın sonlarından kalma devasa bir teleskop, lekeli bakır kubbeden dışarı çıkıyordu. Çalışanlardan biri bu eski moda aleti çok seviyor olmalıydı. Teleskop, pirinç dişliler ve yivlerden oluşan karmaşık bir sistemin üzerinde duruyordu ve bu parçalar her zaman yağlanmış ve cilalanmış olurdu.

Quentin rasathaneyi seviyordu çünkü burası yüksekteydi, iyi ısıtılıyordu ve pek gelen giden olmuyordu. Buraya çıkmak zordu ve teleskop gündüzleri işlevsizdi. Bu sayede Quentin öğleden sonralarını burada yalnız geçirebiliyordu. Kasım ayının sonlarına doğru bir cumartesi günü bunu keşfedenin sadece kendisi olmadığını anladı. Quentin sarmal merdivenin tepesine ulaştığında kapağın çoktan açık olduğunu gördü. Kafasını çıkarıp dairesel, sarı ışıkla aydınlatılmış odaya baktı.

Kendi dünyasına benzerliği ürkütücü olan yabancı bir dünyaya bakıyordu sanki. Buradaki fazlalık Eliot'tı. Odanın ortasında, teleskopun üzerinde döndüğü çember şeklindeki rayın tam merkezinde, döşemesi yırtılmış turuncu bir koltuk vardı. Eliot bu koltuğun önünde dua eder gibi diz çökmüştü. Quentin hep bu koltuğu nasıl ve neden buraya çıkardıklarını merak ediyordu. Kesinlikle büyü yapılmıştı çünkü koltuk kapaktan veya küçük pencerelerden geçemeyecek kadar büyüktü.

Eliot yalnız değildi. Koltukta oturan biri vardı. Açı kötüydü ama oturanın ikinci sınıflardan sıradan, düz yanaklı, kızıl saçlı biri olduğunu görebiliyordu. Quentin bu çocuğu pek tanımıyordu. Galiba adı Eric'ti.

"Hayır," dedi Eric. Sonra sertçe, "Hayır! Kesinlikle olmaz," dedi. Gülümsüyordu. Eliot tam ayağa kalkacakken çocuk onu omuzlarından oynarcasına bastırıp durdurdu. Pek iri biri değildi. Eliot'ı fiziksel güçle kontrol etmiyordu.

"Kuralları biliyorsun," dedi küçük bir çocukla konuşurmuş gibi.

"Lütfen? Sadece bir kerelik?" Quentin, Eliot'ın böyle yalvarırcasına, çocuk gibi konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı. "Lütfen?" Eliot'tan duymayı hiç beklemeyeceği bir ses tonuydu bu.

"Kesinlikle olmaz!" Eric, Eliot'ın uyuz, solgun burnunun ucuna parmağıyla dokundu. "Görevlerini yerine getirmedikçe olmaz. Hepsini yapacaksın. Şu aptal gömleği de çıkar, çok zavallı duruyor."

Quentin bu oyunu daha önce de oynadıklarını anlamıştı. Çok özel bir ritüeli seyrediyordu.

"Peki," dedi Eliot aksice. "Ama bu gömlek gayet güzel," diye homurdandı.

Eric tek bakışıyla onu susturdu. Sonra Eliot'ın gömleğine bir kez tükürdü. Quentin, Eric'in gözlerinde çok ileri gitmiş olma korkusunu okuyabiliyordu. Bu açı ve mesafeden koltuk Quentin'in görüşünü kapatabilirdi ama yine de Eliot'ın kemerini çözüp fermuarını açıp pantolonunu indirdiğini ve ince, solgun kalçalarını görebildi.

"Dikkatli ol," diye uyardı Eric. Bu oyunda şefkate pek yer yoktu. "Küçük fahişe seni, kuralları biliyorsun." Quentin kendi evrenine dönmeden önce neden o son bir dakika orada kalıp onları seyretti bilmiyordu ama kendini alıkoyamamıştı. Buna nasıl daha önce denk gelmemişti? Belki yılda bir olan bir şeydi; Eliot her yıl bir iki çocuğu böyle kullanıp atıyordu. Gerçekten böyle saklanmak zorunda mıydı? Üstelik Brakebils'te? Quentin bir bakıma kırılmıştı: Eliot'ın istediği buysa neden Quentin'e yanaşmamıştı? Her ne kadar Eliot'ın alakasını özlese de bunları kabullenebilir miydi, bilmiyordu. Böylesi daha iyiydi. Kabul etmeseydi Eliot onu affetmezdi.

Eliot'ın görevlerini yerine getirişindeki iştah Quentin'in daha önce görmediği bir düzeydeydi. Eliot baksa onu görebilirdi ama bir kez olsun bakışlarını kaydırmadı.

Quentin okumalarını başka bir yerde yapmaya karar verdi.

Popper'ın kitabının ilk bölümünü sınav öncesi bir pazar günü geceyarısı bitirdi. Dikkatlice kitabı kapatıp kapağına bir dakika kadar baktı. Elleri titriyordu. Başı dönüyordu ve sanki ağırlığını kaybetmişti. Vücuduysa anormal derecede ağırdı. Olduğu yerde duramıyordu ama yatağına gidemeyecek kadar heyecanlıydı. Kendini zorlayıp kalktı ve yürüyüşe çıkacağını söyledi.

Alice onu şaşırtarak ona eşlik etmeyi önerdi. Penny'yse çalışmaya devam etmek için aynanın normale dönmesini bekliyordu. Onlar çıkarken bakmadı bile.

Quentin labirentten geçip okula ilk geldiği noktaya ulaşmayı düşünmüştü. Ev'e oradan bakıp niye tüm bunların olması gerektiğinden daha az eğlenceli olduğunu düşünüp uyuyabilecek kadar sakinleşmeyi planlamıştı. Bunları tek başına yapabileceği Alice'le de kadar yapabilirdi. Camlı kapıya doğru ilerlerken Alice onu durdurdu.

"O taraftan değil," dedi.

Asla hata yapmayan Alice, geceleri bu kapıların açılması halinde kadrodan kim nöbetteyse onun odasında büyülü bir alarm çaldığını söyledi. Quentin'i duvar halısının ardında saklı ve büyülenmemiş bir kapıya götürdü. Quentin'in daha önce görmediği bu kapı karla kaplı çitlere açılıyordu. Çitlerin arasından sıkışarak geçip soğuk karanlığa daldılar.

Quentin, Alice'ten rahat yirmi santim daha uzundu. Bu fark çoğunlukla bacaklarındaydı. Ama Alice inatla Quentin'e yetişmeyi başarıyordu. Labirenti beraber ay ışığında geçip donmuş Deniz'e ulaştılar. Kar on beş santim kadar vardı, yürüdükçe etrafa saçılıyordu.

Sessizliği bozup, "Her gece buraya gelirim," dedi Alice.

Uykusuz kalmış olan Quentin, Alice'i neredeyse unutmuştu.

"Her gece mi?" diye sordu aptal aptal. "Öyle mi? Neden?"

"İşte, bilirsin." Alice iç çekti. Verdiği nefes ay ışığında beyaz bir bulut gibi çıktı. "Kafamı toparlamak için. Kızların kulesi çok gürültülü oluyor. İnsan düşünemiyor. Burası sessiz."

Normalde içine kapanık birisi olan Alice'le yalnız olmanın bu kadar normal gelmesi garipti. "Burası çok soğuk. Dışarı çıkma yasağını deldiğini biliyorlar mı dersin?"

"Elbette. En azından Fogg biliyor."

"Eğer biliyorsa niye..."

"Biliyorsa niye mi yan kapıyı kullanıyorum?" Deniz etraflarına serilmiş düz, temiz bir çarşaf gibiydi. Birkaç geyik ve yaban hindisi dışında kar yağdığından beri buradan geçen olmamıştı. "Kaçmamızı pek takmıyor galiba ama çaba gösterirsek hoşuna gidiyor."

Büyük çimenliğin kenarına ulaştıklarında geri dönüp Ev'e baktılar. Sadece alt katlardan birindeki bir öğretmen odasından ışık geliyordu. Bir baykuş sesi duyuldu. Ev'in köşeli ana hatlarının üzerindeki bulutlara puslu ayın ışığı düşüyordu. Manzara sallanmamış bir kar küresi gibiydi.

Quentin'in aklına Fillory kitaplarından bir manzara geldi. *Duvarlardaki Dünya*'da Martin ve Fiona ormana Gözcükadın'ın büyülediği ağaçları bulmak için girmişti. Her ağacın gövdesinde yuvarlak bir saat vardı. Gözcükadın garip bir kötü karakterdi. Pek kötülük yapmıyordu ya da yaptıkları görülmüyordu. Onu genellikle uzakta, bir elinde kitap ötekinde karmaşık bir saatle koşuştururken veya altın sarısı pirinçle kaplı, ilerlerken tik tak sesleri çıkaran korkunç derecede detaylı saat-arabasını sürerken görürdünüz. Gittiği her yere saat-ağaçlarından dikerdi.

Quentin kendini tik tak seslerini duymaya çalışırken buldu ama nereden geldiği belli olmayan soğuk çatırtılar dışında ormandan ses çıkmıyordu.

"Ben de ilk buradan gelmiştim," dedi Quentin. "Yazın. Brakebills'in ne olduğunu bile bilmiyordum. Fillory'ye geldim sanmıştım."

Alice güldü, beklenmedik, yüksek sesli bir kahkahaydı bu. Aslında Quentin komik olmaya çalışmamıştı.

"Affedersin," dedi Alice. "Tanrım, ben küçükken bayılırdım o kitaplara."

"Sen nereden geldin peki?"

"Şu taraftan." Benzer bir grup ağacı gösterdi. "Ama ben senin gibi gelmedim. Bir geçitten geçmedim yani."

Asla hata yapmayan Alice için özel, ekstra büyülü bir ulaşım yolu kullanılmış olmalıydı. Ona gıpta etmemek zordu. Hayalet bir kabin, belki de kanatlı atların çektiği ateşten bir araba.

"Geldiğimde buraya yürümüştüm. Davet edilmemiştim." Abartılı bir rahatlıkla ve soru soruyormuşçasına konuşuyordu. Ama sesi birden titremeye başladı. "Ağabeyim burada okuyordu. Ben de gelmek istiyordum ama davet edilmemiştim. Bir süre sonra yaşım geçmeye başlamıştı, ben de kaçtım. Davet edilmek için bekledim, bekledim. Ama davet hiç gelmedi. İlk seneyi çoktan kaçırdığımı biliyordum. Biliyorsundur belki, aslında senden bir yaş büyüğüm."

Quentin bunu bilmiyordu. Alice daha ufak gösteriyordu.

"Urbana'dan Poughkeepsie otobüsüne bindim, oradan da taksiyle gidebildiğim kadar uzağa gittim. Burada hiç yol olmadığını fark etmiş miydin? En yakın yol eyalet otoyolu." Quentin daha önce Alice'in bu kadar uzun konuştuğunu duymamıştı. "Tek başıma dağ başında indim taksiden. Son on kilometreyi yürümek zorunda kaldım. Kayboldum. Ormanda uyudum."

"Ormanda mı uyudun? Yerde mi yattın?"

"Biliyorum, yanıma çadır falan almalıydım. Aklım neredeydi bilmiyorum, histerik davranıyordum."

"Ağabeyin ne yaptı peki? Seni aldıramadı mı?"

"Ağabeyim öldü."

Alice bunu sadece bilgi verme amacıyla söylemişti ama Quentin yine de durdu. Bırakın Alice'in ölen bir kardeşi olduğunu, bir kardeşi olabileceğini veya güzel bir hayattan daha azını yaşamış olabileceğini düşünmemişti.

"Alice," dedi Quentin, "bu çok anlamsız. Sınıftaki en zeki öğrenci olduğunun farkında mısın?"

Tek omzunu silkip bu iltifatı göz ardı etti. Ev'e doğru sert sert bakıyordu.

"Yani içeri öylece yürüyüp girdin, öyle mi? Ne yaptılar?"

"İnanamadılar. Ev'i kimsenin bulamaması lazım. Kazara olduğunu sandılar ama açık ki burada bir dünya eski büyü var. Tüm arazi büyü kaynıyor. Doğru büyülerle bakarsan orman yangını gibi parlarlar.

"Beni evsiz sanmış olmalılar. Saçımda çerçöp vardı. Tüm gece ağlamıştım. Profesör Van der Weghe bana acıdı. Tek başıma sınava girmeme izin verdi. Fogg izin vermeyecekti ama onu da ikna etti."

"Ve sen de geçtin."

Alice yine silkindi.

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Quentin. "Neden bizim gibi seni de davet etmediler?"

Alice cevap vermedi, sadece kızgınlıkla puslu Ay'a bakıyordu. Yanaklarında gözyaşları vardı. Quentin, Alice'in Brakebills'teki varlığına dair ezici soruyu kelimelere döktüğünü fark etti. Olması gerekenden çok daha sonra farkına vardı ki problemleri olan, kendini yabancı hisseden tek kişi kendisi değildi. Alice başarılı olup Quentin'in mutluluğundan bir şeyler götüren bir rakip değildi sadece. Kendi umutları, duyguları, tarihi ve kâbusları olan bir bireydi. O da kendince Quentin kadar kayıp bir ruhtu.

Kabarık, mavi-gri, karla inleyen bir canavarın, kocaman bir köknar ağacının gölgesinde duruyorlardı. Bu ağaç Quentin'e Noel'i hatırlattı ve aniden Noel'in geçtiğini fark etti. Brakebills zamanında olduklarını unutmuştu. Gerçek Noel, dünyanın geri kalanında, iki ay önceydi ve Quentin farkına bile varmamıştı. Ailesi telefonda bir şeyler söylemişti ama Quentin'in jetonu düşmemişti. Böyle şeylerin önemini yitirmesi acayipti. James ve Julia'nın tatilde ne yaptıklarını merak etti. Hep birlikte Lake Placid'e gitmeyi düşünmüşlerdi. Julia'nın ailesinin orada bir kulübesi vardı.

Peki, neyin önemi vardı? Tekrar kar yağmaya başlamıştı, kar taneleri kirpiklerine düşüyordu. Tüm bu çaba ne içindi? Neden bunları yapıyorlardı? Güç için diye fikir yürüttü... veya bilgi. Adını koyamıyordu.

Alice soğuktan titredi. Kollarını kavuşturup ısınmaya çalışıyordu.

"Nasıl geldiysen geldin, ben burada olmandan memnunum," dedi Quentin. "Hepimiz memnunuz." Quentin elini Alice'in omzuna attı. Alice teselli edildiğini kabul etmesi anlamına gelecek bir şekilde Quentin'e yaslanmadıysa da Quentin'in korktuğu gibi kriz de geçirmedi. "Hadi, Fogg iyice kızmadan geri dönelim. Hem yarın sınavımız var. Yorgun girersen zevki çıkmaz."

Aralık ayının üçüncü pazartesinde sınava girdiler. Sınav, iki saat kompozisyon, iki saat de pratik alıştırmalardan ibaretti. Sahiden büyü yapmakla pek alakası yoktu. Quentin genel olarak, boş bir sınıfta ikisi Brakebills'ten biri de dışarıdan (kadının Alman veya İsviçre aksanı vardı) üç gözetmenin

önünde oturup Orta İngilizcede büyülü sözcükler tekrarlayıp büyü biçimlerini tanımlayarak havada farklı boyutlarda, farklı yönlerde, farklı parmaklarla çemberler çizdi. Dışarıdaysa kar, beyaz gökten sessizce yağmaya devam ediyordu. Sınav neredeyse Quentin'i hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sonuçlar ertesi sabah nikah davetiyesi gibi duran, bir kez katlanmış, kalın bir kâğıda yazılıp kapılarının altından atılmıştı. Quentin geçmişti, Alice de geçmişti, Penny kalmıştı.

KAYIP ÇOCUK

Brakebills aralık ayının son iki haftası boyunca kapalıydı. Quentin önceleri eve gitmenin onu neden bu kadar korkuttuğuna emin değildi. Ama sonra Brakebills'ten ayrılırsa onu bir daha geri almayacaklarından korktuğunu fark etti. Asla dönüş yolunu bulamayacaktı. Bahçeye açılan gizli kapı kapanacak, kilitlenecek ve Quentin sonsuza kadar gerçek dünyada kısılıp kalacaktı.

Sonunda beş günlüğüne eve gitti. Evin önündeki basamakları çıkarken evinin tanıdık, güzel kokusunu aldı. Bu ölümcül büyüyü oluşturan koku karışımı pişen yemeklerin, tozun, boyaların ve şark halılarının kokularından oluşuyordu. Annesinin tüm dişlerini gösteren sinir edici gülüşü ve babasının iyi mizacını gördüğünde yeniden onların yanındaykenki kimliğine büründü. Bir zamanlar olduğu ve ruhunun tozlu köşelerinde hep olacağı küçük çocuğun çekimini hissetti. Ayrılmasının hata olduğu ve yaşaması gerekenin bu hayat olduğu illüzyonuna bıraktı kendini.

Ama bu büyünün etkisi uzun sürmedi. Orada kalamazdı. Ailesinin evindeki bir şey ona artık çekilmez geliyordu. Kuledeki odasından sonra Brooklyn'deki duvarla çevrilmiş bir karış toprak manzaralı, beyaz boyaları dökülmüş, solgun odasına nasıl dönecekti? İyi niyetli, meraklarını kibarca dizginleyen ailesine ne diyecekti? Ne ilgileri ne ilgisizlikleri çekilecek gibiydi. Quentin'in dünyası karmaşık, ilginç ve büyülüydü. Ailesinin dünyasıysa sıradan ve evcildi. Asıl önemli dünyanın, göremedikleri dünya olduğunu anlamıyorlardı ve hiç anlamayacaklardı.

Eve bir perşembe günü geldi. Cuma günü James'e mesaj attı. Cumartesi günü Gowanus'taki terk edilmiş iskelede James ve Julia'yla buluşmaya gitti. Aşağı yukarı hepsinin evlerine aynı mesafede ve bayağı tenha olması dışında burayı neden sevdiklerini söylemek güçtü. Kanalda sona eren bir çıkmaz sokağın ucundaki iskeleye girmek için dalgalı bir metal bariyere tırmanmak gerekiyordu. Su her ne kadar zehirli ve durgun olsa da, en azından sessiz bir durgunluğu vardı. Gowanus'un yapışkan yüzeyini avuç avuç çakıl taşlarıyla karıştırırken oturabilinecek bir tür beton bariyer de vardı. Karşı yakada kemerli pencereli, tuğladan, yanmış bir bina vardı. Gelecekte birisinin lüks evi olacaktı.

James ve Julia'yı görmek güzeldi. Ama kendisinin onları gördüğünü ve kendisinin ne kadar değiştiğini görmek daha güzeldi. Brakebills onu kurtarmıştı. Ayrıldığı günkü başı öne eğik, zavallı, James'in yancısı ve Julia'nın uygunsuz talibi değildi. James'le sert selamlaşmaları ve zoraki el sıkışmasarılmalarından sonra eskiden James'in yanında içten içe hissettiği ezikliği, sanki James esas oğlanmış da kendisi değilmiş hissini geride bıraktığını fark etti. Julia'yı gördüğünde içinde ona karşı duyduğu sevgiyi aradı. O his gitmemişti ama derinlerde, körelmiş bir ağrıydı sadece. Yara kapanmış, alamadıkları bir şarapnel parçası kalmıştı.

Quentin'in aklına James ve Julia'nın onu gördüklerine tam olarak sevinmeyecekleri pek gelmemişti. Aniden, açıklama yapmadan gittiğinin farkındaydı ama bu kadar kırılıp ihanete uğramış hissedeceklerini tahmin etmemişti. Hep birlikte suya karşı otururken Quentin bir nedenden ötürü okuduğu, pek bilinmeyen ama çok seçici olan eğitim kurumu hakkında doğaçlama bilgi verdi. Müfredat konusunu olabildiğince muğlak geçip mimari detayları anlattı. James ve Julia mart soğuğunda parkın birinde bankta oturan yaşlı bir çift gibi birbirine sokulmuştu (Brooklyn'de mart ayı sürüyordu). Sıra James'e geldiğinde bitirme projelerinden, balodan, Quentin'in altı aydır aklına bile gelmemiş öğretmenlerden bahsetti. Tüm bunların devam etmesi, James'in hâlâ bunları önemsemesi ve her şeyin değiştiğini görememesi inanılmazdı. Büyü gerçek olunca diğer her şey gerçek dışı geliyordu.

Quentin yokken, narin ve çilli Julia'sına bir şeyler olmuştu. Artık onu sevmediği için mi böyleydi? Yoksa onu ilk defa böyle net gördüğü için mi?

Ama hayır, saçı artık daha uzundu ve düzdü, düzleştirmek için bir şey yapmış olmalıydı. Ayrıca artık gözlerinin altında morluklar vardı. Eskiden sadece partilerde sigara içerken artık birini söndürüp diğerini yakıyor, sönenleri çelik çitlerin ardına atıyordu. James'i bile yormuş gibiydi. İkisini de soğuk bakışlarla süzüyordu. Siyah eteği çıplak dizlerinin üzerinde dalgalanıyordu. Quentin daha sonra o gün Julia'nın konuşup konuşmadığını bile söyleyemeyecekti.

O gece daha yeni ayrıldığı büyülü dünyayı özleyen Quentin, Fillory kitaplarına sarıldı. Sabahın üçüne kadar şapşal ve sorumsuz Rupert Chatwin'i konu alan, serinin zayıf kitaplarından *Uçan Orman*'ı okudu. Rupert ve güzel, prensesimsi Fiona, Rupert'ın tırmanmayı en çok sevdiği ağacın dalları arasında Fillory'yi buluyor ve romanın geri kalanında arkadaşlar Sör Çekicibenek'in (keskin kulaklı bir leopar) uykusunu kaçıran tik tak sesinin kaynağını arıyorlardı.

Suçluların, bakır içeren kayalara ulaşmak için tüm bir dağı oyup kocaman bir saat yapan cüceler olduğu ortaya çıkıyordu. Quentin daha önce Plover'ın kafayı saatlere ne kadar taktığını fark etmemişti. Sonunda Rupert ve Fiona dost canlısı bir devle işbirliği yapıp, onun kocaman kazması sayesinde saati daha derinlere gömüp hem Sör Çekicibenek'i hem de derinlere gömülmeyi seven cüceleri mutlu ediyordu. Sonra da Beyazkule Kalesi'ni tamir ediyorlardı. Bu kale devasa bir saat gibi işliyordu, yel değirmenleriyle kuruluyor, kalenin altındaki devasa pirinç yay, kuleleri dans eder gibi yavaşça döndürüyordu.

Artık Brakebills'e gidip gerçek büyü hakkında bir şeyler öğrendiğinden Plover'ın eserlerine daha eleştirel bir bakışla yaklaşabiliyordu. Büyülerin ardındaki teknik detayları bilmek istiyordu. Ve cüceler niye oturup dev bir saat yapmıştı ki? Kitabın sonu da ona pek kesin gelmemişti, *Gammaz Yürek*'i[7] fazlaca hatırlatmıştı. Hiçbir şey sonsuza kadar gömülü kalmaz. Hem zaten *Uçan Orman*'daki uçan orman neredeydi? Fillory'yi devriye gezip düzeni sağlayan Ember ve Umber isimli ikiz koçlar neredeydi? Gerçi onlar Chatwin'ler her şeyi çözmeden önce pek ortada gözükmezlerdi. Asıl işlevleri Chatwin'lerin Fillory'de haddinden fazla kalmamalarını sağlamak

7 Edgar Allan Poe'ya ait bir hikâye. (ed.n.)

gibiydi. Her kitabın sonunda çocukları İngiltere'ye gönderen onlar oluyordu. Quentin'in bu kitaplarda en sevmediği şey de buydu. Neden kalmalarına izin vermiyorlardı ki? Çok mu kötü olurdu yani?

Christopher Plover'ın gerçek büyü hakkında bir şey bilmediği ortadaydı. Aslında İngiliz bile değildi. Arka kapakta yazdığına göre Plover 1920'lerde manifaturacılıktan bir servet kazanmış, Büyük Buhran vurmadan önce de Cornwall'a taşınmıştı. İngiliz hayranlığı tutan müzmin bekâr, soyadını bile İngiliz aksanıyla söylemeye başlamış ve kendine kocaman bir ev alıp içini hizmetçilerle doldurmuştu. (Sadece bir Amerikalı, Fillory gibi İngiltere'den daha İngiliz bir dünya yaratabilirdi zaten.) Denir ki sahiden de bir Chatwin ailesi ile çocukları varmış ve Plover'ın komşularıymış. Plover her zaman Chatwin çocuklarının gelip ona Fillory'yle alakalı hikâyeler anlattığını, onun da bunları yazdığını iddia etmiş.

Ama *Uçan Orman*'ın fanatik hayranların ve eğlence peşinde koşan akademisyenlerin bıkmadan incelediği asıl gizemi son sayfalarda yatıyordu. Tik tak sorunu çözüldükten sonra Rupert ve Fiona, Sör Çekicibenek ve ailesiyle –aralarında çekici zarifliğiyle leopar bir gelin ve sevimli leopar yavruları da vardı– kutlama ziyafetine oturuyordu. Tam bu sırada Chatwin çocuklarının en büyüğü Martin çıkageliyordu. Fillory'yi iki kitap önce *Duvarlardaki Dünya*'da o keşfetmişti.

Martin artık 13 yaşındaydı, ergenliğe girmişti. Fillory'de macera yaşamak için neredeyse fazla büyüktü. Önceki kitaplarda değişken bir karakterdi, ansızın neşeliden karamsara dönebiliyordu. *Uçan Orman*'da ise depresifliği had safhadaydı. Çok geçmeden neşesi daha istikrarlı olan küçük kardeşi Rupert'la kavgaya tutuşuyordu. Oldukça İngiliz bazı laflar ediliyor ve güreşilmeye başlanıyordu. Çekicibenek ailesi olanları leopar sakinlikleriyle seyrediyordu. Ayrıldıklarında, Martin'in gömleği pantolonundan çıkmıştı, bir de düğmesi de kayıptı. Kardeşlerine Fillory'yi kendisinin keşfettiğini ve *kardeşlerinin* değil *kendisinin* maceraya atılması gerektiğini söylemişti. Hem sonradan eve gitmek zorunda olmaları adil değildi. Fillory'de bir kahramanken evde hiç kimseydi. Fiona ona çocukça davranmamasını söyledi. Martin gözlerinde pısırık İngiliz öğrenci gözyaşlarıyla Karanlık Orman'a daldı.

Ve sonra... bir daha geri dönmedi. Fillory onu yutmuştu. Martin sonraki iki kitapta yoktu (*Gizli Deniz* ve serinin son kitabı *Gezinen Kum Tepesi*) ve kardeşleri onun izini özenle sürse de onu bir daha bulamadılar. (Bu şimdi aklına zavallı Alice'in ağabeyini getirmişti.) Kitabın çoğu hayranı gibi Quentin de Plover'ın serinin son kitabında Martin'i pişman olup kendine gelmiş şekilde geri getirmeyi planladığını tahmin ediyordu. Ama Plover, ellili yaşlarında *Gezinen Kum Tepesi* daha taslak halindeyken aniden ölmüştü ve notlarında bu gizemi çözecek hiçbir şey bulunamamıştı. Tıpkı Dickens'ın bitmemiş *Edwin Drood'un Gizemi* gibi bu da çözülemeyen bir edebî gizemdi. Martin hep Fillory'de kaybolup bir daha geri gelmeyen çocuk olarak kalacaktı.

Quentin cevabın kısa süreliğine eline geçen Büyücüler isimli kitapta bulunabileceğini düşünüyordu ama kitap kaybolmuştu. Ev'in altını üstüne getirip herkesi sorgulamıştı ama artık pes etmişti. Brakebills'teki biri kitabı almış veya bir yere kaldırmış ya da kaybetmiş olmalıydı. Ama kim ve neden? Belki kitap gerçek bile değildi.

Quentin o pazar sabahı tam anlamıyla uçmaya hazır uyandı. Burada boşa kürek çekiyordu. Devam etmesi gereken yeni bir hayatı vardı. Hissetmesi gerekenin en azı miktarda suçlulukla ailesine iyi düşünülmüş bir yalan uydurdu. Zengin oda arkadaşı, New Hampshire'da dağ evi; biliyordu son dakikada çıkmıştı ama gidebilir miydi lütfen? Bir dünya yalan. Ama ne yapardınız, genç bir gizli büyücünün hayatı böyle olurdu. Çabucak toparlandı, zaten çoğu giysisini okulda bırakmıştı. Yarım saat geçmeden Brooklyn sokaklarına düşmüştü bile. Şu eski bahçeye gidip otların en sıkı olduğu yere girdi.

Çıktığı yer bahçenin arkasındaki çitler olmuştu. Burası sahiden bu kadar küçük müydü? Bahçenin orman gibi olduğunu hatırlıyordu ama bahçe şimdi bakımsız ve cılız görünüyordu. Birkaç dakika boyunca taş toprağın, otların, çürük bal kabaklarının arasında giderek daha fazla utanç ve endişe hissederek bir ileri bir geri dolaşıp durdu. Geçen sefer ne yapmıştı? Yoksa kitap mı lazımdı? Bir şeyi atlıyor olmalıydı ama tam olarak ne olduğu aklına gelmiyordu. Büyü gerçekleşmiyordu. Geçen sefer yaptıklarının aynısını yapmaya çalıştı. Belki de saati tutturamamıştı.

Quentin bir dilim pizza alıp durumu değerlendirmeye giderken, güya New Hampshire'da, Bahane Dağı'nda olması gerektiğinden, tanıdık birine rastlamamak için dua ediyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Numara işe yaramamıştı. Her şeyi kaybediyordu. Yanında çantalarıyla oturmuş, bedava yerel haftalık gazetedeki polisiye haberleri okuyup duvarı kaplayan aynadaki yansımasına bakıyordu. Neden bütün pizzacıların duvarları aynayla kaplıydı ki? Aynalar birbirlerini yansıtıyordu, ayna içinde ayna, sonsuz bir döngü. Quentin orada otururken o neredeyse farkına varmadan uzun, dar ve hareketli oda etrafında duraksamaya başladı. Aynalar kararadı, ışık değişti, yer fayansları cilalanmış parkeye dönüştü ve Quentin başını gazeteden kaldırdığında pizzasını artık tek başına, Brakebills'teki dinlenme odasında yiyordu.

Quentin ve Alice birden, sessiz sedasız ikinci sınıfa geçmişti. Derslere Ev'in arka köşesindeki yarım daire şeklindeki odada giriyorlardı. Oda güneşli ama çok soğuktu ve pencerelerdeki camlar her zaman buz kesmiş olurdu. Sabahları derslerine yaşlı ve hafif kaçık Haitili Profesör Petitpoids giriyordu. Profesör Petitpoids siyah bir şapka takıp kendisine Profesör değil Cadı denmesini isteyen bir kadındı. Ona sorulan soruların yarısına, "Kimseye zarar vermedikçe ne yaparsan yap," diye cevap verirdi. Ama iş büyülerin pratik gereksinimlerine gelince yumrulu parmakları teknik açıdan Profesör Sunderland'ınkilerden bile daha becerikliydi. Öğleden sonra P.U. derslerine Profesör Heckler giriyordu. Neredeyse iki metre boyunda, uzun saçlı ve kirli sakallı bir Almandı.

Bu iki yeni öğrenciyi kabullenmek için uğraşan olmadı. Sınıf atlamaları Quentin ve Alice'i iki kişilik bir sınıf haline getirmişti; birinci sınıflar onları sevmiyor, ikilerse onlarla ilgilenmiyordu. Alice artık gösterinin yıldızı değildi, ikinci sınıfın kendi yıldızı vardı. Sınıfın yıldızı, sıklıkla teknikleri sınıfa göstermesi için tahtaya kaldırılan kaba, dobra, geniş omuzlu ve düz sarı saçlı Amanda Orloff adında bir kızdı. Bir mareşalin kızıydı. Büyüleri büyük, köşeli elleriyle kaba, gösterişsiz ve yıkıcı bir kesinlikle Rubik küpü çözer gibi yapıyordu. Kalın parmakları büyüyü sanki kaba kuvvetle havadan sıkıp alıyordu.

Tüm diğer öğrenciler Quentin ve Alice'in arkadaş ve belki bir çift olduğunu varsayıyordu. Bu da Alice ve Quentin arasında o zamana kadar kurmaya vakit bulamadıkları bir bağ kurulmasına neden olmuştu. Alice, Quentin'e Brakebills'e hangi şartlar altında geldiğini anlattığından beri birbirlerine karşı daha rahattılar. Alice bu geceyarısı itirafı sayesinde hafiflemiş gibiydi. Artık her daim kırılgan kız değildi. Fısıldar gibi konuşmuyordu. Quentin onunla dalga geçebiliyor ve biraz uğraşınca Alice'in onunla dalga geçmesini bile sağlayabiliyordu. Quentin tam olarak arkadaş olduklarından emin değildi ama Alice yavaş da olsa açılıyordu. Quentin kendini sanki şans eseri de olsa uzun ve zor bir kombinasyonun ilk rakamını bulan bir kasa hırsızı gibi hissediyordu.

Dışlanmaktan bıkan Quentin bir pazar günü öğleden sonra eski laboratuvar ortağı Surendra'yı bulup kolundan tuttuğu gibi yürüyüşe çıkardı. Paltoları üzerlerinde, labirenti geçtiler, amaçsızca ilerliyorlardı. İkisi de pek hevesli değildi. Güneş çıkmıştı ama soğuk hâlâ keskindi. Çalılıkları, eriyen buzlar kaplamıştı, gölgeli köşelerde hâlâ kar yığınları duruyordu. Surendra San Diego'luydu, büyük servete sahip Bengal asıllı Amerikalı bir bilgisayar şirketi yöneticisinin oğluydu. Yuvarlak, sevimli yüzünün ardında Quentin'in tanıdığı en alaycı adam vardı.

Deniz'e doğru ilerken ikinci sınıftan Gretchen diye bir kız nedense onlara katıldı. Sarışın, uzun bacaklı ve inceydi, bir balerinin vücuduna sahipti. Ama çok kötü topallıyordu, yürürken ayağı yere çarpıp ses çıkaracak kadar kötüydü. Diz bağlarında doğuştan gelen bir sakatlık vardı, baston kullanmak zorundaydı.

"Atılın, çocuklar!"

"Topal geldi," dedi Quentin.

Gretchen bacağından utanmıyordu. Onu dinleyen herkese büyü kabiliyetinin bacağından geldiğini, ameliyat olup bacağını düzelttirirse bir daha büyü yapamayacağını anlatıyordu. Kimse bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu.

Üçü birden çimenliğin sonuna kadar yürüdü, sonra da durdular. Quentin bunun belki de bir hata olduğunu düşündü. Hiçbiri nereye gideceğini veya orada ne yaptıklarını bilmiyordu. Gretchen ve Surendra birbirlerini pek

tanımıyordu. Birkaç dakika havadan sudan konuştular; dedikodu, sınavlar, öğretmenler. Ama Surendra ikinci sınıf göndermelerinden hiçbirini anlamadı ve her anlamadığında yüzü daha da asıldı. Güneş yükseliyordu. Quentin ıslak bir taş alıp atabildiği kadar uzağa attı. Taş, çimende ses çıkarmadan sekti. Islaklık Quentin'in eldiven takmadığı elini daha da üşüttü.

"Bu tarafa!" dedi Gretchen sonunda ve garipliğine karşı hızla ilerlemesine yardımcı olan acayip, yuvarlanırcasına yürüyüşüyle Deniz'i geçmeye başladı. Quentin gülse mi gülmese mi bilemiyordu. Dar, çakıllı bir patikadan ilerleyip yaprakları dökülmüş kavak ağaçlarının arasından geçtiler ve okul arazisinin ucundaki ufak açıklığa çıktılar.

Quentin daha önce buraya gelmişti. Quentin ilginç, *Alice Harikalar Diyarında* tarzı, karelere bölünmüş, etrafı çimle kaplı geniş bir oyun alanına bakıyordu. Karelerin kenarları bir metre kadardı, alan kocaman bir satranç tahtasına benziyordu. Ama alanın uzunluğu genişliğinden fazlaydı ve kareler farklı maddelerden yapılmıştı; su, taş, kum, çim. Ayrıca gümüşi metalden iki tane daha kare vardı.

Çim kareler özenle biçilmişti. Su karelerse karanlık ve pırıltılıydı, rüzgârlı mavi gökyüzünü yansıtıyorlardı.

"Nedir burası?" diye sordu Quentin.

"Nasıl yani?" diye karşılık verdi Surendra.

"Oynamak ister misin?" Gretchen alanın diğer tarafına geçti. Sahanın ortasında beyaza boyanmış ahşap bir sandalye vardı. Cankurtaran veya tenis hakemi sandalyesine benziyordu.

"Bu bir oyun yani, öyle mi?"

Surendra gözlerini kısıp Quentin' baktı. "Bazen seni anlamıyorum," dedi. Galiba Quentin'in bilmediği bir şey biliyordu. Gretchen, Surendra'ya, duygusunu paylaşan acıma bir bakış attı. Gretchen, birini tanıdığı anda onunla yakınlık kurduğunu düşünen insanlardan biriydi.

"Bu," dedi Gretchen, "*welters*'tır!"

Quentin ölümüne hor görülmeye boyun eğmişti. "Yani bu bir oyun."

"Bir oyundan fazlası," dedi Gretchen.

"Bir tutku," dedi Surendra.

"Bir ruh hali."

Gretchen ellerine üfleyip, "On yılın falan varsa oyunu anlatabilirim sana. Kısaca bir takım bir uçta, diğer takım öbür uçta duruyor ve kareleri ele geçirmeye çalışıyor," diye açıkladı.

"Kareleri nasıl ele geçiriyorsun?"

Gretchen ellerini havaya kaldırıp yavaşça bileklerini oynatarak salladı. "*Büyüüüüüüyleeee!*"

"Süpürgeler nerede peki?" Quentin yarı yarıya şaka yapıyordu.

"Süpürge yok. *Welters* daha çok satranç gibidir. Elli milyon yıl kadar önce bulmuşlar. Öğretim amaçlı bir şeymiş diye biliyorum. Bazıları da düelloya bir alternatif olduğunu söylüyor. Öğrenciler birbirlerini öldürüp duruyormuş, bunun yerine onlara *welters* oynatmışlar."

"Hey gidi günler!"

Surendra su karelerinden birinin üzerinden atlamak istedi ama tam sıçrayacakken ayağı kaydı ve yere inerken tek topuğu suya girdi.

"Hay lanet!" Dondurucu mavi göğe baktı. "*Welters*'tan nefret ediyorum!"

Bir karga karaağaç dalından yükselip uçmaya başladı. Güneş, ağaçların ardında, donmuş, pembe bulut sarmalının içinde batıyordu.

Surendra sahadan çıktı, kollarını sallıyordu.

"Parmaklarımı hissedemiyorum, gidelim."

Konuşmadan, sadece ellerini birbirine sürtüp içine üfleyerek Deniz'e doğru giden yolu yürümeye başladılar. Güneş battıkça hava daha da soğuyordu. Ağaçlar şimdiden göğe karşı kararmaya başlamıştı. Akşam yemeğinden önce üstlerini değiştirmek için acele etmeliydiler. Quentin'in üzerine akşam rehaveti çöküyordu. Bir grup yaban hindisi ormanın sınırında boyunları dik ve dikkatlice geziniyordu. Garip şekilde sürüngenimsi ve tehditkâr görünüyorlardı, sanki yaban hindisi değil de kayıp bir grup dinozordular.

Çimenliği geçerken Quentin kendini Eliot hakkında sözlüye çekilirken buldu.

"Gerçekten o çocukla arkadaş mısın?" diye sordu Surendra.

"Evet, sen onu nereden tanıyorsun ki?"

"Tanımıyorum aslında. O daha çok kendi tayfasıyla takılır." Quentin, artık aslında pek konuşmasalar da, gizliden gizliye Eliot'la bağlantısı olmasından gurur duyuyordu.

"Evet, biliyorum," dedi Surendra. "Fiziksel Çocuklar. Ne uyuz tipler!"

"Fiziksel Çocuklar da ne?"

"Tüm o tayfa işte. Janet Way ve şu şişman çocuk, Josh Hoberman, o takım. Hepsinin alanı fiziksel büyü."

Labirentte ilerlerken verdikleri nefeslerin beyaz buğusu çalıların karanlığıyla zıtlık oluşturuyordu. Surendra, üçüncü sınıftan itibaren öğrencilerin bir uzmanlık alanı seçtiğini, daha doğrusu yönetimin onlar için seçtiğini anlattı. Öğrenciler uzmanlık alanlarına göre gruplara ayrılıyordu.

"O kadar önemli bir şey değil ama uzmanlık alanları sosyal grupları da belirliyor. Aynı uzmanlık alanında olanlar çoğunlukla beraber takılıyor. Fiziksel büyü en az öğrencinin seçildiği alan. Galiba bu yüzden biraz burunları havada. Neyse, Eliot'ın olayını da biliyorsundur."

Gretchen kaşlarını kaldırıp kötü kötü baktı. Soğuktan burnu kızarmıştı. Artık taraçaya ulaşmışlardı ve pembe günbatımının yansıması Fransız balkonun tüm camlarına yansıyordu.

"Hayır, bilmiyorum," dedi Quentin sertçe. "Neymiş, sen söylesene."

"Bilmiyor musun?"

"Tanrım!" Gretchen neşeyle elini Surendra'nın koluna koydu. "Bahse varım o da Eliot'ın..."

Tam o anda kapılar açıldı ve Penny uzun adımlar atarak onlara doğru hızla yaklaştı. Ceketi yoktu, gömleği ise pantolonunun dışındaydı. Solgun yuvarlak yüzü alacakaranlığı delip geçer gibiydi. Yüz ifadesi boş ve hareketsizdi, yürüyüşü çılgın bir enerjiyle hızlanmıştı. Yaklaşınca gerildi ve birden Quentin'in suratına yumruğu patlattı.

Brakebills'te kavga edildiği duyulmamıştı. Öğrenciler dedikodu yapar, birbirlerinin arkasından iş çevirir, P.U. dersinde deneyleri sabote ederlerdi ama fiziksel şiddet çok nadir görülürdü. Quentin Brooklyn'deyken birkaç kavga görmüştü ama kavgaya karışacak birisi değildi. Zorba değildi ve cüssesi

onu zorbalardan koruyordu. Kardeşi de yoktu. İlkokuldan beri ciddi bir yumruk yememişti.

Penny'nin yumruğu dünyaya fazlasıyla yaklaşan bir kuyruklu yıldız gibi yakınında belirmişti, sonra Quentin'in sağ gözünde bir flaş patlamıştı. Doğrudan bir vuruştu, Quentin yarım daire çizip, elini vurulduğu yere götürüp evrensel "yüzüme yumruk yedim" hareketini yaptı. Ne olduğunu çözmeye çalışırken Penny ona bir kez daha vurdu. Bu sefer Quentin yeterince eğildiği için yumruk kulağında patladı.

"Of!" diye bağırdı Quentin gerilerken. "Ne yapıyorsun?"

Taraçaya açılan düzinelerce pencere vardı ve Quentin'in bulanık görüş alanında bunlara doluşmuş meraklı yüzler belirmişti.

Surendra ve Gretchen ağızları açık, yüzleri korkudan solmuş halde sanki bu olanlar onun suçuymuş gibi Quentin'e bakıyordu. Penny'nin kavgaların nasıl yapıldığına dair dramatik fikirleri olmalıydı; filmlerdeki boksörler gibi sıçrıyor, havaya hızlı yumruklar atıp başını sağa sola yatırıyordu.

"Ne halt ediyorsun?" diye bağırdı Quentin. Tepkisi canı yandığından değil, şaşkınlıktandı.

Penny'nin çenesi kenetlenmişti, nefesini dişlerinin arasından alıp veriyordu. Çenesinde salya vardı ve gözleri bir acayipti, Quentin'in aklına gözler için kullanılan "sabit ve irileşmiş" tabiri geldi. Penny, Quentin'in başını hedef alarak ani bir yumruk savurdu ama Quentin şiddetle geri çekilip başını kollarının arasına alarak eğildi. Quentin, Penny daha dengesini kurmamışken onu belinden yakalayacak kadar kendine gelmişti.

Sarhoş dansçılar gibi bir ileri bir geri gidip geldiler, ayakta kalmak için birbirlerine dayanmışlardı. Sonra taraçanın ucundaki çalılığa çarptılar, çalılığın üzerindeki kar üzerlerine döküldü. Quentin'in hem boyu hem kolları Penny'den uzundu ama Penny daha yapılıydı ve Quentin'i itip kakabiliyordu. Alçak bir taş banka takılıp yere düştüler, Penny yukarıda kalmıştı.

Quentin'in başı taş zemine kötü çarpmıştı. Zihninde yıldırım çaktı. Bu darbe Quentin'in canını yakmış ama aynı zamanda tüm korkusunu ve mantıklı düşüncelerinin çoğunu sanki birinin bir masa üzerindeki tabakları iki

kolunu da kullanarak süpürmesi gibi silmişti. Kaybettiği duyularının yerine korkunç bir hiddet geldi.

Birbirlerinin üzerinde yuvarlanıp durdular, ikisi de hem yumruk atmaya hem de diğeri yumruk atamasın diye diğer tarafın kollarını tutmaya çalışıyordu. Kan akmıştı: Penny'nin alnı bir şekilde açılmıştı. Quentin ayağa kalkıp yumruklaşmak istiyordu. Penny'nin ağzını burnunu kırmak istiyordu. Öfkeli Gretchen'ın Penny'ye bastonuyla vurmak isterken kendisine vurduğunun pek farkında değildi.

Quentin sonunda üste çıkmış ve yumruğunu sıkı bir vuruş için kurtarmıştı ki güçlü kolların onu neredeyse nazikçe sarıp kaldırdığını hissetti. Quentin'in ağırlığı kalkınca Penny de pilli bir oyuncak gibi kalktı, derin derin nefes alıp veriyordu. Yüzü kan içindeydi. Ama şimdi aralarına insanlar girmişti, kalabalık onları sarmıştı. Quentin geriye doğru çekiliyordu. Büyü bozulmuştu. Kavga bitmişti.

Sonraki bir saat boyunca tanımadığı odalarda tanımadığı insanlar onunla ilgilenip yüzünü temizlediler. Devasa göğüsleri olan, daha önce hiç görmediği yaşlıca bir kadın sedir ağacı ve kekik kullanarak bir büyü yapıp yüzünün acısını aldı. Quentin'in tanımadığı bir Asya dilinde kelimeler fısıldayarak başını çarptığı yere, Quentin'in göremediği soğuk bir şey koydu. Zonklama biraz azaldı.

Yine de biraz garip hissediyordu. Acı çekmiyordu ama sanki dalış kıyafeti giymiş gibiydi, koridorlardan ağır çekimde geçiyordu. Hem ağır hem ağırlıksızdı, ona bir bakış atıp kaçan meraklı balıkların yanından geçiyordu. Yaşıtı ve ondan küçükler Quentin'in hasarlı suratına hayranlıkla karışık saygı ve korkuyla bakıyordu. Kulağı şişmiş ve gözü morarmıştı. Büyüklerse olanları komik buluyordu. Quentin eğlenceli yaklaşımı tercih etti. Elinden geldiğince sakin ve olanlara gülüp geçmiş görünmeye çalıştı. Bir an için Eliot'ın, yüzünün önünden yüzerek geçtiğini gördü. Bu yüzdeki acıma hissi Quentin'in gözlerini, şiddetle tuttuğu sıcak gözyaşlarıyla doldurdu. Sonradan ortaya çıktı ki kavgayı Eliot ve Fiziksel Çocuklar ayırmıştı, iti an çomağı hazırla! Onu saran nazik ve güçlü kollar Eliot'ın şişman arkadaşı Josh Hoberman'a aitti.

Quentin akşam yemeğinin çoğunu kaçırmıştı bu yüzden tatlı servisine denk geldi ki bu tüm günün kalitesiz gidişatına tam uymuştu. Yemeğe geç kalanlarla alakalı kuralları Quentin için esnettiler. Üzerindeki aptallığı hâlâ atamamıştı, dünyayı uzun odaklı objektiflerden görüyor ve duvara dayanmış bir bardaktan duyuyordu. Kavganın nedenini hâlâ çözememişti. Penny ona niye vurmuştu ki? Kim, niye böyle bir şey yapardı ki? Brakebills gibi bir yere gelip niye götlük yaparak her şeyi berbat ederdin ki?

Bir şeyler yemenin iyi olacağını düşündü ama unsuz çikolatalı pastadan aldığı ilk ısırık ağzında yapışkana döndü, kusmadan önce tuvalete koşması gerekti. O anda büyük bir yerçekimsel alan onu tutup tuvaletin zeminine doğru sertçe ve karşı gelinemez bir şekilde bastırdı. Sanki bir dev onu tüm gücüyle yere devirmiş ve Quentin yeterince aşağıdayken tüm ağırlığını üzerine verip onu serin ve kirli fayanslara yapıştırmıştı.

Quentin karanlıkta uyandı. Yataktaydı ama yatak kendi yatağı değildi. Başı acıyordu.

Uyandı demek abartı olurdu. Tam odaklanamamıştı ve beyni bütünlüğünün bozulup bozulmadığından tam olarak emin değildi. Quentin, Brakebills'te revir olduğunu biliyordu ama oraya hiç gitmemişti. Yerini bile bilmiyordu. Bir başka gizli kapıdan geçip hasta ve yaralıların dünyasına ulaşmıştı.

Başında bir kadın, güzel bir kadın vardı. Quentin kadının ne yaptığını göremiyordu ama soğuk ve yumuşak parmaklarının kafatasında dolaştığını hissedebiliyordu.

Yutkundu, ağzına acı bir tat geldi.

"Sen sağlık görevlisisin. Sen sağlık görevlisiydin."

"Evet," dedi kadın. "Geçmiş zaman kullanman daha uygun olur, o bir kerelik bir performanstı. Gerçi hoşuma gitmediğini söyleyemem."

"Buraya geldiğim gün oradaydın."

"Oradaydım," diye kabul etti. "Sınava gireceğinden emin olmak istemiştim."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bazen buraya gelirim."

"Seni hiç görmemiştim."

"Görülmemek için çaba gösteriyorum."

Quentin'in muhtemelen uyuduğu uzun bir duraksama oldu. Ama Quentin gözlerini açtığında kadın hâlâ oradaydı.

"Saç stilini beğendim," dedi Quentin.

Kadın artık sağlık görevlisi üniforması giymiyordu ve siyah saçları yukarıdan toplanmış, çubuklarla tutturulmuştu. Böyle olunca ufak, elmas keskinliğindeki yüzü daha da ortaya çıkmıştı. Daha önce çok genç duruyordu, şimdi de farklı görünmüyordu belki ama Quentin, onda çok daha yaşlı bir kadının ağırlığı olduğunu düşündü.

"Örgüler biraz fazla kaçmıştı," dedi kadın.

"Şu ölen adam. Ona ne oldu gerçekten? Niye öldü?"

"Özel bir nedeni yok." Kaşlarının arasında dik bir çizgi oluştu. "Ölmemeliydi ama öldü. İnsanlar ölür."

"Benim burada olmamla bir alakası olabilir diye düşünmüştüm."

"Eh, en azından kendine önem verme duyun zarar görmemiş. Sırtını dön."

Quentin sırtını döndü. Kadın, Quentin'in sırtına keskin kokan ve canını yakan bir sıvı sürdü.

"Yani bir anlamı yoktu."

"Ölümün her zaman anlamı vardır. Ama hayır, her zamankinden farklı bir şey yoktu. Tamam, bitti. Kendine bakmalısın, Quentin. Senin savaşabilecek durumda olmanı isteriz."

Quentin tekrar sırtüstü yattı. Kadın çalışırken yastık soğumuştu. Gözlerini kapattı. Daha uyanık bir Quentin'in kadının tam olarak kim olduğunu, kendi hikâyesinde –veya kendisinin kadının hikâyesinde– ne rol oynadığını belirlemek için daha çok çaba göstereceğini biliyordu. Ama bunu yapamıyordu.

"Bana verdiğin kitap," dedi Quentin. "Galiba onu kaybettim. Okuma fırsatım olmadı."

Şu anki bitkin ve neredeyse çıldırmış ruh hali içindeyken Fillory kitabını kaybetmiş olması birden çok üzücü, tüm çarelerin ve çözümlerin ötesinde bir trajedi gibi gelmişti. Ilık bir gözyaşı damlası yanağından kulağına doğru indi.

"Şişşt," dedi kadın. "Daha zamanı gelmemişti. Yeterince aradığında kitabı bulacaksın. Bu kadarına söz veriyorum."

Bu, insanların Fillory hakkında söylediği türden bir şeydi. Kadın, Quentin'in yanan alnına serin bir şey koydu ve Quentin bilincini kaybetti.

Tekrar uyandığında kadın gitmişti. Ama Quentin yalnız değildi.

Birisi, "Beyin sarsıntısı geçirmişsin," dedi.

Sonunda onu uyandıran ses bu olabilirdi. Quentin'in adını söylüyordu. Sesi tanıdı ama tam çıkaramıyordu. Rahatlatıcı bulduğu bu ses sakin ve tanıdıktı.

"Hey, Q. Q.? Uyanık mısın? Profesör Moretti beyin sarsıntısı geçirdiğini söyledi."

Bu, Penny'nin sesiydi. Quentin yattığı yerden sırtına yastık dayanmış Penny'nin solgun, yuvarlak yüzünü görebiliyordu.

"Bu yüzden kusmuşsun. Banka takılıp düştüğümüzde oldu galiba. Başını yere vurmuştun." Penny'deki çılgınca öfkeden eser kalmamıştı. Bayağı bayağı konuşası vardı.

Boğuk bir sesle, "Evet, başımı vurduğumu biliyorum," dedi Quentin yavaşça. "Neticede benim başımdı."

"Eğer merak ediyorsan, zihinsel işlevlerin etkilenmeyecekmiş. Profesör Moretti öyle dedi ben sorunca."

"Çok rahatladım."

Uzun süre konuşmadılar. Bir yerlerden bir tik tak sesi duyuldu. Son Fillory kitabı *Gezinen Kum Tepesi*'nde çok güzel bir bölüm vardı. Ağır bir soğuk algınlığı geçiren Jane, *Rüzgârlı* adlı gemide yatağa düşüp bir hafta boyunca yumuşak, sempatik tavşanlarca bakılırken resim öğretmeniyle konuşmuştu. Quentin, Jane'i hep sevmişti. Jane diğer Chatwin'lerden farklıydı: daha düşünceliydi, önceden kestirilemez bir espri anlayışı vardı ve sıradan, sıkıcı kardeşlerinin aksine karakteri daha sivriydi.

Quentin saatin kaç olduğunu merak etti.

"Peki sen nasılsın?" dedi Quentin. Daha barışmak istediğinden emin değildi. "Yaralandın mı?"

"Dişin alnımı yarmış. Bir de bana kafa attığında burnum kırılmış. Pulaski'nin İyileştirme büyüsüyle düzelttiler. Bu büyünün böyle yapıldığını hiç görmemiştim, en azından bir insan üzerinde. Kadın keçi sütü kullandı."

"Sana kafa attığımın farkında değildim."

Penny yine sessizleşti. Quentin otuz tik tak saydı.

"Gözün morarmış mı?" diye sordu Penny. "Göremiyorum."

"Kötü morardı."

"Tahmin etmiştim."

Yatağın yanındaki masada bir bardak su vardı. Quentin suyu minnetle içip tekrar yastığa gömüldü. Başı sızım sızım sızlıyordu. Sağlık görevlisi, ya da her kimse artık, ne yaptıysa hâlâ tedaviye ihtiyacı vardı.

"Penny. Ne diye gelip vurdun bana?"

"Galiba vurmak zorundaydım," dedi Penny. Quentin'in bunu sormasına biraz şaşırmış gibiydi.

"Vurmak zorundaydın." Belki de o kadar yorgun değildi. "Ama ben bir şey yapmadım ki..."

"Sen bir şey yapmadın. Doğru ya. Hiçbir şey yapmadın." Penny kıkırdadı. Sesi sanki bu konuşmayı yapmak için daha önce birçok kez çalışmış gibi sakindi. Quentin bu sesin ardında biriken acayip, manik öfkeyi duyabiliyordu. "Benimle konuşabilirdin, Quentin. Bana biraz saygı gösterebilirdiniz. Sen ve kız arkadaşın."

Tanrım. Sahiden böyle mi olacaktı?

"Penny, ne diyorsun sen? Alice'ten mi bahsediyorsun?"

"Hadi ama Quentin. Oturup birbirinize bakışlar atıyorsunuz, bana gülüyorsunuz. Açık açık. Bunun benim için eğlenceli olacağını mı sandın? Oturup beraberce çalışacağımızı mı düşündün? Gerçekten bunu düşündüğüme mi inanıyorsun?"

Quentin, Penny'nin mağdur ses tonunu tanıyordu. Bir keresinde ailesi evlerindeki odalardan birini aklı başında görünen ufak tefek bir adama kiralamıştı. Adam, Quentin'in ailesine her çöp atmaya çıktığında onu kameraya almamalarını talep eden, giderek agresifleşen notlar bırakmıştı.

"Salaklaşma," dedi Quentin. Bu durumu unutulacak bir şey olarak görmüyordu. Ne yani, Penny kalkıp ona bir beyin sarsıntısı daha mı geçirtecekti? "İnsanların sana ne gözle baktığını biliyor musun? *Punk* tavrınla oturup insanların gelip sana seninle takılmak için yalvaracağını mı sanıyorsun?"

Penny doğrulmuştu.

"O gece, Alice'le beraber çıktığımızda bana hiçbir şey demediniz, veda etmediniz, sadece çıkıp gittiniz. Ve sonra, sonra," lafını zafer kazanmış gibi tamamladı, "sen geçtin ve ben kaldım. Adil mi bu? Nasıl adil olabilir? Ne yapmamı bekliyordun?"

Demek ki mesele buydu. "Haklısın Penny, sınavdan geçemediğin için tabii ki gelip suratıma yumruk patlatacaktın. Profesör Van der Weghe'ye de vursaydın ya."

"Ben böyle şeyleri sineye çekemem, Quentin." Penny'nin sesi boş revirde, olduğundan yüksek çıkıyordu. "Bela istemiyorum. Ama benimle uğraşırsan hiç tereddüt etmem çeneni kırarım. Bu işler böyle. Bunun kendi hayal dünyan olduğunu mu sanıyorsun? Ne istersen yapabileceğini mi sanıyorsun? Sen beni ezmeye çalıştın, Quentin. Ben de bunun cevabını vereceğim."

İkisi de o kadar sesli konuşuyorlardı ki, Quentin revir kapısının açılıp işlemeli ipek kimonosu ve Dickens romanlarından çıkmış gibi duran takkesiyle Dekan Fogg'un içeri girdiğini fark etmedi bile. Quentin bir an Fogg'un mum taşıdığını sandı ama anladı ki ışık kaldırdığı işaret parmağından geliyordu.

"Bu kadarı yeter," dedi Fogg sessizce.

"Dekan Fogg..." Penny lafa sanki sonunda onu dinleyecek mantıklı biri gelmiş gibi başladı.

"Yeter dedim." Quentin, Dekan Fogg'un sesini yükselttiğini hiç duymamıştı, bu sefer de duymadı. Fogg sabahları her zaman biraz gülünç görünürdü ama şimdi, gece vakti, kimonosuna bürünmüş, revirin yabancı ortamında güçlü ve bu dünyanın dışında bir yerden gelmiş gibi duruyordu. Büyücü gibi duruyordu. "Benim sorularıma cevap vermek hariç konuşmayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Bu bir soru sayılır mıydı? Quentin her ihtimale karşı başını salladı. Başı artık daha fena acıyordu.

"Evet, efendim," dedi Penny gecikmeden.

"Bu konuda duyacağım kadarını duydum. Bu korkunç olayı hanginiz başlattınız?"

"Ben başlattım," dedi Penny hemen. "Efendim, Quentin bir şey yapmadı, onun suçu yoktu."

Quentin bir şey demedi. Penny'nin tuhaf yanı da buydu. Deliydi ama deli ilkeleri vardı ve bunlara hep uyardı.

"Ama burnun bir şekilde Quentin'in alnına çarpıvermiş. Bu bir daha olacak mı?"

"Hayır, efendim."

"Hayır."

"Peki." Quentin, Dekan boş bir yatağa oturunca yaylardan çıkan sesi duydu. Başını çevirmedi. "Bugün olan olaylarla ilgili sevindiğim tek şey ikinizin de kavgada büyüye başvurmamanızdı. İkiniz de bunu tam olarak anlayabileceğiniz kadar çalışmalarınızda ilerlemediniz ama zamanla öğreneceksiniz ki büyü yapmak inanılmaz güçteki enerjilerle çalışmak demektir. Ve bu enerjileri kontrol etmek için zihninizin sakin ve serinkanlı olması gerekir.

"Sinirliyken büyü yaparsanız rakibinizden önce kendinize zarar verirsiniz. Bazı büyülerin kontrolünü kaybederseniz... Sizi değiştirir, tüketirler. Sizi insan olmayan bir şeye, bir *niffin*'e, ham, kontrolsüz büyü enerjisinden oluşan bir ruha dönüştürürler."

Fogg ikisine de sert bir duruşla sesleniyordu. Çok dramatikti. Quentin inatla revirin metal tavanına bakıyordu. Bilincini yavaşça kaybediyordu. Dekan, Penny'ye mallık yapmamasını söylemeyecek miydi?

"Beni dikkatle dinleyin," diyordu Fogg. "Çoğu insanın gözleri büyüye kapalıdır. Boş bir dünyada ilerlerler. Yaşamlarından sıkılmışlardır ve bu konuda yapacakları bir şey yoktur. Hasret onları çiğ çiğ yer, ölmeden önce ölürler.

"Ama siz büyülü bir dünyada yaşıyorsunuz ve bu büyük bir lütuftur. Eğer burada ölmek istiyorsanız birbirinizi öldürmeden de pek çok fırsat elinize geçebilir."

Dekan gitmek için ayağa kalktı.

"Ceza alacak mıyız?" diye sordu Penny.

Ceza almak mı? Sahiden hâlâ lisede olduğunu sanıyor olmalıydı. Dekan kapıda durdu. Parmağındaki ışık neredeyse sormuştu.

"Evet, Penny, ceza alacaksın. Altı hafta boyunca öğlen ve akşam yemeklerinden sonra bulaşıkları yıkayacaksın. Eğer bir daha bunun gibi bir şey olursa okuldan atılırsın. Quentin..." Dekan durup düşündü. "Sen de kendini daha iyi korumayı öğren. Başka sorun istemiyorum."

Kapı arkasından kapandı. Quentin nefes verdi. Gözlerini kapadı ve oda sessizce iskeleden ayrılıp denize açıldı. Aklında başka bir düşünce olmadan Penny'nin Alice'e âşık olup olmadığını merak etti.

"Vay be," dedi Penny, bir buçuk ayı buruşmuş parmak uçlarıyla geçireceği gerçeğinden pek etkilenmemişti. Sesi küçük bir çocuğunki gibiydi.

"Yani, vay be, ne dediğini duydun mu? Büyünün insanı tüketmesi meselesini? Bundan hiç haberim yoktu. Senin var mıydı?"

"Penny, birincisi, saç stilin aptalca. İkincisi, senin geldiğin yer nasıldır bilmiyorum ama beni Brooklyn'e göndermelerine neden olacak bir şey yaparsan burnunu kırmakla yetinmem. Seni gebertirim," dedi Quentin.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

FİZİKSEL ÇOCUKLAR

Altı ay sonra, eylül ayında, Quentin ve Alice üçüncü sınıftaki ilk günlerini Ev'den sekiz yüz metre uzaktaki on dokuzuncu yüzyıl tarzında bir ek binanın dışında oturarak geçirdi. Burası, bir zamanlar hizmetçi yatakhanesi, misafir evi veya büyükçe bir alet deposu olarak kullanılmış olması muhtemel, pencereleri ve gri, üçgen çatısıyla asıl işlevi dekoratif olan bir binaydı.

Binanın tepesinde dövme demirden, domuz şeklinde ve asla rüzgârın estiği tarafa dönmeyen bir rüzgârgülü vardı. Quentin pencereden içeriyi göremiyordu ama kulağına az çok konuşma sesleri geldiğini düşündü.

Saat üçtü. Gökyüzü mavi ve güneş tepedeydi. Hava sessiz ve durgundu. Paslı bir çiftlik aracı eskiden biçtiği uzun otlara yarısına kadar gömülmüştü.

"Saçmalık bu. Kapıyı tekrar çal."

"Sen çal," dedi Alice sonra da hapşırdı. "Yirmi dakikadır çalı... çalı..."

Alice tekrar hapşırdı. Polene alerjisi vardı.

"Çok yaşa."

"Çalıyorum. Teşekkür ederim." Alice burnunu sildi. "İçerideler ama kapıyı açmıyorlar."

"Ne yapsak dersin?"

Quentin bir dakika kadar düşündü, sonra, "Bilmiyorum, belki bizi sınıyorlardır," dedi.

Geçen haziran ayında, finallerden sonra, ikinci sınıfın tüm öğrencileri alanlarının belirlenmesi için teker teker P.U. odasından geçmişti. Oturumlar iki

saatlik dilimler olarak ayarlanmıştı ama bazen daha uzun sürüyordu. Tüm süreç üç gün aldı. Tam bir sirk atmosferi vardı. Çoğu öğrenci ve muhtemelen öğretim üyesi "alan" kavramına çelişkiyle bakıyordu. Alan sistemi öğrenciler arasında gruplaşma yaratıyordu, arkasındaki teori zayıftı ve herkes hemen hemen aynı müfredatı okuyordu. Bunun ne anlamı vardı ki? Ama bu bir gelenekti ve her öğrenci bir alan seçecekti. Alice buna "büyülü *bat mitzva*'m" diyordu.

P.U. laboratuvarı bu olay için dekore edilmişti. Bütün dolaplar açılmıştı, tüm masaların ve tezgâhların her santimi ahşap, gümüş, pirinç ve camdan yapılmış eski aletlerle doluydu: kumpaslar, beherler, saatler, cetveller, büyüteçler, cıva ve o kadar kolay tanımlanamayan maddelerle dolu tozlu cam şişeler. Brakebills büyük oranda on dokuzuncu yüzyıl teknolojisine bel bağlamıştı. Quentin'e dendiğine göre bunun nedeni hepten gösteriş değildi, elektronik aletler büyü yapılan ortamlarda beklenildiği gibi çalışmıyordu.

Sirki Profesör Sunderland idare ediyordu. Quentin ondan, ilk dönemdeki kâbus gibi özel derslerinden beri uzak durmaya çalışıyordu. Profesör Sunderland'a duyduğu ilgi solmuştu, eski halinin gölgesi kadardı. Artık Profesör Sunderland'a baktığında ellerini onun saçlarına daldırmak istemiyordu.

Profesör keskin görünen, iyi kalite gümüş aletleri kadife taşıma çantasına koyarken, "Bir dakikaya kalmaz yanındayım," dedi.

Çantasını kapatıp kilitledi. "Brakebills'teki herkes büyüye meyillidir ama kişiden kişiye değişen varyasyonlar vardır. Bazı insanlar bazı alanlara daha yatkındır." Sunderland bu konuşmayı ezberden, uçuş güvenliği bilgisi veren bir hostes gibi yapmıştı. "Bu çok kişiye özgü bir şeydir, doğum yerine, Ay'ın pozisyonuna, hava durumuna, nasıl biri olduğuna ve ayrıca konuşmaya değmeyecek birçok teknik detaya bakar. Profesör March'ın seve seve sayacağı iki yüz kadar başka faktör var. Uzmanlık alanlarından biridir. Hatta sanırım alanlar onun alanı."

"Sizin alanınız nedir?"

"Metalürjiyle alakalı bir alan. Başka özel sorun var mı?"

"Evet. Neden bu sınavlara giriyoruz ki? Alanımı doğum günümden ve şu saydığınız şeylere bakıp belirleyemez misiniz?"

"Teoride belirleyebiliriz. Pratikteyse başımıza bela olur." Sunderland gülümsedi ve saçını yukarıdan toplayıp tokayla tutturdu. O an Sunderland'a karşı beslediği hislerden kalma eski, kırık bir parça Quentin'in kalbini deldi. "Bir şey tutturana kadar tümevarımcı yaklaşmak daha kolay."

Profesör Sunderland bronzdan iki bokböceğini Quentin'in ellerine koydu ve ondan alfabeyi hızla önce Yunanca, sonra İbranice saymasını istedi. Quentin bunu yaparken Sunderland da teleskopik dürbüne benzeyen bir aletle Quentin'i gözlemliyordu. Quentin metal böceklerin eski büyülerle çatırdayıp vızıldadıklarını hissedebiliyordu. Quentin böceklerin küçük bacaklarının birden oynamaya başlayacağına dair büyük bir korku duyuyordu. Sunderland arada aletin vidalarıyla oynayıp ayar yaparken Quentin'den bazı harfleri tekrarlamasını istiyordu.

"Hımm, hıhım," dedi Profesör Sunderland. Ufacık bir bonsai köknar ağacı çıkaran Profesör, Quentin'den ağaca farklı açılardan bakmasını istedi. Ağaç da bu esnada, olmayan bir rüzgâra göre ufak iğnelerini sallıyordu. Profesör Sunderland ağacı alıp bir süre onunla özel görüştü.

"Bitkilerle alakan yokmuş!" dedi Profesör Sunderland.

Bir saat daha Quentin'i iki düzine farklı teknikte inceledi. Quentin bunlardan ancak birkaçına anlam verebilmişti. Quentin birinci sınıf büyülerini yaparken Profesör Sunderland bunların etkinliğini çeşitli aletlerle ölçtü. Daha sonra Quentin'e büyük, yedi ibreli bir pirinç saatin yanında dururken bazı sözcükler okuttu. İbrelerden biri endişe verici hızda ters yönde dönüyordu. Profesör yüksek sesle nefes verdi. Birkaç kez yüksek raflardan kocaman ciltler indirip bunları uzun, insanı rahatsız eden aralıklarda okuyordu.

"İlginç bir vakasın," dedi Profesör Sunderland.

Hayatta küçük aşağılanmaların sonu gelmiyor, diye düşündü Quentin. Profesör Sunderland gümüş bir aynada Quentin'in yansımasına bakarken Quentin çeşitli boy ve renkte düğmeleri ayrı öbeklere ayırıyordu. Quentin'den uyumasını istedi, böylece rüyalarına girebilecekti ama Quentin uyuyamadı. Böyle olunca Profesör, Quentin'i nane kokulu, köpüklü bir iksirden tek damlayla uyutmak zorunda kaldı.

Anlaşılan rüyalar Profesör Sunderland'a zaten bilmediği bir şey söylememişti. Ellerini kalçasına dayayıp bir dakika boyunca Quentin'e dik dik baktı.

Sonunda, "Bir deney yapalım," dedi sahte bir enerjiyle. Hafifçe gülümseyip kulağının arkasından bir tel saç kopardı.

Odanın diğer ucuna yürüyüp ahşap panjurları kapattı. Sonra masalardan birinin üstündekileri kaldırıp oraya oturdu. Eteğini dizlerine kadar çekti ve Quentin'e karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti.

Sunderland ellerini görünmez bir orkestrayı yönetecekmiş gibi kaldırdı ve "Böyle yap," dedi. Koltuk altlarında bir kadına yakışmayan yarım daire şeklinde ter izleri vardı. Quentin ellerini kaldırdı.

Profesör Sunderland, Quentin'e Popper'ın kitabından hatırladığı ama hiç bu şekilde birleştirildiğini görmediği hareketler yaptırdı. Bu arada Quentin'in anlamadığı bazı sözcükleri tekrarlıyordu.

"Şimdi böyle yap." Profesör ellerini başının üzerinde savurdu.

Bunu yaptığında hiçbir şey olmadı. Ama Quentin hareketi tekrarladığında parmak uçlarından dolgun, beyaz kıvılcımlar çıkmaya başladı. İnanılmazdı, sanki kıvılcımlar hayatı boyunca içindeymiş de çıkmak için ellerini doğru yönde sallamasını bekliyormuş gibiydi. Kıvılcımlar karanlıkta tavana sevinçle çarpıyor, Quentin'in etrafında uçuşuyor ve yere düştüklerinde birkaç kez sıçrayıp sönüyordu. Quentin'in ellerin sıcaktı ve kaşınıyordu.

Dayanılmaz bir rahatlama hissetti. Hareketi tekrarladı, birkaç kez daha az da olsa kıvılcım çıktı. Quentin kıvılcımların etrafında dolaşmasını izledi. Üçüncü seferde sadece tek kıvılcım çıktı.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Quentin.

"Fikrim yok," diye cevap verdi Profesör Sunderland. "Seni belirsiz kategorisine koyacağım, seneye tekrar deneriz."

"Seneye mi?" Quentin artan hayal kırıklığı hissiyle Profesör Sunderland'ın masadan inip pencere pencere dolaşarak panjurları açmasını izledi. Odaya dolan ışık gözlerini kamaştırmıştı. "Ne demek oluyor bu? O zamana kadar ne yapacağım?"

"Bekleyeceksin. Olur böyle. İnsanlar böyle şeylere fazla önem veriyor. Bir iyilik yap da sıradaki öğrenciyi gönder, olur mu? Zaten programın gerisinde kaldık."

Yaz ağır çekimde geçti. Gerçekte, Brakebills'in dışındaki dünyada sonbahardı elbette ve Quentin'in yaz tatili için geldiği Brooklyn soğuk ve griydi, sokakları ıslak kahverengi yapraklarla ve kusmuk gibi kokan ezilmiş mabet ağacı meyveleriyle kaplıydı.

Quentin eski evinde bir hayalet gibiydi. Hayalet oğulları ilgi istediğinde belli belirsiz şaşıran ailesine kendisini göstermek için özel bir çaba harcaması gerekiyordu. James ve Julia da üniversiteye gitmişti, bu yüzden Quentin uzun yürüyüşlere çıkıyordu. Radyatör suyu rengindeki Gowanus Kanalı'na gitti. Terk edilmiş, köşelerinde su birikintileri olan, potasındaki ağı eksik sahalarda basket oynadı. Sonbahar soğuğu topa ölü, durağan bir his veriyordu. Quentin'in dünyası burası değildi, başka bir yerdi. Brakebills'ten arkadaşları Alice, Eliot, Surendra ve Gretchen'la ara sıra e-postalaştı. Okuması gereken, on sekizinci yüzyıldan kalma *Büyü Tarihi* adlı kitaba umursamadan göz gezdirdi. Dışarıdan bakıldığında ince gibi gözüken bu kitap büyülüydü ve 1.832 sayfaydı.

Kasım ayında krem rengi bir zarf aldı. Bu zarf görünmez ellerce *Büyü Tarihi*'nin arasına sıkıştırılmıştı. Zarfta, zarif Brakebills armasını taşıyan, tipo baskıyla basılmış ve Quentin'e akşam saat altıda evinden on blok ötedeki kilisenin yanındaki hiç kullanılmayan ara sokaktan geçerek okula dönmesini söyleyen bir mektup vardı.

Quentin görev bilinciyle söylenen zamanda belirlenen adrese gitti. Sonbaharın son dönemleriydi, güneş artık 4.30'da batıyordu ama hava mevsim normallerine göre ılık, neredeyse sıcaktı. Sokakta beklerken kiliseden birileri çıkar da onu izinsiz girmekle suçlar diye tedirgindi. Daha kötüsü ona ruhani rehberlik de teklif edebilirlerdi. Arkasındaki sokaktan arabalar geçiyordu, Brooklyn'in var olan tek gerçeklik ve geçen sene başına gelen her şeyin fantastik kitap hayranı sanrısı olduğuna, gerçek hayatın sıkıcılığının onu geri dönüşü olmadan, tamamen delirttiğine hiç bu kadar emin olmamıştı. Sokak o kadar dardı ki ilerleyebilmek için yan dönmesi gerekti. Ağzına kadar

doldurduğu, okul renklerini –lacivert ve koyu kahverengi– taşıyan çantaları iki taraftan da duvara sürtüyordu. Otuz saniye sonra sokağın sonunda bir duvarla karşılaşacağından emindi.

Ama birden, sokağın diğer ucundan, sıcak, tatlı yaz sonu havası Quentin'e doğru geldi. Bu imkânsız havaya cırcır böceklerinin sesi eşlik ediyordu. Quentin yeşil çimleri görebiliyordu, çantalarının ağırlığına rağmen koşmaya başladı.

Şimdi yarıyılın ilk günüydü ve Quentin ile Alice bunaltıcı sıcakta, on dokuzuncu yüzyıl İngiliz tarzı güzel bir bungalovun dışında kalakalmıştı. Bu bungalov fiziksel büyü yapan öğrencilerin salı günleri haftalık seminerleri için toplandığı yerdi.

İncelemelerde Alice'in ışık kontrolünde çok yetenekli olduğu ortaya çıkmıştı, bu da onu fiziksel büyü alanına sokuyordu. Quentin'in orada olma nedeniyse bu grubun hem şu anki üye sayısının hem de ileride katılacak üye sayısının az olmasıydı. Böylece kendi alanı belli olana dek burada kalmasının iyi olacağına karar verildi. İlk seminerin başlangıç saati 12.30 olarak belirlenmişti ve Quentin ile Alice erken gelmiş olmalarına rağmen saat beşe kadar beklemişlerdi. Sıcaktan bunalmış, yorgun, kızgın ve susamışlardı ama ikisi de pes edip Ev'e geri dönmek istemiyordu. Anlaşılan o ki, Fiziksel Çocuklar üyesi olacaklarsa ön kapıdan içeri girerek kendilerini kanıtlamaları gerekiyordu.

Çektikleri çileye kayıtsız, kocaman bir kayın ağacının altında oturuyorlardı. Sırtlarını ağacın gövdesine dayamışlardı, aralarında kocaman bir kök vardı.

Quentin sıkkın bir sesle, "Ee, ne yapmak istersin?" diye sordu. Toz zerrecikleri akşam güneşinde uçuşuyordu.

"Bilmiyorum." Alice tekrar hapşırdı. "Sen ne yapmak istersin?"

Quentin çimleri yoldu. Evin içinden belli belirsiz bir kahkaha yükseldi. Bir parola varsa bulamamışlardı. Bir saat boyunca gizli yazı aradılar, kapıyı akıllarına gelen her spektrumda, görünürden görünmeze, kızılötesinden gamaya taramışlardı. Kapıdaki boyayı kazıyıp altına bakmak istediler ama boya çıkmıyordu. Alice ahşap üzerinde ileri seviyede grafolojik büyüleri bile denedi ama sonuç alamadı. Güç dalgaları gönderip kilidi açmayı denediler

ama başaramadılar. Kapıyı aşabilecek bir dördüncü boyut yolu aradılar. Baş başa verip cesaretlerini topladılar ve bir tür büyüden oluşan bir balta yarattılar; ne de olsa tam olarak bunu yasaklayan bir kural yoktu. Ama balta kapıda çizik bile bırakamadı. Bir ara Alice kapının illüzyon olduğuna, gerçekte var olmadığına emin oldu ama gerçekmiş gibi duruyordu ve ikisi de bozulacak herhangi bir büyü bulamamıştı.

"Şuna bak," dedi Quentin. "Dandik bir Hansel ve Gretel kulübesine benziyor. Ben de Fiziksel Çocuklar'ın havalı olduğunu sanıyordum."

"Akşam yemeğine bir saat kaldı," dedi Alice.

"Yemek yemeyeceğim."

"Bu akşam kuzu çıkacak, biberiyeli hem de. Fırın patates de olacak." Alice'in görsel hafızası garip detayları saklıyordu.

"Belki de seminerimizi burada, dışarıda yapmalıyız."

Alice nefesini burnundan hızla verdi. "Evet, böyle yaparsak onlara günlerini göstermiş oluruz."

Kayın ağacı yeni biçilmiş bir tarlanın kenarındaydı. Tarladaki saman balyaları uzun gölgeler oluşturuyordu.

"Nesin sen şimdi? Işık büyücüsü mü oluyorsun?"

"Işıma büyücüsü."

"Neler yapabiliyorsun?"

"Daha emin değilim. Yazın bazı egzersizler yaptım. Işığı odakladım, kırdım, büktüm. Bir şeyin etrafındaki ışığı bükersen o şey görünmez olur. Ama önce teorisini anlamak istedim."

"Bana bir şeyler göstersene."

Alice utandı. Bunun olması için pek de çaba göstermek gerekmiyordu.

"Pek bir şey yapamıyorum."

"Bak, benim alanım bile belli değil. Ola ola boş büyücü, hiç büyücü oldum."

"Sende de şu kıvılcımlar var. Sadece daha ne oldukları bilinmiyor."

"Aynı şey işte. Ayrıca, kıvılcımlarımla dalga geçme. Şimdi biraz ışık kır."

Alice yüzünü ekşitti ama doğruldu, çimenlerde diz üstü durdu. Elini kaldırdı, parmakları ayrıydı. Yüz yüze duruyorlardı ve Quentin birden Alice'in ince, uzun yakalı bluzunun altındaki dolgun göğüslerini fark etti.

"Gölgeye bak," dedi Alice.

Parmaklarıyla bir şey yaptı ve elinin gölgesi yok oldu. Gölge, ardında gözle görülmesi zor birkaç iz bırakarak gitti.

"Güzel."

"Acınası bir şey, biliyorum." Alice elini sallayıp büyüyü bozdu. "Elimin tamamının görünmez olması lazım ama ben sadece gölgeyi görünmez yapabiliyorum."

Buradan bir şey çıkacak gibiydi. Quentin üzüntüsünün kaybolduğunu hissetti. Bu bir sınavdı. Fiziksel büyü. Buraya ağaç perileriyle dans etmeye gelmemişlerdi. Problemi kaba kuvvet çözecekti.

"Tersini yapabilir misin peki?" dedi Quentin yavaşça. "Büyüteç kullanır gibi ışığı odaklayabilir misin?"

Alice hemen cevap vermedi ama Quentin, Alice'in zihninde soruyu çözmeye başladığını görebiliyordu.

"Şöyle yapsam... Hımm. Culhwch ve Owen'da bir şey olacak sanırım. Etkiyi dengelemem ve yerini belirlemem lazım."

Alice baş ve işaret parmağını kullanarak bir çember çizdi ve beş uzun kelime söyledi. Quentin ışığın çemberin içinde kırıldığını görebiliyordu. Çemberin ardında görünen yaprak ve çimenler eğilip bükülüyordu. Sonra ışık keskinleşti ve Quentin'in retinasına görüntüsünü kazıyan beyaz bir nokta haline geldi. Quentin bakışlarını noktadan kaçırdı. Alice çemberi eğince elinin altındaki yerden duman çıktı.

"Eğer beni Brakebills'ten attırırsan seni öldürürüm. Anladın mı beni? Şaka yapmıyorum. Nasıl yapacağımı bilirim. Seni gerçekten öldürürüm."

"İşe bak, ben de bana vurduktan sonra Penny'ye aynı şeyleri söylemiştim."

"Ama ben söylediğimi gerçekten yaparım."

Kapıyı yakıp içeri girmeye karar vermişlerdi. Quentin'e göre bu bir sınavsa soruyu çözdükleri sürece nasıl çözdüklerinin bir önemi yoktu. Kural da konmamıştı, olmayan kural da kırılmazdı. Eğer Eliot ve onun züppe arkadaşları içindeyken ev yanarsa da beter olsunlardı.

Acele etmeleri gerekiyordu çünkü güneş batıyordu. Güneş şimdiden solup bakır rengi almıştı ve birkaç dakika içinde tarlanın öte tarafındaki ağaçların tepesine değecekti. Evin sarı ışıkları şimdiden yanmıştı. Quentin evden bir şişeden çıkan mantar sesi duydu. Yoksa bunu hayal mi etmişti?

Alice ellerini sanki kafasının üstünde büyük, görünmez bir sepeti tutmaya çalışır gibi hafifçe eğerek yukarı kaldırdı, on metrelik bir büyütecin büyüyle yapılmış muadilini yaratmıştı. Elleri havada süzülen dairesel lensin küçük bir kısmını belirliyordu. Lensin boyu kayın ağacının boyuyla aynıydı, bungalovun küçük bacasınıysa geçiyordu. Quentin lensin ucunu havada ortaya çıkan bir çarpıklık sayesinde görebiliyordu. Odak noktası bakılmayacak kadar parlaktı.

Alice kapıdan beş metre kadar uzaktaydı. Quentin daha yakında, kapının yanında duruyordu. Bir eliyle gözünü kapamıştı, Alice'e talimat veriyordu: "Yukarı! Tamam, yavaş! Biraz daha! Devam et! Tamam, şimdi sağ tarafa!"

Quentin odaklanmış güneş ışığının ısısını yüzünde hissedebiliyor, eriyen boyanın ekşi, yanan tahtadan çıkan dumanın acı-tatlı kokusunu alabiliyordu. Kapı ateşe karşı dayanıksızdı. Güneş ışığının yetmeyeceğinden korkmuşlardı ama Alice'in büyüsü ahşabı güzelce kesiyordu. Kapıyı enine ortadan ikiye bölmeye karar verdiler. Büyü kapıyı tamamen yakmasa bile yeterince derine inebiliyordu. Asıl problem Alice'in iyi nişan alamamasıydı, bir ara kapıyı tutturamayıp duvarı biraz yaktı.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye bağırdı Alice. "Ne durumdayız?"

"İyi gidiyoruz."

"Sırtım ağrıyor! İş bitmek üzere mi?"

"Az kaldı." Quentin yalan söylüyordu.

Son otuz santim kala güneş etkisini kaybettiğinden Alice büyünün çapını genişletti. Bir şeyler mırıldanıyordu ama bunlar büyülü sözcükler miydi yoksa küfür mü anlaşılmıyordu. Quentin izlendiklerini fark etti. Yaşlı profesörlerden biriydi bu, adı Brzezinski'ydi. İksir uzmanıydı, pantolonunda hep korkunç lekeler olurdu. Beyaz saçlı, oldukça dik duruşlu biriydi. Şimdiyse

akşam gezisine ara vermiş onları izliyordu. Başka bir yaşam gibi gelen bir dönemde Quentin'i sınava almış, düğümlerle uğraştırmıştı. Süveteri ve piposuyla 1950'li yılların IBM mühendislerine benziyordu.

Eyvah, dedi Quentin içinden. Yakalanmak üzereydiler.

Ama Profesör Brzezinski sadece piposunu ağzından çıkarıp, "Devam edin," demekle yetindi. Arkasını dönüp Ev'e doğru yürümeye başladı.

Alice'in kapıyı enine kesmesi ve sonra ters yönden tekrar kesmesi yaklaşık on dakika aldı. Kesilen kısım kıpkırmızı parlıyordu.

Alice işini bitirince Quentin yanına geldi.

"Yüzünde kül var," dedi Alice. Parmaklarıyla Quentin'in alnını temizledi.

"Belki de emin olmak için üzerinden bir kez daha geçmeliyiz," dedi Quentin. Eğer bu da işe yaramazsa fikirleri tükenmiş olacaktı ve geceyi burada geçirebileceğini sanmıyordu. Ama Ev'e mağlup dönmeyi kaldırabileceğini de sanmıyordu.

"Yeterince ışık yok." Alice bitkin duruyordu. "Lens en son dört yüz metreye ulaşmıştı. O boyuttan sonra bütünlüğünü kaybediyor, kenarlardan dağılmaya başlıyor."

Dört yüz metre mi? Alice ne kadar da güçlü, diye düşündü Quentin.

Karnı guruldadı. Alacakaranlık çökmüştü, gökyüzü parlak maviydi. Yanmış, kararmış kapıya baktılar. Quentin'in tahmin ettiğinden daha kötüydü, Alice ikinci geçişte çizgiyi tutturamamıştı. Kapıda iki oyuk vardı. Eğer yaptıkları yanlışsa Eliot onu öldürürdü.

"Kapıyı tekmelesem mi?"

"Ya arkasında biri varsa?" dedi Alice ağzını yana kaydırıp.

"Ne yapalım dersin?"

"Bilmiyorum." Alice yanık parçalardan soğuyan birini yerden aldı. "Sanırım neredeyse giriyormuşuz."

Kapının üzerinde demir bir topu tutan kesik el şeklinde eski, demir bir tokmak vardı.

"Tamam," dedi Quentin, "Geri çekil."

Tanrım, lütfen işe yarasın. Quentin demir eli sıkıca tuttu, tek ayağını kapıya dayadı. Tiz bir savunma sanatı narası atıp ağırlığını geriye verdi. Kapının üst yarısı uğraştırmadan çıktı, kapıyı iki parça halinde tutan sadece birkaç kül parçası olmalıydı. Sırtüstü yere düştü.

Quentin'in dördüncü sınıflardan olduğunu bildiği bir kız kapıda duruyordu. İçeriden gelen beyaz, ılık ışık, kırmızı şarap dolu uzun bir kadeh tutan kızın etrafından geçip alacakaranlığa ulaşıyordu. Kız, Quentin'e sakince baktı. Evin kenarına yaslanan Alice o kadar çok gülüyordu ki sesi çıkmıyordu.

"Akşam yemeği neredeyse hazır," dedi kız. "Eliot *amatriciana* sosu[8] yaptı. *Guanciale* bulamadık ama bence pastırma da iş görür. Sen ne dersin?"

Sıcağa rağmen şömine çatırtılarla yanıyordu.

"Altı saat, on iki dakika," dedi deri koltuğa oturan dalgalı saçlı, şişman genç adam. "Ortalamanın altına düşmemişsiniz."

"Josh, sen kaç saatte girebildin söylesene," dedi onları kapıda karşılayan kız. Quentin kızın adının Janet olduğunu sanıyordu.

"Yirmi saat, otuz bir dakika. Hayatımın en uzun gecesi. Rekor kıramadım ama epey yaklaştım."

"Bizi açlıktan öldürmeye çalıştığını sanmıştık." Janet şişede kalan kırmızı şarabı iki kadehe döktü, kadehleri Quentin ve Alice'e uzattı. Yerde iki boş şişe daha vardı ama diğerleri pek sarhoş durmuyordu.

Dağınık ama rahat bir kütüphanedeydiler. Burası halılarla kaplıydı, şömine ve mumlarla aydınlatılmıştı. Quentin evin içinin dışından büyük ve serin olduğunu fark etti. Evde bir sonbahar akşamının tatlı, soğuk havası vardı. Kitaplar kitaplıklara sığmamış, kenarda köşede hatta şömine rafında üst üste yığılmışlardı. Mobilyalar kaliteliydi ama uyumsuzdu ve bazı yerleri oldukça hasarlıydı. Kitaplıkların arasında duvarlarda, özel kulüplerde biriken her zamanki açıklanamaz ıvır zıvırlardan vardı. Afrika maskeleri, kasvetli manzara resimleri, artık kullanılmayan ayin hançerleri, harita, madalya ve büyük çaba ve paralar harcanarak yakalanmış egzotik kelebeklerin çürüyen

8 Geleneksel bir İtalyan makarna sosu. *Guanciale* isimli tütsülenmemiş pastırmadan, domates ve peynirden yapılır. (ed.n.)

cesetlerini saklayan cam kaplar. Quentin sıcaktan bunalmıştı, kıyafeti ortama uymuyordu ama daha çok sonunda içeri girebildiği için rahatlamıştı.

Quentin ve Alice dâhil sadece beş kişiydiler. Eliot da oradaydı, raflardan birine bakıyor, onları görmemiş gibi davranıyordu. Büyü teorisiyle alakalı ciddi bir argüman öne sürmeye çalışıyordu ama kimsenin dinlediği yoktu.

"Tinkerbell, misafirimiz var," dedi Janet. "Lütfen arkanı dönüp odaya bakar mısın?" Janet ince ve hareketli biriydi, saç stiliyse 1960'lardan kalmaydı. Ayrıca çok gevezeydi, Quentin onun milleti labirentte gezerken esir aldığına, akşam yemeği boyunca konuştuğuna şahit olmuştu.

Eliot monoloğunu bitirip arkasını döndü. Önlük takmıştı.

"Merhaba," dedi ve hiç duraksamadan devam etti. "Gelebildiğinize sevindim. Alice, gördüğüm kadarıyla kapımızı ikiye ayırmışsın."

"Quentin de yardım etti."

"Sizi camdan izledik," dedi Josh. "Brzezinski sizi o baltayla yakalamadığı için çok şanslısınız."

"Doğru çözüm neydi?" diye sordu Alice. "Yani, bizimki işe yaradı ama daha iyi bir yolu olmalı."

Alice şarabından çekingen bir yudum aldı. Bunu o kadar çekingen olmayan başka bir yudum izledi.

"Doğru çözüm diye bir şey yok. İyi olmayan çözüm de yok. Zaten olay da bu. Fiziksel büyü bu. Ortalığı dağıtır. Kabadır. Binayı yıkmadığın sürece sorun yok. Gerçi binayı yıksan bile olayı çözmüş sayılırsın," diye cevap verdi Janet.

"Sen ne yapmıştın?" diye sordu Alice utangaç utangaç.

"Kapıyı dondurup kırdım. Benim alanım soğuk büyüdür. Altmış üç dakika. Ve işte *bu* bir rekordu."

"Eskiden Elfçe 'arkadaş' dediğinde kapı açılıyordu," dedi Josh. "Ama artık Tolkien okuyan insanların sayısı arttı."

"Eliot, hayatım, artık yemeğimizi hazırlasan diyorum," dedi Janet. Eliot'a karşı tavrını okumak zordu, şefkatle küçümsemenin garip bir karışımıydı. Janet el çırptı. "Josh, şuna bir baksan..." Janet yanmış kapıyı işaret ediyordu. "Sivrisinekler içeri giriyor."

Hâlâ kendine gelememiş olan Quentin, Eliot'ın peşinden mutfağa gitti. Mutfak da dışarıdan tahmin ettiğinden büyük ve güzeldi. Yüksek tavana kadar ulaşan dolaplar, sabun taşı tezgâhlar ve bir de 1950'lerden kalma aerodinamik görünüşlü bir buzdolabı vardı burada. Eliot kadehindeki şaraptan birazını ocaktaki kırmızı sosa döktü.

"Asla içmeyeceğin şarapla yemek yapma," dedi Eliot. "Gerçi bundan benim içmeyeceğim bir şarap *olabileceği* anlamı çıkıyor."

Geçen sene boyunca Quentin'i göz ardı etmekten utanmış gibi durmuyordu. Sanki böyle bir şey hiç olmamıştı.

"Burayı sadece siz mi kullanıyorsunuz?" Quentin o an oraya ait olsa bile bunu ne kadar istediğini belli etmek istemiyordu.

"Aşağı yukarı öyle. Artık sen de kullanacaksın."

"Her alanın kendi kulüp evi var mı?"

"Burası kulüp evi değil," dedi Eliot sertçe. Kaynayan suya büyük bir makarna öbeği attı ve ayrılması için karıştırdı. "Bir dakikaya kalmaz pişer."

"Nedir burası o halde?"

"Tamam, peki, burası bir kulüp evi. Ama sen öyle deme. Biz buraya Kulübe diyoruz. Seminerlerimizi burada yaparız, kütüphanemiz de fena değildir. Janet bazen üst kattaki yatak odasında resim yapar. Buraya sadece biz girebiliriz."

"Fogg girebilir mi?"

"Fogg istese girer ama burayı pek takmaz. Ve Bigby. Bigby'yi tanıyorsun, değil mi?"

Quentin hayır anlamında başını salladı.

"Bigby'yi tanımadığına inanamıyorum!" dedi Eliot kıkırdayarak. "Tanrım, bayılacaksın Bigby'ye!"

Eliot sosun tadına baktı. Sosa krema ekleyip karıştırdı. Sosun rengi açıldı ve kıvamı yoğunlaştı. Eliot'ta yemek yaparken kendine güvenen, rahat bir hava vardı.

"Bütün grupların böyle bir mekânı var. Doğacıların ormanda aptal bir ağaç evi var. İllüzyoncuların mekânı aynı böyle ama yerini bir tek onlar

biliyor, içeri girmen için bulman lazım. Bilgiciler şanssız, kütüphaneyle yetiniyorlar. Şifacılarsa..."

"Eliot!" Janet'ın sesi diğer odadan geliyordu. "Öleceğiz açlıktan." Quentin, Alice'in ne durumda olduğunu merak etti.

"Tamam, tamam. Umarım makarna seviyorsundur," diye ekledi Eliot. "Tek yaptığım bu. *Bruschetta* da var ya da vardı. En azından bolca şarap var." Makarnayı süzdü, kocaman bir buhar bulutu oluşmuştu. Sosla makarnayı karıştırmaya başladı. "Tanrım, yemek yapmaya bayılıyorum. Galiba büyücü olmasaydım şef olurdum. Elle tutulup gözle görülmeyen ıvır zıvırlardan sonra çok iyi geliyor, ne dersin?

"Normalde aşçımız Richard'dı. Onu tanır mısın bilmem. Geçen sene mezun oldu. Uzun boylu. Tam bir inekti, bizi Bigby'nin karşısında mahcup ederdi ama çok iyi yemek yapardı. Şuradaki iki şişeyle tirbuşonu alır mısın?"

Beyaz masa örtüsü, iki ağır şamdan ve bazıları hafif yakın dövüş silahı sayılabilecek çeşit çeşit çatal bıçağıyla kütüphanedeki masa neredeyse yemek yenecek bir yere benziyordu. Yemek basit bir tarifti ama fena değildi. Quentin ne kadar aç olduğunu unutmuştu. Janet, Quentin'in büyüyle mi yoksa mekanikle mi yaptığını anlamadığı bir numarayla uzun ince masayı yemek masasına dönüştürmüştü.

Janet, Josh ve Eliot sınıflardan, öğretmenlerden, kimin kiminle yattığından ve kimin kiminle yatmak istediğinden konuşup dedikodu yaptılar. Diğer öğrencilerin büyü gücüyle alakalı sonu gelmez tahminlerde bulundular. Birbirlerinin yanında birlikte uzun zaman geçirmiş, birbirlerini seven ve güvenen, arkadaşlarının iyi yönlerini açığa çıkarıp sinir bozucu alışkanlıklarını dizginleyen insanların tam güveniyle hareket ediyorlardı. Quentin muhabbetin büyüsüne kapılmıştı. Kendi odalarında sofistike bir akşam yemeği yemek ona tam bir yetişkin eylemi gibi gelmişti. İşte bu, diye düşündü. Önceden dışlanmıştı ama artık okul yaşantısının içine sahiden girebilmişti. Gerçek Brakebills buydu. Gerçek dünyanın sıcak, gizli kalbindeydi artık.

Mezun olduktan sonra ne yapacaklarından bahsediyorlardı.

Eliot, "Mezun olduktan sonra tek başıma dağ başında inzivaya çekilirim diye düşünüyorum," dedi şakayla karışık. "Keşiş olurum bir süreliğine. Sakal uzatırım, insanlar benden tavsiye almaya gelir. Çizgi filmlerdeki gibi."

"Ne tavsiyesi alacaklar?" diye homurdandı Josh. "Siyah takım elbise yeterince resmî bir giysi mi diye sormaya mı gelecekler?"

"Ben de senin sakal bırakmayı *denemeni* görmek isterim," diye ekledi Janet. "Tanrım, çok bencilsin. İnsanlara yardım etmek istemiyor musun?"

Eliot anlamamış gibi duruyordu. "Hangi insanlara?"

"Fakirlere, açlara, hastalara! Büyü yapamayanlara!"

"İnsanlar benim için ne yapmış ki? İnsanlar benden yardım istemiyor. Beşinci sınıftayken pantolonum ütülü diye bana ibne deyip teneffüste beni çöp tenekesine atan onlardı."

"Senin iyiliğin için umarım o dağ başında bir şarap mahzeni olur," dedi Janet kızıp. "Ya da tam teşekküllü bir bar. İçmeden sekiz saat bile dayanamazsın."

"Yöreye özgü ot ve yemişlerden kendime basit ama sert bir içki damıtırım."

"Kuru temizleme olmamasına da dayanamazsın."

"Bak, işte o sorun olur. Büyü yapabilirim ama aynısı olmuyor. Belki de Eloise gibi Plaza'da yaşarım."

"Canım sıkıldı!" diye bağırdı Josh. "Hadi Harper'ın Ateş Şekillendirmesi'ni yapalım."

Düzinelerce ufak çekmecesi olan bir dolabı açtı. Çekmeceler dar ama derindi ve bir tür minyatür dal kütüphanesi oluşturuyorlardı. Her çekmecede el yazısıyla yazılmış minnacık birer etiket vardı. Sol üst köşede Ailanthus'la başlayıp sağ alt köşede Zelkova, Japon'la bitiyordu. Harper'ın Ateş Şekillendirmesi işlevsiz ama çok eğlenceli bir büyüydü. Alevleri çekip yönlendirerek bir an parlayıp sonra kaybolan detaylı kaligrafik şekillere sokmaya yarıyordu. Bu büyü titrek kavak ağacı dallarıyla yapılırdı. Akşamları mum ateşini giderek detaylı veya ayıp kelime ve şekillere sokmaya çalışmakla geçti. Kaçınılmaz olarak sonunda perdeler alev aldı ve söndürülmeleri gerekti. Belli ki bu ilk defa olmuyordu.

Ara verdiler. Eliot ince biri şişe *grappa* çıkardı. Mumlardan sadece ikisi ateş şekillendirme sürecinde erimemişti, kimse de diğerlerinin yerine yenisini koymamıştı. Vakit geç olmuştu, saat biri geçmişti. Loş ışıkta sessizce duruyorlardı. Janet halıya uzanmış, tavana bakıyordu, ayakları Eliot'ın kucağındaydı. İkisinin arasında garip bir yakınlık vardı. Quentin'in, Eliot'ın cinsel arzuları hakkında bildikleri düşünülürse iyice garipti durum.

"Bu mudur? Fiziksel Çocuklar üyesi mi olduk?" *Grappa*, Quentin'in göğsüne yerleşip kök bulan ateşten bir tohum gibiydi. Tohum sıcak, parıldayan bir fidana, fidansa büyüyerek kocaman, ılık yapraklı bir keyif ağacına dönüştü. "Bize aşağılayıcı işler yaptırmanız, damgalamanız veya ne bileyim, saçımızı kazımanız falan gerekmez mi?"

"Sen istemediğin sürece gerek yok," dedi Josh.

"Nedense daha kalabalık olacağınızı düşünmüştüm," dedi Quentin. "Daha kalabalık olacağımızı."

"Hepimiz bu kadarız," dedi Eliot. "Richard ve Isabel mezun oldu, beşinci sınıflardan kimse yok. Kimse bize katılmadı. Eğer bu sene de kimse katılmasaydı Fogg bizi Doğa alanıyla birleştirecekti."

Josh abartılı biçimde titredi.

"Richard ve Isabel nasıldı?"

"Ateş ve buz gibi," dedi Josh. "Çikolata ve badem ezmesi gibi."

"Onların yokluğunda burası eskisi gibi değil," dedi Eliot.

"Oh olmuş, iyi ki gittiler," dedi Janet.

"O kadar kötü değillerdi," dedi Josh. "Richard bir keresinde rüzgârgülünü canlandırmaya çalışmıştı, hatırladınız mı? Güya kendi başına hareket edecekti. Üç gün boyunca çatıda rüzgârgülünü balık yağıyla ve ne olduğunu düşünmek bile istemediğim şeylerle ovdu durdu."

"Bunu komik olsun diye yapmamıştı, o yüzden sayılmaz," dedi Janet.

"Sen zaten Richard'ı hiç anlamadın."

Janet homurdandı. Şaşırtıcı bir kızgınlıkla, "Anlayacağım kadar anladım Richard'ı," dedi.

Bir an odaya sessizlik çöktü. Gecenin ilk falsosu bu olmuştu.

"Ama artık yeniden yeter sayıyı tutturabiliyoruz," dedi Eliot hemen, "hem de üyelerimiz saygıdeğer kişiler. Fiziksel Büyü hep en iyilerini kapar."

"En iyilere," dedi Josh.

Quentin kadehini kaldırdı. Ateşten ağacının yüksek dallarında, ılık ve alkollü rüzgârda sallanıyordu.

"En iyilere."

Hepsi şaraplarını içti.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

YARATIK

Quentin, Brakebills'te bulunduğu süre boyunca, ilk senesinden, sınavlardan, Penny felaketinden, Fiziksel Çocuklar'a katıldığı geceye kadar farkında olmadan nefesini tutmuştu. Şimdi farkına varıyordu ki Brakebills'in bir rüya gibi kaybolup gitmesini beklemişti. Termodinamik kanunlarının muntazaman kırılmasının yanında burası gerçek olamayacak kadar iyiydi. O açıdan burası Fillory gibiydi. Fillory sonsuza kadar sürmezdi. Ember ve Umber, Chatwin'leri her kitabın sonunda Fillory'den atardı. Quentin içten içe kendini günün sonunda elinde adi bir Brakebills kartpostalıyla Ev'in dikiz aynasında kayboluşunu seyrederken kirli, hantal, motorundan sesler gelen, koltuk kaplamaları sökülmüş, tavanı televizyonlu bir tur otobüsüyle eve geri gönderileceğinden korkuyordu.

Ama bu olmadı. Ve artık sahiden anlamıştı ki bu olmayacaktı. Hepsi bir rüya, benim yerime başkası olmalı ve hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, diye düşünerek çok zaman kaybetmişti. Artık olduğu kişi gibi davranmanın zamanı gelmişti. On dokuz yaşında, gerçek bir büyü okulunun öğrencisi.

Artık Fiziksel Çocuklar'a katıldığına göre onları rahatlıkla gözlemleyebilirdi. Eliot'la ilk tanıştığında Quentin, Brakebills'teki herkesin onun gibi olacağını düşünmüştü ama işin aslı böyle değildi. Öncelikle, Eliot böyle özel bir grubun içinde bile ilginç karakteriyle sırıtıyordu. Ayrıca dersleri de çok iyiydi. Alice kadar değildi belki ama Alice sürekli çalışırken Eliot hiç uğraşmıyordu, uğraşıyorsa da bunu çok iyi saklıyordu. Quentin'in bildiği kadarıyla hiç çalışmıyordu. Umursadığı tek şey dış görünüşüydü, özellikle de kol düğmeleriyle giydiği pahalı gömlekleri. Bu gömlekleri kılık kıyafet

kurallarını kırdığı için bulaşık yıkama, temizlik yapma cezaları almasına rağmen giyiyordu.

Josh her zaman standart okul üniformasını giyiyor ama giymiyor gibi gözükmeyi başarıyordu. Ceketi küçük geliyordu, kırış kırıştı ve omuzları dardı. Tüm kişiliği sonu gelmeyen detaylı bir şaka gibiydi. Quentin'in, Josh'un insanlardan onu ciddiye almamalarını beklediğini ve her zaman kibarca olmasa da insanların çok geç bile olsa onu yanlış değerlendirdiklerini anlamalarından hoşlandığını çözmesi biraz zaman aldı. Çünkü Eliot veya Janet gibi bencil olmadığından grubun en iyi gözlemcisiydi ve gözünden neredeyse hiçbir şey kaçmıyordu. Quentin'e Penny'nin bir çılgınlık yapmasını haftalardır beklediğini söylemişti.

"Şaka mı yapıyorsun? O çocuk bir sırra sarılmış ve saatli bomba eklenmiş bir gizem resmen. Ya birine vuracak ya da bir blog açacaktı. Doğrusunu söyleyeyim, sana vurmasına mutlu oldum."

Diğer Fiziksel Çocuklar'ın aksine Josh parlak bir öğrenci değildi ama bir beceriyi kaptığında çok güçlü büyüler yapabiliyordu. Eliot'ın anlattığına göre Josh bilyesini Brakebills'e geldikten altı hafta sonra oynatabilmişti ama bunu yaptığında bilye fırlayıp camı kırmış, sonra da bahçedeki akçaağaçlardan birinin içine on beş santim kadar gömülmüştü. Bilye muhtemelen hâlâ orada duruyordu.

Janet'ın anne ve babası Hollywood için çalışan çok zengin avukatlardı. Los Angeles'ta büyümüştü, baskı altında tutulduğunda –ama çok zorlamaya gerek kalmıyordu– ona bebek bakıcılığı yapan yıldızların isimlerini verebiliyordu. Quentin, Janet'taki parlak, aktrisimsi havanın nedeninin bu olduğunu düşünüyordu. Janet aralarında en göze çarpan kişiydi, geveze ve ölçüsüzdü. Ayrıca yemeklerde hep kadeh kaldırmayı öneriyordu. Konu erkekler olunca zevksizdi, sonu gelmez erkek arkadaşları için söylenebilecek en iyi şey uzun süre beraber olmamalarıydı. Güzelden çok sevimliydi, vücudu düz ve kıvrımsızdı. Ama elindekileri çok iyi kullanıyordu. Üniformalarını eve yollayıp düzelttiriyordu. Ayrıca yırtıcı bakışlarında da seksi bir şeyler vardı. İnsan bu bakışlarda kaybolmak istiyordu.

Janet olabildiğince sinir bozucu olup yine de insanın arkadaşı olabilirdi ama Quentin onun yanında hiç sıkılmıyordu. Janet arkadaşlarına

sonuna kadar sadıktı ve sinir bozuculuğunun tek nedeni kalbinin temiz olmasıydı. Etrafındaki herkese eziyet ediyordu çünkü herkesten daha çok eziyet çekmişti.

Artık grubun bir üyesi olsa da Quentin zamanının çoğunu diğer üçüncü sınıflarla geçiriyordu. Derslere onlarla girip P.U.'da onlarla çalışıyor, akşam yemeklerinde onlarla oturuyordu. Labirent yazın yeni bir şekle girmişti, Quentin'in öğrendiğine göre bu her yaz oluyordu. Bir hafta boyunca öğleden sonraları labirenti tekrar öğrenmekle geçti. Kaybolduklarında veya iyi bir kestirme bulduklarında birbirlerine sesleniyorlardı.

Sonbahar ekinoksu için bir parti yaptılar. Brakebills'te ciddi bir Vika[9] etkisi vardı ama Doğacılar dışında bunu pek ciddiye alan yoktu. Ateş yaktılar, müzik, hasır adam[10] ve İllüzyoncuların ışık gösterileri vardı. Herkes dışarıda fazla durmuştu, soğuk sonbahar havası burunlarını akıtmış, ateş yüzlerini ısıtıp kızartmıştı. Alice ve Quentin diğerlerine ateş şekillendirme büyüsü öğretti, herkes buna bayılmıştı. Amanda Orloff da birkaç aydır gizlice yaptığı bal şarabını getirmişti. Şarap tatlı, köpüklü ve iğrençti, hepsi çok ama çok fazla içip sonraki günü ölü gibi geçirdiler.

O sonbaharda Quentin'in dersleri tekrar değişti. Daha az antik dil ve el hareketi ezberi, daha çok gerçek büyü vardı. Gerçi yine bir dünya ezber de vardı. Bir ay boyunca basit mimari büyülerle uğraştılar: temel sağlamlaştırma büyüleri, yağmur geçirmeyen çatı büyüleri, çürüyen yapraklardan olukları temizleme büyüleri. Bunları köpek kulübesinden hallice bir binanın üzerinde deniyorlardı. Çatıyı yıldırıma karşı dayanıklı yapan tek bir büyüyü Quentin üç gün boyunca aynada çalışarak, el hareketlerini doğru şekilde, hızda, açıda ve vurguyla ezberledikten sonra öğrenebilmişti. Bir de Bedevi Arapçasında ezberlenmesi gereken çok zor sözcükler vardı. Sonra Professör March küçük bir fırtına yarattı. Fırtına göz yakan, ego yıkan tek bir yıldırımla büyüsünü kırdı ve Quentin'i iliklerine kadar sırılsıklam etti.

9 *Wicca*. Yeni-paganlık içinde yer alan bir tür inanış. (ed.n.)

10 Yeni-pagan kutlamalarında yakılan, insan formlu bir hasır heykel. (ed.n.)

Quentin iki haftada bir salı günleri Fiziksel Çocuklar'ın gayriresmî fakülte danışmanı Bigby'yle çalışıyordu. Bigby büyük gözlü, kısa, gri saçlı, ufak tefek bir adamdı. Şık, hatta başkalarını etkileme amaçlı giydiği on dokuzuncu tarzı uzun bir paltosu vardı. Hafif kambur duruyordu ama başka bir sakatlığı yok gibiydi. Quentin'e göre Bigby'de siyasi sığınmacı havası vardı. Bigby sürekli onu yerinden eden komplo ve kaçınılmaz geri dönüşünde neler yapacağıyla ilgili muğlak laflar ediyordu. Onda yerinden edilmiş bir aydının yaralı ama kırılmayan asaleti vardı.

Element yapılarını kuantum düzeyinde oynayarak değiştiren, inanılmaz zorluktaki büyülerde uzman olan Bigby bir seminerde duraksadı ve ilginç bir hareket yaptı. Önce bir omzunun, sonra diğerinin arkasına elini götürüp bir şeyin düğmesini açtı. Bu hareket Quentin'e en çok bir kadının sütyeninin açma hareketini hatırlatmıştı. Bigby işini tamamladığında iki yandan yusufçuk kanadı gibi ikişer muhteşem kanat çıktı. Bigby çok rahatladığını belli eden bir nefes verdi.

Kanatlar ince ve rengarenkti. Bir an hızla hareket edip neredeyse gözden kayboldular ama durunca tekrar görünür haldeydiler.

"Affedersiniz," dedi Bigby. "Bir dakika daha dayanamazdım."

Buranın gariplikleri bitmiyordu. Sürüyor da sürüyordu.

"Profesör Bigby, siz..." Quentin durdu. Ne diyecekti? Elf mi? Melek mi? Yaptığı kabalıktı ama kendini tutamıyordu. "Siz cin misiniz?"

Bigby'nin yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. Kanatlarından kuru bir vızıltı sesi geldi.

"Teknik olarak ben periyim."

Galiba bu konuda biraz hassastı.

Bir sabah çok erken vakitte Profesör March hava büyüleri ve hortum şeklindeki rüzgâr yaratma büyülerini anlatıyordu. Şişman biri için oldukça hareketliydi. Kızıl suratı ve atkuyruğuna, zıplamayıp hoplamasına bakmak bile Quentin'de yatağa dönme hissi uyandırıyordu. Sabahları Chambers, Türk malı altın yaldızlı, zarif, egzotik bir cezvede yaptığı espressoyu servis ederdi. Ama Quentin derse geldiğinde hepsi bitmişti.

Gözlerini kapadı. Gözlerini tekrar açtığında Profesör March doğrudan ona bakıyordu.

"... astropikal hortumla tropik dışı hortumu diyorum. Quentin? Fransızca söylersen daha iyi."

Quentin gözlerini kırptı. Dalmış olmalıydı.

"Fark mı?" diye şansını denedi. "Aralarında fark yoktur."

Uzun ve rahatsızlık verici bir duraksama yaşandı. Quentin belki soruyu tuttururum diye bir şeyler geveliyor, olur da alakası vardır diye olabildiğince "baroklinik bölgeler" diyordu. Sınıftakiler sandalyelerinde kıpırdanıyorlardı. March da küçük düşmenin tatlı kokusunu almış, beklemeye hazırdı. Quentin de bekledi. Aslında hazırlıksız gelmemişti; zaten bu o yüzden hiç adil değildi.

Bu an uzadıkça uzuyordu. Quentin'in yüzü kızarmıştı. Büyü bile değildi konu, meteorolojiydi.

"Anlamadığım..." diye bir ses geldi arka sıralardan.

"Quentin'e sordum, Amanda."

"Ama şunu açıklasanız?" Soruyu soran Amanda Orloff'tu. Akademik kredisi bol birinin rahatlığına sahipti. "Bunların barotropik hortum olup olmadıklarını bizim için açıklar mısınız? Biraz kafam karıştı."

"Hepsi barotropik, Amanda," ded March hiddetle. "Konumuzla alakası yok. Tüm tropik hortumlar barotropiktir zaten."

"Ama ben biri barotropik, biri baroklinik sanıyordum," dedi Alice.

Ortaya çıkan tartışma o kadar manasız bir zaman kaybı haline geldi ki March Quentin'i bırakmak zorunda kaldı. Ya konuya devam edecekti ya da ders kopacaktı. Quentin aslında koşup Amanda'nın kuru, geniş alnından öpmeliydi. Ama March bakmazken bir öpücük atmakla yetindi. March ara vermeksizin, mandala[11] benzeri bir sembol çizmeyi gerektiren uzun bir büyüyü göstermeye başladı. Otuz saniyede bir tahtadan geri çekilip elleri kalçalarında kendi kendine fısıldıyor, sonra da çizime devam ediyordu. Büyünün ne yaptığının pek bir önemi yoktu, ya doluyu önlüyor ya da dolu yağdırıyordu ama Quentin bunu pek umursamıyordu. Zaten ilkeleri aynıydı.

11 Budist ve Hindu dinlerinde kozmosu betimleyen şekillere verilen ad. (ed.n.)

Büyünün amacı ne olursa olsun Profesör March cebelleşmeye devam ediyordu. Büyü Ortaçağ Felemenkçesindeydi ve bu dilin March'ın uzmanlık alanının dışında olduğu belliydi. Quentin'in aklına Profesör March'ın başarısızlığının iyi olabileceği geldi. Sabah vakti etnik detaylarla uğraştırılmak Quentin'in işine gelmemişti. Profesör March'a bir oyun edecekti.

Brakebills sınıfları yaramazlığın çoğu çeşidine karşı büyülenmişti ama herkesin bildiği gibi kürsü öğretmenlerin zayıf noktasıydı. Çok fazla bir şey yapamazdınız ama büyüler mükemmel olmadığından çok uğraşırsanız kürsüyü biraz ileri geri sallayabilirdiniz. Belki bu Profesör March'ı bozmaya yeterli olurdu. Quentin sıranın altında, dizlerinin arasında bazı hareketler yaptı. Kürsü yerinden oynadı ve sonra durdu. Başarmıştı.

March şimdi de Eski Yüksek Felemenkçe kullanıyordu. Kürsünün hareketini hissedince dikkati kaydı ve tereddüt etti. Ama konsantrasyonunu bozmadı ve devam etti. Ya böyle yapacaktı ya da büyüye baştan başlamak zorunda kalacaktı.

Quentin hayal kırıklığına uğramıştı. Yanılmaz Alice, Quentin'in kulağına eğildi.

"Aptal," diye fısıldadı. "İkinci heceyi atladı. Şöyle demeliydi..."

Hemen ardından, sadece bir anlığına, gerçekliğin filmi koptu. Her şey birden çarpıklaştı ama sonra hiçbir şey olmamış gibi normale döndü. Ama filmlerdeki süreklilik hataları gibi, şimdi Profesör March'ın arkasında bir adam duruyordu.

Adam ufak tefekti, gri İngiliz takım elbisesiyle geleneksel tarzda giyinmişti. Kestane rengi kravatında gümüş, ay yıldız şeklinde bir rozet vardı. Profesör March konuşmaya devam ediyordu, adamı fark etmemiş gibiydi. Adamsa üçüncü sınıflara sanki onlarla bir olup öğretmenle dalga geçiyormuş gibi yaramazca bakıyordu. Quentin adamın yüzünü çıkaramıyordu. İlk önce neden olduğunu kavrayamadı ama sonra adamın yüzünü küçük, yapraklı bir dalın kapattığını fark etti. Dal hiçbir yerden çıkmamıştı. Hiçbir şeye bağlı değildi. Sadece adamın yüzünün önünde duruyordu.

Profesör March sustu ve donup kaldı.

Alice de durmuştu. İçerisi sessizdi. Bir sandalye gıcırtısı duyuldu. Quentin de hareket edemiyordu. Onu tutan hiçbir şey yoktu ama beyni ve bedeni arasındaki hat kesilmişti. Bunu o adam mı yapıyordu? Kimdi o? Alice hâlâ kulağına eğilmiş vaziyetteydi ve saçı Quentin'in görüşünü kapıyordu. Bu açıdan Alice'in gözlerini göremiyordu. Herkes ve her şey hareketsizdi. Dünyada hareket eden tek şey kürsüdeki adamdı.

Quentin'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Adam sanki bunu duyabiliyormuş gibi başını kaldırıp suratını ekşitti. Quentin ne olduğunu anlamamıştı ama bir şey ters gitmişti. Kanına adrenalin pompalanıyordu ama gidecek yeri yoktu. Beyni kendi sıvısı içinde kaynıyordu. Adam kürsüde dolaşmaya, yeni çevresini keşfetmeye başladı. Tavırları yere yeni inen bir balon pilotununki gibiydi: meraklı ve keyifli. Yüzünün önündeki dal, niyetini okumayı imkânsızlaştırıyordu.

Adam, Profesör March'ın etrafında dolandı. Hareket etme tarzında acayip bir şey vardı. Yürüyüşü fazla akışkandı. Adam ışığa çıktığında Quentin onun pek de insan olmadığını ya da bir zamanlar insansa da artık olmadığını gördü. Ellerinde fazladan üçer veya dörder parmak vardı.

Önce on beş dakika, sonra yarım saat geçti. Quentin başını döndüremiyordu ve adam görüş açısına girip çıkıyordu. Adam Profesör March'ın eşyalarıyla oyalandı. Sınıfı gezdi. Bir bıçak çıkarıp tırnaklarını kesti. Yakınından geçtiği nesneler karışıp yön değiştiriyordu. March'ın masasında duran demir çubuğu alıp kolaylıkla büktü. Bir kez de büyü yaptı, sözcükleri Quentin'in anlayamayacağı kadar hızlı söylemişti. Odadaki tüm toz yerinden kalkıp çılgınca havada dönüp tekrar yere indi. Görünen başka bir etki yoktu. Adam büyüyü yaptığında fazlalık parmakları yanlara ve arkaya eğilmişti.

Bir saat geçti. Sonra bir saat daha. Quentin'in korkusu ezici dalgalar gibi bir gelip bir gidiyordu. Çok kötü bir şey olduğundan emindi ama tam olarak ne olduğu belirsizdi. March'a yaptığı şakanın bununla bir ilgisi olduğunu biliyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Hareket edemediği için korkakça bir memnuniyet duyuyordu. Cesaret denemesi yapmaktan böylece kurtulmuştu.

Adam odada başkaları olduğunun pek farkındaymış gibi durmuyordu. Onda korkunç ve komik bir şey vardı, sessizliği bir pandomimcininki gibiydi

Duvardaki bir saate yaklaştı ve yumruğunu yavaşça içine soktu. Yumruk atmadı, elini zorlayıp camdan içeri soktu ve saatin tamamen parçalandığından emin olana dek camını ve içindeki mekanizmayı parçaladı. Sanki böyle yaparsa saatin canını daha çok yakacağını düşünmüştü.

Ders uzun zaman önce bitmeliydi. Dışarıdan birinin de bunu fark etmesi gerekirdi. Neredeydiler? Fogg neredeydi? Gerçekten ihtiyacı olduğu zaman şu lanet sağlık görevlisi-hemşire kadın neredeydi? Alice'in ne düşündüğünü bilmeyi diledi. Başının birkaç derece daha dönmüşken donmuş olmasını ve Alice'i görebilmeyi diledi.

Amanda Orloff'un sesi sessizliği bozdu. Bir şekilde kurtulmuş olmalıydı ve büyü yapıyordu. Sözcükleri ritmik ve hızlıca, aynı zamanda sakinlikle tekrarlıyordu. Quentin böylesini hiç duymamıştı. Kızgın, güçlü bir büyüydü, saldırgan sessiz harflerle doluydu. Bu ofansif bir büyüydü, savaş büyüsüydü. Rakibi parça parça etmek için tasarlanmıştı. Quentin, Amanda'nın bu büyüyü nasıl öğrendiğini merak etti. Bırakın yapmayı, böyle bir büyüyü bilmek bile Brakebills'te yasaktı. Ama Amanda büyüyü bitiremeden sesi boğuklaşmaya başladı. Hızlanan bir kaset gibi ses tizleşip hızlanıyordu. Büyüyü bitirmeden Amanda'nın sesi kaybolmuştu. Sınıf tekrar sessizdi.

Sabah yerini panik ve can sıkıntısıyla geçen bir kâbusla öğleden sonraya bırakmıştı. Quentin uyuşmuştu. Dışarıdan sesler geliyordu. Bir pencereyi gözünün ucuyla görebiliyordu ama orada ışığı engelleyen bir şey oluyordu. Çekiç sesleri ve altı veya yedi kişinin beraber tekrarladığı sözler kulağına geliyordu. Devasa, sessiz bir ışık hüzmesi koridora açılan kapının arkasında öyle bir güçle patladı ki kalın ahşap bir anda parlayıp yarı saydamlaştı. Sanki biri tabanı delip içeri girmeye çalışıyormuş gibi sesler geliyordu. Gri takımlı adam bunlardan hiç etkilenmemişti.

Pencereden görülen, çıplak bir dalın ucunda duran ve düşmeye arkadaşlarının hepsinden daha uzun süre dayanmış tek bir kırmızı yaprak rüzgârda çılgınca sallanıyordu. Quentin yaprağı izledi. Rüzgâr, yaprağı sapında bir ileri bir geri sallıyordu. Bu Quentin'e o güne kadar gördüğü en güzel şeymiş gibi geldi. Tek yapmak istediği bir dakikacık daha yaprağa bakabilmekti. Bunun için, ufak kırmızı yaprak için her şeyi verebilirdi.

Transa geçmiş veya uykuya dalmış olmalıydı, ne olduğunu hatırlamıyordu. Adamın yumuşak ve yüksek sesle şarkı söyleyişine uyandı. Ses insanı şaşırtacak kadar nazikti:

"Hoşça kal, tombul bebek,
Baban ava gidiyor
Gidip tavşan derisi bulacak
Tombul bebeği saracak."

Adam mırıldanmaya başladı. Sonra uyarmaksızın, birden kayboldu.

O kadar sessiz ve çabuk kaybolmuştu ki ilk başta Quentin adamın gittiğini fark etmedi. Zaten adamın gidişi, tüm bu süre boyunca ağzı açık bir şekilde kürsüde duran Profesör March'ın, vücudunda kemik yokmuş gibi yere yığılmasıyla ikinci plana itilmişti.

Quentin ayağa kalkmaya çalıştı. Ama bunu denediğinde sandalyesinden kayıp sandalyelerin arasına girdi. Kolları, bacakları ve sırtı korkunç biçimde tutulmuştu, hiçbirinde güç kalmamıştı. Yerde acı ve rahatlama hissiyle yatarken bacaklarını esnetti. Sanki uzun süren bir uçak yolculuğundan çıkmış gibiydi, dizlerinden acı akıp gidiyordu. Gözlerinde rahatlamanın getirdiği yaşlar belirmişti. Bitmişti. Adam sonunda gitmiş ve kötü bir şey olmamıştı. Alice de inliyordu. Quentin'in yüzündeki bir çift ayakkabı büyük ihtimalle onundu. Tüm sınıf inliyor ve ağlıyordu.

Daha sonra Quentin, adam ortaya çıkar çıkmaz Fogg'un tüm kadroyu harekete geçirdiğini öğrenecekti. Okulun savunma büyüleri adamı dışarıda tutamamış olsa da yerini anında belirlemişti. Fogg her açıdan şaşılacak kadar etkin bir komutandı. Sakindi, organizeydi, durumu çabuk ve isabetli değerlendirmişti ve elindeki kaynakları beceriyle sahaya sürmüştü.

Sabah boyunca tüm kuleyi çevreleyen geçici bir iskele kurulmuştu. Gözlerini korumak için kaynakçı maskesi takan Profesör Heckler kuleyi ateş büyüleriyle neredeyse yakacaktı. Profesör Sunderland kahramanca bir çabayla duvardan geçmeyi denedi ama başaramamıştı, zaten geçseydi de ne yapacağı

meçhuldü. Bigby bile gelip egzotik, insan tarzı olmayan büyüler yapmıştı. Quentin, kadronun geri kalanının biraz tedirgin olduğunu düşünmüştü.

O akşam yemekten, kulüp ve etkinlikler hakkındaki sıradan duyurulardan ve asık suratla, gelişigüzel katılınmış aktivitelerden sonra Dekan Fogg öğrencilere o gün ne olduğunu açıklamayı amaçlayan bir konuşma yaptı.

Birinci sınıflar asık suratla son tabakları kaldırırken ve mumlar eriyip akarken uzun yemek masasının baş köşesinde duran Fogg her zamankinden yaşlı görünüyordu. Manşetleriyle oynuyor ve ince sarı saçlarının açılmaya başladığı şakaklarına dokunuyordu.

"Bizim dünyamızdan başka dünyaların da olduğunu duymak çoğunuzu şaşırtmayacaktır," diye başladı. "Bu bir varsayım değil, gerçektir. Ben bu dünyalara hiç gitmedim, siz de hiç gitmeyeceksiniz. Dünyalar arası yolculuk, hakkında çok az şey bilinen bir büyü alanıdır. Ama biliyoruz ki bu dünyalardan bir kısmında yaşam var.

"Bugün karşılaştığımız Yaratık fiziksel olarak gayet büyüktü." (Fogg, gri takımlı adama "Yaratık" demişti, bundan sonra hiç kimse bu adam için başka bir isim kullanmayacaktı.) "Bugün gördüğümüz onun ufak bir parçasıydı, bizim boyutumuza sokmayı tercih ettiği bir uzvuydu. Bir su birikintisini karıştıran bir çocuk gibi. Böyle durumlarla daha önce karşılaşılmıştır. Bunlar literatürde uzantılar diye geçer.

"Bunların amacını tahmin edebilmek zordur." Fogg derin bir nefes verdi. "Biz böyle varlıkları, onların dünyalarının yüzeyinde ürkekçe ilerleyen, yukarıdan gelen ışığın aşağıya gölgesini düşürdüğü, bazen yüzeyin biraz altına dalan ama asla çok derine inmeyen yüzücüler gibi görürüz. Genelde bize pek dikkat etmezler. Ama ne yazık ki Profesör March'ın büyüsü Yaratık'ın dikkatini çekmiş. Anladığım kadarıyla büyü bütünlüğünü kaybetmiş veya bir şekilde kesintiye uğramış. Bu hata Yaratık'ın dünyamıza girmesine olanak sağlamış."

Quentin bunu duyunca sarsıldı ama bunu belli etmedi. Bu onun suçuydu. O yapmıştı. Fogg devam etti.

"Yaratık derinliklerde yüzen ve birini kapmak isteyen bir köpekbalığı gibi yukarı çıktı. Amacını tahmin etmek olanaksız ama birisini veya bir

şeyi arar gibiymiş. Aradığını bulup bulamadığını bilmiyorum. Asla da öğrenemeyebiliriz."

Fogg'un genelde hafif gülünçlüğüyle beslenen kendinden emin bir havası vardı ama o gece aklı karışmış gibiydi. Aklından geçenleri toparlayamıyordu. Parmağıyla kravatını düzeltti.

"Olay artık sona erdi. Olaya tanık olan öğrenciler tıbbi ve büyüsel kontrollerden geçirilecek ve Yaratık onları bir şekilde işaretlemiş veya lekelemişse tedavi edilecekler. Yarınki derslerse iptal edildi."

Fogg bunları söyledikten sonra çabucak odayı terk etti. Herkes konuşmaya devam edeceğini sanmıştı.

Ama tüm bunlar daha sonra olacaktı. Quentin kol, bacak ve sırtındaki ağrı geçerken yerde yattığı halde sadece iyi şeyler hissediyordu. Yaşıyor olmak onu rahatlatmıştı. Faciadan dönülmüştü. Korkunç bir hata yapmıştı ama şimdi her şey iyiydi. Baktığı sandalyenin eski, kıymıklı altına karşı içten bir minnet duyuyordu, çok ilginç ve güzeldi. Sonsuza kadar buna bakabilirdi. Aslında böyle bir şeye tanık olup hayatta kalarak bunu anlatabilmek biraz heyecan vericiydi. Bir bakıma kahramandı. Derin nefes aldı ve sırtının altındaki sağlam yeri hissetti. Yapmak istediği ilk şeyin, elini başının yanındaki Alice'in sıcak, yumuşak bileğine koymak olduğunu fark etti. Ona tekrar bakabildiği için minnettardı.

Quentin, Amanda Orloff'un öldüğünü henüz bilmiyordu. Yaratık onu canlı canlı yemişti.

LOVELADY

Quentin'in üçüncü sınıftaki günlerinin geri kalanı neredeyse askerî güvenlik altında geçti. Saldırıdan sonraki haftalarda okul hem fiziksel, hem büyüsel olarak kilit altına alınmıştı. Öğretim üyeleri okul arazisini dolaşarak eski güvenlik büyülerinin üstünden geçip onları güçlendiriyor ve yenilerini yapıyorlardı. Dikkatle örülmüş örgüleri ve soğuktan pembeleşmiş dolgun yanaklarıyla Profesör Sunderland bir gün boyunca okulun sınırları etrafında geri geri yürüyüp yere renkli tozlar saçtı. Peşinden, yaptığı işi kontrol eden Profesör Van der Weghe geliyordu. Önündeyse yolu temizleyip büyü için malzeme sağlayan bir sürü öğrenci vardı. Bu büyü bozulmamış bir çember şeklinde yapılmalıydı.

Sınıfı arındırmak için köşelerde ada çayı yakıp birkaç çan çalmak yeterliydi ama okulun ana büyülerini tekrar yapmak tam bir hafta almıştı. Öğrenciler arasındaki dedikodulara göre tüm büyüler demirden bir toteme tutturulup okul binasının tam ortasındaki, artık neresiyse orası, gizli bir odaya saklanmıştı. Kimsenin bunu görmesine izin yoktu. Olaydan sonra yüzünden endişeli ve yorgun bakışı düşmeyen Profesör March okulun sayısız bodrum, alt bodrum, mahzen ve yer altı mezarlarını dolaşıp okulun temelini yer altından gelecek saldırılara karşı koruyan büyüleri saplantılı bir hevesle düzeltip güçlendirdi. Üçüncü sınıflar sonbahar ekinoksu partisinde bir ateş yakmıştı ama asıl ateşi öğretmenler yaktı. Dümdüz, kabukları soyulmuş, kurutulmuş, özel hazırlanmış sedir ağacından kütükler kullanmışlardı. Profesör Heckler bunları göz yoran, kocaman bir bulmacaya benzeyecek şekilde yere dizmişti. Bunu yapmak bir gününü almıştı. Sonunda Rusça yazılı

bir kâğıtla tutuşturduğunda odunlar magnezyum gibi yanmıştı. Öğrenciler ateşe doğrudan bakmamaları konusunda uyarılmışlardı.

Ortada gerçek riskin olması ve gerçek büyülerin yapılmasını seyretmek bir bakıma eğitimdi. Ama eğlenceli bir yanı yoktu. Akşam yemeklerinde sadece sessizlik, işe yaramaz bir öfke ve bir tür korku vardı. Bir sabah birinci sınıflardan birinin odasını boş buldular, okulu bırakıp gece vakti evine gitmişti. Labirentin taş kenarlarında bir arada oturup ağlayan ve titreyen üçlü, dörtlü kız gruplarına rastlamak sıradanlaşmıştı. Bu kızlar, daha birkaç hafta önce akşam yemeklerinde Amanda Orloff'un yanında oturmaktan çekinen kızlardı. İki kavga daha çıktı. Binanın temelleriyle işini bitiren Profesör March ücretli izne çıktı. Onu tanıyanlar, yani Eliot, geri dönme ihtimalinin sıfır olduğunu söylüyordu.

Quentin de bazen kaçabilmeyi diliyordu. March'a yaptığı ufak şaka yüzünden herkesin onu dışlayacağını düşünmüştü ama kimse bunun hakkında tek söz etmemişti. Quentin neredeyse bunun tersi olmasını dileyecekti. Ya yaptığından kimsenin haberi yoktu ya da yaptığı o kadar kötüydü ki kimse onunla açık açık yüzleşmek istemiyordu. Tuzağa düşmüş gibiydi, Amanda'yı kendi öldürmüş gibi hissettiğinden yasını doğru dürüst tutamıyordu. Ayrıca onu öldürmesinin diyetini ödeyemiyordu çünkü Alice'e bile olanları itiraf edememişti. Bu yüzden utancını içinde, irinlenip onu hasta edecek yerde tutacaktı.

Bu tam da Quentin'in Brooklyn'deki bahçeye girdiği gün geride bıraktığını düşündüğü türden bir felaketti. Fillory'de böyle şeyler olmazdı. Çatışma, hatta şiddet olurdu ama kahramanlık ve asalet içerirdi. Ayrıca sahiden iyi ve önemli kişiler kitabın sonuna doğru hayata dönerdi. Ama şimdi Quentin'in mükemmel dünyasının köşesinde bir yırtık vardı ve korku ile üzüntü çatlak bir barajdan akan kirli, soğuk su gibi buradan dökülüyordu. Brakebills giderek gizli bir bahçeden çok, tahkimatlı bir mevzi gibi gelmeye başlamıştı. Yanlışların otomatik olarak düzeltildiği güvenli küçük bir öyküde değildi ve insanlar yapmadıkları şeylerin cezasını çekiyordu.

Olaydan bir hafta sonra Amanda Orloff'un annesiyle babası gelip eşyalarını topladı. İsteklerine uyularak onlar için özel bir çaba gösterilmedi

ama Quentin, Dekan Fogg'a veda etmelerine denk geldi. Amanda'nın tüm eşyası bir sandık ve ufacık, şal desenli bir bavula sığmıştı.

Quentin'in onları izlerken kalbi teklemişti. Suçluluk duygusunu görebildiklerinden emindi, sanki bu duygu onu katran gibi sarmıştı. Ama Bay ve Bayan Orloff onu görmezden geldi. Eşten çok kardeşe benziyorlardı, ikisi de 1,80 boyunda, geniş omuzlu ve sarışındı. Sanki afallamış gibi yürüyorlardı. Dekan Fogg dirseklerinden tutup onları Quentin'in göremediği bir şeyin etrafından geçirdi. Quentin'in durumu çözmesi bir dakikasını aldı. İkisi de kızlarının okuduğu okul hakkındaki gerçeği öğrenmesin diye ağır şekilde büyülenmişti.

O ağustos ayında Fiziksel Çocuklar yaz tatilinden erken döndü. Dersler başlamadan önceki haftayı Kulübe'de geçirdiler. Çalışmayıp bilardo oynadılar, Eliot'ın mutfak dolaplarından birinin derinliklerinde bulduğu bir şişe porto şarabını az az içerek bitirmeyi görev edindiler. Ama ayık ve kontrollüydüler. İnanılmazdı, Quentin artık dördüncü sınıftaydı.

"*Welters* takımı kurmamız lazım," diye açıkladı Janet günün birinde.

"Hayır," dedi Eliot, "hiç de bile."

Eski deri kanepede yüzünü bir koluyla örtmüş uzanıyordu. Kulübe'nin kütüphanesindeydiler, tüm gün hiçbir şey yapmamaktan yorgun düşmüşlerdi.

"Bence gerek var, *Eliot*." Ayağıyla Eliot'ın kaburgalarını dürttü. "Bigby öyle dedi. Turnuva düzenlenecekmiş. Herkesin oynaması gerekiyormuş. Sadece henüz açıklamamışlar."

"Siktir be," dedi Eliot, Alice, Josh ve Quentin bir ağızdan.

"Ben malzemeci olurum," diye ekledi Alice.

"Neden?" diye inledi John. "Neden yapıyorlar bunu bize? *Tanrım neden?*"

"Moral için," dedi Janet. "Fogg diyor ki geçen seneden sonra moralimizin yükselmesi lazımmış. *Welter* organizasyonu 'normalleşme sürecinin' parçasıymış."

"Bir dakika öncesine kadar moralim gayet iyiydi. Lanet olsun, katlanmıyorum ben o oyuna! Güzelim büyüleri rezil ediyorlar, rezil!" Josh konuşurken parmağını ortaya sallayıp duruyordu.

"Şansına küs, katılım mecburi. Takımlar da uzmanlık alanlarına göre ayrılmış, yani biz de bir takımız. Quentin bile alanı belli olmamasına rağmen bizden." Janet, Quentin'in başına avuç içiyle yavaşça vurdu.

"Janet kaptan olsun," dedi Eliot.

"Tabii ki ben kaptan olacağım. Kaptan olarak mutlulukla duyuruyorum ki ilk antrenmanımız on beş dakika sonra başlıyor."

Herkes sızlanıp kımıldandı, sonra demin olduklarından daha rahatça yerlerine yerleşti.

"Janet?" dedi John. "Yapma bunu."

"Ben hiç oynamadım, kuralları bile bilmiyorum," dedi Alice.

Alice halıya uzanmış, eski bir atlasın sayfalarını yavaş yavaş çeviriyordu. Atlasta, denizlerin özenle çizilmiş canavarlarla dolu olduğu eski haritalar vardı. Ama bu haritalarda ölçek tersti, canavarlar kıtalardan sayıca fazla ve çok daha büyüktü. Alice yaz aylarında, karakterine zıt şıklıkta dikdörtgen çerçeveli bir gözlük edinmişti.

"Hemen kaparsın," dedi Eliot. "*Welters* hem eğlencelidir hem de öğretici!"

"Takma kafanı." Janet eğilip Alice'in başına anaç bir öpücük kondurdu. "Aslında kimse kuralları tam olarak bilmiyor."

"Janet hariç," dedi Josh.

"Benim dışımda. Saat üçte görüşürüz."

Janet neşeyle fırlayıp gitti.

Sonuçta Janet'ın güvendiği şey oldu ve kimsenin yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için yakıcı yaz sıcağı altında *welters* sahasında buluştular. Etraf o kadar parlaktı ki çimlere bakmaya zar zor dayanabilirdiniz. Eliot'ın elinde bitirmeye çalıştıkları şarap şişesi vardı. Şişeyi görmek bile Quentin'i susatıyordu. Mavi gökyüzünün yansıması su karelerine düşüyordu. Bir çekirge Quentin'in pantolonuna çarptı ve oraya tutunup kaldı.

"Peki," dedi Janet yağmurun çürüttüğü hakem sandalyesine tehlikeli kısalıktaki eteğiyle çıkarken. "Nasıl başlanacağını bilen var mı?"

Başlamak için bir kare seçip oraya küre denilen bir taş atılıyordu. Taş mavimsi renkteydi ve sert mermerdendi, küreyi andırıyordu gerçekten. Masa tenisi topu kadardı ama çok ağırdı. Quentin bu konuda beklenmedik bir

beceri gösterdi ve oyun boyunca bunu birkaç kez tekrarladı. Asıl mesele küreyi su kürelerine düşürmemekti, hem cezası vardı hem de küreyi sudan çıkarmak zahmetliydi.

Alice ve Eliot aynı takımdaydı, Josh ve Quentin'e karşı oynuyorlardı, Janet'sa hakemlik yapıyordu. Janet bu grubun en çalışkanı değildi, o sıfat Alice'e aitti. En doğuştan yeteneklisi de değildi, o sıfatsa Eliot'ındı. Ama olabildiğince rekabetçiydi ve inanılmaz zorluktaki *welters*'ın kavraması zor teknik ayrıntılarına hâkim olmayı kafasına takmıştı.

"Ben olmasam bir iş beceremezsiniz!" dedi Janet. Haklıydı.

Oyun yarı strateji, yarı büyücülük üzerineydi. Kareleri büyüyle ele geçiriyor, koruyor veya tekrar ele geçiriyordunuz ve yapılan bir büyünün yerini alacak başka bir büyü yaparak kaybedilen kareler geri alınabiliyordu. Su karelerini almak en kolayıydı, metal karelerse en zorlarıydı, çağırma büyüleri ve diğer egzotik büyüler için ayrılmışlardı. Eninde sonunda oyunculardan biri sahaya girip kendi oyununda saldırılara açık bir taş haline geliyordu. Quentin sahanın kenarına yaklaşınca sanki balık gözü lensle bakar gibi çimenlik alan küçülmeye, saha ise büyümeye başladı. Ağaçların rengi kaçtı, sönük ve gümüşi bir hal aldılar.

İlk rauntlar hızlı geçti, iki takım da tehdit altında olmayan kareleri ele geçirmeye başlamıştı. Satrançtaki gibi uzun zaman önce tasarlanıp en etkin hale getirilmiş açılışlar vardı. Ama tarafsız kareler bittikten sonra başa baş mücadele etmeleri gerekiyordu. Öğleden sonra Janet'ın son derece teknik *welters* dersleriyle geçti. Eliot yirmi dakikalığına ortadan kayboldu ve iki teneke kova buzun içinde altı ince şişe sek Finger Lakes Riesling şarabıyla geri döndü. Belli ki bunları böyle bir acil durum için saklamıştı. Kadeh getirmediği için herkes şişeden içti.

Quentin hâlâ alkole karşı dayanıklı değildi ve şarap içtikçe oyunun giderek zorlaşan detaylarına daha az odaklanabiliyordu. Göründüğü kadarıyla kareleri bir türden diğerine dönüştürmek, hatta bir şekilde yerlerini değiştirmek serbestti. Oyuncular sahaya girdiğinde herkes o kadar sarhoş ve kafası karışmış durumdaydı ki Janet herkese yukarıdan bakmayı ihmal etmeden nerede durmaları gerektiğini söylemek zorunda kaldı.

Kimsenin de umursadığı yoktu aslında. Güneş ağaçların ardında batmaya başladı, çimenliğe benek benek gölge düşüyordu. Hava nemli ve sıcaktı. Josh koruması gereken karede uyuyakalmıştı. Eliot, Janet'ın taklidini yapıyor, Janet da kızmış gibi yapıyordu. Alice ayakkabılarını çıkarıp tarafsız bir su karesine soktu. Sesleri yükselerek yaz yaprakları arasında kayboldu. Şarap neredeyse bitmiş, şimdi ılık suyla dolu olan teneke kovalarda boş şişeler batıp çıkıyordu. Kovalardan birinde boğulmuş bir eşek arısı vardı.

Herkes sıkılmış gibi davranıyordu, belki de gerçekten sıkılmışlardı. Ama Quentin sıkılmamıştı. Beklemediği kadar mutluydu ama içgüdüsel olarak bunu saklıyordu. Aslında o kadar sevinçliydi ki zar zor nefes alabiliyordu. Eriyen bir buzul gibi, Yaratık da ardında değişmiş, karışmış ve yaralı bir dünya bırakmıştı ama sonunda topraktan yeni yeşillikler çıkıyordu. Fogg'un aptalca *welters* planı işe yaramıştı. Yaratık'ın okulda yarattığı kasvet dağılıyordu. En azından bir süreliğine de olsa genç olmak tekrar güzeldi. Quentin kimin tarafından olduğunu bilmese de affedildiğini hissediyordu.

Yukarıdan bakıldığında nasıl göründüklerini merak etti. Birileri, alçaktan uçan bir uçaktan veya balondan baksa gizli, büyülü bölgelerindeki küçük *welters* sahasına dağılmış ve sesleri uzaktan yumuşak ve anlaşılmaz gelen beş kişinin hallerinden hayli memnun göründüğünü düşünürdü. Ve bu doğruydu. Gözlemci haklı olurdu. Bu tamamen gerçekti.

"Bensiz," dedi tekrar Janet gülmekten katılarak, elinin kenarıyla gözyaşlarını siliyordu, "bir iş beceremezsiniz."

Welters Quentin'in dengesini biraz sağlamış olsa da Josh için yeni bir sorun yaratmıştı. Yarıyılın ilk ayı boyunca çalışmaya devam ettiler ve Quentin gitgide oyunu kapmaya başladı. Oyun aslında büyüleri veya stratejileri bilmekle alakalı değildi, gerçi yine de bilmek gerekiyordu. Oyun daha çok zorunda kaldığınız zaman büyüleri mükemmel bir şekilde yapabilmekle alakalıydı. Göğsünüzde bir yerlerde bulunan güç hissiyle, büyüleri güçlü ve canlı yapan şeyle alakalıydı. O şey her neyse ihtiyacınız olduğunda bulmanız gerekiyordu.

Josh bunu hiçbir zaman bulamıyordu. Bir keresinde Quentin, Josh'un Eliot'la yaptığı idmanda iki metal kareden birinde karşı karşıya gelmesini izledi. Bunlar yıpranmış gümüşi bir şeyden yapılmıştı. Biri sahiden gümüştü,

diğeriyse paladyum, artık o neyse. İkisinde de ince, kıvrımlı çizgiler ve kazınmış italik harflerin oluşturduğu sözcükler vardı.

Eliot basit bir büyü seçmişti. Küçük ve hafifçe parlayan bir küre yarattı. Josh gönülsüz fısıldaması ve kocaman elleriyle yaptığı bir büyüyle buna karşılık vermeyi denedi. Ne zaman büyü yapsa sanki işe yarayacaklarına hiç inanmıyormuş gibi utanmış görünüyordu.

Ama büyüsünü tamamladığında bir bulut güneşin önüne geçmiş veya güneş tutulması oluyormuş gibi bir karanlık çöktü.

"Ne oluyor böyle?" dedi Janet, gözlerini kısıp havaya bakarak.

Josh kareyi başarıyla savunmuş, Eliot'ın küçük fenerini söndürmüştü. Ama fazla ileri gitmişti. Nasıl olduysa tam tersini, bir kara deliği yaratmıştı. Bir tür gider açmıştı ve gün ışığı buradan akıp gidiyordu. Fiziksel Çocuklar sanki garip ve zehirli olması muhtemel bir böceğe bakarmış gibi bu sarı ışığın etrafında toplanmıştı. Quentin daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Sanki bir yerlerde bir ağır makine çalıştırılmıştı ve bu makine dünyanın ışıklandırılması için gerekli olan enerjiyi emip bölgesel bir karanlık yaratmıştı.

Bu durumdan rahatsız olmayan tek kişi Josh'tu.

"Şimdi ne diyorsun bakalım?" Zaferini dansla kutladı. "Haa, ne diyorsunuz bakalım Josh'a şimdi?"

"Vay be," dedi Quentin bir adım geri çekilip. "Josh, nedir bu böyle?"

"Bilmiyorum. Sadece küçük parmaklarımı salladım." Parmaklarını Eliot'ın suratına doğru salladı. Yumuşak, soğuk bir rüzgâr çıkıyordu.

"Tamam, Josh," dedi Eliot. "Beni yendin. Kapat şunu."

"Yetti mi sana? Büyü adam, fazla mı geldi sana bu?"

"Sahiden, Josh," dedi Alice. "Kurtul şu şeyden, ödümüzü koparıyor."

Saat daha iki olmasına rağmen tüm saha derin bir alacakaranlığa gömülmüştü. Quentin metal karenin yukarısındaki alana doğrudan bakamıyordu ama etrafındaki hava dalgalı ve bozuk, arkasındaki çimlerse uzakta ve lekeli görünüyordu. Altındaysa pergelle çizilmişçesine mükemmel görünen çember biçimindeki alanın içinde otlar yeşil cam parçacıkları gibi dimdik duruyordu. Girdap tembelce sahanın dışına doğru kayıyordu. Yakındaki bir meşe ağacı girdaba yakalanmış, korkunç seslerle ona doğru eğiliyordu.

"Salaklık etme Josh," diye kızdı Eliot. Josh kutlamayı bırakmış yarattığı şeyi endişeyle izliyordu. Ağaçtan korkunç sesler geliyordu, kökleri topraktan fırlamaya başlamıştı.

"Josh! Josh!" diye bağırdı Janet.

"Tamam, tamam!" Josh büyüyü bozdu ve delik kayboldu.

Josh solgun ama pişman olmuş görünüyordu, arkadaşları zaferinin tadını kaçırmıştı. Yarı devrilmiş ağacın etrafında toplandılar. En uzun dallarından biri neredeyse yere değiyordu.

Dekan Fogg, maçların hafta sonları yapılıp yarıyılın sonunda şampiyonun belli olacağı bir turnuva programı düzenledi. Genel olarak maçları Fiziksel Çocuklar kazanıyordu ki buna onlar da şaşırıyordu. Büyüleri zayıf fakat olağanüstü geleceği görüş yetenekleriyle destekli stratejileri güçlü olan züppe Psişikçiler'i bile yenmişlerdi. Ekim ayı boyunca başarıları devam etti. Tek gerçek rakipleri pasifistliklerine rağmen *welters*'ta rekabetçi olan Doğacılar'dı.

Yazın huzur veren arkadaşlık havası öğleden sonraları serinleyip kısalırken yok olmaya ve oyunun gereksinimleri ders yüküyle çatışmaya başladı. Bir süre sonra bu oyun da tüm diğer şeyler gibi angarya haline geldi, hatta daha da manasızdı. Quentin ve diğerleri heveslerini kaybettikçe Janet daha baskıcı, baskıcılığıysa daha az çekilir oldu. Janet'ın elinde değildi, oyundaki her şeyi nevrotik bir biçimde kontrol etme isteği vardı sadece. Ama bu durumu diğerleri için daha çekilir hale getirmiyordu. Teoride tek maçı bilerek verip bu işten sıyrılabilirlerdi ama bunu yapmadılar. Kimsenin bunu yapmaya yüreği el vermedi veya kimsede bunu yapacak yürek yoktu.

Ama Josh'un tutarsızlığı sorun yaratmaya devam ediyordu. Sezonun son maçının sabahında ortaya çıkmadı.

Kasım ayının başlarında bir cumartesi günüydü ve okul şampiyonluğu için oynayacaklardı. Fogg şimdiden kupaya Brakebills Kupası adını takmıştı ama daha ortada kupanın kendisi yoktu. *Welters* sahasını çevreleyen çimlerin üzerine akıl durduracak kadar tozlu bir depoda uzun yıllardır sökülmüş ve kutulanmış halde beklemiş olması muhtemel açık tribünler kurulmuştu. Dekan Fogg ve Profesör Van der Weghe'nin yer aldığı bir VIP bölümü bile

vardı. Pembe eldivenli Profesör Van der Weghe'nin ellerinin arasında bir bardak kahve vardı.

Gökyüzü griydi ve sert bir rüzgâr ağaçlardaki yaprakları delice oynatıyordu. Brakebills renklerini taşıyan yatay asılmış bayraklar rüzgârla şaklıyordu. Çimlerin üzerinde donmuş çiğ tanecikleri vardı.

"Nerede bizimki?" Quentin ısınabilmek için hafif koşu yapıyordu.

"*Bilmiyorum*!" dedi Janet. Kolları Eliot'ın boynundaydı, ısınmak için ona tutunmuştu. Eliot bundan memnun olmasa da çekiyordu.

"Ne hali varsa görsün, başlayalım hadi," dedi Eliot. "Bitsin de kurtulalım."

"Josh gelmeden başlayamayız," dedi Alice kararlı bir sesle.

"Kim demiş?" Eliot, boynuna insafsızca yapışan Janet'ı sökmeye çalışıyordu. "O olmadan daha iyiyiz zaten."

"Onsuz kazanmaktansa, o varken kaybetmeyi yeğlerim," dedi Alice. "Hem adam ölmedi ki. Kahvaltıdan hemen sonra görmüştüm onu."

"Eğer hemen çıkıp gelmezse hepimiz soğuktan öleceğiz, o da görkemli mücadelemizi tek başına devam ettirmek zorunda kalacak."

Josh'un yokluğu Quentin'i endişelendiriyordu ama bunun nedenini bilmiyordu.

"Ben gider onu bulurum," dedi Quentin.

"Saçmalama. Muhtemelen..."

Tam o anda hakemlik yapan öğretim üyelerinden güçlü kuvvetli, tuğla rengi tenli Profesör Foxtree bileklerine kadar inen parkasıyla çıkageldi. Öğrenciler kafa biri olmasının yanı sıra uzun boylu ve Amerikan yerlisi olmasından ötürü ona saygı duyardı.

"Gecikmenin nedeni nedir?"

"Bir oyuncumuz eksik, efendim," dedi Janet. "Josh Hoberman kayıp."

"Yani?" Profesör Foxtree kollarıyla kendini sıkıca sarmıştı. Uzun, kancalı burnunun ucunda bir damla vardı. "Hadi başlayalım, öğle yemeğinden önce öğretmenler odasında olmak istiyorum. Kaç oyuncunuz var?"

"Dört, efendim."

"İdare edeceksiniz artık."

"Aslında üç oyuncu var," dedi Quentin. "Affedersiniz efendim ama gidip Josh'u bulmam lazım. O da burada olmalı."

Cevap beklemeden elleri cebinde, yakası kulaklarını soğuktan korumak için dik, Ev'e doğru koşmaya başladı.

Janet'ın, "Hadi ama, Q!" dediğini duydu. Sonra, Quentin'in geri dönmeyeceğini anlayınca Janet iğrenerek, "Lanet olsun," dedi.

Quentin, Josh'a kızsın mı yoksa onun için endişelensin mi bilmediğinden ikisini de yapıyordu. Foxtree haklıydı, maçın aslında bir önemi yoktu. Belki de piç sadece uyuyakalmıştır, diye düşündü donmuş Deniz'i geçerken. En azından Josh'un yağları onu soğuktan korurdu. Şişman piç.

Ama Josh yatağında değildi. Odası her zamanki gibi kitap, kâğıt ve kirlilerle dolu bir keşmekeşti, bunlardan bazılarıysa havada asılı duruyordu. Quentin kameriyeye gitti ama orada sadece iksir uzmanı yaşlı Profesör Brzezinski'yi bulabildi. Profesör güneş ışığı altında gözleri kapalı, pencereye oturmuş duruyordu. Beyaz sakalı, lekeli önlüğünün üzerine yayılmıştı. Uyuyormuş gibi duruyordu ama Quentin tam odadan çıkarken konuştu.

"Birine mi baktın?"

Quentin durdu. "Evet, efendim. Josh Hoberman. *Welters* maçına geç kaldı."

"Hoberman. Şu şişman olan."

Yaşlı adam mavi damarlı elini sallayıp Quentin'i çağırdı. Önlüğünün cebinden renkli bir kalemle kâğıt çıkarıp Brakebills kampüsünün kabataslak bir krokisini çizdi. Birkaç Fransızca kelime söyledi ve kâğıda pusula gülüne benzer bir çizgi ekledi.

Kâğıdı kaldırıp gösterdi.

"Ne görüyorsun bakalım?"

Quentin bir tür büyülü özel efekt bekliyordu ama kâğıtta hiçbir şey yoktu. Haritanın bir kenarı masaya dökülen kahveyle lekelenmişti.

"Pek bir şey göremiyorum, efendim."

"Gerçekten mi?" Yaşlı adam kâğıdı bu sefer kendi inceledi, şaşırmış gibiydi. Sanki kısa zaman önce yıldırım çarpmış gibi ozon kokuyordu. "Ama bu çok iyi bir yer belirleme büyüsüdür. Bir daha bak."

"Bir şey göremiyorum."

"Doğru. Çok iyi bile olsa bir yer belirleme büyüsü kampüsün neresinde işe yaramaz?"

"Hiçbir fikrim yok." Bir Brakebills profesöründen bilgi almanın en iyi yolu cahilliği hemen kabul etmekti.

"Kütüphaneyi dene." Profesör Brzezinski gözlerini güneş vuran bir kayanın üstüne yerleşen yaşlı bir mors gibi kapadı. "Orada o kadar çok ara-bul büyüsü var ki bir şey bulabilmek imkânsız."

Quentin, Brakebills kütüphanesinde çok az vakit geçirmişti. Elinden gelen herkes böyle yapardı. Ziyaretçi araştırma görevlileri yüzyıllardır aradıkları kitapları bulmak için ve aynı kitapları rakiplerinden saklamak için büyü yaparken öyle agresif davranmışlardı ki tüm bölge defalarca yazılıp silinmiş, okunurluğunu kaybetmiş bir parşömen gibi büyüye karşı saydamlığını az çok kaybetmişti.

İşleri daha da beter eden bir şey daha vardı. On dokuzuncu yüzyılda Brakebills oldukça romantik bir hayal gücüne sahip birisini kütüphaneci yapmıştı. Bu kütüphaneci kitapların raftan rafa kuş gibi uçup kendi kendilerini düzenleyerek aramalara kendi güçleriyle anında karşılık vereceği, hareketli bir kütüphane düşlemişti. Söylendiğine göre ilk birkaç ay boyunca etki çok dramatik olmuştu. Etrafta devasa atlasların akbabalar gibi uçuştuğu o sahne, kütüphanecinin masasının ardındaki bir freskte varlığını sürdürüyordu.

Ama sistemin hiç de pratik olmadığı ortaya çıkmıştı. Sadece kitap sırtlarındaki aşınmaları tamir etmek bile çok pahalıydı, kitaplar da kesinlikle laf dinlemiyordu. Kütüphaneci bir kitabı sadece kayıt numarasını söyleyip çağırdığında kitabın uçup koluna konacağını hayal etmişti ama kitaplar söz dinlemez çıkmıştı. Hatta bazen yırtıcı kuşlar gibi saldırgan olabiliyorlardı. Kütüphanecinin işine ivedilikle son verilmişti ve halefi, kitapları tekrar evcilleştirme çabalarına başlamıştı. Ama hâlâ sürüden ayrı kalanlar vardı. Bunlardan en dikkat çekenlerinden biri *İsviçre Tarihi ve Mimarisi 300-1399*'du, inatla tavanın yakınında kanat çırpıyordu. Arada bir uzun zamandır hareket etmemiş ve artık hareket etmesi beklenmeyen bir alt grup, tarif edilemeyen kâğıtsı bir sesle kanatlanırdı.

Bu yüzden kütüphane neredeyse tamamen boştu ve Josh'u ikinci katta, ufak, kare şeklinde bir masada, ceset gibi zayıf, uzun, çıkık elmacık kemikli ve kalem bıyıklı bir adamın karşısında otururken bulmak zor olmadı. Adam cenaze levazımatçısına benziyordu.

Quentin bu zayıf adamı tanımıştı. Yılda bir iki kez büyüler, muskalar ve putlarla dolu ahşap panelli arabasıyla Brakebills'e gelen ıvır zıvır satıcısıydı. Kimse ondan tam olarak hoşlanmasa da istemeden komik olmasından ve daima onu kalıcı olarak kovmanın sınırında duran yönetimi uyuz etmesinden ötürü öğrenciler onu hoş görüyordu. Büyücü değildi ve gerçekten büyülü bir eşyayla bir hurdayı ayırt edemiyordu ama kendini ve sattıklarını sonuna kadar ciddiye alıyordu. Adı Lovelady'ydi.

Yaratık olayından kısa süre sonra yine ortaya çıkmıştı, küçük sınıflar bir saldırı daha olur diye ondan muska alıyordu. Ama Josh parasını böyle harcamaması gerektiğini bilirdi. En azından Quentin öyle sanıyordu.

"Hey," dedi Quentin ama onlara doğru ilerlemeye başlar başlamaz alnını görünmez bir engele çarptı.

Bu engel her neyse soğuktu ve temiz cam gibi gıcırdıyordu. Ses de geçirmiyordu, Josh ve Lovelady'nin dudakları oynuyor ama Quentin onları duyamıyordu.

Josh'un dikkatini çekmişti. Lovelady'yle kısa bir süre konuştular. Lovelady mutlu durmuyordu ama masanın üstünde ters duran ve sıradan görünen cam bardağı alıp düz koyunca engel kalktı.

Josh asık yüzle, "Hey," dedi. "Nasılsın?" Gözleri kızarmıştı, altları da kararmış ve yaralı gibiydi. Aynı Lovelady gibi, Quentin'i görmek onu da pek mutlu etmemişti.

Quentin, Lovelady'yi görmezden gelip, "Ne oluyor?" diye sordu. "Bu sabah maçımız olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Of, evet, maç vakti." Josh yaşlanmış gözünü avcuyla sildi. Lovelady ikisini de izliyor, itibarını dikkatle koruyordu. "Ne kadar zamanımız var?"

"Eksi otuz dakika kadar."

"Of," dedi Josh tekrar. Alnını masaya dayadı, sonra aniden Lovelady'ye baktı. "Zaman yolculuğu için bir şeyler var mı? Zaman geri çevirici falan?"

"Şu an yok," dedi Lovelady ciddi ciddi. "Ama sorarım."

"Harika." Josh ayağa kalktı. Lovelady'ye enerjik bir selam çaktı. "Bana baykuş gönder."

"Hadi, bizi bekliyorlar. Fogg'un kıçı donuyordur şimdi."

"Oh olsun. Kıçı da fazla büyük zaten."

Quentin, Josh'u kütüphaneden çıkardı ve Ev'in arkasına doğru ilerlediler. Josh kapı çerçevelerine ve zaman zaman Quentin'e çarparak onu endişelendiriyordu.

Josh beklenmedik bir dönüş yaptı.

"Bekle, gidip *quidditch* kostümümü almam lazım. Üniformamı yani. *Welters* üniformamı yani."

"Üniformamız yok ki."

"Biliyorum," diye kızdı Josh. "Sarhoşum, hayal görmüyorum. Palto giymem lazım."

"Tanrım, saat on bile değil." Quentin endişelendiğine inanamıyordu. Büyük gizem bu muydu?

"Deney yaptım. Maçtan önce rahatlarım diye düşünmüştüm."

"Öyle mi? Nasıl bakalım, işine yaradı mı?"

"Alt tarafı biraz viski içtim yahu. Bizimkiler doğum günümde bir şişe Lagavulin viskisi yollamıştı. Buraların ayyaşı Eliot, ben değilim." Josh Quentin'e kurnaz, kirli sakallı suratını kaldırıp baktı. "Rahatla, ne kadar içeceğimi bilirim ben."

"Belli, belli."

"Kimin umurunda ki!" Josh çirkefleşiyordu. Quentin kızarsa o daha da kızacaktı. "Muhtemelen ben gelmeyeyim de değerli oyununuzu mahvetmeyeyim istiyordunuz zaten. Keşke bunu kabullenecek cesaretin olsa. Eliot arkandan neler diyor bir bilsen. Janet kadar ponpon kızsın sen de, en azından onun göğüsleri var."

"Eğer kazanmak isteseydim seni kütüphanede bırakırdım. Herkes bunu istiyordu zaten," dedi Quentin soğuk bir ses tonuyla.

Quentin kızmıştı, Josh elbiselerini karıştırırken kollarını kavuşturup kapıda bekledi. Josh sandalyenin arkasında duran paltosunu alırken sandalye düştü. Sandalyeyi yerde bıraktı. Quentin, Josh'un Eliot'la ilgili söylediklerinin gerçek olup olmadığını merak ediyordu. Eğer Josh canını yakmak istemişse basacağı damarı iyi seçmişti.

Sessizlik içinde yola çıktılar.

"Tamam," dedi Josh sonunda. Burnundan uzun bir nefes verdi. "Bak, benim başarısız birisi olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Quentin ifadesini bile bozmadan sessiz kaldı. Josh'un kişisel dramının parçası olmak istemiyordu.

"Öyleyim. Kendine güven nutku çekme bana, olay senin bilmek isteyebileceğinden de öteye geçti. Hep zeki biri olmuşumdur ama notları düşük, test sonuçları yüksek, zeki bir tipimdir. Fogg olmasa geçen yarıyıldan sonra beni atarlardı."

"Peki."

"Bak, siz gidip mükemmel insan rolü oynayabilirsiniz, peki, tamam, ama ben sadece burada kalabilmek için bile yırtınmak zorundayım! Notlarımı bir görsen, alfabede o kadar harf olduğunu bilmiyorsundur bile."

"Hepimiz çalışmak zorundayız," dedi Quentin biraz kendini savunmak isteyerek. "Eliot hariç gerçi."

"Tamam, peki. Ama senin için zevkli bu. Sen bu işten keyif alıyorsun. Senin olayın bu. Lanet olsun, çok soğukmuş. Bak, burayı seviyorum ama tek başıma başaramam. Nereden geldiğini bilmiyorum."

Ansızın Quentin'in paltosunun yakasından tutup onu duvara yapıştırdı.

"Anlamıyor musun? Nereden geldiğini bilmiyorum! Büyü yaptığımda işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum!" Normalde yumuşak, sakin olan yüzü bir öfke maskesi takmış gibiydi. "Sen gücü aradığın zaman kolayca buluyorsun, bense ne, nerede bilmiyorum! İhtiyacım olduğunda bulabilecek miyim bilmiyorum. Güç gelip gidiyor ve neden böyle olduğunu da bilmiyorum!"

"Tamam, tamam." Quentin ellerini Josh'un omuzlarına koyup onu sakinleştirmeye çalıştı. "Tanrım, memelerimi acıtıyorsun."

Josh onu bırakıp labirente yöneldi. Quentin ona yetişti.

"Lovelady'nin yardım edebileceğini düşündün demek."

"Onun... Bilmiyorum." Josh silkindi. "Bana biraz destek olabileceğini düşünmüştüm. İçimdeki güce biraz daha güvenebilmeni sağlayacak bir şey bulabilir sanmıştım."

"eBay'den aldığı ıvır zıvırı sana satarak mı yapacaktı bunu?"

"Adamın acayip bağlantıları var." Josh'un keyfi birden yerine gelmişti. Hep böyle olurdu. "Lafa gelince Lovelady'yi aşağılarlar ama onun müşterisi olan öğretmenler bile var. Birkaç yıl önce Van der Weghe ondan pirinç bir kapı tokmağı almış. Tokmak Oberon'un Eli çıkmış. Chambers onunla Deniz'in etrafındaki ağaçları kesiyor.

"Bana notlarımı yükseltecek bir muska satabileceğini düşünmüştüm. Umursamıyormuş gibi yapıyorum ama burada kalmak istiyorum, Quentin! Geri dönmek istemiyorum!"

Eliyle dış dünyayı gösterdi. Çimler ıslak ve yarı donmuştu ve Deniz sisliydi.

"Ben de kalmanı isterim," dedi Quentin. Onun da siniri geçiyordu. "Ama Lovelady'den medet ummak... Tanrım, belki gerçekten de aptalsındır. Neden Eliot'tan yardım istemedin ki?"

"Konuşacağım son adam odur. Sınıfta bana nasıl baktığını görmedin mi hiç? Tamam, çok şey çekmiş birisi ama bu onun anlayabileceği bir durum değil."

"Lovelady sana ne satmaya çalıştı?"

"Bir avuç toz. Adi herif bana Aleister Crowley'nin külleri olduğunu söyledi."

"Ne yapacaktın ki tozu? Burnuna mı çekecektin?"

Sahaya yaklaştıklarında gördükleri manzara iç karartıcıydı. Eliot ve Janet sahanın bir ucunda birbirine sokulmuş, ıslak ve soğuk içlerine işlemiş halde duruyordu. Zavallı Alice taş karelerden birine çömelmiş kollarını kavuşturup ısınmaya çalışıyordu. Doğacılar diğer taraftaydı, Fiziksel Çocuklar eksik olmasına rağmen rakip takım sahaya tam kadro çıkmıştı. Bu pek sportmence değildi. Yüzlerini görmek zordu, rakiplerinin gözünü korkutmak için yeşil kadifeden, başlıklı cübbeler giyiyorlardı. Bu cübbeler ıslanmaya pek gelmiyordu.

Fiziksel Çocuklar yaklaşan Josh ve Quentin'i görünce bitkin bir şekilde tezahürat yapmaya başladılar.

"Kahramanlarım benim," dedi Janet kinayeli kinayeli. "Josh'u nerede buldun?"

"Sıcak ve kuru bir yerde," dedi Josh.

Fena yeniliyorlardı ama Josh'un beklenmedik gelişi takımı ateşlemişti. İlk sırada Josh, gümüş kareye saldırdı ve beş dakika boyunca büyülü sözcükleri Gregoryen keşişi gibi tekrarladı. Ortaya çıkan şey, elli santim boyunda, yavaş hareket eden ve âdeta turuncu közlerden oluşmuş kor gibi parlayan bir semenderdi. Semender sessiz sedasız iki kare daha ele geçirdi. Sonra da maçın geri kalanını izleyip içten içe yanmak üzere altı ayağının üzerine oturdu. Yağmur damlaları kömürleşmiş pullarına çarpıp cızırdayarak buharlaşıyordu.

Fiziksel Çocuklar'ın maçı çevirmesi maçın zevk alınmayacak kadar uzamasına neden olmuştu. Sezon boyunca oynadıkları en uzun maçtı ve bu gidişle seyredenlerin görüp görebileceği en uzun maç olacaktı. Sonunda, bir saat daha geçtikten sonra, Doğacılar'ın yakışıklı İskandinav kaptanı (Quentin, Janet'ın bir ara bu çocukla çıktığına emindi.) üzerinde durduğu kum karesinin ucuna bastı, ıslak kadife cübbesini asilce toplayıp Fiziksel Çocuklar'ın başlangıç sırasındaki cam karede küçük, zarif kıvrımlı bir zeytin ağacı yarattı.

"Alın bakalım!" dedi kaptan.

"Oyun böylece biter," dedi Profesör Foxtree. "Tabii Fiziksel Çocuklar karşılık veremezse. Veremezlerse bu lanet oyun da sonunda bitmiş olur. Biriniz küreyi atsın."

"Hadi, Q," dedi Eliot. "Tırnaklarım morardı. Dudaklarım da kesin morarmıştır."

"Testislerin de morarmıştır," dedi Quentin. Sahanın kenarında taş bir kâsede duran ağır mermeri aldı.

Ortasında durduğu garip manzarayı süzdü. Hâlâ şansları vardı; geri düşmüşlerdi ama arayı kapatmayı bilmişlerdi, Quentin de küreyle yaptığı atışları pek kaçırmazdı. Neyse ki rüzgâr yoktu ama sis iniyordu ve sahanın

diğer ucunu görmek zorlaşıyordu. Ağaçlardan düşen damlalardan başka ses yoktu.

Tribünlerden bir çocuk sesi geldi: "Quentin!"

Dekan hâlâ VIP tribününde duruyor, maçtan zevk alıyormuş gibi yapıyordu. Burnunu yüksek sesle ipek mendiline sildi. Güneş uzak bir anıydı.

Quentin'e birden bir hafiflik hissi ve sıcaklık geldi. Etrafındaki soğuktan o kadar uzak, o kadar canlıydı ki birisi ona gizlice büyü mü yapıyor, diye düşündü. Şüpheyle semendere baktı ama semender onu görmezden geliyordu. Dünyanın daralıp sahanın sınırlarına sıkışır gibi olduğunu, insanların ve ağaçların ufalıp bunun etrafında dönerek, güneş ışığı parlaklığında gümüşi bir renk aldığını hissediyordu. Sahanın kenarında derin derin nefes alan sefil haldeki Josh, Eliot'ın koluna girip dişlerini sıkıp çenesini uzatan Janet, orta mesafede görünmez bir manzaraya gözlerini dikmiş bakan Eliot, Quentin'in görüş açısına girdi.

Her şey çok uzaktaymış gibi geliyordu. Hiçbirinin önemi yoktu. Tuhaf olan da buydu, bunu daha önce anlamamış olması inanılmazdı. Bunu Josh'a anlatmayı denemeliydi. Amanda Orloff'un öldüğü gün sınıfta aptalca, korkunç bir şey yapmıştı, bunu asla aşamayacaktı ama bununla yaşamayı öğrenmişti. Sadece neyin önemli olup neyin olmadığına ve önemli olanın ne kadar önemli olduğuna dair bir fikir edinip olmayandan da korkmamaya çalışmak gerekiyordu. Taşlar yerine otursun. Ya da öyle bir şey. Yoksa ne anlamı vardı ki? Bunu Josh'a anlatıp anlatmayacağını bilmiyordu. Belki ona gösterebilirdi.

Quentin paltosunu deri değiştirir gibi çıkardı. Soğuk havada omuzlarını çevirdi, bir dakika sonra donacağını biliyordu ama şu an ferahlık yaşıyordu. Aptal cübbesinin içindeki sarışın Doğacı'ya baktı, eğildi ve küreyi onun dizine doğru fırlattı. Küre ağır kadifeye gürültüyle çarptı.

"Ah!" Doğacı dizini tutup öfkeyle Quentin'e baktı. Dizi moraracaktı. "Faul!"

"Al bakalım," dedi Quentin.

Gömleğini, düğmelerini çözmeden çıkardı. İki tarafın da bağırışlarına bakmadan –insanların onun üzerinde ne kadar az gücü olduğunu anladığı

zaman onları göz ardı etmek kolaydı– Alice'in yanına gitti. Alice şaşkındı. Quentin muhtemelen bu yaptığına pişman olacaktı ama Tanrım, büyücü olmak bazen çok güzeldi. İtfaiyeci gibi, Alice'i omzuna aldı ve soğuk, arındırıcı suya atladı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

MARIE BYRD LAND

Quentin, Brakebills'e geldiğinden beri dördüncü sınıfın gizemini merak ediyordu. Herkes ederdi. Temel bilgiler herkesin bildiği şeylerdi; her yıl eylül ayında dördüncü sınıfların yarısı Ev'den gece vakti sessizce kaybolur giderdi. Kimse yokluklarından bahsetmezdi. Kaybolan dördüncü sınıflar aralık ayında zayıf ve yorgun olarak geri dönerlerdi. Herkes ne olduğuna dair kafa patlatırdı ama kimse bir şey söylemezdi, bu konuda yorum yapmanın çok kötü olduğu söylenirdi. Brakebills'teki diğer öğrencilerin arasına hızla tekrar karışırlardı ve olay biterdi. Geri kalan dördüncü sınıflarsa ocak ayında gider, nisan sonunda dönerdi.

Quentin artık dördüncü sınıfın ilk yarıyılının sonuna gelmişti ve o zaman aralığında ne olduğuna dair tek bir bilgi edinememişti. Nereye gidip ne yaptıkları veya onlara ne yapıldığı sırrı çok iyi korunuyordu. Brakebills'te hiçbir şeyi ciddiye almayan öğrenciler bile bu konuda olabildiğince ciddiydi: "Dostum, şaka yapmıyorum, bana bunu sormak istemezsin..."

Yaratık faciası geçen yılın programını aksatmıştı. İlk grup, saldırı anında zaten ortada yoktu ama Eliot, Janet ve Josh'u da içeren ikinci yarıyıl grubu, seneyi normal tamamlamıştı. Bu konuda kafa patlattıktan sonra kendilerine "Bağışlanmışlar" adını uygun gördüler. Belli ki yönetimin onlar için yaptığı plan, boyutlar arası bir etoburun saldırısı olmadan da yeterince kötüydü.

Ama artık normal süreç tekrar işliyordu. Bu yıl dördüncü sınıfların yarısı zamanında gitmişti, yanlarında beşinci sınıflardan beş kişi vardı: On kişilik Bağışlanmışlar grubunun yarısı ilk, diğer yarısı ikinci yarıyılda dördüncü

sınıflara katılacaktı. Tesadüfen veya bilerek Fiziksel Çocuklar aynı gruba yazılmıştı. Ocak ayında yola çıkacaklardı.

Kulübe'deki aşınmış bilardo masasının etrafında sık sık bu konu konuşuluyordu.

Aralık ayında bir pazar günü öğleden sonra, "Benim tahminim şu," dedi Josh. Akşamdan kalmalıklarını kola ve cipsle tedavi etmeye çalışıyorlardı. "Bence bizi normal üniversiteye yollayacaklar. Rastgele bir devlet üniversitesine gidip *Sardalye Sokağı*'nı okumak ve Pul Kanunu'nu tartışmak zorunda kalacağız. İkinci gün Eliot banyoda ağlayıp kaz ciğeri ve şarap için yalvarırken sporculardan biri onu çim hokeyi sopasıyla taciz edecek."

"Hikâyenin yarısından itibaren gey fantezilerini mi anlatmaya başladın?" diye sordu Janet.

Beyaz topu siyah topun üzerinden atlatmayı deneyip ikisini de deliğe sokan ve bunu umursamayan Eliot şöyle dedi: "Güvenilir, hatta *en* güvenilir kaynaktan aldığım bilgiye göre dördüncü yıl sırrı aslında palavra. Tüm yarıyılı Fogg'un Maldivler'deki adasında, plajda çoklu evrendeki sonsuzluklara kafa yorarak geçiriyorsun. Kuliler[12] de sana rom-tonik getiriyor."

"Maldivler'de kuli olduğunu sanmıyorum," dedi Alice sessizce. "1965 yılından beri bağımsız bir ülke orası."

"Peki herkes neden zayıflayıp dönüyor?" diye sordu Quentin. Jane ve Eliot bilardo oynuyor, diğerleriyse kanepelerde uzanıyordu. Oda ufak olduğundan istekanın çarpmasını engellemek için bir yana eğilmeleri gerekiyordu.

"Çıplak yüzdükleri içindir."

"Aman ne komik," dedi Janet.

"Quentin iyi yapar o işi," diye ekledi Josh.

"Sen de o koca kıçla biraz yüzsen fena olmaz."

"Ben gitmek istemiyorum," dedi Alice. "Rapor falan alsam olmaz mı? Hıristiyan çocukların cinsel sağlık dersine girmemesi gibi hani. Benden başka korkan yok mu?"

12 Özellikle 19. ve 20. yüzyıllarda Güney Çin, Hint Yarımadası ve Filipinler'de görülen Asyalı köleler ve beden işçileri. (ed.n.)

"Benim ödüm kopuyor." Eliot şaka yapıyorsa kesinlikle belli etmiyordu. Janet'a beyaz topu verdi. Top, üç boyut yanılsaması yaratan iki boyutlu Ay kraterleriyle süslenmişti. "Ben sizin gibi güçlü değilim. Zayıfım. Hassas bir çiçeğim."

"Meraklanma hassas çiçek," dedi Janet. Atışını bakmadan yaptı. "Acı çekmek seni güçlü kılacaktır."

Ocak ayında bir gece Quentin için geldiler.

Quentin bunun gece vakti olacağını biliyordu, dördüncü sınıflardan birinin gittiğini hep kahvaltıda fark ederlerdi. Saat iki veya üç olmalıydı ama Profesör Van der Weghe kapısını çaldığı gibi uyandı. Neler döndüğünü biliyordu. Profesör'ün karanlıkta duyulan Avrupai sesi Quentin'e Van der Weghe'nin onu sınav sonrası yatağına yatırdığı, Brakebills'teki ilk gecesini hatırlatmıştı.

"Zaman geldi, Quentin," dedi Van der Weghe. "Çatıya çıkıyoruz. Yanına bir şey alma."

Quentin terliklerini giydi. Dışarıda bir grup sessiz öğrenci duruyordu. Profesör Van der Weghe onları üçer metrelik yelkenlilerin dalgalarla boğuştuğu iki tablonun arasında, Quentin'in daha dün orada olmadığına yemin edebileceği bir kapıdan geçirirken kimse konuşmadı. Brakebills renklerini taşıyan pijamalarıyla on beş öğrenci –onu dördüncü sınıf, beş kişi de artan beşinci sınıflardan– karanlıkta ahşap merdivenleri çıkarken sessizlik sürdü. Önlerinde giden Profesör Van der Weghe kapağı açtı ve çatıya çıktılar.

Uzun ince bir tüneğe çıkmışlardı, iki tarafta da parmaklıklar vardı fakat ne bir güvence veriyordu ne de koruma sağlıyordu, yanlışlıkla geriye doğru bir adım atılsa insanı aşağıya düşürmek için ideal boydaydılar ve bileğe kadar geliyorlardı. Gece soğuğu keskindi. Ay, rüzgârın dağıttığı seyrek bulutları aydınlatıyordu.

Quentin kollarını kavuşturdu. Hâlâ kimseden ses çıkmıyordu, hatta kimse diğerlerine bakmıyordu. Sanki hepsi uyuyordu da tek bir sözcük içinde ilerledikleri narin rüyayı kıracaktı. Fiziksel Çocuklar bile yabancı gibiydi.

"Herkes pijamasını çıkarsın," diye komut verdi Profesör Van der Weghe.

Gariptir ki herkes buna uydu. Her şey o kadar gerçeküstü ve rüya gibiydi ki hiç utanmadan kızlı erkekli çıplak kalmaları mantıklı geliyordu. Daha sonra Quentin, Alice'in soyunurken dengesini sağlamak için sıcak elini kendi çıplak omzuna koyduğunu hatırlayacaktı. Bir süre sonra hepsi çıplak kalmış ve titriyordu, çıplak sırtları ve kıçları ay ışığında parlıyordu. Yıldızların aydınlattığı kampüs ayaklarının altında, ormanın karanlık ağaçlarıysa ilerideydi.

Öğrencilerden bazıları iki elleriyle pijamalarını tutuyordu ama Profesör Van der Weghe onlardan pijamalarını ayaklarının dibine bırakmalarını istedi. Rüzgâr Quentin'in pijamasını uçurdu, aşağıya düşürdü. Quentin pijamayı yakalamayı denememişti, bunun önemi yoktu. Profesör sırayla herkesin alnına beyaz bir macun sürmeye başladı, işini bitirince bu sefer diğer baştan başlayıp yaptığı işi kontrol etti. Herkesin düz durduğundan emin olunca tek ve sert bir hece söyledi.

Birden büyü, yumuşak bir ağırlık gibi Quentin'i omuzlarından bastırmaya başladı. Quentin direnmeye çalışarak eğildi. Mücadele etmeye, ağırlığı kaldırmaya çalışıyordu. Ağırlık onu eziyordu. Quentin panik halindeydi. Birden aklına bir düşünce geldi –Yaratık dönmüştü!– ama bu sefer farklıydı. İki büklüm olduğunda dizlerinin karnına doğru bükülüp *bütünleştiğini* hissetti. Profesör Van Der Weghe niçin onlara yardım etmiyordu? Quentin'in boynu uzuyor, kontrolsüzce ileri çıkıyordu. Groteskti, korkunç bir rüyaydı sanki. Kusmak istedi ama kusamadı. Ayak parmakları eriyor, birbirleriyle birleşiyordu. Parmakları uzayıp genişliyor, göğüs ve kollarından sıcak ve yumuşak bir şeyler çıkıyor, her tarafını kaplıyordu. Dudakları groteskçe genişleyip sertleşti.

Ve ağırlık kalktı. Çatıda çömelmiş, derin nefes alarak duruyordu. En azından artık üşümüyordu. Alice'e baktı, Alice de ona. Ama o artık Alice değildi. Alice kocaman bir kaza dönüşmüştü. Tıpkı Quentin gibi.

Profesör Van der Weghe tekrar sıradan ilerlemeye başladı. İki eliyle öğrencileri kaldırıp çatıdan atıyordu. Ya yaşadıkları korku yüzünden ya da yaşadıkları korkuya rağmen aşağıdaki çıplak dallara çarpmadan önce refleksle kanatlarını açıp havayı yakaladılar. Teker teker geceye yelken açtılar.

Sıra Quentin'e geldiğinde itiraz edercesine vakladı. Profesör Van der Weghe'nin insan elleri sert ve korkutucuydu, tüylerini yakıyordu. Panik içinde Profesör Van der Weghe'nin ayaklarına pisledi. Ama sonra havadaydı ve takla atıyordu. Kanatlarını açıp yükselmeye başladı. Hava onu kaldırana kadar delice kanat çırpmıştı. Bunu yapmaması imkânsızdı.

Görünüşe göre Quentin'in yeni kaz beyni derin düşüncelere uygun değildi. Duyuları sadece bir avuç temel dürtüyü izliyordu. Ve bunları çok, ama çok yakından izliyordu. Bedeni oturmakla uçmaktan başka pek bir işe yaramıyordu ve Quentin tam da uçma havasındaydı. Aslında uçmayı o güne kadar hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu.

Bilinçli bir düşünce veya çaba göstermeden Quentin ve arkadaşları klasik V şekline girdiler, dördüncü sınıflardan Georgia grubun lideriydi. Georgia, Michigan'daki bir oto galerinin danışmasında çalışan birinin kızıydı ve buraya ailesinin isteği dışında gelmişti. Quentin'in aksine ailesine Brakebills hakkında her şeyi anlatmıştı, ailesi de dürüstlüğünü ödüllendirmek için onu akıl hastanesine kapatmak istemişti. Dekan Fogg yaptığı kurnazca büyüler sayesinde Georgia'nın ailesini, onun sorunlu yetişkinlerin tedavi edildiği bir kurumda yattığına inandırmıştı. Şimdi alanı şifacılığın pek bilinmeyen, az çok endokrinolojiye benzeyen bir dalı olan ve kabarık saçını bereyle geriye yapıştıran Georgia canlılıkla çırptığı yeni kanatlarıyla grubu güneye götürüyordu.

Bu şans eseri olmuştu, içlerinden herhangi biri sürüye liderlik edebilirdi. Quentin az çok bunun farkındaydı. Bilişsel kapasitesinin çoğunu dönüşümde kaybetmiş olsa da birkaç yeni duyu kazanmıştı. Bunlardan biri havayla alakalıydı; rüzgâr hızıyla yönünü ve hava basıncını bir rüzgâr tünelindeki duman sarmalları gibi kolayca kavrayabiliyordu. Gökyüzü artık ona burgaçların, dost canlısı sıcak hava akımlarının ve tehlikeli soğuk hava koridorlarının olduğu üç boyutlu bir harita gibi geliyordu. Uzaktaki kümülüs bulutlarının negatif ve pozitif elektrik yüklerini hissedebiliyordu. Quentin'in yön bulma hissi de keskinleşmişti. Sanki beyninin merkezinde tam dengede duran, yağ üstünde kayan iyi tasarlanmış bir pusula vardı.

Bulunduğu noktadan mavi ufuklara doğru uzanan ve her yöne giden görünmez yol ve çizgileri hissedebiliyordu. Bunlar Dünya'nın manyetik kuv-

vetinin çizgileriydi ve Georgia onları bunlardan biri üzerinde yönlendiriyor, onları güneye götürüyordu. Şafak söktüğünde bin altı yüz metre yükseklikteydiler ve saatte doksan beş kilometre hızla Hudson karayolundaki arabaları geride bırakarak ilerliyorlardı.

New York'u geçtiler, garip bir sıcaklık, elektrik kıvılcımları ve zehirli gazlar yayan taştan bir kabuktu burası onlar için. Tüm gün sahil şeridini takip ederek uçtular, Trenton ve Philadelphia'yı aştılar. Bazen denizin, bazen donmuş tarlaların üzerinden ısı dalgaları ve yükselen havanın yardımıyla geçtiler. Biri zayıflayıp diğeri güçlenmeye başlayınca bir hava akımından diğerine rahatça geçiyorlardı. Quentin durmayı hayal bile edemiyordu. Ne kadar güçlü olduğuna, çelik göğüs kaslarının çırpabileceği kanat sayısına inanamıyordu. Kendini tutamıyordu, bundan arkadaşlarına bahsetmeliydi.

"Vak!" dedi. "Vak vak vak vak vak vak *vak*!"

Sınıf arkadaşları bu yoruma katıldı.

Quentin'in V çizgisindeki yeri voleybolcuların servis sırası gibi düzenli şekilde değişiyordu. Bazen bir baraj gölüne, bir refüje veya banliyölerdeki bir ofisin toprağı suyu iyi çekmemiş bahçesine inerek dinlenip besleniyorlardı, çevre düzenlemesi hataları onlar için altın kadar değerliydi. Sıkça bu paha biçilemez arsaları başka V'lerle paylaşıyorlardı. Gerçek kazlar değişim geçirdiğini sezdikleri Brakebills grubuna kibar bir merakla yaklaşıyordu.

Quentin ne kadar uçtuklarını bilmiyordu. Arada bir, tanıdığı yer şekillerine denk geliyor ve geçen zaman ile mesafeyi hesaplamaya çalışıyordu. Chesapeake Körfezi, New York'tan şu kadar kilometre güneydeydi demek ki şundan beri x kadar gün geçmiş olmalıydı. Ama "şu" dediği neydi? X'ler ve boşluklar ve diğer şu, şu kadarsa, bu, bu kadar olur türü denklemler beynine girmeyi reddediyordu. İşlevlerini yerine getirmek istemiyorlardı. Quentin'in kaz beyni ne bu rakamlarla uğraşacak donanıma sahipti ne de bu rakamlardan çıkacak sonuçla ilgileniyordu.

Sıcaklığın fark edilir ölçüde arttığı güney bölgelerine inmişlerdi ve yollarına devam ediyorlardı. Florida Keys'i geçip güneye ilerlediler, sonra da Küba'yı geçip Karayipler'e ulaştılar, aklı başında hiçbir kaz bu kadar güneye gitmezdi. Panama Kanalı'nı geçip muhtemelen kuş gözlemcilerinin yolunu kaybetmiş V'ye bakıp başlarını sallayarak onları defterlerine not almalarına neden oldular.

Günler, haftalar, belki aylar ve yıllar geçti. Kimse ne biliyor ne de umursuyordu. Quentin hayatı boyunca yaptıklarından hiç bu kadar tatmin olup huzurlu olmamıştı. İnsan geçmişini unutmuştu. Brakebills, Brooklyn, James ve Julia, Penny ve Dekan Fogg. Bunlara neden takılsındı ki? Artık adı yoktu. Bireysel kimliği de pek yoktu, zaten istemiyordu. İnsanlara özgü bu şeylerin ne değeri vardı ki? O artık hayvandı. İşi böcek ve bitkileri kas, yağ, tüy, uçuş ve gidilecek kilometrelere dönüştürmekti. Sadece sürü arkadaşlarına, rüzgâra ve Darwin kanunlarına göre yaşıyordu. Bir de onu solunda And Dağları, sağında mavi Pasifik Okyanusu ve Peru'nun kayalık sahillerinden aşağıya doğru görünmez manyetik yol üzerinde yönlendiren güce göre. Hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Ama artık yola devam etmek daha zordu. Daha az mola veriyor, onlar için önceden seçilmiş olması muhtemel, aralarında uzun mesafeler olan daha egzotik yerlere iniyorlardı. İki buçuk kilometre yüksekte aç karnı ve ağrıyan göğüs kaslarıyla uçarken bir yandan tek gözüyle And'ın eteklerini tarıyor, yüzlerce kilometre ötede, ormanda bir şey parıldadığındaysa su basmış bir futbol sahasına veya Aydınlık Yol[13] liderlerinden birinin terk edilmiş villasında bulunan, klor kokusunu neredeyse tamamen silip atmış yağmur suyuyla dolu bir havuza iniyorlardı.

Uzun süren tropik aradan sonra hava yine soğumaya başlamıştı. Peru'dan rüzgârın uzun çalıları dalgalandırdığı Şili'nin Patagonya bozkırlarına geçtiler. Sürü zayıflamıştı, yağ rezervlerini yakmışlardı ama intihar edercesine Horn Burnu'ndan güneye, Drake Boğazı'nın korkutucu mavi kaosuna doğru ilerlerken hiçbiri geri dönmedi veya tereddüt etmedi.

Sürü içindeki neşeli vaklamalar artık sona ermişti. Quentin dönüp bir kez V'nin diğer ucuna baktığında Janet'ın siyah düğmeye benzeyen gözünde kararlılık ateşinin şiddetle yandığını gördü. Mucize eseri derin sularda sürüklenen, su teresi ve yonca dolu bir mavnaya rastlayıp geceyi orada geçirdiler. Antarktika'nın gri, kasvetli sahili ufukta görününce rahat-

13 Peru'da gerilla mücadelesi yürüten, Maocu, devrimci hareket. (ed.n.)

lamaktan çok boyun eğdiler. Buraya tatil için gelmemişlerdi. Bu toprakların kaz dilinde ismi yoktu çünkü kazlar buraya gelmezdi, gelen olduysa da geri dönmemişti. Manyetik çizgilerin, havada iki taraftan gelerek yerkürenin alt kısmına doğru gittikçe birleşen boylam çizgileri gibi bitiştiğini görebiliyordu. Brakebills V'si yüksekten uçuyor, aşağıdaysa son derece berrak, gri renkli kırışıklıklar gibi duran ölü dalgalar üç kilometre boyunca yayılıyordu.

Plaj yerine garip, ne dedikleri anlaşılmayan penguenlerle dolu kayalıklara, sonra da beyaz buzullara, Dünya'nın donmuş kafatasına ulaştılar. Quentin yorulmuştu. Soğuk, ince tüy mantosunu geçip küçük bedenini kemiriyordu. Neyin onları havada tuttuğunu artık bilmiyordu. Biliyordu ki biri bile düşse hepsi pes edecek, kanatlarını katlayıp onları memnuniyetle yiyip bitirecek porselen beyazı kara dalacaklardı.

Ve sonra izledikleri çizgi, su aramakta kullanılan bir çubuk gibi büküldü. Onları aşağıya doğru yönlendirdi ve onlar da minnetle kaymaya başladılar. İrtifa kaybedip hız kazanmışlar ve yanan kanatlarıyla yüksekliklerini koruma çabasından da kurtulmuşlardı. Quentin şimdi karın ortasında taştan bir evin, hiçbir şeyin olmadığı arazide bir anormalliğin olduğunu görebiliyordu. Burası insanlara aitti, Quentin normalde buradan korkar, üzerine pisler ve sonra geride bırakıp unuturdu.

Ama hayır, yol kesinlikle burada bitiyordu. Taş evin birçok karlı çatısından birine gömülüyordu. Artık Quentin bir adamın bu çatılardan birinde elinde düz, uzun bir asayla onları beklediğini görebiliyordu. Adamdan uzaklaşma güdüsü güçlüydü ama yorgunluk ve yolun manyetik mantığı daha güçlüydü.

Quentin son anda sertleşmiş kanatlarını hafifçe aşağı büktü. Kanatları havayı yelken gibi yakaladı ve son kinetik enerjisini kapıp düşüşünü kırdı. Çatıdaki kara saplandı ve ince atmosferde soluk soluğa kaldı. Gözleri matlaşmıştı. İnsan hareket etmiyordu. Zaten canı cehennemeydi. Onlara ne isterse yapabilirdi, tüylerini yolup içlerini temizleyip doldurduktan sonra pişirebilirdi. Quentin ağrıyan kanatlarını bir anlığına bile dinlendirebilecekse ötesini umursamıyordu.

Adam etli, gagasız dudaklarıyla acayip bir hece oluşturdu ve asasının dibini çatıya vurdu. On beş solgun, çıplak genç insan beyaz kutup güneşinin altında çatıda uzanıyordu.

Quentin beyaz, sade bir yatak odasında uyandı. Ne kadar, hatta kaç gün uyuduğunu tahmin bile edemiyordu. Göğsü ve kolları yaralıydı ve ağrıyordu. Kaba, pembe insan ellerine ve tüysüz kalın parmaklarına baktı. Ellerini kaldırıp yüzüne dokundu. Derin bir nefes verdi ve tekrar insan olmaya teslim oldu.

Yatak odasında pek bir şey yoktu, olanlar da beyazdı. Çarşaflar, duvarlar, giydiği pijamalar, karyola, soğuk zeminde onu bekleyen terlikler. Küçük, kare şeklindeki pencereden ikinci katta olduğunu görebiliyordu. Manzarası beyaz göğün altında, belirlenemez uzaklıktaki, anlamsız, soyut bir beyaz çizgiye benzeyen ufka kadar uzanan engebeli, buz kaplı araziden ibaretti. Tanrım. Kendini nasıl bir işe sokmuştu böyle?

Koridora çıktı, üzerinde pijaması ve kapıdaki askıda bulduğu ince sabahlık vardı. Alt kattaki ahşap tavanlı sessiz ve ferah salona indi, Brakebills'teki yemekhaneye benziyordu ama Alp Dağları'ndaki bir kayak evi gibi farklı bir havası vardı. Ahşap bir masa salonda neredeyse boydan boya uzanıyordu.

Quentin oturdu. Masanın bir ucunda bir adam tek başına oturmuş, elinde kahve, ziyafet gibi bir kahvaltıdan kalanlara gözlerini dikmiş bakıyordu. Küllü kumral saçlı, uzun boylu ve yuvarlak omuzlu, yuvarlak çeneli, hafif göbekli birisiydi. Sabahlığı Quentin'inkinden çok daha beyaz ve pofuduktu. Gözleri solgun yeşildi.

"Uyumana izin verdim," dedi adam. "Çoğu arkadaşın çoktan kalktı."

"Teşekkür ederim." Quentin adamın karşısında oturmak için yerini değiştirdi. Masadaki artıkların arasında temiz bir çatal bulmaya çalıştı.

"Brakebills Güney'desin." Adamda hafif bir Rus aksanı vardı ve konuşurken Quentin'e bakmıyordu. "Güney Kutbu'ndan yaklaşık sekiz yüz kilometre uzaktayız. Şili'den buraya gelirken Bellingshausen Denizi üzerinden, Ellsworth Land denen bir bölgeden geçtiniz. Antarktika'nın bu bölgesine Marie Byrd Land denir. Amiral Byrd buraya eşinin adını vermiş."

Adam karışık saçını umursamadan kaşıdı.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Quentin. İkisi de bornoz giydiği için resmî davranmaya gerek duymuyordu. Ayrıca soğuk patates tava da inanılmaz iyiydi. Quentin ne kadar aç olduğunu fark etmemişti.

"Öğlene kadar izin verdim." Adam elini salladı. "Dersler öğlen başlayacak."

Ağzı dolu olan Quentin başını salladı.

"Ne dersleri?"

"Ne dersleri?" diye tekrar etti adam. "Brakebills Güney'de büyü eğitimine başlayacaksınız. Yoksa Profesör Fogg'la yaptığınızın bu olduğunu mu sanıyordun?"

Böyle sorular Quentin'in hep aklını karıştırdığından dürüst olmaya karar verdi.

"Evet, öyle sanıyordum."

"Buraya büyünün temel dinamiklerini içselleştirmeye geldin. Büyü öğrendiğini sanıyordun. Popper'a çalışıp fiil çekimlerini, isim çekimlerini, modifikasyonları ezberledin. Üçüncü Dereceden Koşullar'ı say bakalım."

Cevap otomatikman geldi. "Yükseklik, yaş, Ülker'in pozisyonu, Ay'ın evresi, en yakın su kaynağı."

Adam alay edercesine, "Çok iyi. Harika! Tam bir dâhisin," dedi.

Quentin çaba gösterip bundan alınmamaya karar verdi. Hâlâ kaz olmanın Zen hissi geçmemişti. Patates tava da çok iyiydi.

"Teşekkür ederim."

"Bir papağan nasıl Shakespeare çalışırsa sen de öyle büyü çalışıyordun. Öğrenci andı okur gibi tekrarlıyorsun ama anlamıyorsun."

"Anlamıyor muyum?"

"Büyücü olmak için çok farklı bir şey yapmalısın," dedi adam. Belli ki vurucu konuşma geliyordu. "Büyü çalışamazsın. Büyü öğrenemezsin. Büyüyü yemelisin, özümsemelisin. *Onunla bir* olmalısın, o da seninle bir olmalı. olmaz. Ruhunun derinliklerine Ay'ın evresini, en yakın su kaynağını ve en son kıçını ne zaman sildiğini belirlemek için inmez. Büyü yapmak istediğinde sadece yapar. Uçmak istediğinde sadece uçar. Bulaşıklar yıkansın istediğinde bulaşıklar öylece yıkanır."

Adam bir şeyler söyledi ve masaya bir kez vurdu. Tabaklar sanki mıknatıslıymış gibi bir araya gelip kuleler oluşturmaya başladı.

"Ezberden fazlasına ihtiyacın var, Quentin. Büyünün prensiplerini beyninden fazlasıyla öğrenmelisin. Kemiklerinle, kanınla, karaciğerinle, kalbinle, aletinle öğrenmelisin." Sabahlığının arasından penisini tuttu ve salladı. "Büyü dilini benliğinin derinliklerine indireceğiz ki sadece sınavlara çalışırken değil, ne zaman ve nerede ihtiyacın olursa hep yanında olsun.

"Mistik bir macera için buraya gelmedin, Quentin. Bu süreç uzun, acılı, küçük düşürücü ve çok, *çok* sıkıcı olacak." Çok derken neredeyse bağırmıştı. "Bu iş en iyi tek başına ve sessizlik içinde yapılır. İşte bu yüzden buradasın. Brakebills Güney'de geçireceğin zamandan zevk almayacaksın. Seni bunu denemeye teşvik edemem."

Quentin sessizce dinledi. Lafı penisine getiren ve adını hâlâ bilmediği bu adamı pek sevmemişti. Bunları kafasından çıkardı ve tükenmiş vücuduna nişasta doldurmaya devam etti.

"Peki, bunu nasıl yapacağım?" diye geveledi Quentin. "Kemiğime kadar öğreneceğim falan?"

"Çok zordur. Herkes yapmaz. Herkes yapamaz."

"Peki. Yapamazsam ne olur?"

"Hiçbir şey. Brakebills'e geri dönersin. Mezun olursun. Hayatını ikinci sınıf büyücü olarak geçirirsin. Böyle yapan birçok insan vardır. Muhtemelen farkına bile varmazsın. Başarısız olduğun gerçeği bile kavrama kabiliyetinin dışında kalır."

Quentin'in, başına böyle bir şey gelmesine niyeti yoktu, zaten kimse başına bu gelsin diye yola çıkmıyordu ve istatistiksel olarak birileri bunu yaşamalıydı. Patatesin tadı kaçmıştı. Quentin çatalını bıraktı.

"Fogg bana ellerini iyi kullandığını söyledi," dedi biraz yumuşayan adam. "Göster bana."

Quentin'in parmakları kanat görevi görmüş olduğundan hâlâ biraz sertti ve ağrıyordu ama masadan dengesi iyi gibi görünen bir bıçak aldı. Bıçağı peçeteye dikkatle sildi ve sol elinin son iki parmağıyla tuttu. Bıçağı çevirerek parmaktan parmağa geçirdi, başparmağına ulaşınca neredeyse tavana kadar fırlattı. Hâlâ dönen bıçak iki kirişin arasından bunlara çarpmadan geçti. Quentin'in planına göre bıçak düşüp masaya, açtığı sol elinin üçüncü ve

dördüncü parmaklarının arasına gömülecekti. Bunu yapmanın en iyi yolu bakmamak ve maksimum etki için seyirciyle göz temasını bozmamaktı.

Quentin'in kahvaltı arkadaşı bir somun ekmeği aldı ve düşen bıçağın, üzerine saplanacağı şekilde uzattı. Bıçağı ve ekmeği aşağılarcasına masaya attı.

"Aptalca riskler alıyorsun," dedi sert bir sesle. "Gidip arkadaşlarına katıl. Sanırım batı kulesinin çatısındalar." Kapıyı gösterdi. "Öğleden sonra başlıyoruz."

Peki, Bay Komedyen. Patron sensin.

Quentin ayağa kalktı. Adam da ayağa kalktı ve karşı yöne doğru gitmeye başladı. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Brakebills Güney, Ev'in tıpatıp aynısıydı. Bu bir bakıma iç rahatlatıcıydı ama Antarktika'nın çorak topraklarının ortasına konmuş bir on sekizinci yüzyıl İngiliz kır evi bulmak bir acayipti. Batı kulesinin çatısı geniş ve daire şeklindeydi. Etrafı taş duvarlarla çevriliydi, yerler de taşla kaplıydı. Üstü açıktı ama bir büyü burayı sıcak ve nemli tutup rüzgârdan olabildiğince koruyordu. Quentin sıcaklığın altında bir yerlerde derin bir soğuğun dolaştığını hissedebildiğini düşündü. Hava ılıktı ama zemin, mobilyalar, dokunduğu her şey soğuk ve yapış yapıştı. Burada olmak kışın ortasında sıcak bir serada olmak gibiydi.

Adamın da dediği gibi Brakebills grubunun geri kalanı oradaydı. Sersemlemişlerdi, üçlü-dörtlü gruplar halinde duruyorlardı. Antarktika'nın garip ışığı altında kar yığınlarına bakıp sessizce konuşuyorlardı. Belleri incelmiş, omuz ve göğüsleri genişlemiş, güçlenmişti. Güneye uçuşlarında yağ yakıp kas yapmışlardı. Çeneleri ve elmacık kemikleri ortaya çıkmıştı. Alice güzel, zayıf ve kaybolmuş gibi görünüyordu.

Janet, Quentin'i görünce, "Vak vak vak vak *vak*!" dedi. Gruptakiler güldü ama Quentin'in sezdiği kadarıyla Janet bu şakayı birkaç kez daha yapmıştı.

"Hey, dostum," dedi Josh, olanlara kayıtsızmış gibi yaparak. "Burası bayağı boktanmış!"

"O kadar da kötü değil," dedi Quentin. "Ne zaman çıplak yüzüyoruz?"

"O tahminim pek isabetli değilmiş galiba," dedi Eliot karamsarca. O da bunu ilk defa söylemiyordu. "Ama çıplak kaldık neticede."

Hepsi aynı beyaz pijamadan giyiyordu. Quentin kendini bir akıl hastanesindeymiş gibi hissetti. Eliot'ın son gizli erkek arkadaşını, artık o kimse, özleyip özlemediğini merak etti.

"Aşağıda Çatlak Bakıcı'ya rastladım," dedi Eliot. Pijamaların cebi yoktu, Quentin sürekli elini koyacak bir yer arıyordu. "Bana ne kadar aptal olduğum ve beni ne kadar sefil edeceği konusunda bir nutuk çekti."

"Tanışma faslını kaçırdın. O adam Profesör Mayakovski."

"Mayakovski. Dekan Mayakovski mi?"

"Oğlu bu," dedi Eliot. "Ona ne olduğunu hep merak etmiştim. Şimdi biliyoruz."

Baba Mayakovski 1930 ve 1940'lı yıllarda Brakebills kadrosuna katılan yabancılar arasındaki en güçlü büyücüydü. O zamana dek Brakebills sadece İngiliz ve Amerikan büyüsü öğretmişti ama 1930'larda okulda çokkültürlü büyücülük rüzgârı esmişti. Büyük masraflar yapılıp dünyanın her köşesinden profesörler alınmıştı, ne kadar uzaktan gelirlerse o kadar iyiydi. Mikronezya adalarından etek giyen şamanlar, Kahire şehir merkezindeki kahvehanelerden nargile içen büyücüler, Güney Fas'tan mavi yüzlü Tuareg nekrobüyücüleri. Efsaneye göre Mayakovski, Sibirya'nın ücra bir köşesinden, Gulag[14] mahkûmlarının getirdiği sofistike Moskova büyüsü ile yerel şaman geleneklerinin harmanladığı bir avuç kulübeden ibaret bir yerden geliyordu.

"Buraya sürülmek için kimbilir ne halt yemek gerekiyor," dedi Josh.

"Belki de kendi istemiştir," dedi Quentin. "Belki burayı seviyordur. Adam kendi ürkütücü münzevi cennetinde yaşıyor resmen."

"Bence haklıydın, galiba ilk pes eden ben olacağım," dedi Eliot, sanki başka bir konuşmayı sürdürüyordu. Çenesindeki tüyleri okşadı. "Burayı sevmedim. Bu şey de beni kaşındırıyor." Brakebills Güney pijamasını gösterdi. "Galiba lekeli bu."

14 Sovyetler Birliği döneminde adi suçlar işleyenlerden siyasi mahkûmlara kadar pek çok sayıda insanın tutulduğu bir tür toplama kampı sistemi. (ed.n.)

Janet, Eliot'ın kolunu onu sakinleştirmek için ovdu. "Alışırsın. Oregon'da hayatta kalmayı başarmıştın. Burası Oregon'dan daha mı kötü?"

"Belki rica edersem beni tekrar kaz yapar."

"Tanrım!" dedi Alice. "Asla olmaz. Böcek yediğimizin farkında mısınız? Böcek yedik!"

"Asla olmaz da ne demek? Nasıl geri döneceğimizi düşünüyorsun?"

"Kaz olmanın nesini sevdim biliyor musunuz?" dedi Josh. "İstediğim yere pisleyebilmeyi."

"Ben geri dönmeyeceğim." Eliot beyaz bir çakıl taşını karlı topraklara fırlattı. Taş daha düşmeden gözden kaybolmuştu. "Buradan Avustralya'ya uçabilirim. Ya da Yeni Zelanda'ya. Oradaki üzüm bağları giderek gelişiyor. Koyun yetiştiren biri beni alıp *sauvignon blanc* üzümüyle besler, ciğerimi harika *foie gras*'ya çevirir."

"Belki Profesör Mayakovski seni kivi kuşuna çevirir," dedi Josh yardım edercesine.

"Kivi kuşları uçamaz."

"Neyse, zaten bana pek bize iyilik yapacak birisiymiş gibi gelmedi," dedi Alice.

"Çok uzun süre yalnız kalıyor olmalı," dedi Quentin. "Belki de ona acımalıyız."

Janet kıkırdadı.

"Vak vak vak vak vak!"

Brakebills Güney'de zamanı ölçmenin güvenilir bir yolu yoktu. Saat yoktu, güneşse beyaz ufkun bir buçuk santim üstünde sürekli asılı duran mat ve beyaz bir floresandı. Bu durum Quentin'e Gözcükadın'ın nasıl da daima zamanı durdurmaya çalıştığını hatırlattı. O olsa buraya bayılırdı.

İlk sabah boyunca batı kulesinin çatısında saatlerce konuşup kaynaştılar, tüm bu garipliklerle başa çıkmak için birbirlerine sokulmuşlardı. Ayakta durmaktan sıkılmalarına ve konuşacak konuları kalmamasına rağmen kimsenin canı aşağı inmek istemiyordu. Bu yüzden hepsi çatının kenarına oturup sırtlarını taş duvara dayayarak solgun ve puslu uzaklara bakıp garip, kardan yansıyan, hangi yönden geldiği belli olmayan, her tarafa yayılan ışıkla güneşlendiler.

Quentin soğuk taşa sırtını verip gözlerini kapadı. Alice'in başını omzuna yasladığını hissetti. Hiçbir şeye tutunamazsa ona tutunabilirdi. Ne değişirse değişsin Alice hep aynıydı. Dinlendiler.

Sonra, dakikalar, saatler veya günler sonra olabilir, Quentin gözlerini açtı. Bir şey söylemeyi denedi ama konuşamadığını fark etti.

Diğerlerinden bir kısmı çoktan ayağa kalkmıştı. Profesör Mayakovski göbeğinin üstünden bağlanmış bornozuyla merdivenlerin başında belirdi ve gırtlağını temizledi.

"Konuşma kabiliyetinizi almayı uygun gördüm," dedi. Âdemelmasına parmağıyla vurdu. "Brakebills Güney'de konuşulmayacak. Bu alışması en zor olan şey ve öğrencilerin buradaki ilk haftalarında konuşmalarını engellediğimde geçiş sürecinin kolaylaştığını gördüm. Büyü yapmak için konuşabilirsiniz ama bundan başka hiçbir nedenle konuşamazsınız."

Tüm sınıf Profesör Mayakovski'ye sessizce baktı. Artık kimse ona cevap veremeyeceğinden kendine olan güveni artmış gibi görünüyordu.

"Benimle aşağıya gelirseniz ilk dersiniz başlayacak."

Kitaplarda okuduğu büyüyle alakalı bir şey Quentin'in kafasını hep karıştırmıştı. Büyü yapmak hiç de zor gibi görünmüyordu. Çatık kaşlar, kalın kitaplar ve uzun, beyaz sakallar falan vardı ama düşününce olay sadece sözcükleri söylemeye –ya da fazla zahmet olmayacaksa sayfadan okumaya–, gerekli otları toplamaya, değnek sallamaya, lamba ovmaya, iksirleri karıştırmaya bakıyordu. Sonuçta gerçekliğin ötesindeki güçler, isteğinizi yerine getiriyordu. Salata sosu yapmak, düz vitesli otomobil kullanmak veya Ikea mobilyalarını birleştirmek gibi bir şeydi, öğrenebileceğiniz bir başka beceriydi sadece. Öğrenmesi zaman ve çaba gerektiriyordu ama kalkülüs veya obua çalmakla karşılaştırılamazdı. Herhangi bir salak, büyü yapabilirdi.

Quentin bundan daha fazlası olduğunu öğrenince sapkınca bir rahatlama yaşadı. Kabiliyet de gerekiyordu; şu her büyü yaptığında göğsünde hissettiği sessiz, görünmez çaba. Ama çalışmak hem de eşek yüküyle çalışmak da gerekiyordu. Her büyü o anki Koşullar'a göre –Brakebills'te bu kelimeyi büyük

harfle süslüyorlardı– yüzlerce değişik biçimde ayarlanmalı ve değiştirilmeliydi. Bu Koşullar her şeyle alakalı olabilirdi, büyü çalıştığı bağlama göre mükemmel akort edilmesi gereken karmaşık, kullanması zor bir enstrümandı. Quentin, Önemli Koşullar'ı ve büyüleri nasıl etkilediklerini içeren ufak puntolu çizelge ve diyagramlardan oluşan düzinelerce sayfa ezberlemişti. Ve sonra, tüm bunlar ezberlendiğinde daha ezberlenecek yüzlerce Sonuç ve İstisna vardı.

Büyünün en çok benzediği şey dildi. Tıpkı dillerde olduğu gibi kitaplar ve öğretmenler öğretme amacıyla büyüyü düzenli bir sistem olarak ele alıyordu ama aslında büyü karmaşık, kaotik ve organikti. Kurallara sadece canı istediği kadar uyuyordu ve neredeyse kural sayısı kadar özel durumlar ve istisnalar vardı. Bu İstisnalar büyü kaynak kitaplarında okurları Talmud tefsirlerindeki gibi marjı dolduran sayısız dipnotu okumaya davet eden asterikslerle, hançerlerle ve diğer az bilinen tipografik faunalarla gösteriliyordu.

Mayakovski tüm bunları öğrencilere ezberletmek ve sadece ezberletmek değil, özümsetmek ve içselleştirmek niyetindeydi. Esir düşmüş, sessiz dinleyicilerine en iyi büyücülerin kabiliyetli olduğunu ama ayrıca, içten içe olağandışı bir zihinsel donanıma ve bu devasa boyuttaki bilgiyi değiştirip kontrol etmek için gereken hassas ama güçlü bağ kurma ve karşılaştırma motorlarına sahip olduğunu anlatıyordu.

O ilk öğleden sonra Quentin ders olmasını bekliyordu ama Mayakovski gırtlaklarını büyüledikten sonra bunun yerine hepsine keşiş odasına benzeyen küçük taş odaları gösterdi. Her odada yüksekte duran, parmaklıklı bir pencere, tek bir sandalyeyle ahşap masa vardı. Duvarlardan birine monte edilmiş rafta kaynak kitapları vardı. Biraz önce çalı süpürgesiyle iyice süpürülmüş bir odanın temiz havası vardı burada.

"Otur," dedi Mayakovski.

Quentin oturdu. Profesör, Quentin'in önüne satranç taşlarını dizer gibi bir çekiç, bir parça odun, bir kutu çivi, bir sayfa kâğıt ve mat parşömenle kaplı ufak bir kitabı teker teker koydu.

Kâğıda parmak ucuyla vurdu.

"Legrand'ın Çekiç Büyüsü," dedi. "Biliyor musun?"

Herkes bilirdi. Öğretim amaçlı basit bir büyüydü. Teoride basit olmasına rağmen –tek yaptığı çekiçle vurulan çivinin tamamının tek hareketle içeri girmesini sağlamaktı– pratikte kılı kırk yarmak gerekiyordu. Koşullar'a bağlı binlerce permütasyonu değerlendirmek gerekiyordu. Legrand büyüsü yapmak çiviyi çekiçle çakmaktan çok daha zordu ama didaktik açıdan kullanışlıydı.

Mayakovski kitaba parmak ucuyla vurdu.

"Bu kitabın her sayfasında Koşullar'ın farklı setleri var. Hepsi birbirinden farklı. Anladın mı? Yer, hava durumu, yıldızlar, mevsimler. Göreceksin. Sayfayı çevirip her Koşul setine göre büyüyü yapacaksın. İyi pratik olur. Kitabı bitirdiğinde dönerim. *Haraşo?*"

Mayakovski'nin Rus aksanı gün ilerledikçe daha da baskın hale geliyordu. Kapıyı arkasından kapattı. Quentin kitabı açtı. Pek yaratıcı olmayan birisi ilk sayfaya SİZ İÇERİ GİRENLER, BIRAKIN TÜM UMUTLARINIZI yazmıştı. Quentin, Mayakovski'nin bunu gördüğünü ama bir şey demediğini tahmin etti.

Kısa zaman sonra Quentin, Legrand'ın Çekiç Büyüsü'nü herhangi bir büyüyü bilmek isteyebileceğinden daha iyi biliyordu. Koşullar her geçen sayfada giderek daha ezoterik ve gerçeğe ters düşer hale geliyordu. Büyüyü öğlende ve geceyarısında, yaz ve kışta, zirvelerde ve deniz seviyesinin bin metre altında yaptı. Büyüyü su altında ve Ay yüzeyinde yaptı. Büyüyü akşamın erken saatlerinde, bir kar fırtınası sırasında Mangareva Adası'ndaki bir plajda yaptı ki bunun olmasının imkânı yoktu çünkü bu ada Fransız Polinezyası'na bağlıydı ve Güney Pasifik'teydi. Büyüyü erkek, kadın ve bir keresinde artık ne alakası varsa hermafrodit olarak yaptı. Öfkeyle, müphemlikle ve acı bir pişmanlıkla yaptı.

Quentin'in en sonunda ağzı kurumuş, parmak uçları uyuşmuştu. Çekici başparmağına dört kez vurmuştu. Odun parçası çiviyle dolmuştu. Quentin ses çıkarmadan sızlandı ve başını sert sandalyeye yasladı. Kapı açıldı ve Profesör Mayakovski elinde bir tepsiyle içeri girdi.

Tepsiyi masaya bıraktı. Tepside bir fincan sıcak çay, bir bardak su, bir tabakta tereyağı ve kalın bir dilim ekmek ile içinde iki parmak votka olan bir bardak vardı. Mayakovski bardağı masaya koymadan önce votkanın yarısını içti.

Bardağı masaya koyar koymaz Quentin'e sıkı bir tokat attı.

"Bu kendinden şüphe ettiğin için," dedi.

Quentin adama baktı. Elini yanağına götürürken düşündü: Bu adam kafayı yemiş, bize burada her şeyi yapabilir.

Mayakovski kitabın ilk sayfasını açtı. Büyünün yazılı olduğu kâğıdı çevirdi ve parmak ucuyla vurdu. Sayfanın diğer yüzünde başka bir büyü yazılıydı: Bujold'un Çivi Sökme Büyüsü.

"Tekrar başla lütfen."

Cilala, parlat.

Mayakovksi gidince Quentin ayağa kalktı ve gerindi. İki dizi de çıtladı. Tekrar başlamak yerine karla kaplı manzaraya baktı. Manzaranın tek renkliliği Quentin'in renk gördüğünü sanmasına yol açıyordu. Güneş hiç hareket etmemişti.

Quentin'in Brakebills Güney'de ilk ayı böyle geçmişti. Büyüler değişmişti ve Koşullar da farklıydı ama oda aynıydı, günlerse daima, daima, daima aynıydı: Boş, acımasız, tekrarın bitmek tükenmez çorak toprakları. Mayakovski'nin meşum uyarıları doğru çıkmış, hatta az bile gelmişti. Quentin Brakebills'teki en kötü zamanlarında bile, sadece okulda olması sebebiyle bazı şeylerden yırttığından, öğretmenlerinin ondan talep ettiği fedakârlıklar ne kadar büyük görünürse görünsün bir büyücü olarak gelecekte geçireceği yaşamla karşılaştırılınca bunların minik sayılabileceğinden şüphelenmişti. Brakebills Güney'de ise ilk defa bunların karşılığını gördüğünü hissediyordu.

Ve neden buraya gönderildiklerini anlamıştı. Mayakovski'nin onlardan istediği şey imkânsızdı. İnsan beyni bu miktarda bilgiyi özümseyemezdi. Fogg bunları Brakebills'te yapmayı deneseydi isyan çıkardı.

Diğerlerinin ne durumda olduğunu ölçmek zordu. Birbirlerine rastladıklarında konuşma yasağı yüzünden dertleşemiyorlardı, sadece bakışıyor ve omuz silkiyorlardı, bu bile sık olmuyordu. Bakışları kahvaltı masasında umutsuzca kesişiyor ve başka yöne dönüyordu. Eliot'ın gözleri boş bakıyordu, Quentin kendi gözlerinin de muhtemelen aynı olduğunu düşünüyordu. Janet'ın yüzü bile hareketsizdi. Not takası yaşanmıyordu, konuşmalarını engelleyen büyü, kalemlerin yazmasını da engelliyordu.

Quentin zaten iletişim kurma merakını kaybediyordu. İnsan ilişkisine aç olması gerekirken her geçen gün diğerlerinden ayrı düştüğünü hissediyor, giderek içine dönüyordu. Yatak odası, yemek salonu ve tek kişilik sınıfı arasında taş koridorlardan geçerek iç karartan, gözünü kırpmayan beyaz güneşin altında mahkûm gibi volta atıyordu. Bir keresinde batı kulesinin çatısına çıktığında uzun boylu, dışa dönük bir karakter olan Dale'in ilgisiz seyircilere pandomim gösterisi yaptığını gördü. Ama başını çevirip bakmaya değmeyeceğini düşündü. Uçsuz bucaksız boşlukta espri anlayışı ölmüştü.

Profesör Mayakovski bunu öngörmüş gibiydi, sanki bunun olacağını biliyordu. Üçüncü haftadan sonra konuşmalarını engelleyen büyüyü bozduğunu söyledi. Bu haber sessizlikle karşılandı. Kimse bunun farkına varmamıştı.

Mayakovski rutini değiştirmeye başladı. Çoğu gün hâlâ Koşullar ve sonu gelmez İstisnalar'la boğuşmakla geçiyordu ama Profesör arada bir başka egzersizler de ekliyordu. Boş odalardan birinde kablo halkalarından oluşan, üç boyutlu bir labirent yaptı. Öğrenciler odaklanma ve kontrol güçlerini keskinleştirmek için nesneleri hızla bunların içinden geçireceklerdi. Önceleri bilye kullandılar, sonraysa çapları halkalardan biraz daha küçük olan çelik toplar. Çelik toplar halkalara değerse bir kıvılcım çıkıyor ve büyüyü yapan kimse bir elektrik şoku yiyordu.

Daha sonra da iradelerini kullanıp küçük böcek zihinlerini kontrol ederek ateş böcekleri geçirmeye başladılar. Bunu yaparken birbirlerini seyrediyor, başarılı olanları kıskanıp başarısız olanları küçümsüyorlardı. Rejim onları birbirlerine karşı kışkırtmış, bölmüştü. Janet bu konuda iyice başarısızdı, ateş böceklerini fazla yukarı uçuruyor, böcekler de havada kızarıp toza dönüşüyordu. İfadesiz yüzüyle Mayakovski her seferinde gözlerinde sessiz başarısızlık gözyaşları olan Janet'ı baştan başlatıyordu. Bu, saatler sürebilirdi ve sürüyordu zaten. Herkes egzersizi tamamlamadan kimse ayrılamıyordu. Orada bir kereden fazla uyudular.

Haftalar geçtikçe kimse konuşmuyor ve büyünün Quentin'in denemeye cesareti olduğunu bile düşünmediği alanlarında giderek daha derinlere iniyorlardı. Dönüşüm büyüleri çalışıyorlardı. Quentin onları kaza çeviren

büyüyü çözmüştü, olayın çoğu vücut kütlesi farkını dökmek, depolamak ve sonra yerine geri koymakla alakalıydı. Bir öğleden sonrayı kutup ayısı olarak komik biçimde kar üstünde, sürü halinde sakarca dolaşarak geçirdiler. Kocaman sarı pençeleriyle birbirlerine vuruyorlardı. Kürk, deri ve yağ tabakları sayesinde birbirlerine zarar vermediler. Ayı bedenlerinin üst kısmı onlar için ağırdı ve dengesizdi, sırtüstü yuvarlanıp duruyorlardı. Şamata çıkmıştı.

Mayakovski'yi kimse sevmiyordu ama belli ki adam sahtekâr değildi. Quentin'in Brakebills'te yapıldığını hiç görmediği, yüzlerce yıldır yapılmadığını düşündüğü şeyleri yapabiliyordu. Bir öğleden sonra onlara, yapmalarına izin vermediği bir büyü gösterdi. Bu büyü entropiyi tersine çeviriyordu. Cam bir küreyi parçaladı, sonra bir filmi tersten oynatır gibi özenle birleştirdi. Helyumla şişirilmiş bir balonu patlattı ve sonra tekrar bir araya getirip içini biraz önce içerdiği helyum atomlarıyla doldurdu, bunların bir kısmını öğrencilerin akciğerlerinden çekip almıştı. Bir örümceği vicdan azabı yaşamadan kâfurla boğdu ve sonra diriltti. Quentin zavallı örümceğin masada daireler çizmesini izledi, geri dönüşü olmayan bir travma yaşadığı kesindi. Mayakovski başka bir konuya geçerken örümcek amaçsız, kafası karışmış halde hamleler yapıp iki büklüm, seğirerek köşeye geri çekilmişti.

Üç ay kadar geçmişken bir gün Mayakovski öğrencilere öğleden sonra kutup tilkilerine dönüşeceklerini duyurdu. Garip bir seçimdi, zaten birkaç memeliye dönüşmüşlerdi ve bu kaz olmaktan zor değildi. Ama bu konuda tartışmak anlamsızdı. Kutup tilkisi olmak çok eğlenceli çıkmıştı. Quentin dönüşür dönüşmez karla kaplı topraklara fırladı. Küçük tilki vücudu o kadar hızlı ve hafif, gözleriyse yere o kadar yakındı ki, sanki bir jetle alçaktan uçuş yapıyordu. Küçük kar tepe ve öbekleri, dağ ve kaya gibi görünüyordu. Hızla giderken dönmeyi deneyince kaydı ve düşüp büyük bir kar bulutu kaldırdı. Sürünün geri kalanı neşeyle üzerine atladı.

Bu ortak neşenin ortaya çıkışı inanılmazdı. Quentin bir mağara kâşifinin kaybolup gün ışığının varlığını unutması, bunun acımasız bir kurgu ürünü olduğunu düşünmesi gibi, bu duyguya sahip olduğunu bile unutmuştu. Birbirlerini kovalıyor, yerlerde yuvarlanıp aptalca eğleniyorlardı. Quentin aptal, küçük tilki beyniyle herkesi tilkiyken tanıyabilmesinin komik olduğunu düşündü. Şu yamuk dişi olan Eliot'tı. Tombul olanı Josh'tu. Büyük gözlü, küçük, ipek tüylü olansa Alice.

Aptalca hoplayıp zıplamaları arasından bir oyun doğdu. Oyun bir parça buzu pençe ve burunla olabildiğince hızlı itmekle alakalıydı. Bunun dışında oyunun amacı pek açık değildi ama buz parçasını veya buz parçasını iteni başka birisi onları itene kadar delicesine ittiler.

Kutup tilkilerinin gözleri pek abartılacak gibi değildi ama burunları harikaydı. Quentin'in yeni burnu tam bir duyu başyapıtıydı. Kargaşada bile sınıf arkadaşlarının kürklerini koklayarak tanıyabiliyordu. Quentin bir kokuyu giderek diğerlerinden daha fazla almaya başladı. Bu koku keskin, ekşi ve kötüydü, bir insana kedi sidiği gibi gelirdi muhtemelen. Ama bir tilki için uyuşturucu gibiydi. Kargaşada birkaç dakikada bir kokuyu alabiliyordu ve her aldığında koku dikkatini çekiyor, onu misinaya takılmış bir balık gibi sıçratıyordu.

Oyuna bir şeyler oluyordu. Oyun giderek bütünlüğünü kaybediyordu. Quentin hâlâ oynuyordu ama giderek daha az arkadaşı onunla koşuşturuyordu. Eliot koşturup kar tepelerine gitmişti. Sürünün sayısı önce ona, sonra sekize düştü. Nereye gidiyorlardı? Quentin'in tilki beyni havladı. Hem şu burnuna gelen inanılmaz koku da neydi? İşte, yine geliyordu. Bu kez kokunun kaynağını takip etti, burnunu onun kürküne gömdü çünkü bilincinden geri kalanıyla başından beri biliyordu ki bu, Alice'in kokusuydu.

Bu tamamen kurallara aykırıydı ama kuralları kırmak onlara uymak kadar eğlenceliydi. *Bunu* nasıl olmuş da daha önce anlamamıştı ki? Diğerleri giderek daha vahşice oynuyordu, artık buz parçasını bile bırakmışlardı ve oyun tepişen küçük tilki gruplarına dönüşmüştü. O da Alice'le tepişiyordu. Tilki hormonları ve içgüdüleri güçleniyor, mantıklı insan zihninden kalanları iteleyip kontrolü ele alıyordu.

Dişlerini Alice'in ensesindeki kalın kürke geçirdi. Canını yakmışa benzemiyordu, hatta zevk verdiği bile söylenebilirdi. Çılgınca bir şeyler hızla gelişiyordu ve bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Varsa da niye durduracaktı ki? Durmak mutlu, ufak tilki beyninin nefret ettiği türden ve anlamsız, iç sıkan insan dürtülerinden biriydi.

Alice'in vahşi, koyu tilki gözlerinin önce panikle döndüğünü, sonra da zevkle yarı yarıya kapandığını gördü. Ufak tilki nefesleri havada birbirine karıştı ve sonra yok oldu. Alice'in beyaz kürkü hem kaba hem yumuşaktı ve Quentin içinde daha derine girdiği her seferinde zevkle havlıyordu. Quentin hiçbir zaman durmamayı istiyordu.

Altlarındaki kar yanıyor, köz gibi parlıyordu. Yanıyorlardı ve ateşin onları tüketmesine izin verdiler.

Dışarıdan bakan birine ertesi sabahki kahvaltı pek farklıymış gibi gelmezdi. Herkes bol kesimli Brakebills Güney üniformalarıyla birbirlerine bakmadan, konuşmadan önlerindekileri yiyordu. Ama Quentin kendini Ay'da yürüyormuş gibi hissediyordu. Milyonlar onu televizyonda izlerken sessizlik içinde, uzay boşluğu çevresinde, ağır çekimde devasa adımlar atıyordu. Kimseye, özellikle de Alice'e bakmaya cesaret edemiyordu.

Alice masanın karşısında, Quentin'in çaprazında istifini bozmadan oturup sakince yulafını yiyordu. Quentin, Alice'in o an ne düşündüğünü tahmin bile edemiyordu. Ama diğer herkesin aklında ne olduğunu biliyordu. Neler olduğunu hepsinin bildiğinden emindi. Tanrı aşkına, herkesin gözü önündeydiler. Yoksa hepsi aynı şeyi mi yapıyordu? Herkes çift mi olmuştu? Yüzü kızardı. Alice'in bakire olup olmadığını... veya bakireyse hâlâ öyle olup olmadığını bilmiyordu.

Bunlara anlam verebilse işler daha kolay olacaktı ama veremiyordu. Alice'e âşık mıydı? Julia'ya karşı olan hisleriyle karşılaştırmaya çalıştı ama bunlar çok farklı hislerdi. İşler kontrolden çıkmıştı, hepsi buydu. Bunu onlar değil, tilki bedenleri yapmıştı. Kimsenin buna fazla takılmasına gerek yoktu.

Mayakovski masanın başucunda kendini beğenmiş bir ifadeyle oturuyordu. Quentin, Mayakovski olacakları biliyor olmalıydı, diye düşündü önündeki erimiş peyniri öfkeyle çatallarken. Bir grup genç iki aydır Yalnızlık Kalesi'nde kapalı kalacak, sonra da aptal, azgın hayvan bedenlerine girecek. Tabii ki çıldıracaktık.

Mayakovski olanlardan ne tür bir sapıkça kişisel zevk almış olursa olsun ilerleyen günlerde bunun personel yönetimi açısından pratik bir yönü olduğu ortaya çıkmıştı. Quentin, Alice'e karşı aslında ne hissettiği, buzda seks yapanın tilki mi yoksa kendisi mi olduğu gibi sahiden önemli olan konuları düşünmek veya başkalarıyla göz göze gelmekten kaçınmak için derslerine lazer gibi odaklandı. Hamallığa geri dönmüştü, Koşullar ve İstisnalar'la, ayrıca binlerce gereksiz bilgiyi çoktan dolmuş zihnine sokmak için tasarlanmış formüllerle uğraşıyordu.

Hep beraber transa girmişlerdi. Antarktika'nın tek renk dünyası onları hipnotize etmişti. Yer değiştiren kar ortaya koyu renkli kayalar çıkardığında öğrenciler bu düz dünyadaki tek topografik şekli çatıdan televizyon izler gibi izlemişti. Bu, Quentin'e *Gezinen Kum Tepesi*'ni hatırlatmıştı. Uzun zamandır Fillory'yi hiç düşünmemişti. Quentin dünyanın geri kalanının, buraya gelmeden önceki yaşantısının bir rüyadan ibaret olup olmadığını merak etti. Tüm dünyanın Antarktika olduğunu, bu tek renkli kıtanın dünyayı buzdan bir kanser gibi sardığını düşündü.

Biraz delirmişti. Hepsi delirmişti ama delilikleri farklı şekillerdeydi. Bazıları seksi saplantı haline getirmişti. Daha karmaşık işlevleri o kadar uyuşmuş ve yorulmuştu ki hayvanlaşmışlar, onlardan kelime istemeyen her tür temasa muhtaç kalmışlardı. Bir anda başlayan seks partileri duyulmamış şeyler değildi. Quentin bir iki kez akşamları bunlara denk geldi. Rastgele bir araya gelip boş bir sınıfta veya birinin yatak odasında toplanıp bazen çıplak, bazen yarı çıplak ama her zaman sessizce, sarhoş gibi, sıkkın bakışlarla çekip okşayıp, pompalıyorlardı. Bir keresinde Janet'ın da katıldığını gördü. Bu gösteri kendileri için olduğu kadar başkaları da içindi ama Quentin hiç katılmadı hatta izlemedi bile. Sadece arkasını dönüp kendini üstün ve nedense kızgın hissederek gidiyordu. Belki de bir şeyin onu katılmaktan alıkoymasına kızıyordu. Alice'i bu ortamda hiç görmemek ona orantısız bir rahatlama hissi veriyordu.

Zaman geçti, daha doğrusu Quentin zamanın geçtiğine dair pek kanıt göremese de teoride geçmesi gerektiğini biliyordu. Kanıttan sayılabilecek tek şey sınıf arkadaşlarının uzayan bıyık ve sakallarıydı. Quentin ne kadar yerse yesin giderek zayıflıyordu. İyice sanrılara kapılmaya başlamıştı. Ufak, rastgele şeyler inanılmaz değer kazanıyor –yuvarlak bir çakıl taşı, çalı süpürgesinden kopmuş bir parça çalı, beyaz duvardaki siyah bir leke– birkaç dakika sonra

da önemini kaybediyordu. Bazen sınıfta arkadaşlarının arasında fantastik yaratıklar görüyordu. Sandalyelerden birinin arkasına tutunmuş kocaman, ince bir böcek, kafasında beyaz bir ateş yanan Alman aksanlı, dikenli derili kocaman bir kertenkele gibi. Ama daha sonra bunları hayal edip etmediğini bilemiyordu. Bir keresinde yüzü dalla kapalı adamı gördüğünü sandı. Buna daha fazla dayanamıyordu.

Sonra ansızın, bir sabah kahvaltıda Mayakovski yarıyılın bitmesine iki hafta kaldığını ve kendilerini final sınavına hazırlamalarını söyledi. Sınav basitti, Brakebills Güney'den Güney Kutbu'na yürüyeceklerdi. Mesafe sekiz yüz kilometreydi. Yanlarına yiyecek, harita veya giysi almayacaklardı. Kendilerini büyüyle idame etmeleri gerekecekti. Uçmak yasaktı, ya ayaklarını kullanarak gidecekler ya da hiç gitmeyeceklerdi. Kutup ayısı, penguen veya diğer soğuğa dayanabilecek hayvanların şeklini almak da yasaktı, yolu insan olarak aşmalıydılar. Öğrencilerin yardımlaşması yasaktı, eğer isterlerse bunu bir yarış olarak görebilirlerdi. Zaman sınırı yoktu. Sınava girmek mecburi değildi.

İki hafta gerekli hazırlığı yapmak için pek yeterli değildi ama yapmak zorunda oldukları seçimin onlara sıkıntı vermesi için yeter de artardı. Evet mi, hayır mı? Var mısın, yok musun? Mayakovski güvenlik tedbirlerinin en düşük seviyede olacağını belirtmişti. Sahada onları takip edecekti ama başarısız olurlarsa gelip donan kıçlarını kurtaracağının garantisi yoktu.

Çalışmaları gereken çok şey vardı. Güneş yanıkları sorun olur muydu? Kar körlüğü? Tabanlarını mı sertleştirmeliydiler yoksa büyülü bir tür ayakkabı mı yapmalıydılar? Şakartisvili'nin Saran Sıcaklığı büyüsü için gerekli olabilecek koyun yağını mutfaktan almanın bir yolu var mıydı? Sınava girmek zorunlu değilse ne anlamı vardı ki? Kalırlarsa ne olacaktı? Sınavdan çok bir ritüele veya eziyete benziyordu.

Son sabah Quentin mutfaktan büyü malzemesi toplamak için erken kalktı. Sınava katılmaya karar vermişti. Başarıp başaramayacağını bilmek istiyordu. Bu kadar basitti.

Dolapların çoğu kilitliydi, bunu düşünen ilk öğrenci muhtemelen o değildi. Ama ceplerine biraz un, bir gümüş çatal ile ne olduğunu bilmediği bir işe yarayabilecek sarımsak dişlerini doldurmayı başardı ve aşağı kata yöneldi.

Alice onu merdivenlerde bekliyordu.

"Sana bir şey sormam lazım," dedi, sesinde kararlılık vardı. "Bana âşık mısın? Eğer değilsen mesele yok, sadece bilmek istiyorum."

Neredeyse tümünü söyleyebilmişti ama son cümlede sesi kısıldı, fısıldamıştı.

Tilki oldukları günden beri Quentin, Alice'le göz teması bile kurmamıştı. Şimdiyse karşı karşıya, en rezil insan halleriyle duruyorlardı. Beş aydır saçını kestirmeyip yıkamamış biri nasıl bu kadar güzel olabilirdi?

"Bilmiyorum," dedi Quentin. Sesi kullanılmamaktan çatlak çıkıyordu. Kelimeler yaptığı bütün büyülerden daha korkutucu geliyordu. "Yani, bileceğimi düşünmüşsündür ama bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Ses tonunu hafif ve sakin tutmaya çalıştı ama bedeni ona ağır geliyordu. Altlarındaki zemin hızla yukarı gidiyordu. O an, olabileceği kadar açık olması gerektiğinde, yalan mı yoksa doğru mu söylediğini bilmiyordu. Burada okuduğu süre boyunca o kadar şey öğrenmişti de bunu niye öğrenmemişti? Hem kendini hem Alice'i hayal kırıklığına uğratıyordu.

"Sorun değil," dedi Alice, gülümsemesi Quentin'in kalbini yerinde tutan dokuları sızlattı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Daha çok, yalan söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum."

Quentin buna anlam veremiyordu. "Yalan söylemem mi gerekiyordu?"

"Sorun yok, Quentin. İyiydi. Seks yani. Bazen iyi şeylere sahip olmanın sorun olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Alice parmak uçlarına kalkıp Quentin'i dudaklarından hafifçe öperek onu cevap vermekten kurtardı. Dudakları kuru ve çatlaktı ama dilinin ucu yumuşak ve sıcaktı. Dünyadaki son sıcak şey gibi gelmişti.

"Ölmemeye çalış," dedi Alice.

Quentin'in sert yanağına vurdu ve alacakaranlıkta merdivenlerde kayboldu.

Bu olay, sınavı neredeyse ikinci plana itmişti. Yardımlaşmayı engellemek için sırayla dışarı çıkartıldılar. Mayakovski ilk Quentin'in soyunmasını istedi:

un, çatal ve sarımsak boşa gitmişti. Quentin Brakebills Güney'de havayı yaşanabilir kılan büyünün menzilinin dışına çıplak olduğu halde yürüdü. Görünmez sınırı geçtiğinde soğuk önce yüzüne çarptı. İnanılmaz derecede soğuktu. Quentin'in vücudu kasıldı. Sanki yanan gazyağına düşmüş gibiydi. Hava Quentin'in ciğerlerini dağladı. Ellerini koltuk atlarına sokup eğildi.

"İyi yolculuklar," dedi Mayakovski. Quentin'e bir poşet içinde gri ve yağlı bir şey attı. Koyun yağı. "*Bog s'vami*[15]."

Her neyse. Quentin parmakları büyü yapamayacak kadar uyuşmadan önce sadece birkaç saniyesi olduğunu biliyordu. Poşeti açıp, elini içeri sokup büyüyü yaptı. İşi kolaylaşmıştı. Sırayla büyüleri yapmaya başlamıştı: rüzgârdan ve güneşten korunma, hız, güçlü bacaklar, sertleşmiş tabanlar. Bir de yön bulma büyüsü yaptı. Sadece onun görebileceği kocaman, altın bir pusula havada belirdi.

Quentin büyüleri teoride biliyordu ama daha önce hepsini birden tam güçte denememişti. Kendini süper kahraman gibi hissediyordu.

Pusuladaki *S*'ye doğru döndü ve biraz önce çıktığı binanın etrafından dolaşarak ufka doğru hızla ilerlemeye başladı. Güç büyüleri sayesinde kalçaları piston gibi işliyordu. Baldırları çelikten yaylar gibiydi. Ayakları Kevlar fren pabucu gibi sertti.

Daha sonraları o hafta neler olduğunu hatırlamayacaktı. Aslında her şey çok basitti. Teorik temellerine inildiğinde bu, küçük yaşam alevini hayatta tutan ısı, şeker ve suyu Antarktika emmeye çalışırken o alevi beslemek ve korumakla alakalıydı, yani bir kaynak yönetimi meselesiydi.

Hafif ve az uyuyordu. Sidiği önce iyice sarardı, sonraysa akmaz oldu. Manzaranın tekdüzeliği çekilmezdi. Aştığı her tepenin ardında benzer bir tepe daha vardı. Düşünceleri daireler çiziyordu. Zaman kavramını yitirmişti. Oscar Mayer reklam müziğini ve Simpsons jenerik müziğini mırıldandı. James ve Julia'yla konuştu. Vücudundaki yağ eriyip gitti, kaburgaları ortaya çıkmıştı, sanki derisini delip dışarı çıkacaklardı. Dikkatli olmak zorundaydı. Pek hata payı bırakamazdı. Kullandığı büyüler güçlü ve dayanıklıydı, kendi yaşamlarına sahiptiler. Burada ölebilirdi ve cesedi neşeyle koşmaya devam ederdi.

Günde bir veya iki kez, bazen daha sık, mavi yarıklara denk geliyordu. Bunları ya etraflarından dolanarak ya da büyü destekli bir sıçrayışla aşması gerekiyordu. Bir keresinde birine düşüp mavi kenarlı karanlığın içinde on metre kadar yuvarlandı. Solgun, çıplak vücudunu koruyan büyüler o kadar güçlüydü ki neredeyse hissetmeyecekti. İki buz duvarının arasında yavaşlayıp durdu ve sonra yukarı çıkıp koşmaya devam etti.

Fiziksel gücü tükendiğinde, Profesör Mayakovski'nin yanında kaldığı sürenin ona verdiği büyü gücünü kullanıyordu. Artık yaptığı büyüler başarılı olduğunda bunun şans eseri olduğunu düşünmüyordu. Büyüsel ve fiziksel dünyalar onun için eşit derecede gerçekti. Basit büyüleri düşünmeden yapabiliyordu. Yemek masasındaki tuzluğa uzanır gibi büyü gücüne uzanabiliyordu. Çalışmadığı Koşullar önüne geldiğinde doğaçlama bile yapabiliyordu. Bundan çıkan sonuç çarpıcıydı: Büyü rastgele değildi, bir şekli vardı. Bu şekil fraktal ve kaotikti ama Quentin'in zihinsel parmak uçları bilinçaltında bunu çözmeye başlamıştı.

Birkaç hafta önce Mayakovski'nin verdiği bir dersi hatırladı. O zaman pek dikkatle dinlememesine rağmen şimdi donmuş, çatlamış topraklarda güneye doğru koşarken söylediklerini neredeyse kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

"Beni sevmiyorsunuz," diye başlamıştı Mayakovski. "Beni görmekten bıktınız, *skraeling*'ler." Onlara böyle sesleniyordu, *skraeling*'ler. Anlaşıldığı kadarıyla bu Vikingce kelime aşağı yukarı "zavallı" anlamına geliyordu.

"Ama beni hayatınız boyunca sadece bir kez daha dinleyecekseniz, şimdi dinleyin. Büyücülükte belli bir seviyeye ulaştığınızda gerçekliği özgürce değiştirmeye başlayacaksınız. Ama hepiniz değil. Dale, özellikle senin o sınırı geçebileceğini sanmıyorum. Ama bazılarınız için bir gün büyüler o kadar kolay olacak ki neredeyse otomatikman, bilinçli olmadan büyü yapabileceksiniz.

"Bunu sadece durumu bilin diye söylüyorum, değişim geldiğinde dikkatli olun. Gerçek bir büyücü için zihnin içinde ve dışında olanlar arasında belirgin bir sınır yoktur. Bir şeyi arzularsanız o gerçek olur. Bir şeyden nefret ederseniz onun yok olduğunu görürsünüz. Bu açıdan, usta bir büyücü bir çocuk veya deliden pek farklı değildir. O noktaya ulaştığınızda zihniniz açık

15 (Rus.) Tanrı seninle olsun. Yolun açık olsun. (ç.n.)

ve iradeniz güçlü olmalı. O açıklığa ve güce sahip olup olmadığınızı da çok çabuk anlayacaksınız."

Mayakovski öğrencilerinin sessiz yüzlerine bir süre daha baktı ve saklamadığı iğrenme duygusuyla kürsüden uzaklaştı. Quentin, Mayakovski'nin, "Yaşlarının ve gençliklerinin değerini bilmiyorlar," dediğini duydu.

Gece olduğunda gökteki yıldızlar imkânsız bir güç ve güzellikle parıldamaya başladı. Quentin yukarı bakarak koşmaya başladı, belden aşağısını hissetmiyordu, kendini manzaraya vermişti. Sessiz geceyarısı soğuğu evreninde bir hiç, koşan bir hayalet, bir avuç sıcak et olmuştu.

Bir keresinde birkaç dakikalığına ufuktaki bir titreme, karanlığı bozmuştu. Bunun kendisi gibi bir *skraeling* olduğunu tahmin etti. Diğer öğrenci Quentin'e paralel gidiyordu ama en az kırk-elli kilometre ileride ve doğudaydı. Quentin rotasını değiştirip iletişim kurmayı düşündü. Ama bunun ne anlamı olurdu ki? Sadece selam vermek için yardımlaştı diye sınavdan kalma riskini mi alacaktı? Bir hayaletin başkasıyla ne işi olurdu?

Serinkanlılıkla diğer öğrenci kimse farklı büyüler kullandığını düşündü. Bu mesafeden büyüleri çıkartamıyordu ama büyülerin bolca pembe-beyaz ışık saçtığını görebiliyordu.

Verimsiz, diye düşündü. Zarafetsiz.

Güneş doğduğunda diğer öğrenciyi göremez oldu.

Ölçülemeyen bir zaman sonra Quentin göz kırptı. Büyüyle su geçirmez hale gelen gözlerini kapatma alışkanlığını kaybetmişti ama bir şey canını sıkıyordu. Bir sorun vardı ama bunun ne olduğunu bilinçli bir yolla kestiremiyordu. Görüşünde siyah bir nokta vardı.

Manzara daha da monoton hale gelmişti. Bir keresinde bir meteor olduğundan emin olduğu siyah, kömür gibi bir şeyin buza saplanmış durduğunu gördü. Ama bu uzun zaman önceydi.

Yolu tamamlamak üzereydi. Uykusuz geçen günlerden sonra zihni artık sadece büyüleri kontrol edip ayaklarını hareket ettiriyordu, başka işlevi yoktu. Anomali olup olmadığını kontrol ederken pusulasında da bir şey olmaya başladı. Pusula titriyor ve şekli bozuluyordu. *N* şişip kocaman olmuştu, diğer yönlerse neredeyse yok olmuştu. Takip ettiği *S* ise küçülmüştü.

Siyah noktanın boyu eninden fazlaydı ve gözünün baktığı herhangi bir nesnenin yapacağı gibi aşağı yukarı oynuyordu. Demek ki korneası zarar görmemişti. Ayrıca giderek büyüyordu. Bu, Mayakovski'ydi. Tek başına beyaz boşlukta, elinde bir battaniyeyle duruyordu. Kutupta olmalıydı. Quentin nereye, niçin gittiğini tamamen unutmuştu.

Yeterince yaklaştığında Mayakovski onu yakaladı. Uzun adam homurdandı ve Quentin'i ağır, kaşındıran battaniyeye sardı. Quentin'in bacakları birkaç saniye daha hareket etmeye devam etti. Sonra Quentin hareket etmeden yere uzandı, nefes nefeseydi, ağa yakalanmış bir balık gibi oynuyordu. Dokuz gündür ilk defa durmuştu. Gökyüzü dönüyordu. Kusmaya çalıştı ama bir şey gelmedi.

"*Maladyetz*, Quentin. Aferin. Aferin. Başardın. Eve dönüyorsun."

Mayakovski'nin sesinde bir acayiplik vardı. Sesindeki küçümseme gitmişti ve duygulu gibi geliyordu. Çarpık bir gülümseme yaşlı büyücünün tıraşsız yüzündeki sarı dişleri ortaya çıkardı. Bir eliyle Quentin'i kaldırdı, diğer eliyle de havada bir kapı açtı. Quentin'i kabaca kapıdan içeri itti.

Quentin sendeledi ve duyularına saldıran psikedelik yeşil isyanı o kadar güçlüydü ki Brakebills'in arka taraçasında, bir yaz gününde olduğunu ilk anda anlayamadı. Kutup buzullarının boşluğundan sonra kampüs sanrı yaratacak türden bir ses, renk ve sıcaklık girdabıydı. Gözlerini sıkarak kapadı. Evdeydi.

Güneşten yanan taşın üstünde sırtüstü döndü. Kuşlar sağır edici bir gürültüyle ötüyordu. Gözlerini açtı. Onları karşılayan çimen ve ağaçlardan daha garip bir manzarayla karşılaştı: Kapının öte yanında, Antarktika'da duran büyücüyü görebiliyordu. Kar büyücünün etrafında uçuşuyordu. Birkaç kar kristali kapıdan geçti ve daha havadayken eridi. Kapı, havaya asılmış oval bir tablo gibiydi. Ama şimdiden kapanmaya başlamıştı. Mayakovski'nin boş kutup köşküne dönmeye hazırlandığını düşündü. El salladı ama Mayakovski ona bakmıyordu. Labirente ve Brakebills kampüsünün geri kalanına bakışındaki özlem öylesine acı veriyordu ki Quentin başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

Sonra kapı kapandı. Bitmişti. Mayıs ayının sonlarıydı ve hava polen doluydu, Antarktika'dan sonra insana çorba gibi yoğun geliyordu. Brakebills'e ilk geldiği gün gibiydi. Güneş parlıyordu. Quentin hapşırdı.

Hepsi ya da neredeyse hepsi onu bekliyordu: Eliot, Josh ve Janet. Hepsi eski üniformalarını giymiş, şişman, mutlu ve rahat duruyordu, hiçbiri yaralı değildi. Sanki son altı ayı sadece oturup tıkınmakla geçirmişlerdi.

"Hoş geldin," dedi Eliot. Sarı bir armut yiyordu. "Bize geleceğini sadece on dakika önce söylediler."

"Vay be." Josh'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Çok zayıf duruyorsun. *Wizard needs food badly*.[16] Bir de duş alsan fena olmaz."

Quentin gözyaşlarına boğulup bayılmadan önce sadece bir veya iki dakikası olduğunu biliyordu. Battaniye hâlâ üzerindeydi. Solgun, donmuş ayaklarına baktı. Soğuk ısırması geçirmemişti ama parmaklarından biri garip bir açıda duruyordu. Henüz canı yanmıyordu.

Diğerleri ona bakarken sıcak taşın üstünde böyle yatmak çok, ama çok, insanı delirtecek kadar çok rahattı. Diğer başka hiçbir şey için olmasa bile nezaketen kalkması gerektiğini biliyordu ama canı henüz kalkmak istemiyordu. Bir dakika daha burada böyle durabileceğini düşündü. Dinlenmeyi hak etmişti.

"İyi misin?" diye sordu Josh. "Nasıldı?"

"Alice seni fena ezdi," dedi Janet. "İki gün önce döndü. Çoktan evine gitti."

"Bir buçuk haftadır oradaydın," dedi Eliot. "Senin için endişelenmiştik."

Neden susmuyorlardı? Onlara sessizlik içinde bakabilseydi mükemmel olacaktı. Sadece onlara bakıp öten kuşları dinlemek ve sıcak taşı hissetmek. Belki birisi ona bir bardak su da getirirdi, çok susamıştı. Bu son düşüncesini kelimelere dökmek istedi ama boğazı kurumuş ve çatlamıştı. Ağzından tek çıkan ufak, gıcırtılı bir sesti.

"Galiba bizim neler yaptığımızı soruyor," dedi Janet. Eliot'ın armudundan bir ısırık aldı. "Evet, ikinizden başka sınava giren olmadı. Ne, bizi salak mı sandın?"

16 *Gauntlet* adlı klasik bilgisayar oyununda büyücü karakterin yemek bulması gerektiği zaman çıkan mesaj. (ç.n.)

ALICE

Quentin ailesi taşındığı için o yaz Brooklyn'de hiç zaman geçirmedi. Annesiyle babası aniden ve Quentin'e danışmadan Park Slope'taki evi yüklü bir meblağ karşılığında satıp Boston'un Chesterton adındaki sakin bir banliyösünde, koloni dönemi tarzında bir ev almıştı. Quentin'in annesi burada istediği gibi resim yapabilirdi. Babasınınsa ne yapacağı meçhuldü.

Büyüdüğü yerden koparılmanın şoku... hiç gerçekleşmediği için şaşırtıcıydı. Quentin eski mahallesini özleyen parçasını aradı ama bulamadı. Fark etmeden eski yaşamıyla eski kimliğini de geride bıraktığını düşündü. Ama böylesi daha temiz, daha iyiydi zaten. Annesiyle babası bunu Quentin'e iyilik olsun diye yapmamıştı gerçi, evi satma nedenleri sadece paraydı.

Chesterton'daki ev sarıydı ve yeşil panjurları vardı. Etrafındaki arazi o kadar agresif düzenlenmişti ki kendisinin sanal bir kopyasına benziyordu. Tarzı koloni dönemine uysa da o kadar büyüktü ki sanki inşa edilmemiş de şişirilmişti. Gerçek dünyanın genellikle olduğundan daha gerçekdışıydı burası.

Quentin yaz tatili için eve geldiğinde –Brakebills'te yaz, dünyanın geri kalanı için eylüldü– annesiyle babası onun zayıf vücudunu, donuk bakışlı gözlerini ve yıpranmış ruh halini görünce korktu. Ama ona karşı merakları her zaman olduğu gibi kolayca idare edilebilecek kadardı. Quentin onların her zaman dolu olan banliyö buzdolabı sayesinde hızla kaybettiği kiloları geri almaya başladı.

Başlarda hep sıcakta olmak, her gün uyumak, Mayakovski, Koşullar ve insafsız beyaz kış ışığından uzak olmak büyük rahatlıktı. Ama yetmiş iki saat geçtikten sonra Quentin sıkılmıştı bile. Antarktika'dayken hiçbir şey yapmadan yatmayı hayal ediyordu, şimdiyse istediği kadar boş saati vardı ve

bunlar giderek daha sıkıcı olmaya başlamıştı. Brakebills Güney'deki sessiz günleri onu havadan sudan muhabbetlere dayanamaz hale getirmişti. Televizyona da ilgisi kalmamıştı. Televizyon ona elektronik bir kukla gösterisi gibi, onun için zaten hiçbir şey ifade etmeyen taklit bir dünyanın yapay versiyonu gibi geliyordu. Önemli olan gerçek hayattı –yoksa fantastik hayat mı? Brakebills'teki neyse artık– ve o hayat başka bir yerde yaşanıyordu.

Evde çakılı kaldığı çoğu zaman yaptığı gibi Fillory âlemine daldı. 1970 tarzı kitap kapakları psikedelik *Yellow Submarine* renkleriyle Quentin'e her gördüğünde daha da demode geliyordu. Ama kitaplardaki dünya her zamanki kadar taze ve canlıydı. Quentin ikinci kitabın ne kadar zekâ işi olduğunu daha önce fark etmemişti. *Zamanı Söyleyen Kız*'da Rupert ve Helen okudukları yatılı okullardan aniden kaçırılıp Fillory'ye götürülmüştü. Böylece Chatwin'ler ilk ve son kez Fillory'ye yaz yerine kışın gitmişti. Zamanda geriye gidip ilk kitaptaki olaylarla çakışan bir döneme düşmüşlerdi. Neler olacağını bilmeleri sayesinde Rupert, Martin ve geçmişteki Helen'ın izlerini takip edip *Duvarlardaki Dünya*'daki olayları aynen tekrarlamıştı. Rupert onlara görünmeden ipucu bırakıp yardım ediyordu, Ağaç Kişi denen gizemli karakter aslında kılık değiştirmiş olan Rupert'tan başkası değildi. Quentin, Plover'ın ikinci kitabı sadece ilk kitaptaki açıkları kapatmak için yazıp yazmadığını merak etti.

Bu sırada Helen, Fillory'deki ünlü Yakalanamayan Varlık'ın peşine düşmüştü, efsaneye göre yakalanması imkânsız olan bu yaratık onu yakalayanın dileklerini gerçekleştiriyordu. Helen Varlık'ın peşinde koşarken sonunda Beyazkule Kalesi'nin kütüphanesini süsleyen duvar halılarına bile girip çıktı. Onu sadece bir kez, çalı işlemesinin ardında koşarak kaybolmadan önce görebildi.

Sonunda ikiz koçlar Ember ve Umber bir çift fesat polis memuru gibi ortaya çıkıyordu. Niyetleri iyiydi elbette ama Fillory'yi gözetim şekilleri hafif Orwellyendi. Her şeyden haberleri vardı, güçlerinin belli bir sınırı yoktu ama emrinde oldukları yaratıklar adına olaylara nadiren aktif olarak el koyuyorlardı. Genelde herkesi ortalığı karıştırdıkları için azarlar, birbirlerinin cümlelerini tamamlar, sonra herkese sadakat yeminlerini tekrarlatıp şanssız çiftçinin tekinin yonca tarlasında otlamaya giderlerdi. Helen ve Rupert'ı yatılı okullarının karanlık, soğuk, ahşap lambrili koridorlarına sanki hiç ayrılmamışlar gibi bırakırlardı.

Quentin *Gezinen Kum Tepesi*'ne, serinin beşinci ve son –en azından Quentin dışında herkes böyle sanıyordu– kitabına bile göz attı. Bu kitap serinin hayranları tarafından pek sevilmezdi. Diğer kitaplardan daha uzundu ve Helen ile Chatwin'lerin en küçüğü, zeki, içe kapanık Jane'in maceralarını anlatıyordu. Kitabın atmosferi de diğerlerinden farklıydı. Son iki kitaptır kaybolan kardeşi Martin'i arayan ama sonuç alamayan Chatwin'lerin her zamanki neşeli İngiliz boyun eğmezliği, hüzünlü bir ruh haliyle dengelenmişti. Fillory'ye giren kardeşler krallıkta kendi kendine dolaşan bir kum tepesine denk geliyordu. Tepeye tırmanıyorlar ve kitabın çoğunu geçirecekleri güneydeki çöllere gidiyorlardı.

Neredeyse hiçbir şey olmuyordu. Jane ve Helen sayfaları doğru ve yanlışa, genç Hıristiyan metafiziğine ve sorumluluklarının Dünya'da mı yoksa Fillory'de mi olduğuna dair bitmek tükenmez konuşmalarıyla dolduruyorlardı. Jane, Martin'i çok merak ediyordu ama tıpkı Quentin gibi, onu Chatwin'leri Fillory dışında tutan kırılmaz yasada bir boşluk bulduğu veya boşluk onu bulduğu için kıskanıyordu. Ölü ya da diri, Martin turist vizesinin izin verdiğinden daha fazla kalmayı başarıyordu.

Helen ise Martin'i yerden yere vuruyordu. Ona göre Martin eve dönmemek için Fillory'de saklanıyordu. Parktan çıkmak, yatağa gitmek istemeyen bir çocuktu. Peter Pan'di. Niye büyüyüp gerçek dünyayla yüzleşmiyordu? Ona göre Martin bencil, rahatına düşkün ve aralarındaki en büyük bebekti.

Sonunda kumda denizde yüzer gibi ilerleyen görkemli bir yelkenli kardeşleri alıyordu. Geminin tayfası fazlasıyla şirin tavşanlardı (kitaptan nefret edenler bu tavşanları Ewok'larla[17] kıyaslar). Gerçi bu tavşanlar karmaşık gemilerinin teknik çalışma detayları konusunda oldukça saplantılıydı.

Tavşanlar, Jane ve Helen'a bir de hediye veriyordu; istedikleri zaman Dünya ve Fillory arasında gidip gelmelerini sağlayan büyülü düğmeler. İngiltere'ye döndüklerinde Helen aşırı ahlakçılık krizine girip, düğmeleri hemen saklayıp yerlerini Jane'e söylemiyor ve Jane de o dönemin diliyle

17 *Yıldız Savaşları* evrenindeki ayıya benzeyen kurgu karakterler. (ed.n.)

karşı çıktıktan sonra evin altını üstüne getiriyordu. Ama düğmeleri bulamayınca kitap ve seri bu şekilde, tatmin edici olmayan bir sonla bitiyordu.

Bunun serinin son kitabı olmadığı ortaya çıksa bile Quentin, Plover'ın *Büyücüler*'de konuyu nasıl yürüteceğini merak ediyordu. Öncelikle elinde Chatwin kalmamıştı, kitaplarda hep iki Chatwin olurdu, bir önceki kitaptan büyük bir Chatwin ve daha genç bir tane. Ama güzel, esmer Jane Chatwin ailesinin en küçüğüydü. Fillory'ye tek başına mı dönecekti? Böyle olursa seri bozulurdu.

Bir de şu vardı, kitaplardan alınan zevkin yarısı Chatwin çocuklarının Fillory'ye gidiş yolunu bulmalarını beklemekten gelirdi. Çünkü Fillory'ye açılan kapı sadece onlar içindi, başkasına açılmazdı. Bunu hep bilirdiniz ama gerçekleşince yine de şaşırırdınız. Düğmelerle ise rahatlıkla gidilip gelinebilirdi. Bunun mucizevi bir tarafı yoktu ki... Belki Helen onları bu yüzden saklamıştı. Fillory'ye metro yapmış kadar olmuşlardı.

Quentin'in anne ve babasıyla yaptığı sohbetler o kadar çok kendini tekrar etmeye başlamış ve kendini baltalar hale gelmişti ki artık kulağa deneysel tiyatro gibi geliyordu. Ebeveynleriyle kahvaltı etmemek için sabahları dayanabildiği kadar yataktan çıkmıyordu ama onu her seferinde bekliyorlardı. Kazanmasına imkân yoktu, Quentin'in yapacak işi azdı ama ebeveynlerininki daha da azdı. Quentin bazen ortada onların oynadığı ama kendisinin dâhil olmadığı bir oyun olduğundan şüpheleniyordu.

Aşağı inip onları kırıntılar, mandalina kabukları ve yulaf gevreği kâseleriyle masada beklerken buluyordu. Chesterton Chestnut'la ilgileniyormuş gibi yaparken makul bir konuda konuşmak için yanıp tutuşuyordu:

"Şu Güney Amerika gezisi ne oldu?"

"Güney Amerika mı?" Babası sanki Quentin'in orada olduğunu unutmuş gibi baktı.

"Güney Amerika'ya gitmeyecek miydiniz?"

Quentin'in anne ve babası birbirlerine baktı.

"İspanya. İspanya ve Portekiz'e gideceğiz."

"Portekiz, tamam. Nedense aklımda Peru diye kalmış."

"İspanya ve Portekiz. Annen için. Lizbon'daki üniversitede bir etkinliğe katılacak. Sonra da tekneyle Dicle'de tur yapacağız."

"*Tejo*, hayatım!" dedi Quentin'in annesi, "aptalın tekiyle evlendim" kahkahası atıp. "Tejo! Dicle Nehri Irak'ta."

Düzgün, büyük dişleriyle kızarmış ekmeğini ısırdı.

"Yakın zamanda Dicle Nehri turu atacağımızı pek sanmıyorum zaten!" Quentin'in babası sanki komikmiş gibi buna yüksek sesle güldü, sonra düşünmek için ara verdi. "Hayatım, Volga'da geçirdiğimiz o haftayı hatırlıyor musun?.."

Bunun ardından uzun süre anılarını tazelediler, sessiz kaldıkları anları Quentin, hakkında bir şey bilmek istemediği cinsel aktivitelere yapılan göndermeler olarak yorumladı. Bu bile Chatwin'leri kıskanmaya yeterdi, babaları askerde, anneleriyse akıl hastanesindeydi. Mayakovski olsa bu durumda ne yapacağını bilirdi. O olsa seslerini çoktan kısmıştı. Quentin o büyüyü öğrenmenin zor olup olmadığını merak etti.

Her sabah on bir gibi bıkıp hiçbir gizem barındırmayan Chesterton'a kaçıyordu. Araba sürmeyi hiç öğrenmemişti, bu yüzden babasının 1970'lerden kalma, bir ton çeken, on vitesli bisikletiyle şehir merkezine gidiyordu. Görkemli koloni mirasına hürmetten dolayı kasaba, her şeyi sürekli olarak doğaya aykırı bir antikalıkta tutan katı imar kanunlarıyla yönetiliyordu.

Kimseyi tanımayıp hiçbir şeyi umursamayan Quentin, Amerikan Devrimi dönemi aydınlarından birinin evini gezdi. 1766'da kurulan bir kiliseyi dolandı. Amatör milislerin iyi eğitimli ve iyi silahlanmış kırmızı urbalılarla savaşıp beklenen sonucu aldığı düz, gür çayırları inceledi. Kilisenin arkasında hoş bir sürpriz onu bekliyordu. Yarısı otların arasında kaybolmuş, etrafı yamulmuş demir çitlerle çeviri, safran renkli karaağaç yapraklarıyla bezeli yemyeşil vakıf arazisi üzerinde güzel bir on yedinci yüzyıl mezarlığı. Serin ve sakin bir yerdi.

Mezar taşları hep kanatlı kafatasları ve aileleri tümden götüren hastalıklarla ilgili kötü dörtlüklerle süslenmişti. Zaman bunların çoğunu okunmaz hale getirmişti. Quentin ıslak çime çömelip çok eski birini çözmeye çalıştı.

Kayağantaştan yapılmış ve ikiye ayrılmış bu taş yarısına kadar çimene gömülmüştü.

"Quentin."

Quentin ayağa kalktı. Kendi yaşlarında bir kadın, mezarlığın kapısından içeri girmişti.

"Merhaba?" dedi Quentin dikkatlice. Adını nereden biliyordu ki?

"Seni bulacağımı tahmin etmemiştin galiba," dedi sesi titreyerek. "Galiba tahmin etmemiştin."

Kadın ona doğru yürüdü. Son anda, bu konuda bir şey yapamayacağını fark ettiğinde, Quentin onun durmayacağını anladı. Kadın hızını kesmeden gelip Quentin'i ceketinden tuttu ve onu servi ağacının güzel kokulu dallarının arasına soktu. Kadının yüzü Quentin'in yüzünün hemen önünde, fazlasıyla yakınındaydı, tıpkı kızgın bir maske gibiydi. Öğleden sonra boyunca yağmur yağıp durduğundan yapraklar nemliydi.

Karşı koyma dürtüsünü bastırdı. Kilise bahçesinde bir kızla kavga ederken yakalanmayacaktı.

"Dur, dursana!" dedi Quentin.

"Artık burada olduğuma göre," dedi kadın. Dengesizce soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. "Artık burada olduğuma göre konuşacağız. Benimle ilgileneceksin."

Kadın artık daha yakında olduğundan Quentin kadının uyarı işaretleriyle kaplı olduğunu görebiliyordu. Tüm vücudundan dengesizlik akıyordu, çok solgun ve zayıftı. Gözleri deli bakıyordu. Uzun, siyah saçları yıkanmamış gibi kokuyordu. Gotik stildeki kıyafeti yırtık pırtıktı. Kolları elektrik bandıyla sarılmıştı. Ellerinde kırmızı, kabuk tutmuş çizikler vardı.

Quentin neredeyse onu tanıyamayacaktı.

"Ben oradaydım ve sen oradaydın," dedi Julia gözlerini Quentin'in gözlerine dikip. "Değil miydin? Orada. Şu okulda ya da neyse artık. Sen girebildin, değil mi?"

Quentin haklıydı. Julia sahiden sınava girmişti ama başaramamıştı. Yazılı sınavı geçememişti.

Ama burada bir yanlışlık vardı. Hatırlamaması gerekiyordu, buna karşı önlemler alınmıştı. Sınavı geçemeyenlerin hafızası öğretmenlerden biri tarafından sevgiyle bulanıklaştırılır ve kaybolan anıların yerine mantıklı bir mazeret konurdu. Bunu yapmak basit değildi, pek etik de sayılmazdı ama insancaydı ve iyi anlaşılmış bir süreçti. Ama Julia'da işe yaramamıştı, en azından tam olarak.

"Julia," dedi Quentin. Yüzleri birbirine çok yakındı. Julia'nın nefesi nikotin kokuyordu. "Julia, burada ne yapıyorsun?"

"Bana numara yapma! Bana numara yapmaya *cüret* bile etme! O okula gidiyorsun, değil mi? Büyü okuluna?"

Quentin yüz ifadesini değiştirmedi. Yabancılara okuldan bahsetmemek Brakebills'in temel kurallarından biriydi. Okuldan atılabilirdi. Ama Fogg hafıza büyüsünü eline yüzüne bulaştırdıysa bu Quentin'in sorunu değildi. Hem bu Julia'ydı. Güzel ve çilli yüzü, ona çok yakın olan yüzü, çok daha yaşlı görünüyordu. Teni lekeliydi. Acı çekiyordu.

"Peki," dedi Quentin. "Tamam, evet, oraya gidiyorum."

"Biliyordum!" diye çığlık attı Julia. Çizmeli ayağını mezarlık çimlerine vurdu. Quentin bu tepkiden Julia'nın yarı yarıya blöf yapmış olduğuna karar verdi. "Gerçek olduğunu *biliyordum*, gerçek olduğunu biliyordum," dedi kendi kendine. "Bir rüya olmadığını biliyordum!" Eğildi, yüzünü elleriyle kapattı ama tek bir hıçkırık, sarsılarak ellerinin arasından kaçtı.

Quentin derin bir nefes aldı. Ceketini düzeltti.

"Dinle," dedi nazikçe. Julia hâlâ iki büklümdü. Quentin eğilip elini Julia'nın ince sırtına koydu. "Julia, olanları hatırlamaman gerekirdi. Sınavı geçemediğinde olanları sana unutturmaları lazımdı."

"Ama geçmeliydim!" Julia dikleşti, gözleri parlıyordu, gerçek bir delinin soğuk kristal ciddiyetiyle konuşuyordu. "Girmem gerekiyordu. Biliyorum. Bir hata oldu. İnan bana, bir hata oldu." Büyük gözlerini Quentin'inkilere dikmişti. "Ben de senin gibiyim, gerçek büyü yapabiliyorum. Anladın mı? İşte bu yüzden bana olanları unutturamadılar."

Quentin anladı. Her şeyi anlıyordu. Onu son gördüğünden bu yana bu kadar değişmesine şaşmamak lazımdı. Julia'nın perdenin ardına, dünyanın

ardındaki dünyaya attığı tek bakış onu tamamen yörüngesinden çıkarmıştı. Bir kere görmüştü ve unutamıyordu. Brakebills onu mahvetmişti.

Onun için her şeyi yapabileceği günler olmuştu. Ve hâlâ yapabilirdi ama ne yapacağını bilmiyordu. Neden böylesine suçluluk hissediyordu ki? Derin bir nefes aldı.

"Ama o iş öyle yürümüyor. Gerçekten büyü yapabilsen bile bu seni hafıza büyülerine karşı başka birinden daha dayanıklı yapmaz."

Julia ona açlıkla bakıyordu. Quentin'in söylediği her şey inancını sağlamlaştırıyordu, büyü gerçekti. Quentin araya mesafe koymak için geri çekildi ama Julia onu kolundan tuttu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," dedi Julia, yüzündeki gülümseme kırılgandı. "Q. Lütfen. Bekle. Hayır. Bana yardım edeceksin. Bu yüzden geldim."

Siyaha boyadığı saçları kuru ve yanmış gibi duruyordu.

"Julia, ben de yardım etmek istiyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum."

"Seyret, sadece seyret."

Julia, Quentin'in kolunu istemeden de olsa bıraktı, sanki kaybolmasını veya bıraktığı gibi kaçıp gitmesini bekliyordu. Sonra inanılmaz bir şekilde, Ugarte'nin Prizmatik Spreyi denilen, Bask kökenli basit bir optik büyü yaptı.

Julia bunu internetten bulmuş olmalıydı. Bir miktar hakiki büyü bilgisi normal dünyada, çoğunlukla internette dolaşıyordu ama o kadar çok sahte bilginin arasına gömülmüşlerdi ki kullanılabilecek olsalar bile kimse bunları bulamıyordu. Quentin bir keresinde Brakebills ceketlerinden birinin eBay'de satışa konulduğunu görmüştü. Çok nadir de olsa sivillerin kendi başlarına bir iki büyü yapması duyulmamış şey değildi, gerçi Quentin'in bildiği kadarıyla ciddi büyülere ulaşabilen olmamıştı. Gerçek büyücüler bu kişilere çit cadısı derdi. Bunlardan bazıları sihirbazlık yapardı veya tarikat kurup yarı-tanrı rolü oynar, etraflarına Vikanları, satanistleri ve tuhaf Hıristiyan gruplarını toplarlardı.

Julia büyünün sözcüklerini sanki Shakespeare piyesinde oynayan amatör bir oyuncu gibi aşırı dramatik söylemişti. Ne yaptığını bilmiyordu. Quentin kilisenin arkasındaki kapıya doğru endişeyle bakıyordu.

"Bak!" Julia ellerini meydan okurcasına kaldırdı. Büyü bir bakıma işe yaramıştı. Yediği tırnakları havada belli belirsiz gökkuşağı izleri bırakıyordu. Julia ellerini modern dans yapan biri gibi esrarlı hareketlerle salladı. Bu, hiçbir işlevi olmayan bir büyüydü. Quentin, Julia'nın bunu kaç ayda, hatta yılda öğrenmiş olabileceğini düşününce keskin bir acı hissetti.

"Gördün mü?" Julia ağlamak üzereydi. "Sen de gördün, değil mi? Benim için çok geç değil. Üniversiteye dönmeyeceğim. Anlat onlara. Onlara hâlâ gelebileceğimi anlat."

"James biliyor mu?"

Julia başını salladı. "O bunları anlayamazdı. Artık görüşmüyoruz."

Quentin ona yardım etmek istiyordu ama bunu yapmanın bir yolu yoktu. Çok ama çok geç kalınmıştı. Bu konuda açık olmak daha iyiydi. Bu ben de olabilirdim, diye düşündü. Neredeyse olacaktım.

"Yapabileceğim çok şey olduğunu sanmıyorum," dedi Quentin. "Bu konuda laf bana düşmez. Fikirlerini değiştirdiklerini hiç görmedim. Kimse sınava ikinci kez giremez."

Ama Alice davet edilmediği halde sınava girmişti, diye düşündü.

"Ama onlara söyleyebilirsin. Sen karar veremesen de burada olduğumu söyleyebilirsin, değil mi? Hâlâ burada olduğumu? En azından bunu yapsan."

Julia tekrar Quentin'in koluna yapıştı. Quentin çabucak yaptığı büyüyle Julia'nın büyüsünü bozdu; bu şey kumaşa işleyebilirdi.

"Sadece beni gördüğünü söylesen," dedi Julia aceleyle, gözleri sönen bir umutla doluydu. "Lütfen. Uzun süredir çalışıyorum. Sen de bana öğretebilirsin. Çırağın olurum. Ne lazımsa yaparım. Winchester'da oturan bir halam var, onunla yaşarım.

"Veya neye ihtiyacın var, Quentin?" Julia, Quentin'e daha da yaklaştı, dizleri birbirine değiyordu. Quentin olan her şeye rağmen aralarında garip bir elektrik hissetti. Julia sorusuna hemen cevap beklemeden şuh, küçümser bir gülümseme attı. "Belki de birbirimize yardım ederiz. Eskiden yardımımı isterdin."

Quentin baştan çıkarıldığı için kendine kızgındı. Dünya böyle olduğu için kızgındı. Bağırarak küfretmek istiyordu. Böyle dibe vuran kim olursa

olsun bunu görmek berbattı ama Julia ayrıydı. Julia olmasaydı da kim olursa olsundu. Hayatım boyunca görüp görebileceğimden daha fazla mutsuzluk görmüş, diye düşündü Quentin.

"Dinle beni. Julia. Eğer onlara söylersem seni bulup hafızanı silerler. Bu sefer gerçekten silerler."

"Denesinler bakalım," diye hırladı Julia, birden kızmıştı. "Daha önce de denediler." Dar burun deliklerinden zorla nefes alıyordu.

"Bana sadece okulun yerini söyle. Nerede olduğunuzu söyle. Orayı aradım. Bana sadece okulun nerede olduğunu söyle ve seni rahat bırakayım."

Quentin, Julia okula kaydolmayı kafaya takıp Brakebills'e gelirse kendi başına neler geleceğini ancak hayal edebiliyordu.

"New York'un kuzeyinde. Hudson kıyısında bir yerde, tam olarak nerede bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. West Point'e yakın. Kampüsü görünmez yapıyorlar. Ben bile yerini nasıl bulacağımı bilmiyorum. Ama gerçekten istediğin buysa onlara seni anlatırım."

Quentin durumu kötüleştiriyordu. Belki de blöf yapmalıydı, yalan söylemek için daha çok uğraşmalıydı. Ama artık çok geçti.

Julia kollarını sanki rahatlama ve umutsuzluktan yorulmuş gibi Quentin'e doladı. Quentin de ona sarıldı, bir zamanlar tüm istediği buydu.

"Bana unutturamadılar," diye fısıldadı Julia. "Anlıyor musun? Bana unutturamadılar."

Quentin onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Julia'nın kalbi *utanç, utanç, utanç* diye atmaktaydı. Quentin, Julia'yı neden almadıklarını merak etti. Eğer Brakebills'e gidecek biri varsa o da Julia'ydı, Quentin değil. Ama hafızasını sahiden silerler, diye düşündü. Fogg bu kez başardığından emin olurdu. Julia öyle daha mutlu olurdu. Hayatını yoluna sokar, üniversiteye devam eder, James'le barışırdı. En iyisi böyle olurdu.

Sonraki sabah Quentin Brakebills'e dönmüştü. Diğerleri ondan önce gelmişti, bu kadar geç gelmesine de şaşmışlardı. Aralarında evde en uzun süre kalan kişi sadece kırk sekiz saat dayanabilmişti. Eliot eve gitmemişti bile.

Kulübe serin ve sessizdi. Quentin kendini tekrar güvende hissetti. Ait olduğu yerdeydi. Eliot mutfakta yumurta ve brendiyle bir kokteyl yapmaya çalışıyordu. Kimsenin içmek istediği yoktu ama Eliot bir kez kafasına koymuştu. Josh ve Janet'sa Brakebills'te çok popüler olan büyü katkılı aptal bir kart oyunu oynuyordu. Quentin bu oyunu sadece kartlarla numara yapıp hava atmak için oynadığından artık kimse onunla oynamıyordu.

Oynarlarken Janet, Alice'in Antarktika macerasını Quentin hariç herkesin bilmesine ve Alice'in de orada olmasına rağmen anlatmaya başladı. Quentin, son konuşmalarından sonra Alice'i tekrar gördüğünde neler hissedeceğini bilmiyordu. Ama beklediğinin tam tersinin olması onu rahatlatmıştı. Mükemmeldi. Alice'i gördüğünde kalbi sessiz bir mutlulukla sıkışmıştı.

"Sonra, Mayakovski ona poşetle koyun yağı vermek istediğinde suratına fırlattı poşeti!"

"Ona geri vermek istemiştim," dedi Alice sessizce oturduğu yerden. "Ama soğuktu ve o kadar titriyordum ki atmış kadar oldum. *'Çört vazmi,'* diye lanet okudu."

"Neden almadın ki?"

"Bilmiyorum. Planımı yağ kullanmadan büyü yapma üzerine kurmuştum, o yüzden dikkatimi dağıttı. Bir de bana çıplakken bakmayı kessin istedim. Hem bize yağ vereceğini bilmiyordum. Yağ gerektiren Şakartisvili büyüsünü bile hazırlamamıştım."

Bu masum bir yalandı. Sanki Alice Şakartisvili büyüsü yapamayacakmış gibi... Quentin onu çok özlemişti.

"Sıcak kalmak için ne yaptın peki?"

"Şu Alman termogenesis büyülerini denedim ama uyuduğumda bozuluyorlardı. İkinci gece hayatta olduğumdan emin olayım diye on beş dakikada bir uyanıyordum. Üçüncü günse aklımı kaçıracaktım. Ben de Miller Fişeği kullanmaya karar verdim."

"Anlamadım," dedi Josh. "Ne işine yarayacaktı ki?"

"Eğer büyüyü biraz bozarsan verimsizleşiyor; ekstra enerji de ışık değil ısı olarak açığa çıkıyor."

"Kendini yanlışlıkla pişirebilirdin, biliyorsun değil mi?" dedi Janet.

"Biliyorum. Ama Alman büyülerinin işe yaramayacağını anladığımda aklıma başka bir şey gelmedi."

"Galiba bir gece seni gördüm," dedi Quentin.

"Beni görmemen imkânsızdı zaten. Fişek gibi parlıyordum."

"Çıplak bir fişek gibi," dedi Josh.

Eliot elinde bir kâse dolusu koyu kıvamlı, iştah kaçıran kokteylle geldi ve çay fincanlarına servis yapmaya başladı. Alice kitabını alıp merdivenlere doğru yürüdü.

"Bekleyin, ısıtıp getireceğim!" diye bağırdı Eliot. Muskat rendelemeye başlamıştı.

Quentin beklemedi. Alice'in peşinden gitti.

Başta Alice'le aralarında her şeyin artık farklı olacağını düşünmüştü. Sonra her şeyin normale döndüğünü düşündü. Şimdi anlıyordu ki her şeyin normale dönmesini istemiyordu. Alice'e bakmayı, Alice ona baktığını görmesine ve utanıp bakışlarını çevirmesine rağmen bırakamıyordu. Sanki Quentin'i kontrolsüzce ona çeken bir güçle dolmuştu. Quentin, bir vampirin kanın kokusunu alması gibi Alice'in elbisesinin altındaki çıplak vücudunu sezebiliyordu. Belki de Mayakovski tüm tilkiliği Quentin'in içinden söküp alamamıştı.

Quentin onu üst kattaki yatak odalarından birinde buldu. Alice yataklardan birine uzanmış kitap okuyordu. Ortam loş ve sıcaktı. Çatının eğimi garip bir açıdaydı. Oda acayip, eski mobilyalarla doluydu ve duvar kâğıdı diğer odalardan farklı olarak koyu kırmızıydı. Quentin pencereyi yarısına kadar açtı, pencereden kulak tırmalayan bir gıcırtı çıkmıştı. Quentin diğer yatağa uzandı.

"Burada bu kitaplardan olduğuna inanabiliyor musun? Tam seri var. Banyodaki kitaplıkta buldum." Alice okuduğu kitabı kaldırıp gösterdi. İnanılmazdı, kitap *Duvarlardaki Dünya*'ydı.

"Bende de o baskısı var." Kapakta Martin Chatwin dolaplı saatten geçerken, ayakları bu dünyada, şaşkın suratlı başıysa 1970'lerin disko ortamı gibi görünen Fillory'de dururken resmedilmişti.

"Yıllardır bunlara bakmamıştım. Tanrım! Rahat At'ı hatırlıyor musun? Hani insanı alıp taşıyan kadife atı? O zamanlar benim de öyle bir atım olmasını çok istemiştim. Sen okudun mu bu seriyi?"

Quentin, Fillory takıntısının ne kadarını ortaya çıkarması gerektiğinden emin değildi.

"Şöyle bir bakmıştım."

Alice gülümsedi ve kitabı okumaya devam etti. "Neden hâlâ benden sır saklayabileceğini sanıyorsun?"

Quentin ellerini başının arkasına alarak yastığa başını koyup tavana bakmaya başladı. Burada düzgün gitmeyen bir şeyler vardı. Abla kardeşmiş gibi bir hava yaşanıyordu.

"Yanıma gelsene."

Quentin kalkıp Alice'in yanına geçti, Alice'se dar yatağa sığabilmeleri için kenara kaydı. Kitabı yukarı kaldırdı, beraber birkaç sayfayı sessizce okudular. Omuzları ve kolları birbirine değiyordu. Quentin'e sanki yatak hızla giden bir trendeymiş ve pencereden bakarsa manzaranın geride kaldığını görebilecekmiş gibi geliyordu. İkisi de dikkatle nefes alıyordu.

"Rahat At'ı hiç anlamadım ben," dedi Quentin bir süre sonra. "Öncelikle, ondan sadece bir tane var. Bir yerlerde Rahat At sürüsü var mı acaba? Ayrıca çok kullanışlı bir hayvan. Şimdiye kadar birileri onu evcilleştirmiş olmalıydı, diye düşünüyor insan."

Alice kitabın sırtıyla hafif sertçe Quentin'in kafasına vurdu.

"Bunu ancak *kötü* biri yapar. Rahat At'ın iradesini kıramazsın, özgür bir ruhtur o. Hem zaten çok büyük bir hayvan. Ben onun hep mekanik olduğunu düşünmüşümdür, biri yapmıştır onu."

"Kim mesela?"

"Bilmem. Bir büyücü. Geçmişteki biri. Zaten Rahat At kız işi."

Janet başını içeri uzattı. Anlaşılan o ki aşağıdan yukarıya yapılan göçe herkes katılmıştı.

"Hah!" diye anırdı. "Şunu okuduğunuza inanamıyorum."

Alice istemsizce Quentin'den biraz uzaklaştı ama Quentin yerini değiştirmedi.

"Sanki sen okumadın," dedi Quentin.

"Elbette okudum! Dokuz yaşındayken bana Fiona desinler diye ailemi iki hafta boyunca zorlamıştım."

Janet kaybolup ardında rahat, yankısız bir sessizlik bıraktı. Sıcak hava yarısına kadar açık pencereden girdikçe oda serinliyordu. Quentin, sıcak havanın görünmez bir tüyü mavi yaz gününe taşıdığını hayal etti.

"Gerçek hayatta da bir Chatwin ailesi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Quentin. "Plover'ın komşularıymış."

Alice başını salladı, Janet gittiği için yerine geri dönmüştü. "Üzücü ama."

"Nesi üzücü?"

"Onlara ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Bunun kitabı bile var. Çoğu büyüyüp sıkıcı insanlar olmuş. Ev kadınları, sigortacılar falan. Erkeklerden biri zengin bir kadınla evlenmiş, biri de İkinci Dünya Savaşı'nda ölmüş. Martin'e ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Kitapta kayboluyor ya hani? Gerçekten kaybolmuş. Kaçmış mı, kaza mı geçirmiş ne. Bir gün kahvaltıdan sonra kaybolmuş, bir daha da ondan haber alınamamış."

"Gerçek Martin mi?"

"Gerçek Martin."

"Tanrım. Üzücüymüş."

Quentin, beyaz tenis giysileri içindeki İngiliz ailesini solmuş bir aile fotoğrafında hayal etti. Birden fotoğrafın ortasında bir boşluk oluştu. Kasvetli bir açıklama. Yavaş, ağırbaşlı bir kabullenme. Kaybolmayan bir hasar.

"Bana ağabeyimi hatırlatıyor."

"Biliyorum."

Alice bu cevap üzerine keskin bir bakış attı. Quentin de ona baktı. Doğruydu, Quentin gerçekten biliyordu.

Quentin, Alice'e bakmak için tek omzunun üzerinde doğruldu, etrafında toz zerrecikleri uçuşuyordu. "Küçükken ve o kadar küçük olmadığımda bile Martin'i kıskanırdım," dedi yavaşça.

Alice gülümsedi.

"Biliyorum."

"Çünkü sonunda başardığını düşünüyordum. Bunun bir dram olması gerektiğini biliyorum ama bence başarmıştı, sistemi yenmişti. Sonsuza dek Fillory'de kalacaktı."

"Biliyorum. Anlıyorum." Alice elini Quentin'in göğsüne koydu. "Seni de bizden farklı kılan bu, Quentin. Sen hâlâ gerçekten büyüye inanıyorsun. Aslında kimsenin inanmadığının farkındasın, değil mi? Yani, hepimiz büyünün gerçek olduğunu biliyoruz ama sen sahiden inanıyorsun. Öyle değil mi?"

Quentin bocaladı. "Bu yanlış mı?"

Alice onaylarcasına başını salladı ve daha da parlakça gülümsedi. "Evet, Quentin. Yanlış."

Quentin onu öptü, önceleri yavaşçaydı. Sonra kalkıp kapıyı kilitledi.

Ve işte böyle başladı, tabii aslında bu uzun süre önce başlamıştı. Başta sanki yaptıkları yanlarına kalır gibi, sanki az çok birilerinin veya bir şeyin onları durdurmasını bekliyor gibiydiler. Ama hiçbir şey onları durdurmayınca kontrollerini kaybettiler. Hayvani bir iştahla, sertçe birbirlerinin kıyafetlerini çıkardılar, birbirlerine olan arzularının yanında kontrollerini kaybetme arzusu da vardı. Hayal gibiydi. Nefes alıp verişleri ve elbiselerinin hışırtısı bu küçük, sade odada gökgürültüsü gibi yankılanıyordu. Aşağı kattakilerin neler duyabildiğini Tanrı bilirdi. Quentin, onun da kendisi kadar isteyip istemediğini, ne kadar ileri gideceğini ve ne kadar ileri gitmesine izin vereceğini görmek için Alice'i zorlamak istedi. Alice onu durdurmadı, daha fazlasına izin verdi. Quentin için bu ilk değildi, Alice'le bile teknik olarak ilk değildi, ama bu sefer farklıydı. Bu gerçek, insan cinselliğiydi ve insan oldukları için daha da iyiydi. Çünkü medeni, erdemli, utangaç insanlardan terli, şehvetli, çıplak hayvanlara büyüyle değil, aslında gerçekten öyle olduklarından dönüşmüşlerdi.

Bu konuyu gizli tutmaya çalışıyorlardı, hatta kendi aralarında bile bunu pek konuşmuyorlardı ama diğerleri zaten biliyordu ve ikisini baş başa bırakmak için bahaneler uyduruyorlardı. Alice ve Quentin de bu bahaneleri değerlendiriyordu. Muhtemelen aralarındaki gerilim sona erdiği için rahatlamışlardı. Alice'in Quentin'i, Quentin'in Alice'i istediği kadar istemesi Quentin Brakebills'e geldiğinden beri olanlar kadar mucizevi ve inanması zordu, gerçi inanmaktan başka çaresi de yoktu. Julia'ya duyduğu aşk ona yük olmuştu, onu soğuk, boş Brooklyn'e yönelten tehlikeli bir güçtü. Alice'in sevgisiyse çok daha gerçekti ve Quentin'i sonunda, nihai olarak Brakebills'teki gerçek, yeni hayatına bağlamıştı. Onu sadece buraya bağlamıştı, başka hiçbir yere değil. Bu bir hayal değildi. Elle tutulur, gözle görülür bir şeydi.

Ve Alice de bunu anlamıştı. Quentin'le alakalı her şeyi biliyor gibiydi; tüm düşüncelerini ve hislerini bazen Quentin'den önce biliyordu. Buna rağmen ve bu yüzden Quentin'i istiyordu. Beraberce utanmadan Kulübe'nin üst katına yerleştiler, sadece zaruri kişisel eşyaları için kampüsteki odalarına dönüyorlardı. Çat kapı içeri girenlerin, çeşitli sevgi gösterilerine ve etrafa saçılmış iç çamaşırlarına maruz kalacaklarını bildiriyorlardı.

Bu, o yaz yaşanan tek mucizevi olay değildi. Fiziksel Çocuklar'dan üçü mezun olmayı başarmıştı. Josh bile düşük notlarla da olsa mezun olmuştu. Törene bir hafta daha vardı, okulun geri kalanının davetli olmadığı özel bir olaydı. Geleneksel olarak mezunların yaz bitene kadar Brakebills'te kalmalarına izin veriliyordu ama ondan sonra dış dünyaya gönderiliyorlardı.

Bu olanlar Quentin'i afallatmıştı. Hepsi aynı durumdaydı. Brakebills'teki yaşamı onlarsız düşünmek zordu; Quentin için Brakebills'ten sonra yaşamı hayal etmek daha zordu. Okul sonrası neler yapacaklarını pek sık konuşmuyorlardı, en azından Quentin yanlarındayken.

Aslında panik yapmaya gerek yoktu. Brakebills'ten dış dünyaya giden yol bilindik bir rotaydı. Dünyaya yayılmış geniş bir büyücüler ağı vardı ve büyücü olduklarından aç kalma ihtimalleri yoktu. Birbirlerine karışmadıkları sürece neredeyse ne istiyorlarsa yapabilirlerdi. Asıl sorun neyle tatmin olacaklarını bulmaktı. Öğrencilerden bazıları kamu hizmetine girip insani yardım çabalarını sessizce destekliyor, sorun yaşayan çeşitli ekosistemleri gizlice dengeliyor veya büyü camiasınının yönetiminde rol alıyordu. Birçoğuysa sadece seyahat ediyor veya büyülü sanat eserleri yaratıyor ya da karmaşık büyülü savaş oyunları düzenliyordu. Diğerleri ise araştırmalara atılıyordu, Brakebills dışında birçok büyü okulu yüksek lisans fırsatları sunuyordu. Hatta bazı öğrenciler normal üniversitelere yazılıyordu. Bilimin, özellikle kimyanın, büyülü tekniklere uygulanması çok popüler bir alan haline gelmişti. Uranyum ötesi elementlerle ne gibi egzotik büyüler yaratılabileceğini kim bilebilirdi?

"Ben bu konuyu Thames ejderine sormayı düşünüyordum," dedi Eliot bir öğleden sonra. Kütüphanede yere çökmüş oturuyorlardı. Sandalyelerde oturulmayacak kadar sıcaktı.

"Kime?" dedi Quentin.

"Seni kabul eder mi ki?" diye sordu Josh.

"Sormadan bilemezsin."

"Bir dakika," dedi Quentin. "Thames ejderi de ne? Veya kim?"

"Thames ejderi işte. Thames Nehri'nde yaşayan ejderha. Kesin başka adı vardır, ejderha dilinde yani ama telaffuz edebileceğimizi sanmıyorum."

Quentin yardım ister gibi etrafına bakındı. "Gerçek bir ejderhadan mı bahsediyorsun? Gerçek ejderhalar mı var yani?" Kafaya alındığını fark edebildiği noktaya henüz gelmemişti.

"Hadi ama Quentin," dedi Janet. İskambil kartlarını, şapka bulamadıkları için mutfaktan aldıkları bir kâseye atıyorlardı.

"Dalga geçmiyorum."

"Sahiden bilmiyor musun? McCabe'i okumadın mı?" Alice ona inanmamıştı, bakışlarından belliydi. "Meerck'in dersinde okumuştuk ya."

"Hayır, ben okumamıştım," dedi Quentin. Kızsa mı şaşırsa mı bilemiyordu. "Ejderhaların gerçek olduğunu bana söyleseydiniz bari."

Alice burnunu çekti. "Bahsi açılmadı ki."

Anlaşılan o ki ejderhalar gerçekti ama sayıları azdı. Çoğu da su ejderhasıydı, nadiren yüzeye çıkıyor ve zamanlarının çoğunu nehir çamuru altında uyuyarak geçiriyorlardı. Dünyanın büyük nehirlerinin her birinde sadece birer tane vardı. Zeki ve neredeyse ölümsüz olduklarından yıllar boyunca

her türden bilgiyi biriktirmiş olurlardı. Thames ejderhası; Ganj ejderhası, Mississippi ejderhası veya Neva ejderhası kadar arkadaş canlısı değildi ama daha zeki ve ilginç olduğu söylenirdi. Hudson Nehri'nde de bir ejderha vardı, zamanının çoğunu Brakebills kayıkhanesinin bir kilometre kadar yakınında, dip akıntısında kıvrılmış yatarak geçiriyordu. Neredeyse bir asırdır görülmemişti. En büyük ve bilinen en yaşlı ejderha Antarktika'da, buzulların altındaki bir tatlı su aküferinde yaşayan beyaz bir ejderhaydı. Kayıtlarda bir insan veya kendi türünden biriyle bir kez bile konuşmadığı yazıyordu.

"Thames ejderhası sana bedavaya kariyer nasihati verir mi sanıyorsun?" dedi Josh.

"Bilmem ki, ejderhalar bu konuda bir acayipler. Onlara büyünün kaynağı, uzaylıların olup olmadığı, Mersenne sayıları gibi derin şeyler sormak istersin ama onlar Çin daması oynamak ister."

"Bayılırım Çin damasına!" dedi Janet.

"İyi, peki. Thames ejderhasıyla gidip sen konuş o zaman," dedi Eliot aksi aksi.

"Belki de giderim," dedi Janet sevinçle. "Bence konuşacağımız çok şey vardır."

Quentin'e sadece kendisi ve Alice değil, tüm Fiziksel Çocuklar üyeleri birbirlerine âşık oluyor gibi geliyordu. Geç vakitlere kadar uyuyorlardı. Öğleden sonraları bilardo oynayıp Hudson Nehri'nde geziyor, birbirlerinin rüyalarını yorumlayıp büyü tekniklerinin manasız tarafları hakkında bitmek bilmeyen tartışmalara giriyorlardı. Akşamdan kalmalıklarını konuşuyorlardı. Büyük çekişmeye sahne olan bir de yarışma sürüyordu, en sıkıcı gözlemi yapan kazanacaktı.

Josh üst kattaki eski kuyruksuz piyanoyu çalmayı kendi kendine öğrenmeye çalışıyordu. Defalarca çimlere uzanıp Josh'un "Heart and Soul" parçasını yarım yamalak çalmasını dinlediler. Aslında sinir bozucu olması gerekirdi ama nedense değildi.

Artık aralarına uşak Chambers'ı da katmışlardı. Chambers onlara düzenli aralıklarla Brakebills mahzeninden kaliteli içkiler getiriyordu. Ne de

olsa mahzen fazlasıyla doluydu ve içkilerin içilmesi gerekiyordu. Aralarında şaraptan anlayan sadece Eliot vardı ve diğerlerine de öğretmeye çalışıyordu ama Quentin alkole pek dayanıklı değildi ama prensip olarak tattığı şarabı tükürmüyordu. Bu yüzden her gece sarhoş olup, öğrenmesi gerekenleri unutup baştan başlamak zorunda kalıyordu. Her sabah bir damla daha alkol tüketmesinin imkânsız olduğuna inanarak uyanıyordu ama bu his akşam saat beş gibi geçiyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

EMILY GREENSTREET

Bir öğleden sonra beşi birden Deniz'in ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Çok sıcak bir yaz günüydü ve beş kişilik, inanılmaz karmaşık bir ortak büyü yapmak amacıyla oraya gitmişlerdi. Eğer işe yararsa bu büyü birkaç saatliğine duyularını ve fiziksel güçlerini artıracaktı. Bu, akıncı gruplar için tasarlanmış bir Viking savaş büyüsüydü. Bildikleri kadarıyla bin yıldır bunu deneyen olmamıştı. Çabalarına önderlik eden Josh bu büyünün o zamanlar bile işe yarayıp yaramadığından emin olmadığını itiraf etti. Şu Viking şamanları amma da yersiz böbürlenmişlerdi zamanında.

Öğle yemeğinden sonra içmeye başlamışlardı. Josh her şeyin öğlen hazır olduğunu söylemesine rağmen onlara büyülü sözcüklerin yazılı olduğu kâğıtları verdiğinde saat neredeyse dört olmuştu. Şarkı da söylemeleri gerekiyordu ama ne Janet ne de Quentin doğru dürüst şarkı söyleyebildiğinden birbirlerini güldürüp baştan başlamak zorunda kalıyorlardı.

Sonunda büyüyü tamamlamayı başardılar ve oturup değişen bir şey oldu mu diye çimlere, gökyüzüne, ellerine ve uzaktaki saat kulesine baktılar. Quentin işemek için ormanın sınırına koştu, geri döndüğünde Janet, Emily Greenstreet adında birinden bahsediyordu.

"Onu tanıdığını söyleme şimdi," dedi Eliot.

"*Ben* tanımıyordum. Ama birinci sınıfta şu Emma Curtis danasıyla aynı odada kalıyordum ya... Geçen hafta evdeyken kuzeniyle konuşuyordum, Los Angeles'ta bizimkilere yakın oturuyor. O zamanlar buradaymış. Bana her şeyi anlattı."

"*Gerçekten mi?*"

"Şimdi sen de bize mi anlatacaksın?" dedi Josh.

"Ama bu büyük bir sır, kimseye anlatmak yok."

"Emma hiç de dana değildi," dedi Josh. "Öyleyse bile seksi bir danaydı. Üzerine kustuğu kıyafetinin parasını ödedi mi sana o?" Josh sırtüstü yatmış bulutsuz gökyüzüne bakıyordu. Büyünün işe yarayıp yaramamasını umursamıyor gibiydi.

"Hayır, vermedi. Şimdi de Tacikistan'a mı ne gitmiş, Asya'ya özgü nesli tükenen bir çekirgeyi mi ne kurtaracakmış. Dana işte."

"Emily Greenstreet kim ki?" diye sordu Alice.

"Emily Greenstreet," diye başladı Janet, yapacağı dedikodunun tadını çıkarıyordu. "Brakebills'ten son yüz elli yılda kendi isteğiyle ayrılan tek kişidir."

Janet'ın sözcükleri sıcak yaz havasında sigara dumanı gibi yükselip savruldu. Deniz'in ortasında gölge yoktu, çok sıcaktı, ama hepsi hareket edemeyecek kadar tembeldi.

"Brakebills'e sekiz yıl önce gelmiş. Connecticut'tan gelmiş galiba ama paranın, Kennedy kuzenlerinin ve Lyme hastalığının olduğu tarafından değil. Galiba New Haven veya Bridgeport taraflarından gelmiş. Sessiz sakin, fare suratlı..."

"Fare suratlı olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Josh.

"Şişşt!" Alice, Josh'un koluna vurdu. "Kışkırtma şunu. Hikâyeyi dinlemek istiyorum."

"Biliyorum çünkü Emma'nın kuzeni söyledi. Nasıl olsa hikâye benim hikâyem, ben fare suratlı diyorsam kuyruğu vardır ve İsviçre peynirinin içinde yaşıyordur!

"Emily Greenstreet şu kimsenin fark etmediği ve sadece kimsenin fark etmediği kızlarla arkadaş olan tiplerdendi. Kimse onları ne sever ne de nefret eder. Belli belirsiz çeneleri, suçiçeği izleri veya fazla büyük gözlükleri olur ya. Biliyorum, acımasızlık ediyorum. Ama bilirsiniz işte, hep kenarda köşede kalırlar.

"İyi bir öğrenciydi. Çalışıp üçüncü sınıfa kadar geldi ve profesörlerden birine âşık olup sonunda kendi gibi kızlar arasından sıvrılmeyi başardı.

"Bunu herkes yapıyor elbette. En azından kızlar yapıyor çünkü hepimizde baba kompleksi var. Ama genelde sadece gönlümüz kayar, sonra unutup kendi yaşımızda, yaramaz birine âşık oluruz. Ama Emily'miz öyle yapmadı. Onun aşkı derin, tutkulu ve deliceydi. *Uğultulu Tepeler* aşkıydı onunki. Geceleri profesörün penceresinin önünde beklerdi. Ay'a bakıp ağlardı. Dersteyken Ay'ın küçük resimlerini çizip bu sefer de onlara bakıp ağlardı.

"Aksi ve bunalımlı biri olup çıkmıştı. Siyah giyinmeye, The Smiths dinleyip Camus okumaya başlamıştı. Gözleri çökmüş, altları şişmişti. Hav'da takılmaya başladı."

Bunu duyunca hepsinin yüzü ekşidi. Hav, labirentteki çeşmelerden biriydi. Resmî adını onsekizinci yüzyıl dekanlarından biri olan Van Pelt'ten alıyordu ama dişi kurttan süt emen Romulus ve Remus'u anlatıyordu. Adı da bu yüzden Hav olmuştu. Gotik tiplerin ve sanatçı takılanların buluşma yeriydi.

"Artık büyük bir sırrı vardı ve bu sır onu daha çekici kılıyordu çünkü insanlar bu sırrı merak ediyordu. Ve sonunda bir çocuk, oldukça şanssız bir çocuk, çok geçmeden ona âşık oldu.

"Emily bu aşka karşılık vermedi çünkü tüm aşkını Profesör Seksiadam için saklamıştı ama çocuğun aşkı ona kendini iyi hissettiriyordu çünkü daha önce kimse ona âşık olmamıştı. Çocuğa cesaret verip belki gerçek aşkı kıskanır diye herkesin içinde onunla flört ediyordu.

"Şimdi küçük aşk üçgenimizin üçüncü noktasına dönelim. Aslında profesörün, Emily'ye hiç yüz vermemesi gerekirdi. Babacan bir kahkaha atıp unutması gerekirdi. Emily güzel bile değildi. Profesör belki orta yaş krizindeydi, belki de Bayan Greenstreet'in ona çoktan kaybettiği gençliğinin bir kısmını kazandırabileceğini düşünüyordu. Aptal herif evliydi de.

"Tam olarak neler olduğunu, ilişkinin ne kadar ileri gittiğini asla öğrenemeyeceğiz. Sonuçta çok ileri gitti ve sonra Profesör Seksiadam'ın aklı başına geldi veya istediğini aldı ve ilişkiyi bitirdi.

"Tahmin edersiniz ki Emily olduğundan daha gotik, sulu göz ve Gorey tablosu tipli oldu. Ona âşık olan çocuksa iyice aptal âşık haline geldi. Emily'ye hediyeler, çiçekler alıp durdu ve ona destek oldu.

"Belki siz biliyorsunuzdur, ben bilmiyordum, ama Hav diğer çeşmelerden farklıymış. O yüzden bu tipler orada takılmaya başlamış. En başta ne olduğunu anlamıyormuşsunuz ama bir süre sonra çeşmenin havuzuna baktığınızda kendi yansımanızı değil, sadece boş gökyüzünü gördüğünüzün farkına varıyormuşsunuz. Bazen, hava bulutluysa çeşmedeki gökyüzü mavi oluyormuş ya da tam tersi. Ve bazen yansımaya baktığınızda başka yüzler görüyormuşsunuz, sanki başka bir yerde, başka birileri çeşmeye bakıp kendi yüzlerini değil de başkalarını gördükleri için korkuyormuş gibi görüntüler beliriyormuş. Birileri iki çeşmenin yansımasını da değiştirmenin bir yolunu bulmuş olmalı ama kim, neden, nasıl yaptı ve neden Dekan bunu değiştirmedi bilmiyorum.

"Belki yansımalardan fazlası olduğunu da düşünmek lazım. Belki de birine dalınca diğerinden burada veya başka bir dünyada bir yerde çıkılabiliyordu. Zaten bu çeşmelerde hep bir gariplik varmış. Brakebills'ten önce de burada olduklarını biliyor muydunuz? Okulu onların yakınına kurmuşlar, tam tersi değil yani. En azından ben öyle duydum."

Eliot burnunu çekti.

"İnsanlar böyle *söylüyor*, tatlım. *Neyse*," Janet devam etti, "mesele şu ki Emily, Hav'da çok uzun zaman geçiriyordu, sigara içip takılıyordu ve tahminime göre biten ilişkisine özlem duyuyordu. Orada o kadar zaman geçirmişti ki artık yansımadaki yüzlerden birini tanımaya başlamıştı. Onun gibi, diğer çeşmenin orada çok zaman geçiren birini. Ona da Doris diyelim. Bir süre sonra Emily ve Doris birbirlerini fark etmeye başladılar. Kibarlık olsun diye birbirlerine el sallıyorlardı. Muhtemelen Doris de biraz üzgündü. Birbirlerini kaderdaş olarak görmeye başladılar.

"Emily ve Doris iletişim kurmanın bir yolunu buldular. Bunu tam olarak nasıl yaptıkları bilgisine gözü pek muhabiriniz ne yazık ki ulaşamamış. Belki tabela falan kullanmışlardır. Gerçi tersten yazmış olmaları lazım, yansıma olduğundan hani, yoksa yanlış mı düşünüyorum?

"Doris'in yaşadığı Hav diyarında işler nasıl yürüyor bilmiyorum, belki de büyü orada farklıdır. Ya da belki Doris, Emily'yle dalga geçiyordu, belki de Emily'nin aşk hayatını dinlemekten bıkmıştı. Belki de Doris'te bir terslik vardı, belki sahiden kötü kalpliydi. Neticede bir gün Doris eğer Emily sevgilisini geri istiyorsa ve sorun dış görünüşüyse belki de görünüşünü değiştirmesi gerektiğini söyledi."

Sıcakta oturan grup birden soğuk terler dökmeye başlamıştı. Quentin bile insanın fiziksel görünüşünü değiştirmek için büyü kullanmanın iyi sonuçlanmadığını biliyordu. İnsanın yüzü ve ruhu arasında birbirini besleyen, koparılamaz bir bağ vardı ve bu tür büyüleri yapmak inanılmaz derecede zordu, tahmin edilemeyen sonuçlarıysa ölümcül. Quentin Brakebills'e ilk geldiğinde niçin herkesin kendilerini inanılmaz güzel yapmadığını merak etmişti. Gretchen'ın bacağı, Eliot'ın çenesi gibi fiziksel kusurları ortada olanlara bakmıştı ve neden birinin onları *Harry Potter*'daki Hermione'nin dişleri gibi düzeltmediğini merak etmişti. Gerçekte bu hep faciayla sonuçlanıyordu.

"Zavallı Emily," dedi Janet. "Doris'in ona öğrettiği büyüyü alınca kimsenin bilmediği bir teknik bulduğunu sanmıştı. Çok karmaşık ve pahalıydı ama gerçekten işe yarayacakmış gibi duruyordu. Birkaç hafta hazırlık yaptıktan sonra bir gece odasında tek başına büyüyü tamamladı.

"Aynaya bakıp kendine ne yaptığını görünce ne hissetti acaba?" Janet'ın sesinde bir parça da olsa içtenlik vardı. "Gerçekten hayal bile edemiyorum."

Artık gün sonlanıyordu ve ormandan yansıyan gölgeler, üstüne oturdukları battaniyenin kenarlarına kadar ulaşıyordu.

"Hâlâ konuşabiliyor olmalıydı çünkü ona âşık olan çocuğa başının belada olduğu bilgisini ulaştırabilmişti. Çocuk da odasına geldi ve anahtar deliğinden uzun süre dil döktükten sonra Emily onu içeri aldı. Çocuğa da hakkını teslim etmek lazım. Durum çok ama çok kötü olmalıydı ama yine de kızı bırakmamıştı. Emily onun profesörlere haber vermesine izin vermedi. Dunleavy o zamanlar hâlâ dekandı ve Emily'yi hiç düşünmeden okuldan atardı.

"Çocuk, Emily'ye orada kalmasını, durumu daha da kötüleştirecek bir şey yapmamasını, kütüphaneye gidip bir şeyler bulmaya çalışacağını söyledi.

"Tam şafak vaktinden önce geri döndü, durumu çözdüğünü düşünüyordu. Manzarayı hayal edebilirsiniz. İkisi de gece boyunca uyumamış, Emily karışmış yüzüyle, çocuksa sekiz kadar kitap etrafında açık, yatakta bağdaş kurmuş oturuyor. Çocuk birkaç malzemeyi yemekhaneden aldığı kâsede karıştırıyor. Emily'yse alnından geri kalanları duvara yaslamış, sakinliğini

korumaya çalışıyor. Gün yavaşça doğduğundan acele etmeleri de gerekiyor. Muhtemelen o an Emily panik ve pişmanlığı çoktan geçmişti. Ama hâlâ umudu vardı.

"Ama bir de çocuğun aklından neler geçtiğini düşünün. Bir açıdan bu olanlar onun için mükemmeldi. Bu, onun altın anı, kahraman olma, Emily'yi kurtarıp aşkını kazanma ya da en azından bir kereliğine kendini acındırıp onunla yatma şansıydı. Bu, güçlü olma şansıydı ki, yapmayı tek istediği şey de buydu.

"Ama bilmiyorum, belki artık bıkmıştı belki de gerçekte neler olduğunu çözmüştü. Bence sonunda jeton düşmüştü. Emily büyük bir risk almıştı ve çocuk da bunun kendisi için olmadığını biliyor olmalıydı.

"Neticede böylesine büyük bir yükün altından kalkacak durumda değildi. Yorgundu, korkmuştu ve bence kalbi de biraz kırılmıştı. Belki de fazlasıyla istekliydi. Bir tamir büyüsü yaptı ki hangisi olduğunu biliyorum. Büyük Arkana'dandı, bir Rönesans büyüsü. Büyük enerjiler yani. Büyü ondan olabilecek en kötü şekilde çıkmıştı. Çocuğu ele geçirdi, vücudunu ondan aldı. Emily'nin gözleri önünde, çığlıklar içinde yandı çocuk. Mavi ateşle yanıyordu. Çocuk, bir *niffin* olmuştu."

O gece Fogg revirde bundan bahsetmişti, diye düşündü Quentin. Kontrolü kaybetmek hakkında bunları söylemişti. Görünüşe bakılırsa diğerleri *niffin* ne demek biliyordu. Sanki taşa dönmüş gibi Janet'a bakıyorlardı.

"Böyle olunca Emily panik oldu. Ama ne panik olmak! Kapının arkasına bir şeyler yığıp sevgili profesörü gelene kadar kimseyi içeri almadı. Artık okul uyanmıştı. Profesör neler hissetti bilemiyorum, sonuçta tüm bunlar onun suçuydu. Sanırım gitmek istemezse *niffin*'i göndermeyi deneyecekti. Yapabilir miydi bilmiyorum. O şeylerin gücünün bir sınırı olduğunu sanmıyorum.

"Neyse, profesör serinkanlılığını korudu ve kimseyi odaya sokmadı. Hemen orada Emily'nin yüzünü düzeltti ki bu kolay olmasa gerek. Nasıl biriydi bilmiyorum ama tam bir büyücüymüş çünkü çeşmeden gelen o büyü çok fena bir büyüymüş. Emily de yaparken muhtemelen biraz daha bozmuştu. Ama profesör olayı orada çözüp Emily'yi bayağı düzgün bir şekle soktu. Gerçi Emily bir daha eskisi gibi olamadı. Yüzü deforme olduğundan

falan değil, değişmişti sadece. Onu daha önceden tanımıyorsanız farkına bile varmazdınız.

"İşte olanlar bu kadar. Çocuğun ailesine ne dediler bilmiyorum. Büyüyle ilgilenen bir aileden geliyormuş, muhtemelen gerçeğe yakın bir şeyler söylemişlerdir. Ama bilirsiniz işte, hikâyenin temiz versiyonudur herhalde."

Uzun süre kimseden çıt çıkmadı. Uzaklardan, nehirden geçen bir tekneden çan sesi geldi. Ağaç gölgeleri üzerlerine düştü, yaz sonu öğleden sonrasında leziz bir serinliğe kavuşmuşlardı.

Alice gırtlağını temizleyip sordu: "Profesöre ne oldu?"

"Hâlâ anlamadınız mı?" Janet neşesini saklamaya çalışmıyordu. "Ona iki seçenek sunmuşlar, ya utanç içinde istifa edecekmiş... ya da Antartika'ya, Brakebills Güney'e gidecekmiş. Tahmin edin hangisini seçmiş?"

"Tanrım! Mayakovski'ymiş!" dedi Josh.

"Bu birçok şeyi açıklıyor," dedi Quentin.

"Değil mi ama?"

"Peki Emily Greenstreet'e ne olmuş?" diye sordu Alice. "Sadece okulu mu bırakmış?" Alice'in sesinde bir sertlik vardı. Quentin bunun kaynağının ne olduğundan emin değildi. "Ona ne olmuş? Normal okula mı göndermişler?"

"Manhattan'da iş hayatına atıldığını duydum," dedi Janet. "Şirketin birinde kolay bir iş ayarlamışlar ona, yönetim danışmanlığı mı ne. Büyük bir firmanın ortağıyız biz. Hiçbir şey yapmadığını gizlemek için bolca büyü kullanılıyor. Gün boyu ofiste oturup internette geziniyor. Bence bir parçası o olaylardan sonra ölmüş."

Bundan sonra Janet konuşmayı kesti. Quentin kendini bulutlarla süründürülenmeye bıraktı. Şarap başını döndürüyordu, sanki dünya temelinden gevşemiş ve yalpalıyordu. Görünüşe göre bunu yaşayan sadece Quentin değildi. Josh ayağa kalktı ve birkaç dakika geçmeden dengesini kaybedip yere düştü. Sağdan soldan alkışlar gelmişti.

Ama sonra tekrar ayağa kalktı, dengesini kurdu, yavaşça dizlerini kırdı ve mükemmel bir ters perende attı. Yere dimdik inmişti.

"İşe yaradı," dedi Josh. "İnanamıyorum. Viking şamanlarıyla ilgili söylediğim tüm kötü şeyleri geri alıyorum! Hasiktir! İşe yaradı!"

Büyü işe yaramıştı ama nedense sadece Josh'a faydası olmuştu. Onlar eşyalarını toplarken Josh, Deniz'in etrafında bağıra çağıra tur atıyor, solan ışıkta süper kahraman sıçrayışları yapıyordu.

"Ben bir Viking savaşçısıyım! Kudretimden korkun! Korkun! Thor'un ve güçlü ordusunun gücü damarlarımda akıyor. Ananızı siktim. Ananızını... siktiiiiiimmm!"

"Baksanıza, ne kadar mutlu," dedi Eliot soğuk bir edayla. "Sanki yemek yapmış, yaptığı tam da yemek kitabındaki fotoğraf gibi olmuş."

Sonunda Josh hava atacak başka birilerini bulmak için bağıra çağıra *The Battle Hymn of the Republic* marşını söyleyerek kayboldu. Janet ve Eliot yalpalaya yalpalaya Kulübe'ye doğru yola çıktı. Alice ve Quentin'se Ev'e doğru güneşten yanmış, uykulu ve hâlâ yarı sarhoş halde yürümeye başladı. Quentin şimdiden akşam yemeği saatlerini uyuyarak geçirmeye karar vermişti.

"Birinin canını yakacak," dedi Quentin. "Büyük ihtimalle kendi canını yakacak gerçi."

"Büyü dayanıklılık da veriyor. Deriyi ve iskeleti sertleştiriyor. Duvara yumruk atabilir ve muhtemelen hiçbir tarafı kırılmaz."

"Muhtemelen. Hem yapabilirse yapacaktır."

Alice her zamankinden daha sessizdi. Labirentin alacakaranlık koridorlarının derinliklerine ulaşana kadar Quentin, Alice'in yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını görmemişti. Birden kalbine bir sancı saplandı.

"Alice. Alice, tatlım." Quentin durdu ve Alice'in yüzünü kendine çevirdi.

"Ne oldu?"

Alice yüzünü Quentin'in omzuna bastırdı.

"Neden o hikâyeyi anlattı ki?" dedi Alice. "Neden? Neden öyle biri o?"

Quentin bir anda hikâyeden zevk aldığı için suçluluk hissetti. *Gerçekten* korkunç bir hikâyeydi. Ama karşı koyulmaz, gotik bir yanı da vardı.

"Sadece dedikodu yapıyordu," dedi Quentin. "Bir şey demek istediği yok."

"Öyle mi?" Alice kendini geri çekip bir hışımla gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Öyle mi? Ben hep ağabeyimin araba kazasında öldüğünü sanıyordum."

"Ağabeyin mi?" Quentin donup kalmıştı. "Anlamıyorum."

"Benden sekiz yaş büyüktü. Ailem bana onun araba kazasında öldüğünü söylemişti. Ama oydu işte, eminim oydu."

"Anlamıyorum. Hikâyedeki çocuk muydu diyorsun?"

"Bence oydu. Eminim oydu." Alice'in gözleri kızarmıştı, öfke ve acı doluydular.

"Tanrım. Bak, bu sadece bir hikâye. Bilmesine imkân yok."

"Biliyor." Alice yürümeye devam etti. "Her şey uyuyor, zamanlaması, ağabeyimin karakteri. Charlie, hep millete âşık olup dururdu. Onu tek başına kurtarmayı denemiş olmalı. O öyle yapardı." Acı acı başını salladı. "Öyle aptaldı işte."

"Belki bilmiyordu. Belki de Janet o çocuğun ağabeyin olduğunun farkında değildi."

"O da herkes öyle düşünsün istiyor ki nasıl bir uluyan orospu olduğu ortaya çıkmasın!"

Uluyan kelimesi o sene Brakebills'te modaydı. Quentin, Janet'ı korumaya devam edecekti ki aklına bir şey geldi.

"Bu yüzden davet edilmemiştin," dedi sessizce. "Ağabeyine olanlar yüzünden olmalı."

Alice başını sallayıp onayladı. Gözleri boş bakıyordu, durmak bilmeyen beyni bu sorunla uğraşıyordu, yarattığı bu kasvetli manzaraya başka şeyler ekliyordu.

"Başıma bir şey gelsin istemediler. Sanki gelecekmiş gibi... Tanrım, neden bizim dışımızda herkes bu kadar aptal?"

Labirentten çıkmadan biraz önce durdular, daha gün ışığına çıkamayacak gibiydiler.

"En azından artık biliyorum," dedi Alice. "Ama neden bu hikâyeyi anlattı ki? Canımı yakacağını biliyordu. Bunu neden yapsın ki?"

Quentin başını salladı. Küçük gruplarının içinde çatışma yaşandığı fikri Quentin'i rahatsız etmişti. Olanları açıklamak istiyordu. Her şeyin mükemmel olmasını istiyordu.

Sonunda, "Janet kıskançlık yapıyor çünkü sen daha güzelsin," diyebildi Quentin.

Alice burnunu çekti.

"Mutlu olduğumuz için kıskanıyor," dedi Alice. "Eliot'a âşık, hep âşıktı ama Eliot onu sevmiyor."

Alice tekrar yürümeye başladı.

"Ne? Bekle." Quentin ayılmak için başını salladı. "Eliot'ı neden istesin ki?"

"Sahip olamayacağı için olabilir mi?" dedi Alice arkasına bakmadan. "Her şeye sahip olması gerektiğinden olabilir mi? Senin peşinden gelmemesine de şaşıyorum. Ne yani, Josh'la yatmadı mı sanıyorsun?"

Labirenti geçtiler ve Fransız kapılarından gelen sarı ışıkla aydınlanmış, erken dökülmüş yapraklarla dolu, arka taraçaya çıkan merdivenleri çıktılar. Alice elinden geldiğince temizlendi, zaten fazla makyaj yapmamıştı. Quentin kendi düşüncelerine dalmıştı, Alice'e burnunu silsin diye kâğıt mendil veriyordu. Etrafındaki dünyanın bu kadar gizem ve sırla dolu olması Quentin'i daima şaşırtıyordu.

BEŞİNCİ YIL

Sonra eylül geldi. Okulda sadece Quentin ve Alice kalmıştı. Diğerleri dökülen yapraklar ve ayazla birlikte gitmişlerdi.

Gidişlerini görmek sarsıcıydı ama bununla birlikte, kokteyldeki sert içki gibi, daha büyük bir rahatlama hissi de vardı. Quentin aralarının iyi olmasını, iyiden de fazlasını, mükemmel olmasını istemişti. Ama mükemmellik yıpratıcıydı çünkü en ufak pürüzü gördüğünüz an mahvolurdu. Mükemmellik, Quentin'in Brakebills mitolojisinin, oradaki yaşamı hakkında kendine anlattığı, *Fillory ve Ötesi* kadar dikkatle kurulup ve özenle korunmuş hikâyenin bir parçasıydı. Mükemmelliği sağlamak giderek daha da zorlaşıyordu. Son zamanlarda çözülme başlamıştı. Apaçık ortada olan şeyleri görmezden gelme ustası olan Quentin bile bunu fark etmişti. Belki Alice haklıydı, belki de Janet gerçekten Alice'ten nefret edip Eliot'ı seviyordu. Belki başka bir şey vardı, o kadar ortadaydı ki Quentin buna doğrudan bakmaya dayanamıyordu. Öyle ya da böyle onları bir arada tutan bağlar zayıflıyor, birbirlerini çaba gerektirmeden sevmeye yönelik büyülü yetenekleri kaybo-luyordu. Şimdi, işler artık eskisi gibi olmasa da, artık bir daha eskisi gibi bir arada olamasalar da en azından olanları istediği gibi hatırlayabilecekti. Anıları, tıpkı bir kehribarın içine gömülüp kalan böcekler gibi sonsuza dek bozulmadan kalacaktı.

Yarıyıl başlar başlamaz Quentin uzun zamandır ertelediği bir şeyi yaptı; gidip Dekan Fogg'a Julia'yı anlattı. Fogg sadece suratını asıp halledeceğini söyledi. Quentin, hafıza büyüsünü beceremeyip de Julia'ya yaptıkları için masanın diğer tarafına atlayıp Fogg'u süslü klapalarından yakalamak is-

tedi. Julia'ya hiç kimsenin çekmemesi gereken büyüklükte acı çektirdiğini Fogg'a anlatmaya çalıştı. Fogg sadece izledi, hiç renk vermiyordu. Sonunda Quentin'in yapabildiği, Fogg'dan işleri Julia için kolaylaştırma sözü almak oldu. Tek düşünebildiği buydu. Fogg'un ofisinden girdiği kadar kötü çıkmıştı.

Akşam yemeğinde otururken veya öğleden sonra ışığıyla dolu koridorlarda dersten derse koşarken Quentin ilk kez Alice ve kendisinin son iki yılda okulun geri kalanından ne kadar kopuk olduklarını ve diğer öğrencilerden ne kadar azını tanıdığını fark etti. Tüm uzmanlık grupları kendi içlerinde sıkı arkadaşlıklar kurardı ama Fiziksel Çocuklar diğerlerinden daha sıkı bağlar kurmuştu. Ve şimdi grup Alice ve Quentin'den ibaretti. Quentin diğer beşinci sınıflarla derslere girip onlarla muhabbet ediyordu ama dikkatlerinin ve dostluklarının başkalarına yönelik olduğunu biliyordu.

"Eminim bizim acayip züppe tipler olduğumuzu düşünüyorlardır," dedi Alice. "Başkalarıyla pek konuşmuyoruz ya."

Sammy diye bilinen, Roma'daki Laokoon taklidi çeşmenin serin, taştan kenarında oturuyorlardı. Yılanlar rahip ve oğullarını boğuyordu belki ama herkesin ağzından neşeyle sular fışkırıyordu. Alice'in eteğinden leke çıkarmak için dışarıda yapılması daha uygun olan ev yapımı bir büyüyü denemeye gelmişlerdi. Ama temel malzemelerden olan zerdeçalı unutmuşlardı ve daha onca yolu yürüyerek geri dönmeye pek hazır değillerdi. Güzel bir sonbahar cumartesisi sabahıydı ya da aslında öğlene daha yakındı, hava ılık ve soğuk arasında hassas bir dengede duruyordu.

"Öyle mi dersin?"

"Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Evet, büyük ihtimalle haklısın." Quentin iç çekti. "Muhtemelen öyle düşünüyorlardır. İnsafsız piçler. Asıl züppe onlar."

Alice bir meşe palamudu alıp çeşmeye attı, palamut ölen rahibin sağlam dizlerinden birine çarpıp suya düştü.

"Sence öyle miyiz? Züppe miyiz yani?" diye sordu Quentin.

"Bilmiyorum. Aslında, hayır, öyle olduğumuzu sanmıyorum. Onlara garezimiz yok ki."

"Evet, bazıları çok iyi çocuklar."

"Bazılarına çok saygı duyuyoruz."

"Kesinlikle." Quentin parmak uçlarını suya soktu. "Ne diyorsun peki? Arkadaş mı edinelim?"

Alice omzunu silkti. "Amerika kıtasında, bizimle yaşıt olan tek büyücüler onlar ve bir tek onlar bizim dengimiz."

Gökyüzü masmaviydi ve çeşmedeki titrek yansımada ağaçlar hayli net duruyordu.

"Peki," dedi Quentin. "Ama hepsiyle olmaz."

"Tanrı korusun, hayır. Ayrım yapacağız tabii. Hem bizimle arkadaş olmak isteyecekleri nereden belli?"

"Evet. Kimi seçiyoruz?"

"Fark eder mi?"

"Elbette eder, Vix," dedi Quentin. "Hepsi aynı değil ki." Vix aralarında kullandıkları bir hitaptı, *vixen*'ın kısaltmasıydı. Antarktika'daki tecrübelerine bir göndermeydi bu; *vixen*, dişi tilki demekti.

"Kim o zaman?"

"Surendra."

"Tamam. Peki. Ya da hayır, Surendra ikinci sınıflardan şu korkunç kızla çıkıyor. Şu acayip dişleri olanla. Akşam yemeklerinden sonra hep millete madrigal okutmaya çalışıyor. Georgia'ya ne dersin?"

"Abartıyoruz galiba. Bu iş zorla olmaz ki. Bırakalım kendi kendine olsun."

"Peki." Quentin, Alice'in, tırnaklarını yoğun, kuş gibi odaklanışıyla incelemesini seyretti. Alice ona bazen o kadar güzel geliyordu ki onunla beraber olduğuna inanamıyordu. Alice'in varlığına bile zar zor inanabiliyordu.

"Ama senin adım atman lazım," dedi Alice. "Bana kalsa hiçbir şey olmaz. Öyle şeylerde acınası durumdayım, biliyorsun."

"Biliyorum."

Alice, Quentin'e bir meşe palamudu fırlattı.

"Buna katılmaman lazımdı."

Ve böylece, ortak çaba göstererek yerlerinden kalkıp çoğuyla tamamen koptukları sınıf arkadaşlarıyla sosyalleşme seferine çıktılar. Sonunda Su-

rendra veya Georgia'yla değil, onlara çevrelerini genişletme yolunu açan Gretchen'la, baston kullanan sarışın kızla yakınlaştılar. Alice ve Gretchen'in öğrenci temsilcisi olması da işe yaradı, bu onlar için hem onur hem de utanç kaynağıydı. Brakebills'in kurumsal DNA'sına derinden işlemiş İngiliz sevgisinin belirtisi olan bu mevkinin neredeyse hiçbir resmî görevi yoktu; İngiliz okul sisteminden alınmış saçma, insanları çocuk yerine koyan bir fikirdi. Temsilcilik dördüncü ve beşinci sınıftan ortalaması en yüksek olan dört öğrenciye verilirdi, bu öğrenciler ceketlerine arı şeklinde gümüş bir rozet takma hakkına sahip olur veya takmak zorunda kalırlardı. Sorumlulukları kampüsteki tek telefona erişimi düzenlemek gibi eften püften şeylerdi. Merdiven altında bir yere atılmış ahşap, savaştan çıkmış gibi duran telefon kulübesindeki bu antika telefonun önündeki sırada her zaman bir düzine öğrenci olurdu. Hizmetlerine karşılık öğrenci temsilcisi odasına giriş hakkı kazanırlardı. Bu oda Ev'in doğu yakasındaydı, yüksek kemerli pencereleri ve Alice ile Quentin'in zorla içtiği yapışkan, tatlı şeriyle dolu bir dolabı vardı.

Bu oda diğer temsilcilerle önceden ayarladıkları sürece sevişmek için de harika bir mekândı ama bu konuda zaten pek sorun çıkmıyordu. Gretchen'in da erkek arkadaşı olduğundan, halden anlıyordu ve diğer öğrenci temsilcisi, dik saçlı, sarışın bir kız olan Beatrice buraya hiç gelmiyordu. Popüler biriydi, öğrenci temsilcisi seçilene kadar kimse zeki bir kız olduğunu fark etmemişti. Asıl mesele dördüncü temsilciydi. Çünkü dördüncü öğrenci temsilcisi o kadar insanın içinden çıka çıka Penny çıkmıştı.

Penny'nin öğrenci temsilciliğine getirildiğinin duyurulması herkesi o kadar şaşırtmıştı ki hiç kimse günün geri kalanında başka bir konuda konuşmadı. Quentin kavga ettikleri günden beri Penny'yle pek konuşmamıştı, gerçi denememişti de. O günden sonra Penny tek başına takılmaya başlamış, âdeta bir hayalet olmuştu ki, Brakebills kadar ufak bir okulda bunu yapmak kolay değildi. Ama Penny bu konuda becerikliydi. Derslere yüzündeki soğuk bakışlarıyla hızlı hızlı girip çıkıyor, yemeklerini çabucak yiyor, tek başına uzun yürüyüşlere çıkıyor, derslerden sonra odasına çekilip erken yatıyor ve şafak söktüğü gibi kalkıyordu.

Bunun dışında neler yaptığını bilen yoktu. Brakebills öğrencileri ikinci sınıfın sonunda uzmanlık alanlarına ayrılırken Penny hiçbir gruba yazılmadı. Dedikodulara göre Penny'nin sonuçları öylesine gizemli ve egzotik bir alanda çıkmıştı ki geleneksel şemalara göre sınıflandırılamıyordu. Bu doğru olsun ya da olmasın Fogg resmî listede Penny'nin isminin karşısına BAĞIMSIZ yazmıştı. Penny bundan sonra derslere nadiren gelmeye başladı, geldiğinde de elleri ceketinin cebinde, not almadan, soru sormadan arka sırada sessizce oturuyordu. Onda sanki diğerlerinin bilmediği şeyleri biliyor havası vardı. Bazen onunla yoğun, bağımsız bir araştırma yürüttüğü söylenen Profesör Van der Weghe'yle görülüyordu.

Eski sığınakları Kulübe, Quentin ve Alice için kutsallığını kaybettiğinden öğrenci temsilcileri odası, giderek daha çok önem kazanıyordu. Quentin bu konuya pek kafa yormamıştı ama geçen sene Fiziksel'lerin grubuna kimsenin katılmayıp küçük gruplarının bütünlüğünün bozulmaması aslında büyük şanstı. Ama kuraklığın sonu eninde sonunda gelecekti ve geldi de. Geçen yarıyılın sonunda üçüncü sınıfa geçenlerden dördü Fiziksel gruba alınmıştı ve şimdi her açıdan yanlışmış gibi gelse de onların da Kulübe üzerinde Quentin ve Alice kadar hakları vardı.

Quentin ve Alice bu konuda anlayışlı davranmak için ellerinden geleni yaptılar. Derslerin başladığı gün yeni üyeler Kulübe'ye girmeye çalışırken kütüphanede sabırla oturup beklediler. İçeri girdiklerinde yeni gelenlere ne ikram edeceklerini oturup iyice konuştular, sonunda bencillik yapmak istemeyip (aslında böyle hissediyorlardı) iyi sayılabilecek bir şampanyayla istiridyenin yanında *crème fraîche* ve kızarmış ekmekle sunulan havyarda karar kıldılar. Bunlar oldukça pahalıydı.

İçeri giren her yeni üye, "Vay be!" diyordu. Mekânın büyüklüğü gözlerini kamaştırıyordu. Etraftaki ıvır zıvırları, piyanoyu, alfabetik sıraya göre dizilmiş dal parçalarının olduğu dolabı incelediler. O kadar genç duruyorlardı ki... Quentin ve Alice onlarla havadan sudan konuştu, kendileri ilk geldiklerinde diğerlerinin olduğu gibi nükteli ve bilgili gibi görünmeye çalışıyorlardı.

Kanepede yan yana oturan üçüncü sınıflar izin alıp gitmeyi bekleyen çocuklar gibi kıpraşıyor, şampanyalarını fazla hızlı içiyorlardı. Tablolar ve kütüphane hakkında kibar sorular sordular. Kitaplar dışarı çıkarılabiliyor muydu? Gerçekten Sahte Dionysius'un kendi elleriyle yazdığı *Abecedarian*

Arcana var mıydı? Sahiden. Ve Kulübe ne zaman inşa edilmişti? Sahiden! Vay be. Çok eskiymiş. Resmen antik çağlardan kalmaymış!

Sonra, uygun bir aradan sonra, hep birlikte bilardo odasına gittiler. Oraya kadar kendilerine eşlik edilmesini istemediler, Quentin ve Alice de onları bir daha görmek istemediğinden oldukları yerde kaldı. Saat ilerledikçe gençlerin kaynaşma sesleri duyulmaya başladı. Quentin ve Alice artık istenmeyen antikalar olduklarını anlamışlardı. 360 derece dönmüş, yine yalnız tipler olmuşlardı.

"Yaşlı bir doçent gibi hissediyorum," dedi Quentin.

"Ben şimdiden isimlerini unuttum," dedi Alice. "Sanki dördüzdüler."

"Onları numaralandırsak mı? Gelenek olduğunu söyleriz."

"Sonra da gider yanlış sayıyla çağırırız. Korkarlar. Ya da hepsini aynı adla çağırabiliriz, Alfred mesela."

"Kızları bile mi?"

"Özellikle kızları."

Arta kalan ılık şampanyadan içiyorlardı. Sarhoş oluyorlardı ama Quentin umursamıyordu. Bilardo odasından cam kırılması sesi geldi, muhtemelen bir şampanya kadehi. Biraz sonraysa birinin pencereyi açıp ardından (şanslılarsa pencereden dışarı) kustuğu duyuldu.

"Büyümenin kötü yanı büyüdüğünde henüz büyümemiş olanların artık zevk vermemesi," dedi Quentin.

"Burayı yakmalıydık," dedi Alice hüzünlü hüzünlü. Tam sarhoş olmuşlardı. "Kapıdan son çıkanlar biz olmalıydık ve sonra burayı ateşe vermeliydik."

"Sonra da filmlerdeki gibi Kulübe arkamızda yanarken yürüyerek uzaklaşırdık."

"Bir çağ kapandı. Bir devir bitti. Hangisi? Çağ mı, devir mi? Farkı var mı?"

Quentin bilmiyordu. Başka bir şey bulmalıydılar, diye düşündü Quentin. Yeni bir şey. Artık burada kalamazlardı. Geri dönemezlerdi. Sadece ileri gidebilirlerdi.

"Sence biz de böyle miydik?" diye sordu Quentin. "Bu çocuklar gibi miydik?"

"Muhtemelen. Bence daha bile kötüydük. Diğerleri bize nasıl dayanabildi bilmiyorum."

"Haklısın," dedi Quentin. "Haklısın. Tanrım, bizden çok daha naziktiler."

O kış Quentin tatil zamanı eve gitmedi. Noel zamanı –gerçek Noel– ailesini ahşap kulübedeki telefondan, tek ayağını katlanan kapıya dayayarak arayıp Brakebills'in sıradışı programını her sene yaptığı gibi anlattı. Brakebills takviminde Noel geldiği zaman gerçek dünya çoktan mart ayına girmiş oluyordu ve eve gitmemek büyük bir olaymış gibi gelmiyordu. Eğer sorsalardı, bir anlığına bile onu görmek istediklerini veya göremezlerse üzüleceklerini belli etselerdi ikna olabilirdi. Saniyesinde hem de. Ama anne ve babası her zamanki gibi gamsız ve umursamazdı. Ve ayrıca onlara soğuk bir tavırla başka planları olduğunu bildirmek Quentin'e bağımsızlık hissi yaşatmıştı, sağ olsunlar.

Quentin kendi evine gitmektense Alice'in evine gitti. Bu, Alice'in fikriydi, gerçi tatil yaklaştıkça Quentin niye davet edildiğinden pek emin olmamaya başladı çünkü Alice'in giderek daha çok rahatsızlık hissetiğini görüyordu.

"Bilmiyorum, bilmiyorum!" demişti Alice, Quentin sorduğunda. "Sadece, çiftlerin yapacağı türden bir şeymiş gibi gelmişti!"

"Peki, neyse, gelmek zorunda değilim ki. Burada kalırım. Ödev yapmam gerektiğini falan söylersin. Ocak ayında görüşürüz."

"Ama gelmek istemiyor musun?" dedi Alice.

"Elbette istiyorum. Nereden geldiğini görmek istiyorum. Ailenin beni tanımasını istiyorum. Hem Tanrı biliyor ya, ben seni *bizimkilerle* tanışmaya götürmem."

"Peki." Endişesi geçmiş gibi değildi. "Bizimkilerden benim kadar nefret etmeye söz veriyor musun?"

"Elbette," dedi Quentin. "Belki senden bile çok nefret ederim."

Tatil zamanı evlere açılan büyülü kapıları hazırlamak hep karmaşık ve sıkıcı bir prosedür olurdu. İnsanları gitmeleri gereken yere göndermekten sorumlu olan Profesör Van der Weghe'nin çalıştığı ana salona çıkan dar koridorda Brakebills öğrencileri bavullarıyla sıraya girerdi. Sınavların bit-

mesi herkesi rahatlatmıştı, herkes itişip kakışıyor, ufak alev büyüleri yapıp duruyordu. Quentin ve Alice bavullarıyla sessiz sakin beklediler. Quentin becerebildiği kadar saygın görünmeye çalışıyordu. Brakebills üniformasının parçası olmayan giysisi neredeyse kalmamıştı.

Alice'in Illinois'den, Illinois'nin de orta batı bölgesinde olduğunu biliyordu ama bu eyaletin haritadaki yerini bin beş yüz kilometre hata payı olmadan bulamazdı. Lisedeyken Avrupa'ya gitmesi hariç Doğu Yakası'ndan pek ayrılmamıştı ve Brakebills'teki eğitim, coğrafya dağarcığına pek bir şey katmamıştı. Neticede Illinois'i pek göremeyeceği ortaya çıkacaktı, en azından dışını.

Profesör Van der Weghe büyülü kapıyı doğrudan Alice'in evinin antresine açtı. Taş duvarlar, mozaik zemin, her iki yanda sütun ve lentolu kapılar... Burası her şeyiyle bir Romalı burjuva eviydi. Kiliselerdeki gibi yankı oluyordu. Bir müzedeki kadife şeridi geçmek gibiydi. Büyü nesilden nesle geçerdi, Quentin bu konuda istisnayken Alice'in hem annesi, hem babası büyücüydü. Alice hiçbir zaman Quentin gibi yaptıklarını ailesinden saklamak zorunda kalmamıştı.

"Zamanın unutmayı bile unuttuğu eve hoş geldin," dedi Alice suratını asıp çantasını ayağıyla köşeye iterken. Quentin'i elinden tutup, insanı panik edecek kadar uzun bir koridordan geçirip yastık ve rastgele yerleştirilmiş Roma tarzı sert kanepelerin ve mütevazı bir çeşmenin olduğu, toprak altındaki oturma odasına götürdü.

"Babam birkaç senede bir tüm bunları değiştirir," diye açıkladı Alice. "Çoğunlukla mimari büyü yapar. Ben küçükken her şey Barok tarzındaydı. Fena değildi. Ama sonra Japon kâğıt duvarları geldi, *her şey* duyuluyordu. Sonra Frank Llyod Wright'ın Fallingwater evinin kopyasına dönüştü ev. Annem nedense o küf çiftliğinden bıkana kadar öyle yaşadık. Sonra toprak zeminli İrokua kulübesi oldu. Duvar yoktu. Çok komikti. Gerçek tuvalet koysun diye yalvarmak zorunda kaldık. Bence sahiden bir çukura ederken onu seyredebileceğimizi düşünmüştü. Gerçek yerlilerin bile öyle yaptığını sanmıyorum."

Alice sert deriden Roma tarzı kanepeye oturdu, bir kitap açtı ve kendini tatil okumasına verdi.

Quentin, Alice'in sinirleri bozulduğu zaman onu neşelendirmeye çalışmaktansa beklemenin bazen daha iyi olduğunu biliyordu. Herkes çocukluğunu geçirdiği eve nedensiz tepki gösterirdi. Böyle olunca Quentin bir saat boyunca pornografik freskleri dâhil tam bir üst-orta sınıf Pompei evi gibi duran bu mekânı dolaştı. Tuvalet konusunda verilen taviz dışında her şey saplantılı bir detaycılıkla orijinale yakın yapılmıştı. Bir metrelik, büyüyle canlandırılmış, yürürken *klik-klak* sesleri çıkaran ahşap kuklalar tarafından servis edilen akşam yemeği bile mide kaldıracak kadar aslına uygundu: buzağı beyinleri, papağan dilleri, fırında müren balığı. Hepsi de yenmeyecek kadar biberlenmişti, sanki yenebilecek gibiydiler de. Neyse ki bol miktarda şarap vardı.

Yıkanmamış çarşaf grisi, uzun süredir kullanıldığı belli olan togasıyla kısa boylu, şişman, yuvarlak suratlı bir adam aniden kapıda belirdiğinde doldurulmuş domuz rahmi servis ediliyordu. Bir süredir tıraş olmamıştı, kirli sakalı boynuna kadar inmişti. Başında kalan bir avuç saçıysa bir kesim istiyordu.

"*Ave atque vales!*" dedi adam. Kibar, uydurma gibi duran bir Roma selamı verdi ki aslında Nazi selamıyla aynıydı. "*Danielyus*'un *domus*'una hoş geldiniz!"

Adam, esprinin komik olmamasının diğerlerinin suçu olduğu ima eden bir ifade takındı.

"Merhaba, baba," dedi Alice. "Baba, bu arkadaşım Quentin."

"Merhaba." Quentin ayağa kalktı. Romalılar gibi uzanıp yemeye çalışmıştı ama bu göründüğünden zordu, yan tarafına sancı girmişti. Alice'in babası Quentin'in elini sıktı. Elini sıkarken sanki yarısında ne yaptığını unutmuştu, avucunda etli, yabancı bir uzuv bulduğuna şaşırmış gibi baktı.

"Gerçekten o şeyleri yiyor musunuz? Ben bir saat önce pizza yedim."

"Başka yiyecek olduğunu bilmiyorduk. Annem nerede?"

"Kim bilir?" dedi Alice'in babası. Gözlerini acayip bir gizemden bahsediyormuş gibi açmıştı. "En son alt katta çalışıyordu."

Alice'in babası sandaletleri taşa vura vura birkaç basamak indi ve kendine biraz şarap koydu.

"En son dediğin ne zamandı? Kasım mı?"

"Aman, sorma. Burada zaman kavramımı yitiriyorum."

"Neden biraz pencere koymuyorsun, baba? Burası çok karanlık."

"Pencere mi?" Yine gözlerini açmıştı, belli ki bu ona özgü hareketlerden biriydi. "Biz asil Romalıların bilmediği barbar büyülerinden bahsediyorsun!"

"Harika iş çıkarmışsınız," diyerek yalakacılık ruhunu seslendirdi Quentin. "Orijinaline çok benzemiş."

"Teşekkür ederim!" Alice'in babası boşalan kadehini tekrar doldurdu. Kanepeye otururken togasına mor bir çizgi halinde şarap döküldü. Siyah kılların fışkırdığı çıplak baldırları şişman ve kemik beyazıydı. Quentin, güzel Alice'inin bu adamla nasıl olup da aynı genleri taşıdığını merak etti.

"Evi bu hale sokmak üç yılımı aldı," dedi. "Üç yıl. Ama biliyor musun, iki ay sonra sıkılmıştım bile. Yemekleri yiyemiyorum, togamda dışkı lekeleri var, taşta yürümekten topuk dikeni oldum. Hayatımın ne manası var ki?" Quentin'e sanki gerçekten cevap bekliyormuş da Quentin cevabı saklıyormuş gibi hiddetle baktı. "Lütfen biri bana bunun cevabını verebilir mi? Çünkü hiçbir fikrim yok. Yok!"

Alice babasına sanki evcil hayvanını öldürmüş gibi baktı. Quentin sanki Alice'in babası bir dinozormuş da hareket ederse onu görmezmiş gibi tamamen hareketsiz duruyordu. Uzun bir süre garip bir sessizlik içinde öylece oturdular. Sonra Alice'in babası ayağa kalktı.

"*Gratias* ve iyi geceler!"

Togasının kuyruğunu omzuna attı ve odadan çıktı. Yere dökülen şarabı silen kuklaların ayaklarından *klik-klak* sesleri çıkıyordu.

"*Al sana babam işte!*" dedi Alice yüksek sesle, sanki gülme efekti gelecekmiş gibi gözlerini yuvarlamıştı. Ama gelmedi.

Ev hayatının çorak toprakları üzerinde Alice ve Quentin kendileri için iş görür, hatta rahat bir rutin yaratmayı başardı, düşman topraklarının derinliklerinde güvenli bir mevziden gözlem yapan istilacılar gibiydiler. Başka birisinin ailevi sorunlarının ortasında olmak garip bir özgürlük hissi veriyordu. Kötü duygusal enerjinin her tarafa yayıldığını, her yeri zehirli partikülleriyle kısırlaştırdığını ama Quentin'in içinden zarar vermeden geçip gittiğini görebiliyordu. Burada Superman gibiydi, başka bir gezegenden olması onu yerel kötülüklere karşı dayanıklı kılıyordu. Ama bunun yıkıcı etkisinin Alice'e işlediğini görebiliyordu, onu korumak için elinden geleni yapıyordu. Buradaki kuralları içgüdüsel olarak biliyordu, ihmalkâr ebeveynlere sahip olmak ne demek anlıyordu. Tek fark Quentin'in anne ve babası birbirlerini sevdikleri için böyle davranırken Alice'inkilerin birbirlerinden nefret ettikleri için böyle davranmasıydı.

Hiç değilse ev tatlı ama içilebilir Roma tarzı şarapla doluydu. Ayrıca baş başa kalabiliyorlardı, aynı odada kalmalarına Alice'in ailesi karışmıyor, hatta dikkat bile etmiyordu. Bir de hamamlar vardı. Alice'in babasının toprak altında yarattığı hamamlar onlara kalmıştı. Her sabah en azından bir saat boyunca eşit derecede dayanılmaz olan kaynayan *caldarium* ve dondurucu *frigidarium*'a birbirlerini atıp duruyorlar, sonra da çıplak halde *tepidarium*'a giriyorlardı.

İki hafta boyunca Quentin, Alice'in annesini sadece bir kez görebildi. Alice'e babasından da az benziyordu. Zayıf ve uzundu, hatta kocasından daha uzundu. Uzun, dar ve canlı bir suratı vardı, sarı-kahverengi saçlarını arkadan toplamıştı. Quentin'e içtenlikle peri müziği konusunda yaptığı araştırmayı anlattı. Peri müziği genelde ufak zillerle yapılıyordu ve insanlarca duyulamıyordu. Neredeyse bir saat boyunca Quentin'e bunları anlattı ama bir kez bile ona kim olduğunu, evinde ne aradığını sormadı. Bir ara kadının küçük memelerinden biri, altına hiçbir şey giymediği, düğmeleri yanlış iliklenmiş hırkasından fırladı. Kadın en ufak bir utanç kırıntısı olmadan memesini geri soktu. Quentin, kadının uzun süredir kimseyle konuşmadığı sonucuna varmıştı.

"Annenle baban için biraz endişeleniyorum," dedi Quentin bir öğleden sonra. "Bence biraz delirmiş olabilirler."

Alice'in odasına çekildiler, devasa yatağa bornozlarıyla uzanıp tavandaki mozaiklere baktılar. Orpheus bir koça, antiloba ve onu dikkatle dinleyen çeşitli kuşlara şarkı söylüyordu.

"Delirmişler mi sahiden?"

"Alice, bence biraz acayip olduklarını sen de biliyorsun."

"Galiba. Yani, onlardan nefret ediyorum ama neticede onlar benim annemle babam. Onlara deli gözüyle bakmıyorum, bana eziyet olsun diye bilerek böyle davranan insanlar olarak görüyorum onları. Onlara deli dediğinde onlara deli raporu verip yargılanmaktan kurtarıyorsun.

"Neyse, onları ilginç bulacağını düşünmüştüm zaten," dedi Alice. "Büyüyle alakalı konuların seni ne kadar heyecanlandırdığını biliyorum. *Al işte* sana iki tane gerçek büyücü."

Quentin hangisinin daha kötü durumda olduğunu merak etti. Alice'in annesiyle babası zehirli canavarlardı ama en azından onları görebiliyordunuz. Kendi annesiyle babası daha çok vampir veya kurtadam gibiydi, insan kılığındaydılar. İşledikleri suçları istediği kadar bağıra çağıra anlatsın, köylüler iş işten geçene kadar ona inanmazdı.

"En azından sosyal becerilerini nereden aldığını görebiliyorum," dedi Quentin.

"Demek istediğim şu, büyücü bir ailede büyümenin nasıl olduğunu bilemezsin."

"Toga giymek zorunda olduğumu bilmiyordum mesela."

"Toga giymek zorunda değilsin. Sorun da bu zaten, Q. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. İşte bunu anlamıyorsun. Profesörler hariç senden daha yaşlı hiçbir büyücü tanımıyorsun. Gerçek yaşam bizim için çorak topraklar gibidir. Hiçbir şey yapamazsın veya her şeyi yapabilirsin, fark etmez. Yolunu kaybetmemek için gerçekten önemseyeceğin bir şey bulmalısın. Çoğu büyücü bunu asla bulamaz."

Alice'in sesi ısrarcı, hatta kızgın geliyordu. Quentin ona yetişmeye çalışıyordu.

"Yani seninkiler de bulamadı."

"Bulamadılar. İki çocukları olmasına rağmen, minimum iki seçenek elde etmelerine rağmen bulamadılar. Charlie'yi umursamış olabilirler ama onu kaybettiklerinde yollarını da kaybettiler. Ve şimdi bu durumdalar."

"Annen ve şu peri orkestrası araştırması ne peki? O konuda bayağı ciddiymiş gibi görünüyor."

"Sırf babamı uyuz etmek için yapıyor. Peri orkestrası diye bir şey gerçekten var mı bilmiyorum."

Birden Alice ata biner gibi Quentin'in üstüne çıktı, iki eliyle omuzlarından bastırıp onu yerde tutuyordu. Alice'in saçları parıltılı bir perde gibiydi, Quentin'in yüzünü gıdıklıyor ve Alice'e göklerden eğilip aşağıya bakan bir tanrıçanın saygı uyandıran havasını veriyordu.

"Söz ver, onlar gibi olmayalım," dedi Alice. Burunları neredeyse birbirine değiyordu. Alice'in ağırlığı Quentin'i tahrik ediyordu ama yüzü kızgın ve ciddiydi. "Fillory'deki gibi maceralar, ejderhalar, kötülükle savaş falan olacak sanıyorsun, biliyorum. Ne düşündüğünün farkındayım. Ama öyle değil işte. Daha anlamıyorsun. Bizi bekleyen hiçbir şey yok.

"O yüzden söz ver bana, Quentin. Asla böyle olmayalım, kendimizi kimsenin takmadığı aptal hobilere vermeyelim. Gün boyu manasız şeyler yapıp birbirimizden nefret ederek ölmeyi beklemeyelim."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun," dedi Quentin. "Ama peki, söz veriyorum."

"Ben ciddiyim. Kolay olmayacak. Sandığından çok daha zor olacak. Bizimkiler bunu bilmiyor bile, Quentin. Mutlu olduklarını sanıyorlar. En kötüsü de bu zaten."

Bakmadan Quentin'in pijama altını tutan bağı çözdü ve silkeleyerek pijamayı çıkardı, gözleri hâlâ Quentin'in gözlerindeydi. Bornozu zaten belinde açıktı ve altında bir şey yoktu. Quentin, Alice'in önemli bir şeyler söylediğini biliyordu ama aklı almıyordu. Elini, Alice'in bornozunun altına soktu ve onun pürüzsüz sırtını ve belinin kıvrımlarını okşadı. Alice'in ağır memeleri Quentin'in göğsüne sürtünüyordu. Büyüye her zaman sahip olacaklardı. Sonsuza kadar. Ne olmuş yani?

"Belki de mutludurlar," dedi Quentin. "Belki de karakterleri böyledir."

"Hayır, Quentin. Ne mutlular, ne de karakterleri böyle." Parmaklarını Quentin'in saçlarına daldırdı ve çekti, o kadar sert çekmişti ki Quentin'in canı yandı. "Tanrım, bazen çok çocuksu oluyorsun."

Artık beraber hareket ediyorlar, derin nefes alıp veriyorlardı. Quentin, Alice'in içindeydi ve Alice'in tekrar ettiği sözler haricinde artık konuşamıyorlardı:

"Bana söz ver, Q. Söz ver. Söz ver."

Sanki Quentin şu an ne derse tamamen kabul etmeyecekmiş gibi, sanki kavga ediyorlarmış gibi bunu kızgınca, ısrarla ve tekrar tekrar söyledi.

MEZUNİYET

Tatilleri bir bakıma facia olmuştu. Urbana'nın donmuş banliyölerinde yaptıkları koşarcasına birkaç yürüyüş hariç dışarı çıkmamışlardı. Burası o kadar düz ve boştu ki sanki her an engin beyaz gökyüzüne düşebilirlermiş gibi görünüyordu. Ama öte yandan, tatilleri mükemmeldi. Alice ve Quentin'i daha da yakınlaştırmıştı. Quentin'in, Alice'in neden böyle biri olduğunu anlamasına yardımcı olmuştu. Bir kez bile kavga etmediler, hatta Alice'in annesi ve babasıyla karşılaştırılınca kendilerini genç ve romantik hissettiler. İlk hafta tüm ödevlerini bitirdikleri için aylaklık yapmaya da fırsatları oldu. İkinci hafta bittiğinde artık kapalı kalmaktan bunalmışlardı ve Brakebills'teki son yarıyıla başlamaya hazırdılar.

Diğerlerinden geçen yazdan beri neredeyse hiç haber almamışlardı. Quentin zaten haber almayı beklemiyordu. Dış dünyada neler olduğunu elbette merak ediyordu ama Eliot, Josh ve Janet'ın, Brakebills'in karizmasını da aşıp akıl almaz seviyedeki bir karizmaya ulaşmakla meşgul olduklarını ve eğer onunla iletişim kurmaya hâlâ zaman ayırabiliyorlarsa hayal kırıklığı hissedeceği fikrine kapılmıştı.

Gelen bölük pörçük haberlerden anladığı kadarıyla Manhattan'ın merkezinde hep beraber yaşıyorlardı. Aralarındaki güvenilir tek haber kaynağı, birkaç haftada bir bulabildiği en bayağı *I ❤ New York* kartpostallarını atan Janet'tı. Sadece büyük harf kullanarak yazıyor ve noktalama işaretlerini pek kullanmıyordu:

GEÇEN HAFTA BİZ ÜÇÜMÜZ ÇİN MAHALLESİNE ŞİFALI OT ARAMAYA GİTTİK. ELIOT MOĞOL BÜYÜ KİTABI ALDI AMA TABİİ MOĞOLCA AMA OKUYABİLDİĞİNİ SÖYLÜYOR BENCE MOĞOL PORNOSU O KİTAP. JOSH YEŞİL KAPLUMBAĞA YAVRUSU ALDI ADINI ŞU CANAVARDAN ESİNLENİP GAMERA KOYDU. SAKAL BIRAKIYOR KAPLUMBAĞA DEĞİL JOSH. [bundan sonrası minnacık harflerle yazılmıştı, zar zor okunuyordu ve adres için bırakılmış boşluğa taşıyordu] BURAYA KESİN GELMENİZ LAZIM BRAKEBILLS BİR DERE NYC İSE OKYANUS ELIOT DA BALIK GİBİ İÇİYOR ZATEN DUR ELIOT DUR BE ÖLDÜRÜRÜM SENİ 1000 KEZ ÖLDÜRÜRÜM... [okunaksız]

SEVGİLER

J*

Yaygın direnişe rağmen veya muhtemelen yaygın direniş yüzünden Dekan Fogg, Brakebills'i uluslararası *welters* turnuvasına sokmuştu ve Quentin ilk defa deniz aşırı büyü okullarına gitme fırsatına erişti. Gerçi yemekhaneler ve *welters* sahalarından ötesini pek görememişti. Sisli Karpatlar'daki ortaçağdan kalma bir kalenin zümrüt yeşili sahasında, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi gelen Arjantin pampalarının ortasında temizlenmiş bir alandaki yerleşkede oynadılar. Hokkaido Adası'nın kuzeyindeki Rishiri'de, Quentin'in gördüğü en güzel *welters* sahasında oynadılar. Kum kareleri göz kamaştıracak kadar beyazdı ve mükemmel düzlükteydi. Çim kareleri açık yeşildi ve çimler on iki milimetre boyunda kesilmişti. Su kareleri soğuk havada koyu buhar salıyordu. Asık yüzlü, acayip şekilde insana benzeyen maymunlar çam ağaçlarının dallarına tutunmuş onları seyrediyordu, çıplak pembe yüzlerini karla kaplı beyaz kürkleri çevreliyordu.

Ama Quentin'in dünya turu, Brakebills takımı ilk altı maçının altısını da kaybederek turnuvadan elenip Dekan Fogg'a utanç yaşatınca kısa kesildi. Mükemmel mağlubiyet serileri, kaybedenler grubunda oynadıkları maçta ufak tefek, kıvırcık saçlı, ateşli bir Lüksemburglunun kaptanlığını yaptığı Avrupa takımlarından birine kendi sahalarında ezilmeleriyle korunmuş oldu.

Quentin dâhil tüm erkekler, hatta kızların bir kısmı, karşı takım kaptanına anında gönüllerini kaptırmıştı.

Welters sezonu mayıs ayının son günü bitti ve Quentin birden kendini iki ay gibi kısa bir süre sonra bitecek olan Brakebills kariyerinin sonuna bakarken buldu. Sanki devasa, parıltılı bir şehirde, tali yolları çaprazlama geçerek, binaları, perili görünen De Chirico tarzı revakları ve küçük, saklı meydanları gezerken şehrin sadece ufak bir kısmını gördüğünü düşünüyordu. Ama sonra birden bir köşeyi dönmüş ve aslında tüm şehri çoktan geride bıraktığını, geri kalan tek şeyin şehir dışına çıkan yol olduğunu görmüştü.

Artık yaptığı en önemsiz şeyler bile Quentin'e anlamlı, ileride sonsuz nostalji değeri taşıyacakmış gibi geliyordu. Ev'in arkasında bir pencerenin yanından geçip dersten derse koşuştururken gözüne ufak bir hareketlenme çarptığında –Brakebills ceketiyle Deniz'i geçen uzaktaki bir figür veya küçük yeşil kafasındaki karı silkeleyen çalı flamingosu gibi– bir daha bu hareketi göremeyeceğinin veya görse de gelecekte, alakasız başka biri olduğu haliyle göreceğinin farkına varıyordu.

Bir de diğer anlar vardı; Brakebills'ten ve içindeki herkes ve her şeyden bıktığı, Brakebills'in dandik, hapishane gibi, klostrofobik geldiği ve buradan kurtulmak için can attığı anlar. Dört yıl boyunca Brakebills kampüsünden dışarı neredeyse adımını atmamıştı. Tanrım, okul üniforması giyiyordu. Neredeyse dört yıl daha lise okumuş gibiydi! Brakebills'te öğrenciler buraya özgü bir tarzda konuşurlardı. Tüm o vokal egzersizlerden kaynaklanıyordu bu. Yapmacık, aşırı kuralcı, yarı-İngiliz diksiyonuyla sanki Rhodes bursuyla Oxford'da okuyup gelmiş ve herkese bunu bildirmek isteyen birinin konuşması gibiydi. Bu konuşma tarzı Quentin'de etrafa kılıçla saldırma hissi uyandırıyordu. Bir de bir şeylere *isim koyma* takıntısı vardı. Brakebills'teki tüm odalarda muhtemelen on dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında toptan sipariş edilmiş geniş, siyah kiraz kerestesinden yapılma masalardan vardı. Bu masalar küçük çekmeceler ve gözlerle doluydu. Tüm bu çekmece ve gözlerin kendi adı vardı. Quentin ne zaman "Mürekkep Yarığı" veya "Yaşlı Dekanın Kulağı" laflarını duysa gözlerini devirir, Alice'e bakardı. Tanrım, ciddi miydiler? Buradan *kesin* çıkmamız lazım.

Ama nereye gidecekti ki? Mezuniyet panik yapılacak, hatta endişe edilecek bir durum değildi ama Brakebills sonrası dünya hakkındaki her şey Quentin'e tehlikeli oranda muğlak geliyordu. Alice'in annesiyle babasının sıkkın, hırpani hayaletleri başına üşüşüyordu. Ne yapacaktı? Tam olarak ne? Hayattaki tüm istekleri Brakebills'e yazıldığı an zaten gerçekleşmişti ve pratik bir yanı olan yeni bir amaç bulmak için uğraşıyordu. Burası Fillory değildi, savaşılacak büyülü bir savaş yoktu. Kovulması gereken Gözcükadın, yenilmesi gereken şeytani güçler yoktu ve bunlar dışındaki her şey sıradan ve önemsiz geliyordu. Kimse çıkıp bunu söylemiyordu ama dünya çapında büyü ekolojisi ciddi bir dengesizlikten muzdaripti. Çok fazla büyücü ve çok az canavar vardı.

Bu konuyu kafasına takan tek kişi olması da durumu kötüleştiriyordu. Birçok öğrenci şimdiden, köklü büyü kurumlarıyla aktif olarak bağlantı kuruyordu. Surendra onu dinleyecek herkese daha cevap alamadığı ama staj yapacağına garanti gözüyle baktığı bir büyücüler konsorsiyumundan bahsediyordu. Bu büyücüler zamanlarını yörünge altı irtifada yolunu şaşırmış göktaşlarına, güneş patlamalarına ve gezegen çapındaki diğer potansiyel felaketlere karşı nöbet tutarak geçiriyordu. Birçok öğrenci ise akademik araştırmalara yöneliyordu. Alice, Glasgow'da yüksek lisans programlarına bakıyordu ama ayrılma fikri ikisine de çekici gelmiyordu. Amaçsızca Alice'in peşine takılıp İskoçya'ya gitmek de Quentin'i pek açmıyordu.

Gerçek dünya olaylarını perde arkasından büyüyle etkilemek amacıyla, önemli yerlere gelmek için kimliğini saklayarak hükümetlere, beyin takımlarına, sivil toplum örgütlerine ve hatta ordulara sızmak moda kabul ediliyordu. İnsanlar buna yıllarını adıyordu. Bundan daha da egzotik yollar vardı. Az sayıda büyücü, çoğunlukla illüzyonistler, kutup ışıklarını değiştirmek gibi belki bir tek kişinin görebileceği, onlarca sene süren büyüler gerektiren devasa sanat projelerine girişirdi. Gelişigüzel taktiksel amaçları olan küresel çatışmalar düzenleyen geniş bir savaş oyuncuları ağı vardı. Eğlence amaçlı, takım veya bireysel olarak, her büyücünün her büyücüye karşı olduğu savaşlar yapılırdı. Güvenlik önlemi olmadan oynarlardı ve nadir de olsa birilerinin öldüğü iyi bilinen bir gerçekti. Ama zaten eğlencenin, heyecanın yarısı da buydu.

Seçenekler böylece sürüp gidiyordu ve hepsinin tamamen makul olması korkutucuydu. Bin tane seçenek vardı ve hepsi dolu dolu bir yaşamı garantiliyordu. Peki Quentin neden başka bir yol bulmak için delicesine uğraşıyordu? Niçin hâlâ büyük bir maceranın gelip onu bulmasını bekliyordu? Boğuluyordu ama neden ona yardım için uzandıklarında geri çekiliyordu? Bu konuyu açtığı profesörler hiç de endişelenmiş gibi durmuyordu. Sorunu anlamıyorlardı. Ne yapmalıydı? Ne isterse onu yapmalıydı elbette!

Bu arada Quentin ve Alice zorunlu bitirme tezlerini giderek azalan bir hevesle harıl harıl hazırlıyorlardı. Alice bir fotonu ayrıştırıp dondurmaya, ışık hızındaki uçuşunu durdurmaya uğraşıyordu. Bunun için cam ve ahşaptan yaptığı tuzağı saran çivit rengi büyü inanılmaz karmaşıklıktaydı. Ama sonunda kimse fotonun orada olup olmadığından emin olamadı ve böyle olup olmadığını kanıtlayacak bir yol da bulunamadı. Baş başa kaldıklarında Alice, Quentin'e kendisinin de tam olarak emin olmadığını ve profesörlerin ne yönde olursa olsun bir karar vermesini umduğunu çünkü bunun onu delirtmeye başladığını söyledi. Bir hafta süren tartışmadan sonra hiçbir sonuca ulaşamayıp Alice'e en düşük geçer notu vererek bu işi daha fazla kurcalamadılar.

Quentin'se Ay'a gidip geri dönmeyi planlıyordu. Mesafeyi göz önüne alınca doğrudan giderse birkaç günde hedefine varabilirdi. Hem Antarktika macerasından sonra vücut ısısını koruma büyülerinde oldukça deneyim kazanmıştı. (Gerçi bunlar da onun alanı değildi. Alan olayından umudunu kesmiş gibiydi.) Ayrıca bu fikirde romantik, lirik bir tat vardı. Parlak, sıcak ve nemli bir bahar sabahı Deniz'den yola koyulduğunda yanında Alice, Gretchen ve Fiziksel Çocuklar'ın yeni üyelerinin arasından yalakalıklarıyla sıyrılmış iki tanesi vardı. Koruma büyüleri etrafında saydam bir balon oluşturmuştu. Sesler çarpık, yeşil çimler ve ona iyi dileklerini sunanların gülümsemeleri ise balık gözü mercekten bakar gibi geliyordu. Yükseldikçe, geride bıraktığı dünya sonu gelmez bir ovadan, parlak, sınırları belli mavi bir küreye dönüştü. Yakınlaştığı yıldızlarsa daha çeliksi, daha keskin ve daha az pırıltılı gözükmeye başlamıştı.

Yolculuğunun altıncı saatinde Quentin'in boğazı birden sıkılmış gibi kapandı ve demir çiviler kulak zarlarını delmeye başladı. Gözleri, kendilerini

yuvalarından sökmeye çalışıyordu. Dalmıştı, koruma balonu gücünü kaybetmeye başlamıştı. Quentin kollarını çılgınca sallayan bir orkestra şefine dönmüştü. Hava tekrar yoğunlaşıp ısındı ama işin bütün zevki kaçmıştı. Titreme ve hırıltı krizleriyle uğraşıyor, sinir bozukluğuyla gülüyor, bir türlü sakinleşemiyordu. Tanrım, diye düşündü, hayatını bundan daha önemsiz bir şey için tehlikeye atabilir miydi? Kimbilir şimdiye kadar ne çok radyasyon emmişti. Uzay kızgın, küçük partiküllerle doluydu.

Rotasını değiştirdi. Birkaç gün saklanıp Ay'a gidip gelmiş numarası yapmayı düşündü. Belki de Lovelady'den biraz Ay tozu alıp kanıt diye yuttu-rabilirdi. Hava tekrar ısındı. Gökyüzü mavileşti. Birer büyük ölçek rahatlama ve utanç hissinden yapılmış kokteyl içini doldurmuştu. Dünya bir kez daha altında uzanıyordu.

En kötüsü de o akşam yemek için Büyük Salon'a yürümek olmuştu. İki gün erken dönmüş, güneşten yanmış yüzündeki "evet, elime yüzüme bulaştırdım" sırıtışıyla gelip yemeğe oturmuştu. Yemekten sonra Alice'in anahtarlarını alarak öğrenci temsilcileri odasına gidip karanlık pencerenin önünde tek başına oturdu. Gereğinden fazla şeri içerken karanlığın ardında yavaşça akan, soğuk bahar yağmuruyla kabarmış Hudson Nehri'ni hayal etti. Alice kendi odasında ders çalışıyordu. Bir hafta içi partisine katılanlar hariç herkes uyuyordu. Alkol ve kendine acımayla sarhoş olduğunda ve şafak sökmek üzereyken Quentin dikkatli adımlarla odasına doğru yürümeye başladı. Sarmal merdivenlerden çıkıp Eliot'ın eski odasını geride bıraktı. Biraz yalpalıyordu, odadan çıkarken aşırdığı şeri şişesini kafasına dikiyordu.

Sarhoşluğunun akşamdan kalmalığa dönüştüğünü hissetti ki bu mide bulandıran nörolojik simya genelde uykudayken gerçekleşirdi. Alkolün şişirdiği iç organları karnını doldurmuştu. İhanet ettiği insanlar Quentin'in zihninde, normalde yaşadıkları yerden çıkıp gelmişlerdi. Annesiyle babası. James. Julia. Profesör March. Amanda Orloff. Hatta şu ölen Bay Bilmemne, Princeton mülakatçısı. Hiçbirinin bakışlarında kızgınlık yoktu. Quentin'den nefret etmeye bile değmezdi.

Işıklar yanık halde yatağa uzandı. Mutlu olmak için bir büyü yok muydu? Biri bunu yaratmış olmalıydı. Nasıl atlamıştı ki bunu? Neden bunu öğretmemişlerdi ki? Yoksa kütüphanede, erişilemeyecek yükseklikte bir pencereye kanatları vurarak uçan bir kitapta mıydı? Yatağının, tekrar tekrar dalışa geçen bir bombardıman uçağının kendini tekrar eden filmi gibi aşağıya ve uzağa kaydığını hissediyordu. Buraya ilk geldiğinde çok gençti. Güzel sağlık görevlisinden kitabı aldığı, rüzgârda uçan notun peşinden kuru, karman çorman, donmuş bahçeye koşarak, mutlu mesut girdiği dondurucu kasım gününü düşündü. Artık o notta ne yazdığını hiç bilemeyecekti. Not, her türlü hazineyi, başına bunca iyi şey gelmiş olmasına rağmen hâlâ eksikliğini duyduğu iyi hisleri mi barındırıyordu? Fillory'ye kaçıp bu dünyanın acılarıyla yüzleşmek için geri dönmeyen çocuğun, Martin Chatwin'in sırrı mı yazılıydı? Sarhoş olduğu için aklına annesi geldi. Küçükken bir oyuncağı rögara düştüğünde annesinin ona nasıl sarıldığını hatırladı. Kırmızı, acıyan yüzünü serin yastığına gömdü ve kalbi kırılmışçasına ağladı.

Artık mezuniyete iki hafta kalmıştı. Dersler durmuştu. Labirent canlı, parlak yeşil bir düğüm, havaysa uçuşan toz zerrecikleriyle doluydu ve nereden geçtiklerinden habersiz güneşlenenleri taşıyan nehir teknesi, kayıkhanenin yanından bir Siren gibi geçiyordu. Herkesin ağzında sadece parti yapmanın, uyumanın ve yasak büyülerle deney yapmanın ne kadar güzel olacağı muhabbeti vardı. Birbirlerine bakıp gülüyor, birbirlerinin sırtına vurup el sıkışıp duruyorlardı. Atlıkarınca yavaşlıyordu. Müzik neredeyse durmuştu.

Eşek şakaları hazırlanıyordu. Yurtlarda Pompei'nin son günü gibi yoz bir hava vardı. Birisi zar ve hafif büyülenmiş bir aynayla oynanan, aslında sadece striptiz pokerin büyülü versiyonu olan bir oyun bulmuştu. Her zaman gizliden gizliye, umutsuzca yatılmak istenen insanlarla yatmak için pek detaylı düşünülmemiş, çaresizce çabalara girişildi.

Mezuniyet töreni akşam altıda başladı, batan güneşin altın ışıkları hâlâ havadaydı. On bir çeşit yemeğin olduğu bir ziyafet verildi. Mezun olacak on dokuz öğrenci birbirlerine saygılı davranıyordu, uzun, boş yemek masasında kendilerini kayıp ve tek başına hissediyorlardı. Etiketsiz şişelerden kırmızı şarap servis edildi. Fogg, bu şarapların Quentin'in ilk sene denk geldiği Brakebills'in kendi bağından olduğunu söylemişti. Geleneksel olarak bağın tüm ürünü mezun olacak öğrenciler tarafından içilip bitirilmeliydi. Fogg tek bir şişe bile kalırsa ne olacağına dair karanlık ipuçları veriyordu. *Cabernet*

sauvignon üzümündendi şarap, hafif ve ekşi olmasına rağmen iştahla içtiler. Quentin, Brakebills'in kendine has *terroir*'ını uzun bir konuşmayla övdü. Amanda Orloff anısına kadeh kaldırıldı ve bu kadehlerin daha önemsiz konularda bir daha kaldırılmaması için kadehler şömineye fırlatıldı. Rüzgâr estiğinde mum alevleri titredi ve eriyen mum damlacıkları beyaz masa örtüsüne döküldü.

Peynir servisiyle beraber hepsine öğrenci temsilcilerinin taktığı gümüş arı rozetlerinden sunuldu. Quentin bunları takmanın uygun olacağı bir anı hayal bile edemedi. Rozetin yanında bir de ağır, siyah anahtar aldı; bu anahtar ihtiyaç duyarsa Brakebills'e dönmesini sağlayacaktı. Okul şarkıları söylendi, Chambers'sa Quentin'in daha önce hiç içmediği bir viski servis etti. Küçük bardağını iki tarafa hafifçe yatırıp ışığın bu kehribar rengi gizemli sıvıdan geçişini izledi. Sıvı haldeki herhangi bir şeyin tadının hem duman hem de ateşe bu kadar benzemesi inanılmazdı.

Başını Georgia'ya eğip bu hayret verici muammayı açıklayacaktı ki Fogg ayağa kalktı ve beklenmedik bir ciddiyetle Chambers'ı gönderip mezun olacak öğrencilerden onunla aşağı kata gelmelerini istedi.

Bu beklenmedik bir hareketti. Aşağı kat demek bodrum demekti, Quentin Brakebills'te geçirdiği tüm zaman boyunca oraya neredeyse hiç gitmemişti. Sadece bir ya da iki kez çok istedikleri bir şişeyi şarap mahzeninden almak veya Alice'le yalnız kalmak için başka çaresi olmadığında buraya uğramıştı. Ama Profesör Fogg bu serbest, şakalaşan, arada şarkı da söyleyen grubu mutfaktan ve kilerdeki küçük, gösterişsiz bir kapıdan geçirip yolun yarısında yıpranmış, tozlu ahşaptan taşa dönen merdivenlerden indirmişti. Karanlık bir bodruma gelmişlerdi.

Quentin partinin böyle bir hal alacağını tahmin etmemişti. Burada hiç parti yapılacak bir yer havası da yoktu. Serindi ve birden sessiz olmuştu. Zemin toprak, tavan alçak, duvarlarsa yamru yumruydu, sesi yutuyorlardı. Geleneksel Brakebills şarkılarından asıl manası özenle saklanmış "Kırık Öğrenci Temsilcisi" şarkısını söyleyen sesler tek tek kesildi. Rutubetli toprağın kasvetli ama nahoş olmayan bir kokusu vardı.

Fogg toprak zemindeki rögar kapağı gibi duran bir şeyin üstünde durdu. Bu şey pirinçtendi ve kaligrafik yazıyla kaplıydı. Gariptir, darphaneden yeni

çıkmış madeni para kadar parıl parıldı. Dekan bir çubuk alıp pirinç diski kaldırdı. Disk beş santim kalınlığındaydı ve onu kenara itmek için üç öğrenci gerekti.

"Önden siz buyurun," dedi Dekan, nefes nefese kalmıştı. Mürekkep karası deliği abartılı bir jestle gösterdi.

Önce Quentin indi. Demir bir basamak bulana kadar viskinin uyuşturduğu ayaklarıyla körlemesine etrafı yokladı. Sanki kendini sıcak, siyah petrole sokuyordu. Merdiven onları, hepsinin yan yana durup bir çember oluşturabileceği kadar büyük, dairesel bir odaya götürdü ki onlar da çember oluşturdu. En son Fogg geldi, inmeden önce rögar kapağını kapattığını duymuşlardı. İnince merdiveni yangın merdivenleri gibi yukarı yolladı. Yukarı giden merdiven yüksek sesle çarpıp durdu ve bunu bir sessizlik takip etti.

"Hız kaybetmeyelim," dedi Fogg. Bir mum yakıp bir yerden iki şişe burbon çıkardı ve bunları çemberde ters yönlerde gidecek şekilde dağıttı. Bu jestte Quentin'i rahatsız eden bir şeyler vardı. Brakebills'te belirli miktar alkol tüketimine izin vardı, hatta bu miktar oldukça fazlaydı ama bu biraz fazla gelmişti. Sanki bir zorlama vardı.

Neticede mezuniyetti bu. Artık öğrenci değillerdi. Yetişkin olmuşlardı. Sadece bir grup arkadaş gece yarısı gizli bir zindanda içki içiyorlardı. Quentin bir yudum aldı ve şişeyi yanındakine verdi.

Dekan Fogg daha çok mum yakıp mumları pirinç şamdanlara koydu ve öğrencilerinin çemberi içinde bir çember daha oluşturdu. Yerin en fazla kırk beş metre altında olmalıydılar ama sanki bin beş yüz metre derinde canlı canlı gömülmüş, dünyanın geri kalanı tarafından unutulmuş gibiydiler.

"Neden burada olduğumuzu merak ediyorsanız söyleyeyim," dedi Dekan Fogg. "Buradayız çünkü sizi Brakebills'in Koruyucu Kordonu'nun dışına çıkarmak istedim. Bu defansif büyülü engel, Ev'den her yöne doğru yayılır. O yazılı pirinç kapak da bariyerin içinden geçen bir kapıdır."

Karanlık, Dekan'ın sözlerini o söyler söylemez yutuyordu.

"İnsanı rahatsız ediyor, öyle değil mi? Ama durumunuza uygun çünkü benim aksime siz hayatınızın geri kalanını burada geçireceksiniz. Çoğu zaman buraya inmenin amacı mezunları dış dünyayla ilgili hayalet hikâyeleriyle

korkutmaktır. Ama bu sefer buna gerek olmayacak. Çünkü siz bazı büyülü varlıkların sahip olduğu yıkıcı gücü kendi gözlerinizle gördünüz.

"Yaratık'ın geldiği gün olanlar kadar kötüsünü görmeniz pek olası değil. Ama unutmayın ki o günkü olaylar tekrar olabilir. Özellikle o gün o sınıfta olanlarınız sonsuza denk bunun izini taşıyacaksınız. Yaratık'ı asla unutamazsınız ve onun sizi unuttuğundan asla emin olamazsınız.

"Size nutuk attığım için kusura bakmayın ama başka fırsatım olmayacak."

Quentin çemberde Fogg'un tam karşısında oturmuştu –hepsi düz taş zemine çökmüştü– ve ılımlı, tıraşlı yüzü karanlıkta bir hayalet gibiydi. İki viski şişesi de Quentin'e aynı anda ulaşmıştı, ikisinden de birer yudum alıp sıradakine devretti.

"Bazen insanoğlu büyüyü gerçekten keşfetmeli miydi diye merak ediyorum," dedi Fogg açıksözlülükle. "Düşününce manasız geliyor. Biraz fazla mükemmel, değil mi? Hayat bize tek bir şey öğrettiyse o da dilek dilemenin bir işe yaramadığıdır. Kelimeler ve düşünceler hiçbir şey değiştirmez. Dil ve gerçeklik birbirinden ayrı tutulur, gerçeklik zordur, kimseye boyun eğmez. Ne düşünüp hissettiğin veya söylediğinle ilgilenmez. Veya ilgilenmemeli. Bunu sineye çekip hayatınıza devam edersiniz.

"Küçük çocuklar bunu bilmez. Freud buna büyülü düşünme demiş. Bunun aksini öğrendiğimiz an çocuk olmaktan çıkarız. Kelime ve nesne ayrımı yetişkin hayatlarımızın temellerindendir.

"Ama büyünün en heyecanlı yerinde kelime ve nesne arasındaki duvar çatlamaya başlar, biri diğerine akar. Sonunda eriyip birleşirler. Dil, tasvir ettiği dünyayla kaynaşır.

"Bazen sistemdeki bir hataya denk geldiğimizi düşünüyorum. Siz ne dersiniz? Kısa devre mi, kategori hatası mı, garip bir döngü mü? Büyü aslında unutulması gereken bilgi olabilir mi? Bana şunun cevabını verin: Büyü yapabilen biri büyüyebilir mi?"

Fogg konuşmayı kesti. Kimseden cevap gelmemişti. Ne diyeceklerdi ki? Artık büyü eğitimlerini tamamlamışlardı, azarlamak için biraz geç kalmıştı Fogg.

"Anlatmak istediğim ufak bir teorim var. Sizce siz neden büyücüsünüz?" Sessizlik devam ediyordu. Zaten Fogg da artık retorik sorulara başlamıştı. Konuşması yumuşamıştı. "Zeki olduğunuz için mi? Cesur ve iyi olduğunuzdan mı? Özel olduğunuzdan mı?

"Belki. Kimbilir. Ama size bir şey diyeyim: bence mutsuz olduğunuzdan büyücüsünüz. Büyücüler acıyı hissettikleri için güçlüdür. Dünya ile yapabilecekleri arasındaki farkı hissederler. Göğsünüzdeki şeyin ne olduğunu sanıyordunuz? Büyücüler diğerlerinden daha çok acı çektikleri için büyücüdür. Yaraları onların gücüdür.

"Çoğu insan bu acıyı hayatı boyunca içinde taşır. Bazıları başka yollarla bu acıyı öldürür, bazılarınıysa acı öldürür. Ama siz, sevgili dostlarım, başka bir yol buldunuz; acıyı kullanma yolunu. Acıyı yakıt olarak yakıp ışık ve ısı ediniyorsunuz. Sizi kırmaya çalışan dünyayı kırmayı öğrendiniz."

Quentin'in dikkati tepelerindeki kavisli tavanda, orada burada parlayan, tanımadığı takımyıldızların şeklini alan ışık noktalarına kaydı. Sanki başka bir gezendeydiler de yıldızlara, alışkın olmadıkları bir açıdan bakıyorlardı. Biri boğazını temizledi.

Fogg devam etti.

"Ama bu yeterli olmazsa diye hepiniz bu odadan bir sigorta poliçesiyle ayrılacaksınız. Sırtınıza bir pentagram dövmesi yapılacak. Oldukça dekoratif beş köşeli bir yıldız, ayrıca ufak ama hayli yırtıcı bir canlı olan bir iblis için hücre görevi de görüyor.

"Küçüktürler ama iyi dövüşürler, derileri de demir gibidir. Hatta gerçekten demirden yapılmış olabilirler. Hepinize onları serbest bırakan bir parola vereceğim. Parolayı söylediğiniz an fırlayıp sizin için ölene veya size dert açan şeyi öldürene kadar savaşacaktır."

Fogg ellerini dizlerine vurdu ve sanki onlara bir sene yetecek miktarda, güzel ve kullanışlı Brakebills kırtasiyesi verecekmiş gibi baktı. Georgia elini tereddüt içinde kaldırdı.

"Bunu yapmak zorunlu mu? Yani diyorum ki, benden başka kimse kızgın bir iblisin, derisinde kapalı kalması fikrinden rahatsız olmuyor mu?"

"Georgia, bu seni rahatsız ediyorsa güzellik okuluna yazılacaktın. Meraklanma, onu serbest bıraktığında sana minnettar kalacaktır. Ama onu bir kez kullanabilirsiniz, bu yüzden zamanını iyi seçin.

"Bu arada, buraya inmemizin diğer nedeni de buydu işte. Kordon'un içinde iblis çağıramayız.

"Burbona da bu yüzden ihtiyacımız vardı çünkü canınız çok yanacak. Şimdi, ilk kim gelecek? Yoksa alfabetik sırayla mı gidelim?"

Ertesi sabah saat onda en büyük ve görkemli salonda daha geleneksel bir mezuniyet töreni yapıldı. Onlardan daha sefil ve basbayağı akşamdan kalma bir grup mezun hayal etmek zordu. Ebeveynlerin kampüse alındığı nadir durumlardan biriydi, yani büyü yapmak da büyüden söz etmek de yasaktı. Dövmenin acısı akşamdan kalmalık kadar kötüydü. Quentin'in sırtı sanki çok leziz bir şeye denk gelmiş aç böceklerle dolu gibiydi. Aklı ondan on iki sıra geride oturan annesiyle babasındaydı.

Quentin'in geçen geceye dair anıları bulanıktı. Dekan yere kalın beyaz tebeşir parçalarıyla eş merkezli mühürler çizip iblisleri kendi çağırmıştı. Hızlı ve kendinden emin çalışmış, iki elini aynı anda kullanmıştı. Dövmeler için erkekler ceket ve gömleklerini çıkarıp bellerine kadar çıplak halde sıraya geçmişler, kızlar da aynısını yapmışlardı, bazıları utanıp soyunduktan sonra elbiselerini göğüs hizasında tutmuştu. Birkaç teşhirciyse gururla soyunmuştu.

Yarı karanlıkta Quentin, Fogg'un dövmeleri ne kullanarak çizdiğini göremiyordu. İnce ve parıldayan bir şeydi. Karmaşık şekiller çiziyordu, çizdikleri hareket ediyordu. Acı korkunçtu, sanki Fogg derilerini yüzüp yarayı tuzla kapatıyordu. Ama birazdan gelecek şeyin korkusu acıyı dengeliyordu. Hepsi hazır olduğunda Fogg çember şekilli mühürlerin ortasında parıldayan alçak bir kubbe yaptı. Oda ısınmış ve nemlenmişti. Havada kan, duman, ter ve tensel bir ateş vardı. İlk kıza sıra geldiğinde –alfabetik olarak gittiklerinden bu Alsop, Gretchen olmuştu– Fogg demir bir eldiven takıp bir şeyi tutana kadar elini kömürlerin arasında dolaştırdı.

Kırmızı bir parıltı Fogg'un yüzünü aşağıdan aydınlattı. Belki hafızası bulanık olduğundan, belki de alkol yüzünden Quentin, Brakebills'teki ilk

gününden beri görmediği bir şey gördüğünü sanmıştı. Sanki Fogg'un yüzünde sarhoş, acımasız ve babacan olmayan bir şey vardı. Aradığı şeyi tutunca elini kaldırdı ve közlerin içinden bir şey çıktı. Ağır, köpek boyunda ve kızgın bir iblis. Aynı hareketle iblisi Gretchen'ın ince sırtına sıkıştırdı, hâlâ boğuşan bir kolu sokmak için uğraşması gerekti. Gretchen'ın soluğu kesilmişti, sanki üzerine soğuk su dökülmüş gibi gerildi. Sonunda şaşırmıştı, başını çevirip sırtına bakmaya çalışırken çıplak olduğunu unuttu ve küçük, solgun uçlu memeleri göründü. Gretchen şaşırmıştı çünkü Quentin'in de sırası geldiğinde öğrendiği gibi işlem sonrası hiçbir his duyulmuyordu.

Şimdi hepsi rüya gibi geliyordu ama yine de Quentin'in sabah ilk yaptığı iş aynada sırtına bakmak olmuştu. Hafifçe sola kayan, dışı siyah, kırmızı, kocaman beş köşeli bir yıldız vardı sırtında. Yıldızın tam ortada olmayışının nedeninin merkezine kalbin alınmak istenmesi olabileceğini tahmin etti. Yıldızın içi ufak yazılarla, daha ufak yıldızlar, hilaller ve tanımlaması daha zor başka şekillerle doluydu. Sanki dövme yaptırmamış da pasaport gibi damgalanmıştı. Yorgun, ağrı sızı içinde ve akşamdan kalma olmasına rağmen aynaya bakarken gülümsedi. Dövme çok havalıydı.

Tören bitince koridora çıktılar. Kep taksalardı şimdi atıyor olurlardı. Konuşanların hafif uğultusu ve arada birkaç bağırış vardı ama bu kadardı, artık bitmişti, başka bir şey daha yoktu. Geçen gece mezun olmadılarsa bile şimdi kesin olmuşlardı. Her yere gidip her şeyi yapabilirlerdi. Veda partisi bu kadardı.

Alice ve Quentin tutuştukları ellerini sallayarak yan kapılardan birinden çıkıp kocaman bir meşe ağacının yanına gittiler. Rüzgâr esmiyordu. Güneş fazla parlaktı. Quentin'in başı zonkluyordu. Annesiyle babası yakınlardaydı ve onları araması gerekecekti. Ya da belki hayatlarında bir kez bile olsun onlar onu aramaya gelirdi. Gece partiler olacağını tahmin ediyordu ama o zaten yeterince parti yapmıştı. Canı toparlanmak, Chesterton veya Brooklyn'e dönmek, hatta başka hiçbir yere gitmek istemiyordu. Alice'i çaktırmadan süzdü, zayıf düşmüş gibi duruyordu. Ona duyduğu aşkı zihninde aradı ama ilginçtir ki bulamadı. Şu an tek şey istiyorsa o da yalnız kalmaktı. Ama bunu elde edemeyecekti.

Bunlar kötü düşüncelerdi ama Quentin bunları durduramıyor veya durdurmak istemiyordu. Artık diplomalı bir büyücüydü. Büyü yapmayı öğrenmiş, Yaratık'ı görüp hayatta kalmış, kendi kanatlarıyla Antarktika'ya uçmuş ve kendi büyülü iradesiyle oradan çıplak halde dönmüştü. Sırtında demirden bir iblis vardı. Tüm bunlara sahip olup hâlâ boş hissedebileceğini kim düşünebilirdi? Ne eksiği vardı? Yoksa sorun kendisinde miydi? Şimdi, burada mutlu olmadığına göre, kusur kendi içinde mi yatıyordu? Mutluluğu yakaladığı an mutluluk havaya dağılıyor ve sonra başka bir yerde tekrar ortaya çıkıyordu. Fillory gibi, iyi olan her şey gibi sonsuza kadar sürmüyordu. Bunu bilmek insanın canını yakıyordu.

İstediğimi aldım, diye düşündü ve başıma gelen her şey bu yüzden.

"Önümüzde bütün hayatımız uzanıyor bense sadece uzanmak istiyorum," dedi Alice.

Arkalarından yumuşak bir ses geliyordu. Patlayan bir sabun köpüğü, alınan nefes, çırpılan kanat gibi.

Quentin arkasını döndü ve hepsinin orada olduğunu gördü. Onu gülümseyen bir keşişe her zamankinden daha çok benzeten bir perçem sarı sakalıyla Josh. Burnunu ve muhtemelen başka yerlerini de deldirmiş olan Janet. Akıl almaz, tarif edilemez gömleği ve Brakebills'teyken hiç yapmadığı bir şey yapıp taktığı güneş gözlüğüyle Eliot. Yanlarında biri daha vardı, yabancı biri. Ciddi görünümlü, onlardan yaşça biraz daha büyük, uzun boylu, entelektüel ve gizemli bir yakışıklılığı olan biriydi.

"Eşyalarınızı toplayın," dedi Josh. Gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı ve kollarını bir peygamber gibi açtı. "Sizi tüm bunlardan kurtarmaya geldik."

İKİNCİ KİTAP

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

MANHATTAN

İki ay sonra kasım gelmişti. Brakebills kasımı değil, gerçek kasım ayındaydılar. Quentin kendine sürekli olarak artık gerçek dünya zamanında olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Şakağını soğuk cama dayadı. Ağaçların kırmızı ve kahverengi olduğu, uzaktaki küçük, düzenli, dikdörtgen şeklindeki parkı görebiliyordu.

Quentin ve Alice pencerenin yanındaki divanda el ele uzanıyordu. Sanki dalgaların yavaşça ıssız bir adanın sahiline taşıdığı bir salın üzerindeydiler. Işıklar sönüktü ama yarısına kadar kapalı panjurlardan içeri öğleden sonra güneşinin süt beyaz ışığı süzüyordu. Özensiz oynanıp beraberlikle biten oyundan sonra toplanmayan satranç taşları yakındaki bir sehpanın üstünde duruyordu.

Yaşadıkları apartman dairesinde, ihtiyaç doğdukça aldıkları birkaç parça dışında pek eşya ve mobilya yoktu. Burayı aslında işgal etmişlerdi, karmaşık büyüler içeren bazı ayarlamalar, mekânın asıl sahipleri başka yerde otururken gerektiği kadar kullanılmayan Aşağı Doğu Yakası'ndaki bu mülkü ele geçirmelerini sağlamıştı.

Ağır bir sessizlik, çamaşır ipindeki sert, beyaz çarşaflar gibi havada asılı duruyordu. Kimse konuşmuyordu, bir saattir konuşmamışlardı ve konuşma ihtiyacı duymuyorlardı. Lotus diyarındaydılar.[18]

"Saat kaç?" dedi Alice sonunda.

---

18 Yunan mitolojisinde geçen, Kuzey Afrika yakınlarında bulunan ve burada yaşayanların uyuşturucu etkisi olan lotuslarla beslendiği söylenen adaya gönderme yapılıyor. (ed.n.)

"İki. İkiyi geçmiştir." Quentin başını çevirip saate baktı. "İki."

Kapı çaldı. Hiçbiri kalkmadı.

"Eliot'tır herhalde," dedi Quentin.

"Erkenden mi gideceksin?"

"Evet, muhtemelen."

"Erken gideceğini söylememiştin."

Quentin yavaşça, sadece karın kaslarını kullanarak kalkarken kolunu da Alice'in başının altından çekti.

"Muhtemelen erken gideceğim."

Eliot'a kapıyı açtı. Partiye gideceklerdi.

Mezun olalı sadece iki ay olmuştu ama Brakebills'in üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi. Bir ömür daha, dedi kendi kendine Quentin, yirmi bir yaşında olmasına rağmen üçüncü ya da dördüncü ömründe olduğunu düşünüyordu.

Brakebills'ten ayrılıp New York'a geldiğinde gerçekliğin onu çarpmasını beklemişti. Brakebills'in elmaslarla süslü kozasından çıkıp gerçek insanların gerçek yaşamlar sürdüğü, gerçek para için gerçek işler yaptığı büyük, dağınık, kirli şehre gidecekti. Birkaç hafta için çarpılmıştı da... Gerçeklikten kasıt büyülü olmayan, parayı saplantı haline getirmiş ve korkunç kirliyse burası kesinlikle gerçekti. Hiçbir şey büyülü değildi, her şey olduğu kadardı, ötesi yoktu. Uygun olan her yüzey kelimelerle kaplıydı; konser posterleri, reklam panoları, grafitiler, haritalar, ikaz levhaları, park kuralları. Ama hiçbirinin bir büyü gibi manası yoktu. Brakebills'te Ev'in her santimetrekaresi, bütün tuğlalar, çalılıklar, ağaçlar yüzyıllardır büyüyle pişmişti. Burada, gerçek dünyada, ham fiziksel kurallar hüküm sürüyordu, dünyevilik salgın gibiydi. Sanki bir mercan resifine hayat veren şey alınıp geriye sadece boş, boyalı bir taş bırakılmış gibiydi. Manhattan bir büyücünün gözünde çölden farksızdı.

Ama tıpkı bir çöl gibi, ararsanız güdük kalmış, çarpık yaşam izlerine rastlayabiliyordunuz. Burada bir avuç Brakebills mezunu elitin dışında da varlığını sürdüren bir büyü kültürü vardı ama şehrin göçmen mahallelerindeydi. Yaşça büyük Fiziksel Çocuklar, Quentin ve arkadaşları bu ismi Brakebills'te bırakmış, artık kullanmıyorlardı. Quentin ve Alice'i dış mahallelerde bir metro turuna çıkardılar. İkinci kattaki penceresiz bir kafede Kazaklar ve

Hasidilerin sayılar teorisini yorumlamalarını seyrettiler. Flushing'de Koreli mistiklerle mantı yiyip Atlantik Bulvarı'ndaki *bodega*'nın arkasında İsis'e tapanların Mısır sokak lanetlerini tekrarlamalarını seyrettiler. Bir keresinde Staten Island'a geçip Filipinli şamanların toplantısına katılarak insanın gözünü alan mavilikte bir havuzun kenarında cin tonik içtiler.

Ama birkaç hafta sonra bu öğretici gezilere ayıracak enerjileri kalmamıştı. Dikkatlerini dağıtacak çok şey vardı ama zaten dikkatlerini acilen vermeleri gereken pek bir şey de yoktu. Büyü hep hayatlarında olacaktı ve zahmetli bir işti. Üstelik Quentin uzun zamandır bunu yapıyordu. Onun yetişmesi gereken şey hayattı. New York'un büyü dünyası sınırlı olabilirdi ama içki içilebilecek mekânların sayı ve çeşitliliği olağanüstüydü. Ve burada uyuşturucu bulabiliyordunuz. Hem de gerçek uyuşturucu! Güçleri muazzamdı, yapacak işleri ve onları durduracak birileri yoktu. Şehri birbirine katabilirlerdi.

Alice tüm bunları Quentin kadar heyecan verici bulmamıştı. Quentin ve diğerleriyle kalabilmek için ağırbaşlı Brakebills öğrencilerinin genelde kapıldığı kamu hizmeti veya asistanlık gibi planları ertelemesine rağmen samimi akademik merakı devam ediyordu. Bu yüzden günün büyük kısmını önceki gece dışarı çıktığı için dinlenmekle değil büyü çalışmakla geçiriyordu. Quentin onu örnek almadığı için biraz utanıyordu. Bu utanç başarısız Ay yolculuğunu tekrar denemekten bahsetmesine yetse de bu konuda gerçekten bir şey yapmasına yetmiyordu. (Alice, Quentin'e uzay yolculuğu temalı lakaplar takıyordu; Scotty, Major Tom, Layka. Ama Quentin bu konuda adım atmadığı için lakaplar komikten çok, küçük düşürücü olmaya başlamıştı.) Quentin kendinde rahatlama, Brakebills stresini atma ve "hayatını yaşama" hakkını görüyordu. Eliot da aynı kafadaydı. Abartılı Oregon aksanıyla, "Karaciğerimiz içmek için değil mi be?" diyordu. Ortada sorun yoktu. Quentin ve Alice farklı insanlardı. Zaten ilişkilerini heyecanlı kılan bu değil miydi?

Her halükârda Quentin heyecanlıydı. Halinden memnundu. Ne de olsa mezuniyet sonrası ilk yılında maddi ihtiyaçları, kaynağı yüzyıllar boyunca gizlice yapılmış büyü destekli yatırımlara dayanan, ihtiyacı olan yeni mezun büyücülere düzenli ödeme yapan örtülü ödenek sayesinde karşılanıyordu. Brakebills'te manastıra kapanmış gibi geçen dört yıldan sonra para da bir bakıma büyü gibiydi. Bir şeyi başka bir şeye dönüştürebiliyor, yoktan var

edebiliyordu. Quentin de şehrin her yanında bu büyüyü kullandı. Zenginler, sanatçı tayfasından olduğunu, sanatçılarsa, zengin olduğunu sanıyordu. Ama herkes onun zeki ve yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Böylece her yere davet ediliyordu: hayır işleri için düzenlenen etkinliklere, yasa dışı poker kulüplerine, barlara, teras partilerine, tüm gece limuzinden inilmeyen mobil uyuşturucu âlemlerine. Eliot'la beraber kendilerini kardeş diye yutturmuşlardı. Ortak performansları sezonun hiti olmuştu. Resmen ineklerin intikamıydı.

Quentin her gecenin sonunda eve tek başına, doğacak günün mavi renkli, hassas ışığıyla yıkanan sarıya boyanmış bir cenaze aracına benzeyen taksiden inerek dönüyordu. Kokain veya *ecstasy*'nin etkisi geçerken bedeni sanki gökten düşmüş son derece yoğun bir tür yıldız metalinden yapılma bir golem gibi garip ve ağır geliyordu. O kadar ağır hissediyordu ki ayaklarını yavaşça kaldırım taşlarının tam ortasına basmazsa kırılgan kaldırımı delip kanalizasyona düşecekmiş gibiydi.

Dağınık evlerinin ortasında tek başına dururken kalbinde pişmanlık kabarırdı. Yanlış yolda olduğunu hissediyordu. Dışarı çıkmayıp evde Alice'le kalmalıydı. Ama evde kalsaydı çok sıkılırdı. Alice de onunla gelse sıkılacaktı. Ne yapacaklardı? Böyle devam edemezlerdi. Hiç düşünmeden yaşadığı aşırılıkları, aldığı uyuşturucuları, oynaştığı kadınları görmediği için Alice'e minnettardı.

Sonra sigara dumanı kokan elbiselerini deri değiştiren bir kurbağa gibi çıkarırdı ve Alice uyanıp büyük memelerinden aşağı kayan beyaz çarşafla otururdu. Quentin'e yaslanır, sırtları serin, beyaz renkli ahşap yatak başına değerdi. Konuşmazlardı, şafağın sökmesini ve çöp kamyonunun parıldayan hava basınçlı pazılarıyla sokakta yavaşça ilerleyip iş tulumu giymiş refakatçilerinin fırlattığı şehrin artıklarını doyumsuzca yutmasını izlerlerdi. Ve Quentin çöpçülere karşı kibirli bir acıma hissi duyardı, çöpçülere ve diğer normal hayat süren sivillere karşı. Büyüsüz hayatlarında yaşamaya değer ne olabileceğini merak ediyordu.

Quentin, Eliot'ın kapıyı açmayı deneyip kilitli bulunca anahtarlarını aradığını duydu. Eliot, Soho'da Janet'la bir daire paylaşıyordu ama Quentin ve Alice'in yanına o kadar çok geliyordu ki ona da anahtar vermeyi uygun

görmüşlerdi. Quentin hevessizce doğruldu, stüdyo daireyi dolanıp prezervatif paketlerini, iç çamaşırlarını ve çürüyen yiyecekleri toplayıp çöpe attı. Ahşap döşemeleri ve kemerli pencereleriyle eskiden fabrika olan güzel bir binada yaşıyorlardı. Belli ki daha önce burada yaşayanlar daha titizdi. Quentin buraya taşındıklarında ilişkideki umursamaz hizmetçinin kendisi, asıl tembelin de Alice olduğunu keşfederek şaşırmıştı.

Alice giyinmek için yatak odasına geçti. Geceliğiyle duruyordu.

"Günaydın," dedi Eliot, ama sabah değildi. Güveler yemeden önce pahalı olan süveteri ve uzun paltosuyla metal kepengin hemen yanında duruyordu.

"Selam," dedi Quentin. "Paltomu alayım."

"Feci soğuk var. Alice geliyor mu?"

"Gelecekmiş gibi durmuyor. Alice?" Quentin sesini yükseltti. "Alice?"

Cevap gelmemişti. Eliot şimdiden gözden kaybolmuştu. Son zamanlarda onun zevk peşinde koşma çabalarına katılmayan Alice'e pek sabrı yok gibiydi. Quentin, Alice'in detaylara takılmayan çalışkanlığının Eliot'a, görmezden geldiği geleceğini hatırlattığı için böyle olduğunu düşünüyordu.

Eşikte tereddüt etti, kimin yanında olacağını bilememişti. Alice muhtemelen çalışabileceği sessiz ortam için minnettar olacaktı.

"Galiba sonra gelecek," dedi Quentin. Yatak odasına doğru bağırdı: "Tamam, orada görüşürüz!"

Cevap gelmedi.

"Görüşürüz anne!" diye bağırdı Eliot.

Kapı kapandı.

Her şey gibi Eliot da New York'ta farklıydı. Brakebills'tekyen hep soğuk ve kendine yeten biri olmuştu. Karizması, garip tipi ve büyü yeteneği onu diğerlerinden ayırıyor, yükseğe çıkartıyordu. Ama Quentin Manhattan'da ona katıldığından beri güç dengesi değişmişti. Eliot değişimi hasarsız atlatamamıştı, artık tartışmalara kolaylıkla yukarıdan bakamıyordu. Esprileri Quentin'in hatırladığından daha sivri ve çocukçaydı. Quentin büyüdükçe o gençleşiyor gibiydi. Quentin'e bel bağlamıştı ve bu yüzden ona güveniyordu. Bir şeylerden eksik kalmaktan da bir şeylerin parçası olmaktan da nefret

ediyordu. Apartmanın çatısında sigara ve Tanrı bilir başka neler içerek geçiriyordu. Para varken bulamayacağı çok az şey vardı ve cepleri para doluydu. Fazla kilo veriyordu. Bunalmıştı ve Quentin ona moral vermeye çalıştığında kırıcı oluyordu. Siniri bozulduğunda, "Tanrım, ayyaş olmamam bir mucize!" diyor ve sonra, "Ah, doğru ya..." diyerek espirisini tamamlıyordu. İlk seferinde komikti. Biraz.

Brakebills'teyken Eliot akşam yemeğinde içmeye başlardı, hafta sonlarıysa biraz daha erken vakitlerde içtiği olurdu. Bunda bir sakınca yoktu çünkü tüm centilmenler akşam yemeğinde içmeye başlardı ama hepsi Eliot gibi tatlısını fazladan şarapla takas etmezdi. Manhattan'da ne başlarında profesör ne de ayık gidilecek ders olduğundan Eliot kadehi eline öğleden sonra alıp gün boyu elinden düşürmüyordu. Genelde beyaz şarap, Campari veya buzlu burbon ve soda gibi nispeten zararsız şeyler içerdi. Ama yine de içerdi. Bir keresinde Eliot ağır bir soğuk algınlığı geçirirken Quentin ona kibarca, ilacını yutabilmek için votka tonikten daha sağlıklı bir şey içmesini söylemişti.

"Hastayım, Quentin. Ölmedim daha," diye kızmıştı Eliot ve konu kapanmıştı.

Eliot'ın becerilerinden en azından biri mezuniyetten sağ kurtulmuştu. Hâlâ az bilinen, harika şarapları arayıp bulabiliyordu. Şarap tadımlarına gidip ithalatçılarla ve şarap evi sahipleriyle başka hiçbir şeye beslemediği bir tutkuyla konuşuyordu. Birkaç haftada bir, iyiden iyiye gurur duyduğu bir düzine şişe topladığında, yemek partisi vereceğini açıklardı. Quentin'le beraber bugün böyle bir partiye hazırlanıyorlardı.

Bu partilerden alacakları zevk gösterdikleri devasa çabayla kıyaslanamazdı. Mekân her zaman Eliot ve Janet'ın Soho'daki dairesi olurdu. Savaş öncesinden kalma bu evde o kadar çok yatak odası vardı ki bir Fransız komedisi için harika bir set olurdu. Josh aşçıbaşıydı, Quentin ona yamaklık yapıyor, Eliot'sa elbette şarap garsonu olarak hizmet ediyordu. Alice'in katkısıysa yemek yiyecek kadar okumaya ara vermekten ibaretti.

Janet dekoru hazırlardı, giyim tarzını belirler, müziği seçer, bir kerelik kullanacakları menüleri kendi elleriyle yazıp süslerdi. Ayrıca çeşitli gerçeküstü ve bazen tartışmalı masa üstü süsleri üretirdi. Bugünkü partinin

teması ırkların karışmasıydı ve Janet tüm estetik, ahlaki ve kuşbilimsel itirazlara rağmen Leda ve Kuğu'nun eriyene kadar çiftleşecek olan, büyüyle canlandırılmış buzdan heykellerini yapacağına söz vermişti.[19]

Buna benzer tüm gecelerde olduğu gibi temanın inceliği parti başlamadan önce, daha akşamüzeri olmadan can sıkıcı hale gelmişti. Quentin bir antikacıda bulduğu hasır eteği smokin üstüyle giymeyi planlamıştı ama etek çok kaşındırdığından vazgeçti. Aklına başka bir şey gelmediğinden öğleden sonrayı Josh'tan kaçınıp surat asarak geçirdi. Josh geçen haftayı birbirine olabildiğince zıt tatlarda tarifler aramakla geçirmişti. Tatlı ve tuzlu, siyah ve beyaz, donmuş ve erimiş, Doğulu ve Batılı. Şimdi de delicesine mutfak dolaplarını ve fırını açıp kapıyor, Quentin'e bir şeyler tattırıyordu. Alice 5.30'da geldi, Quentin ve Josh beraberce ondan da kaçındı. Parti başladığında hepsi sarhoş, aç ve alıngandı.

Ama parti başladığında, yemek partilerinde kimi zaman olduğu gibi, her şey esrarengiz biçimde birden mükemmel olmuştu. Aralarındaki bağlar kendiliğinden tekrar kurulmuştu. Şimdi sakalını kesmiş olan Josh ("Evcil hayvana bakmak gibi," demişti sakalı için.) bir gün önceden partiye bir kız getireceğini söylediğinden herkesin üzerine kendilerine çekidüzen verme stresi binmişti. Güneş Hudson üzerinde batıp, güneş ışınları New Jersey üzerindeki atmosferden gelip dairenin devasa oturma odasına vururken ve Eliot, soğutulmuş martini bardaklarında Lillet kokteylleri dağıtırken (Lillet, şampanya ve votka) Quentin de minyatür tatlı-ekşi ıstakoz ruloları servis ederken herkes kendini birden bilge, komik ve güzel hissetmişti. Belki gerçekten öyleydiler.

Josh misafirinin kimliğini partiden önce açıklamayı reddettiğinden asansörün kapısı açıldığında Quentin'in aklına bu kızı tanıyacağı gelmemişti bile. Josh'un getirdiği kız Quentin'in *welters* kariyerine öldürücü darbeyi vuran Avrupalı takımın kıvırcık saçlı kaptanıydı. Anlattıklarına göre (Josh ve kız hikâyeyi birlikte anlatmıştı, bunun için daha önceden çalıştıkları belliydi) Josh ona, kız metro kartına para yüklemesi için makinelerden birine büyü yaparken metro istasyonunda denk gelmişti. Adı Anaïs'ti ve giydiği yılan

19 Yunan mitolojisinde geçen Aitolia Kralı Thestios'un kızı ile kuğu suretine bürünüp onu baştan çıkartan Zeus'a gönderme yapılıyor. (ed.n.)

derisi desenli pantolon o kadar çekiciydi ki kimse gecenin temasına uyup uymadığını sorgulamadı bile. Sarı bukleleri ve ufak, sivri burnuyla Josh'u çarptığı belliydi. Quentin de çarpılmış, ani ve keskin bir kıskançlık hissetmişti.

Zaten o gece Alice'le pek konuşmadı, yemekleri ısıtmak, tabaklara koymak ve servis etmek için mutfağa bir girip bir çıkıyordu. Ana yemekle mutfaktan çıktığında –bitter çikolata serpilmiş domuz pirzolası– hava kararmıştı ve Richard büyü teorisiyle ilgili bir konuşma yapıyordu. Şarap, yemek, müzik ve mumlar neredeyse Richard'ın anlattıklarını ilginç kılmaya yetecekti.

Richard, diğer eski Fiziksel Çocuklar üyeleriyle birlikte mezuniyet günü ortaya çıkan şu esrarengiz yabancıydı. O da bir zamanlar Fiziksel Çocuklar üyesiydi. Eliot, Josh ve Janet'tan önceki dönemdendi ve içlerinde saygıdeğer profesyonel büyücüler arasına girebilen tek kişi oydu. Richard uzun boylu, koca kafalı, siyah saçlıydı, köşeli omuzları ve çenesiyle Frankenstein'a benzer yakışıklılığı olan birisiydi. Quentin'e yeterince sıcak davranıyordu. Elini sertçe sıkıp büyük, siyah gözleriyle bolca göz teması kuruyordu. Quentin'le konuşurken ona doğrudan "Quentin" demesi, Quentin'e sanki ikisi iş görüşmesine girmiş gibi hissettiriyordu. Richard büyü camiasının oldukça geniş olan müşterek mali kaynaklarını yöneten vakıfta çalışıyordu. Richard ayrıca dini bütün bir Hıristiyandı. Büyücülerden böylesi pek çıkmazdı.

Quentin, herkes öyle yaptığından, Richard'ı sevmeye çalıştı, böylesi daha kolay olurdu. Ama Richard çok ağırbaşlıydı. Aptal değildi ama espri anlayışı sıfırdı. Espriler onu ters köşeye yatırıyordu, birileri, genellikle Janet, herkesin neye güldüğünü açıklayana kadar muhabbet kesiliyor, Richard'sa kalın kaşlarını çatıp arkadaşlarının insanca zaaflarına afallamış gözlerle bakıyordu. Genelde herhangi bir şeyi ciddiye alma hatası yapan birinin acımasızca derisini yüzmesine kesin gözüyle bakılan Janet, bu kişi Richard olunca sabır taşı kesiliyordu! Janet'ın Richard'a bir zamanlar kendisinin okuldaki yaşça büyük Fiziksel Çocuklar üyelerine baktığı gibi bakması fikri Quentin'i rahatsız ediyordu. Janet'ın okuldayken Richard'la birkaç kez yattığından emindi. Şimdi de arada sırada yatmaları olmayacak iş değildi.

"Büyü dediğin," dedi Richard yavaşça, "Yaratıcı'nın aletleridir." Yüzü kızarmıştı. Neredeyse hiç içmediğinden iki kadeh şarap onu iyice çarpmıştı. Tüm masanın onu dinlediğinden emin olmak için önce soluna, sonra sağına baktı. Kendini beğenmiş ahmak. "Bunun başka açıklaması yok. Birisinin bir ev yapıp sonra da gittiği bir senaryo var elimizde." Bir eliyle masaya vurarak mantığın zaferini kutluyordu. "Ve gittiğinde aletlerini garajda bırakıyor. Sonra biz aletleri buluyoruz, onları alıyoruz ve nasıl çalıştıkları üzerine tahminler yürütmeye başlıyoruz. En sonunda onları kullanmayı öğreniyoruz. Büyü budur."

"Bu söylediklerinde o kadar çok hata var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum," dediğini duydu Quentin.

"Öyle mi? Başla bakalım."

Quentin taşıdığı yemeği bıraktı. Ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama diğerlerinin önünde Richard'a karşı çıkmaktan mutluydu.

"Peki, öncelikle büyük bir ölçek sorunu var. Kimsenin evren yarattığı yok. Galaksi, güneş sistemi, gezegen bile yaratmıyoruz. Ev inşa etmek için vinç ve dozer lazımdır. Bir 'Yaratıcı' varsa ki aslında bu yönde pek kanıt göremiyorum, o da bunları kullanmıştır. Bizdeyse sadece el aletleri var. Black and Decker gibi. Lafı oradan buraya nasıl getirdiğini anlamıyorum."

"Eğer mesele ölçekse," dedi Richard, "bunun çözülmeyecek bir sorun olduğunu sanmıyorum. Belki de," doğru metaforları bulmak için şarap kadehine baktı, "belki de aletlerimizi doğru prize sokmamız lazım. Belki de daha *büyük bir priz* vardır."

"Bence elektrikten bahsediyorsan," dedi Alice, "enerjinin nereden geldiğinden de bahsetmelisin."

İşte ben de bunu demeliydim, diye düşündü Quentin. Alice teorik tartışmaları en az Richard kadar seviyordu ve bu konuda çok iyiydi.

"Herhangi bir ısı büyüsü yaptığında açıkça bir yerden enerji çekip başka bir yere koyarsın. Eğer evreni birisi yarattıysa enerjiyi bir kaynaktan alması gerekir. Sadece yerini değiştirerek yapamaz."

"Tamam ama..."

"Ayrıca büyü alet gibi gelmiyor ki insana," diye devam etti Alice. "Büyü yapmak matkabın düğmesine basıp çalıştırmak gibi olsa ne kadar sıkıcı olurdu, düşünebiliyor musun? Ama öyle değil. Düzensiz ve güzel bir şey.

Büyü başkasından kalan bir eşya değil; başka bir şey, organik bir şey. Birisinin yaptığı değil de kendi kendine yetişmiş bir şey gibi hissettiriyor."

Quentin'in beğendiğini bildiği ipeksi siyah elbisesi içinde Alice göz alıcıydı. Gece boyu neredeydi ki? Quentin, Alice'in nasıl bir hazine olduğunu sürekli unutuyordu sanki.

"Bence büyü uzaylı teknolojisi," dedi Josh. "Ya da dördüncü boyuttan geliyor, hava gibi mesela. Göremediğimiz bir yerden. Belki de yüksek teknoloji eseri, çok oyunculu bir oyundayızdır." Josh parmaklarını şıklattı. "Demek *o yüzden* Eliot cesedime değdiriyormuş!"

"Tam olarak öyle diyemeyiz," diye araya girdi sonunda Richard. Hâlâ Alice'in argümanını çözmeye çalışıyordu. "Büyü için düzensiz diyemeyiz. Hatta ben diyorum ki büyü, bizim görmemize izin verilmeyen daha yüksek bir düzenin parçası."

"Evet, cevap budur." Eliot'ın sarhoş olduğu belliydi. "Her şeyin cevabı bu zaten. Tanrı bizi Hıristiyan büyücülerden korusun. Aynı benimkiler gibi konuşuyorsun. Tam da benim cahil Hıristiyan annemle babamın söyleyeceklerini söylüyorsun. Eğer teorine uymuyorsa o zaman bunun sebebi, ah ama bir saniye, aslında uyuyor fakat Tanrı gizemli olduğu için biz göremiyoruz. Çünkü çok günahkârız. Bu kolaya kaçmak!"

Janet'ın buzdan heykelinin kalıntılarını uzun bir servis çatalıyla karıştırdı. Kuğu ve Leda artık birbirinden ayırt edilemez haldeydi, Brancusi tarzı birbirine geçmiş iki figür, buz eriyip onları yavaş yavaş boğarken hâlâ oynaşıyordu.

"Kendimize *Meta*-Fiziksel Çocuklar desek de olurmuş," dedi Josh.

"Hem şu 'Yaratıcı' dediğin de kim?" dedi Eliot kızgın kızgın. Giderek hiddetleniyor ve karşısındakini dinlemiyordu. "Tanrı'dan mı söz ediyorsun? Eğer öyleyse Tanrı de işte!"

"Tamam," dedi Richard sakince. "Tanrı diyelim."

"Peki bu Tanrı adil mi? Bizi onun kutsal büyüsünü kullandığımız için cezalandıracak mı? Kötü küçük büyücüler olduğumuz için mi cezalandıracak? Geri döndüğünde, garajına girip aletlerini karıştırdığımız için bize şaplak mı atacak bu adam ["Kadın!" diye bağırdı Janet]?

"Çünkü bu çok aptalca. Aptalca ve cahilce bir yorum. Kimse yaptıklarından ötürü cezalandırılmıyor. Ne istersek yapıyoruz ve tek yaptığımız bu ve kimse bizi durdurmuyor, kimse umursamıyor."

"Eğer aletlerini bize bırakmışsa bir nedeni vardır," dedi Richard.

"Ve galiba sen bu nedenin ne olduğunu biliyorsun."

"Sıradaki şarap hangisi, Eliot?" diye sordu Janet. Zor anlarda sakinliğini korumayı hep başarırdı, belki de başka zaman hep kontrolsüz davrandığı için böyleydi. O da bu gece vücuduna yapışan, kalçasının yarısına kadar ancak uzanan kırmızı tuniğiyle alışılmadık şekilde göz alıcıydı. Böyle bir şeyi Alice asla giymezdi. O vücuduyla giyemezdi.

Hem Richard hem de Eliot kavgayı bir raunt daha uzatmak istiyordu ama Eliot iradesini kullanıp konudan uzaklaşmaya razı oldu.

"Harika bir soru." Eliot ellerini şakaklarına dayadı. "Her şeye kadir Yaratıcı'dan vahiy alıyorum. Size çok pahalı, az üretilmiş bir burbonu hiç vakit kaybetmeden vermemi istiyor Tanrı, pardon, *Dişi Yaratıcı*."

Eliot sendeleyerek ayağa kalktı ve mutfağa yöneldi.

Quentin, Eliot'ı suratı kızarmış ve terli halde açık pencerenin önündeki taburede otururken buldu. İçeri buz gibi hava giriyordu ama Eliot farkında değildi. Gözlerini kırpmadan ışıkları karanlığa doğru uzanan şehri izliyordu. Hiçbir şey demedi. Quentin fırındaki Alaska tatlılarını tek tek hazırlayan Richard'a yardım etmekle meşgulken hareket de etmedi. Richard'ın üzerinde çok çalıştığı açıklama tonuyla anlattığına göre Alaska tatlısının sırrı, mükemmel bir ısı yalıtkanı olan bezeyle dondurmanın tamamen sarılmasıydı. Quentin, Eliot'ın bu gecelik iptal olup olmadığını merak etti. Öyleyse, bu ilk defa olmayacaktı. Ama birkaç dakika sonra Eliot ayaklandı ve peşlerinden elinde ince, garip şekilli, kehribar rengi viski dolu bir şişeyle peşlerinden geldi.

Ortam sakinleşiyordu. Herkes Eliot yine patlamasın veya Richard yine vaaz vermeye başlamasın diye dikkatli davranıyordu. Kısa süre sonra Josh, Anaïs'i eve bırakmak için çıktı. Richard da odasına çekilince Quentin, Janet ve Eliot boş şişeler ve buruşturulmuş peçetelerle baş başa kalmışlardı. Mumlardan biri masa örtüsünü yakıp delmişti. Alice neredeydi? Eve mi

gitmişti? Yoksa boş odalardan birinde yatıyor muydu? Quentin, Alice'i cep telefonundan aradı. Cevap yoktu.

Eliot masanın yanına iki kanepe çekip Romalılar gibi uzandı. Kanepeler alçak olduğundan içkisini almak için elini uzatması gerekiyordu ve Quentin'in tüm görebildiği Eliot'ın eliydi. Janet da Eliot'ın yanına uzanmıştı.

"Kahve içer misin?" diye sordu Janet.

"Peynir," dedi Eliot. "Peynirimiz var mı? Bana peynir lazım."

Tam o sırada Peggy Lee'nin *Is That All There Is?* adlı şarkısı çalmaya başladı. Quentin hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyordu. Eğer Richard haklıysa adil ve kızgın bir tanrı vardı ama Eliot haklıysa hiçbir şeyin anlamı yoktu. Büyü bir amaç için mi yaratılmıştı yoksa onunla istediklerini yapabilirler miydi? Panikatak geçirir gibiydi. Hepsinin başı beladaydı. Tutunabilecekleri hiçbir şey yoktu. Sonsuza kadar böyle devam edemezlerdi.

"Mutfakta Morbier peyniri olacaktı," dedi Quentin. "Gecenin temasına uyar diye almıştık, iki katmanı var ya, biri sabah sağılan, diğeriyse akşam sağılan sütten."

"Tamam, tamam, anladık," dedi Janet. "Git de getir, Q."

"Ben giderim," dedi Eliot ama ayağa kalkmadı. Yavaşça yuvarlandı ve yere düştü. Başı parkeye çarpınca *küt* diye korkunç bir ses geldi.

Ama Quentin ve Janet onu yerden kaldırırken gülüyordu. Quentin omuzlarından, Janet ise ayaklarından tutmuş Eliot'ı yatak odasına taşırken peynir fikri akıllardan silinmişti. Yemek odasından çıkarken Eliot'ın kafası kapı çerçevesine çarpıp bir *küt* sesi daha çıkardı ama bu sefer sahiden çok komikti ve hepsi gülmeye başladı. Artık kolları tutmayana kadar güldüler, Janet, Eliot'ın ayaklarını, Quentin de omuzlarını bırakınca Eliot'ın kafası *küt* diye bir kez daha yere vurdu ki bu ilk iki seferden bin kez daha komikti.

Eliot'ı, *Titanic*'in suyla dolmuş ara güvertesinden geçer gibi zorla, koridordan yalpalayarak geçirip yatak odasına götürmek Quentin ve Janet'ın yirmi dakikasını aldı. Dünya küçülmüş ve bir bakıma hafiflemişti, hiçbir şeyin anlamı yoktu ama anlam dediğin ayak bağından ibaretti. Eliot iyi olduğunu söyleyip duruyordu, Quentin ve Janet'sa onu kaldırmakta ısrar ediyorlardı. Janet gülmekten ciddi ciddi altına kaçırdığını söyledi. Richard'ın kapısının

önünden geçerken Eliot yüksek sesle konuşmaya başladı; "Ben yüce Yaratıcı, kutsal el aletlerimi size bırakıyorum çünkü onları kullanamayacak kadar sarhoşum. Ayrıca iyi şanslar çünkü yarın geri döndüğümde onları nerede bıraktıysam *tam* orada bulmak istiyorum, hatta hayır, *özellikle*, titreşimli zımpara makinem yerinde olsun çünkü yarın çok fena akşamdan kalma olacağım ve titreşimli zımpara makinemi karıştıranı acayip titreteceğim."

Sonunda onu yatağa yatırmayı başardılar. Su içirmeyi deneyip çarşafı göğsüne kadar çektiler. Sanki Eliot onların sevgili oğullarıymış da yatağına yatırıyorlarmış gibi olmalarının evcimenliğinden mi yoksa sırf güçlü bir afrodizyak olan, partinin en iyi anlarında bile tamamen gözden kaybolmayan can sıkıntısından mı bilmiyordu ama eğer Quentin kendine karşı biraz bile dürüst olsa anlayacaktı ki son yirmi dakikadır, Eliot'la boğuştukları zaman bile, şansını yakalasa Janet'ın kıyafetini çıkarmak istemişti.

Quentin sonraki sabah ağır ağır uyandı. O kadar ağır uyanmış, uyanması o kadar zaman almıştı ki uyuyup uyumadığından emin olamadı. Yatak ona dengesiz gibi gelmişti, hem iki çıplak insanla beraber yatmak acayipti. Birbirlerine çarpıp duruyorlar, kazara dokunup geri çekildikten sonra geri çekildikleri için birden kendilerine olan güvenleri azalıyordu.

Quentin ilk başta yaptığından pişman olmadı. Yapması gerekeni yapmıştı. Hayatını doyasıya yaşıyordu. Sarhoş olup kendini yasak zevklere bırakmak. İşte bu yaşamaktı. Tilkilerden aldıkları ders de bu değil miydi? Alice'in damarlarında kan akıyor olsaydı o da katılırdı! Ama hayır. Erkenden yatması lazımdı. Tıpkı Richard gibiydi. Yetişkin büyü dünyasına hoş geldin, Alice. Büyü her şeyi çözmeyecekti, Alice bunu göremiyor muydu? Hepsinin öleceğini, her şeyin boş olduğunu ve yapılacak tek şeyin yaşamak ve fırsat varken kimle ve ne olursa olsun sevişmek olduğunu anlamıyor muydu? Alice ailesinin evinde bu konuda Quentin'i uyarmamış mıydı? Ve haklıydı da!

Bir süre sonra yaptığı şey tartışılabilir bir konu gibi gelmeye başlamıştı. Yaptığı hem savunulabilir hem de yerin dibine sokulabilirdi. Daha sonra talihsiz bir hataya dönüştü, affedilebilirdi ama rezillik olduğu muhakkaktı. Yaptığı en iyi şey değildi. Ancak sonra büyük bir hata oldu, üstündeki son kıyafeti de çıkartıp gerçek halini göz önüne serdi: korkunç, gerçekten berbat.

insanın canını yakacak türden bir ihanet. Yavaş, giderek kötüleşen düşüşü sırasında Quentin birden Alice'in yatağın dibinde, çenesini eline dayamış halde sırtını dönüp oturduğunu gördü. Belirli aralıklarla sadece rüya gördüğünü, Alice'in gerçekte orada olmadığını düşünmüştü. Ama aslında orada olduğuna emindi. Hiç de hayal ürünü gibi durmuyordu. Alice giyinikti, uzun zaman önce uyanmış olmalıydı.

Saat dokuz gibi oda sabah ışığıyla dolmuştu ve Quentin artık uyuma numarası yapamıyordu. Yattığı yerde doğruldu. Gömleği yoktu, gömleğinin nerede olduğunu hatırlamıyordu. Başka hiçbir şey giymiyordu. O an gömleğiyle iç çamaşırının üstünde olması için her şeyini verirdi.

Çıplak ayakları ahşap döşemeye basarken kendini gerçek dışı hissediyordu. Yaptığına anlam veremiyor, inanamıyordu. Kendinden beklediği bir şey değildi. Belki de Fogg haklıydı, büyü ahlaki gelişimini etkilemişti. Bir şey etkilemiş olmalıydı. Belki de bu yüzden böyle pisliğin teki olup çıkmıştı. Alice'e ne kadar üzgün olduğunu anlatmanın bir yolu olmalıydı. Eliot'ın yatağından bir battaniye çekti, Janet uykusunda buna itiraz eder gibi oldu ama sonra suçluluk hissi duymadan deliksiz uykusuna devam etti. Quentin battaniyeye sarılıp sessiz eve girdi. Yemek masası gemi enkazı gibiydi. Mutfaksa suç mahalline benziyordu. Küçük gezegenleri yerle bir olmuştu ve durabileceği bir yer kalmamıştı. Quentin'in aklına Profesör Mayakovski'nin zamanı geri çevirerek cam küreyi tamir edip örümceği diriltmesi geldi. Şimdi bunu yapabilse ne güzel olurdu.

Asansör kapısı açıldığında Quentin gelenin Anaïs'le başarılı bir gece geçiren Josh olduğunu düşünmüştü. Ama gelen Penny'ydi, koşmaktan rengi solmuş, soluk soluğa kalmıştı ve o kadar heyecanlıydı ki kendini zar zor kontrol edebiliyordu.

PENNY'NİN ÖYKÜSÜ

Penny tekrar mohikan bırakmıştı. Saçı iki buçuk santim genişliğinde ve yedi buçuk santim uzunluğunda, yanardöner yeşildi, Romalı bir subay miğferinin süsü gibi duruyordu. Ayrıca kilo almıştı, gariptir ki Brakebills'teki halinden daha genç ve yumuşak duruyordu. İrokua savaşçısı gitmiş yerine obez bir banliyö çetesi üyesi gelmişti. Ama doğu halısının üstünde nefes nefese duran hâlâ aynı Penny'ydi ve etrafa meraklı ve eleştirel bir tavşan gibi bakıyordu. Krom çivili, siyah deri ceketle rengi kaçmış siyah kot pantolon ve kirli, beyaz bir tişört giyiyordu. Tanrım, diye düşündü Quentin. *Punk* kalmış mıydı hâlâ? Penny, New York'taki son *punk* olmalıydı.

Penny burnunu çektikten sonra koluna sildi. İkisi de konuşmuyordu. Quentin, onun selam vermek, hal hatır sormak ve oraya neden geldiğini açıklamak gibi inceliklere tenezzül etmeyeceğini biliyordu. Ve bu seferlik minnettardı. Bunu kaldırabilir miydi bilmiyordu.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu boğuk bir sesle. Ağzı kavrulmuştu.

"Kapıcınız uyuyordu. Onu sahiden kovmalısınız."

"Benim kapıcım değil o." Quentin boğazını temizledi. "Büyü yapmışsındır."

"Sadece Cholmondeley'in Gizlilik Büyüsü'nü yaptım."

"Eliot bütün katı büyülemişti. Büyüyü yaparken yardım etmiştim. Hem asansör için anahtar lazım."

"O büyüyü tekrar yapmamız gerekecek. Çıkarken bozdum onu."

"Hay ben senin... Her neyse, ilk olarak, 'biz' derken kimden söz ediyorsun?" dedi Quentin. Şu an en çok istediği şey yüzünü bir lavabo dolusu

ılık suya sokmaktı. O arada biri başını orada tutup onu boğsa fena olmazdı. "İkincisi... Tanrım, o koruma büyüsünü yapmak bir haftamızı almıştı."

Quentin büyüyü çabucak kontrol etti. Penny haklıydı, koruma büyüsü bozulmuştu. O kadar bozulmuştu ki bozulurken Quentin'i uyarmamıştı bile. Buna inanamıyordu. Penny büyüyü dışarıdan, hazırlıksız ve asansörle on kat çıktığı sürede büyük bir hızla yapmış olmalıydı. Hiç renk vermedi çünkü Penny'ye ne kadar etkilendiğini göstermek istemiyordu.

"Anahtarı ne yaptın?"

Penny anahtarını ceketinin cebinden çıkarıp Quentin'e verdi.

"Kapıcınızdan aldım." Omzunu silkti. "İnsan sokaklarda böyle şeyleri öğreniyor."

Quentin bu "sokak" kelimesine takılıp bahsi geçenin muhtemelen gerçekten sokak değil de etrafı duvarlarla çevrili bir sitedeki sokak olduğunu, Cholmondeley'in Gizlilik Büyüsü'yle uyuyan birisinden anahtar çalmanın da zor olmadığını söyleyecekti ama bu çok önemsiz gelmişti. Kelimeler ağzından çıkamayacak kadar ağırdı, sanki öksürüp çıkarması gereken taş bloklar gibiydi. Zaten Penny'ye lanet olsun, Alice'le konuşması lazımdı.

Ama insanlar Penny'nin sesini duymuştu. Richard temizlediği mutfaktan çıkıp geldi, insanı sinir edercesine çoktan kalkmış, duş almış, saçını başını taramıştı. Kısa süre sonra Janet da Eliot'ın odasından çıktı, önceki gece hiçbir şey olmamış gibi yorgana sarılıp gelmişti. Penny'yi görünce çığlık atıp tuvalete kaçtı.

Quentin giyinip kontrolü eline alması gerektiğinin farkına vardı. Gün ışığı gelmiş, beraberinde mazeretleri, yalanları ve her şey iyiymiş rolü yapma zorunluluğunu getirmişti. Yumurta kırıp, akşamdan kalmalıklarından bahsedip, mimoza ve ekstra Tabasco'lu, karabiberli Bloody Mary içip, ortada hiçbir terslik yokmuş gibi, Quentin sırf sarhoş olduğu ve canı istediği için Alice'in kalbini kırmamış gibi davranacaklardı. Ve her ne kadar inanılmaz, akla hayale sığmaz gibi gelse de Penny'nin söyleyeceklerini dinleyeceklerdi.

Quentin ve diğerleri toparlanıp giyindiler. Ellerinde içecekleri ve tabaklarıyla oturma odasına geçtiler. Fiziksel ve ruhsal durumları el verdiği kadar

kanepeye yayılarak veya ayakta durarak ya da bağdaş kurup yere oturarak Penny'yi dinlemeye başladılar. Penny, Quentin ve Alice'in bir yıl gerisindeydi ama dördüncü sınıfın sonunda Brakebills'in ona öğretebileceği her şeyi öğrettiğine karar verdiğini açıklamaya başladı. Okulu bırakıp Maine'de, Bar Harbor'ın birkaç kilometre kuzeyindeki bir kasabaya yerleşmişti. Sezon bittikten sonra nüfusu yüzde seksen düşen bu köhne kasabanın adı Oslo'ydu.

Penny'nin Oslo'yu –kasabanın adı New Oslo değil de Oslo'ydu, sanki bu ismi ilk onlar bulmuştu– seçme nedeni orada onu rahatsız edebilecek hiçbir şeyin olmamasıydı. Kasabaya eylül ayının ortalarında gelip kasabanın dışında, tek şeritli köy yolunun üstünde bir çiftlik evi tutması için fazla uğraşması gerekmemişti. Emekli öğretmen olan ev sahibi, Penny'ye anahtarları verip Güney Carolina'daki kışlık evine kaçmıştı. Penny'nin en yakın komşuları kulübeden bozma, cemaatsiz bir kiliseyle, sorunlu çocuklar için bir yaz kampıydı. Mükemmeldi. Penny, Walden'ını[20] bulmuştu.

İhtiyacı olan her şeye sahipti: sessizlik, yalnızlık ve bir römork dolusu büyülü el yazmaları, inceleme metinleri, kitapçıklar, referans kitaplar ve makaleler. Çalışma masası, iyi aydınlatılmış bir odası, bakmaya değecek bir manzaraya açılmayan penceresi vardı. Sahiden ilginç bir araştırma olacağının sinyallerini veren, altından kalkabileceği, merak uyandıracak kadar tehlikeli bir projesi vardı. Penny resmen cennetteydi.

Ama kasabaya vardıktan birkaç hafta sonra masasında oturmuş, yüzyıllar önce hipogrif tüyüyle yazılmış büyülü sözcükleri okurken Penny'nin dikkati dağılmıştı. Geniş, genellikle kırışıksız olan alnında bir çizgi belirdi. Bir şey odaklanmasına engel oluyordu. Rakip bir araştırmacının saldırısı altında olabilir miydi? Buna kim cesaret edebilirdi? Gözlerini ovup başını salladı ve daha sıkı odaklandı. Ama dikkati dağılmaya devam ediyordu.

Sonradan ortaya çıktı ki Penny zayıf bir yanını keşfetmişti. Bin yıl düşünse aklına gelmezdi ki zamanı olunca bu konuya da el atıp birkaç dikkatli modifikasyonla o kadar yaşamayı düşünüyordu. Zayıf yanı şuydu; Penny yalnızdı.

---

20 Henry David Thoreau'nun *Walden* isimli kitabına gönderme yapılıyor. Yazar bu kitapta Walden Gölü kıyısında doğayla iç içe yaşayışını anlatmıştır. (ed.n.)

Bu fikir çok saçmaydı. Küçük düşürücüydü. Penny sonuna kadar yalnız kalmayı seçen biriydi, bir *desperado*'ydu. Oslo'nun Han Solo'suydu[21]. Bu özelliğini bilir ve bunu severdi. Brakebills'te geçirdiği bitmek bilmez dört sene boyunca baş başa kaldıklarında Melanie diye seslendiği Profesör Van der Weghe hariç etrafı aptallarla çevriliydi ve şimdi onlardan kurtulmuştu.

Ama Penny nedensiz yere bir şeyler yaptığını fark etmişti. Verimsiz şeyler. Evinin yanındaki beton barajın üstünden, barajın suyunu bıraktığı yerde oluşan ince buz tabakasını kırmak için taş atıyordu. İki buçuk kilometre yürüyüp kasaba merkezindeki penceresiz oyun salonunda, tıpkı oradaki kendinden geçmiş gençler gibi, bilgisayar oyunu oynayıp sakız makinesindeki tatsız sakızları ağzına tıkıştırıyordu. Kitaptan çok kartpostal ve kırtasiye malzemeleri satan kitapçıda çalışan, reşit olmayan kızı kesiyordu. İçini Bar Harbor yolundaki sığır çiftliğindeki dört sığıra döker olmuştu. Çiti aşıp birinin büyük, kama şeklindeki kulağını okşamak istemiş ama cesaret edememişti. Bunlar büyük sığırlardı ve akıllarından ne geçtiği asla bilinmezdi.

Eylül ayı böyle geçmişti. Ekim ayındaysa yeşil bir Subaru Impreza almış, sıklıkla Bangor'daki dans kulübüne gider olmuştu. Kırk beş dakika süren, çam ormanının ortasından geçen yol boyunca yan koltukta duran votkadan içiyordu çünkü kulüpte yaş sınırı olmadığından içki satılmıyordu. Projesi neredeyse tamamen durmuştu. Biraz notlara bakıp bolca porno seyrediyordu. Küçük düşürücü bir durumdu.

Bangor'daki dans kulübü sadece cuma ve cumartesi geceleri açıktı ve Penny oraya gittiğinde tek yaptığı şey dans pistinden uzak, yarı karanlık bölümde kendi gibi saplarla bilardo oynamaktı. Ama işte tam da burada dışarıya belli etmeden, dehşet içinde ama daha çok rahatlama ve minnettarlıkla tanıdık bir yüz gördü. Sevilmesi zor bir yüzdü, canlıyken de pek çekici olmayan bir cesedin yüzüydü sanki. Kalemle çizilmiş gibi incecik bir bıyığı olan bir yüz. Seyyar satıcı Lovelady'nin yüzü.

Lovelady de aşağı yukarı aynı nedenden ötürü oradaydı, Brakebills ve büyüden olabildiğince uzağa kaçıp yalnız kalmıştı. Bir sürahi bira ve Lovelady'nin ustaca kazandığı birkaç el oyundan sonra –ömür boyu sahte

21 *Yıldız Savaşları*'ndaki bir karakter. (ed.n.)

büyülü eşyalar satıp birkaç gerçek beceri kazanmamak olmazdı– birbirlerine hikâyelerini anlattılar.

Lovelady'nin ekmek parasını çıkarması şansa ve yabancıların saflığına bağlıydı. Balıkçıların okyanusu trol ağlarıyla taraması gibi dünyayı dolaşıp ikinci el eşya dükkânlarını, mezat mallarını tarıyordu. Büyücü kocalarını yeni kaybetmiş, duygusal açıdan savunmasız dullara yanaşıyor, kendinden daha bilge ve üstün olanların toplantılarında dolaşıp değerli veya değerliymiş gibi görünen şeyler arıyordu. Son birkaç ayını İngiltere'nin güneyinde, Hull'un kötü mahallelerinden birinde tuttuğu garaj üstü stüdyo dairede geçirmiş, antikacı ve sahaflarda şansını denemişti. Günleri otobüste geçiyordu. Şansının iyice kötü olduğu günlerdeyse girmeye izinli olmadığı garajdan izinsiz aldığı külüstür tek vitesli bisikleti kullanmak zorunda kalıyordu.

İngiltere'deki günleri sırasında Lovelady bir ara dikkat çeker olmuştu. Normalde kim olursa olsun, herhangi birinin ona ilgi göstermesine muhtaçtı ama bu durum farklıydı. Otobüsteki yabancılar gözlerini dikip ona bakmaya başlamıştı. Yanından geçtiği ankesörlü telefonlar çalıyordu. Cebindeki bozuk paraları saydığında her seferinde doğduğu yılda basılmış paraları bulmaya başlamıştı. Televizyon seyrettiğinde tek gördüğü kendi yüzüydü ve arka planda boş bir şehir vardı. Lovelady ne eğitimli ne de çok zekiydi ama içgüdüleri sayesinde hayatta kalıyordu. Ve içgüdüleri ona bir şeylerin çok ters gittiğini söylüyordu.

Dairesinde tek başına otururken Lovelady durumu değerlendirdi. Şans eseri büyük güç taşıyan bir şey bulduğunu, birilerinin de buna göz koyduğunu tahmin ediyordu. Birileri peşine düşmüştü.

Lovelady aynı gece orayı terk etti. Depozitoyu bıraktı, bulabildiği ne kadar muska varsa hepsini takıp otobüsle Londra'ya, oradan Manş Tüneli'ni trenle geçip Paris'e, oradan da uçakla okyanusu geçip kredisini zaten tükettiği Brakebills'e gitti. Bir öğleden sonrasını New York'un kuzeyindeki ormanlarda okulun tanıdık, güvenli yerleşkesini aramakla geçirdi.

Güneş batıp kış başı soğuğu kulaklarının uçlarını kemirmeye başladığında korkunç gerçeği kabullendi. Doğru yerdeydi ama Brakebills artık ona görünmüyordu. Bir şey, ya kendisi ya da malları, okulun savunma büyülerini harekete geçiriyordu. Taşıdığı şey her neyse onu dokunulmaz kılmıştı.

Bu olaydan sonra Maine'e kaçmıştı. İroni ortadaydı, Lovelady ömründe ilk kez şans eseri gerçekten güçlü bir şey bulmuş, voliyi vurmuştu. Ama bu kadar şans fazla gelmişti. Lovelady buna hazır değildi. Donmuş ormanın ortasına tüm taşıdıklarını bırakabilirdi ama ömrü boyunca açgözlülükle bir şeyler topladığından bunu yapamamıştı. Bunu yapmak paragöz kalbini kırardı. Bunun yerine ölü sezon fiyatından bir kulübe kiralayıp yanındaki eşyaları iyice inceledi.

Aradığını hemen bulmuştu. Kirli paslı düğmelerin arasında, plastik bir poşetteydi. Lovelady bunun ne olduğunu bilmiyordu ama büyü eğitimi almamış olmasına rağmen gücünü açıkça sezebiliyordu.

Lovelady, Penny'yi köşeye çekip tüm gece çıkarmadığı ceketinin cebinden bir poşet çıkarmıştı. Poşeti masalardan birine koydu ve Penny'ye sararmış dişlerini gösteren bir gülümseme attı. Poşetteki düğmeler sıradan, eski düğmelerdi. İki delikliler, dört delikliler, suni deriden olanlar, kocaman, köşeli olanlar. Arada boncuklar bile vardı. Penny'nin gözleri hemen birine kaydı, düz, sedefli beyaz renkte, çevresi iki buçuk santim kadar olan, dikkat çekmeyecek bir düğmeydi. Olması gerektiğinden daha ağırdı. Zar zor kontrol altında tuttuğu büyü gücüyle neredeyse titreşecekti.

Penny bunun ne olduğunu biliyordu. Buna dokunmaması gerektiğini de biliyordu.

"Büyülü düğme mi?" dedi Janet. "Ne acayip. Neymiş ki?"

Janet'ın saçı rezaletti ama oldukça rahat davranıyordu. Koltukta oturup kahvesini içerken kısa ipek bornozunun altından bacaklarını gösteriyordu. Belli ki muzaffer hissediyor, fethinin ve Alice'e karşı dolaylı yoldan kazandığı zaferin keyfini çıkarıyordu. Quentin o an Janet'tan nefret etti.

"Gerçekten bilmiyor musun?" dedi Penny.

Quentin'in aklından bir şey geçiyordu ama bunu yüksek sesle dile getirmeyecekti.

"Ne yaptın peki?" dedi bunun yerine.

"Lovelady'yi alıp kendi evime götürdüm. O gece. Kaldığı yer güvenli değildi, benimse en azından temel güvenlik önlemlerim vardı. Ona düğmeleri satan kadını aradık ama kadın düğmenin kayıtlarında olmadığını söyledi. Sonraki gün gidip eşyalarını aldık ve Boston'a doğru yola çıktık. Lovelady'ye düğme için seksen bin dolar verdim. Nakit kabul etmiyor, sadece altın ve elmas alıyor. Bir Harry Winston[22] boşaltmış kadar oldum ama buna değer. Sonra ona siktir olup gitmesini söyledim, o da gitti."

"Seksen bin dolara," dedi Eliot, "değil Harry Winston'ı, Zales'ta[23] bir vitrini bile boşaltamazsın."

Penny bunu duymazdan geldi.

"Bunlar iki ay önceydi. Bu düğme dikkat çekiyor. Boston'da bir otelde kalıyordum ama geçen gece kaldığım odanın iki kat yukarısında yangın çıktı, temizlikçi kadınlardan biri öldü. Odama geri dönmeden South Station'a gidip Fung Wah otobüslerinden birine atladım. Çin Mahallesi'nden buraya yürümek zorunda kaldım, bindiğim her taksinin motoru bozuldu.

"Ama asıl önemli olan düğmenin gerçek ve bizim olması."

"Bizim mi? 'Biz' kimiz?" diye sordu Richard.

"Sen," dedi Quentin soğuk bir sesle, "kafayı yemişsin."

"Quentin anladı," dedi Penny. "Başka anlayan yok mu?"

"Q, ne diyor bu yahu?"

Saf, parlak buzdan bir mızrak Quentin'in kalbine sessizce saplanmıştı. Alice'in geldiğini duymamıştı. Gece vakti uyanıp büyüklerin verdiği partinin ortasına giren uykulu bir çocuk gibi, yıkamadığı saçlarıyla ortalarında duruyordu.

"Ne söylediğini bilmiyor," diye homurdandı Quentin. Alice'e bakamıyordu. Pişmanlıkla boğuluyordu. Ona bakmak o kadar canını yakıyordu ki neredeyse Alice'e kızacaktı.

"Sen açıklamak ister misin yoksa ben mi yapayım?" dedi Penny.

"Sen yap. Ben gülmekten kırılmadan yapamam."

"Kim ne anlatacaksa anlatsın, yoksa ben yatağa döneceğim," dedi Eliot.

"Bayanlar ve baylar," dedi Penny ciddi bir sesle, "hep beraber Fillory'ye gidiyoruz."

---

22 Lüks ve özel tasarım ürünler satan bir mücevherci ve saat üreticisi. (ed.n.)

23 Bir kuyumcu dükkânı. (ed.n.)

Penny daha önce prova ettiği belli olan açıklamasına başladı. *Gezinen Kum Tepesi*'nin sonunda Helen ve Janet Chatwin çölde rastladıkları tavşan tayfalı yelkenlinin kaptanı High-bound'dan bir hediye almışlardı. Hediye her Chatwin için farklı renk ve şekilde olan beş büyülü düğmeyi barındıran, pirinç kaplamalı, meşe ağacından ufak bir sandıktı. Bu düğmelerle Dünya ve Fillory arasında gidip gelinebiliyordu.

Odadaki herkes Fillory kitaplarını okumuştu, Quentin'se birden çok kez. Ama Penny yine de kuralları anlattı. Düğmeler gideceğiniz yere sizi doğrudan götürmezdi, önce iki dünyanın arasındaki bir alt-dünyaya, bir çeşit boyutlar arası mola yerine yollardı. Gideceğiniz yere oradan giderdiniz.

Bu ara dünyanın nerede olduğunu bilen yoktu. Başka bir boyut veya kitap arasına saklanan bir çiçek gibi, iki boyutun arasında kalmış bir yer ya da kitabın sayfalarını tutan sırt kısmı gibi, tüm boyutları içeren bir ana boyut olabilirdi. Çıplak gözle bakıldığında terk edilmiş bir şehre benziyordu. Sonu gelmez boş taş meydanlarla doluydu ama bir çeşit çokboyutlu santral görevi görüyordu. Her meydanın merkezinde bir havuz vardı. Söylenene göre bu havuzlardan birine giren başka bir evrenden çıkardı. Yüzlerce farklı meydan vardı, belki de sonsuz sayıdaydılar ve eşit sayıda farklı evren vardı. Tavşanlar buraya Neonebu Diyarı adını koymuşlardı –çünkü ne burada, ne oradaydı– ama bazen sadece Şehir diyorlardı.

Ancak Penny'nin dediğine göre en önemli şey *Gezinen Kum Tepesi*'nin sonunda Helen'ın tüm düğmeleri halasının Cornwall'daki evinde bir yere saklamasıydı. Düğmelerin fazla mekanik olduğunu, yolculuğu fazla kolaylaştırdıklarını düşünmüştü. Otobüse biner gibi istenildiği zaman Fillory'ye gidilmemesi gerektiğini savunuyordu. Fillory'ye gitmek için bunu hak etmek gerekirdi. Fillory'ye gidebilmek buna layık olanlara koç-tanrılar Ember ve Umber tarafından verilen bir ödüldü. Düğmeler bu kutsal lütfa gölge düşürüyordu. Kurallara uymuyorlardı. Ember ve Umber onları kontrol edemiyordu. Fillory esasında dinî bir fanteziydi ama düğmelerin dinle alakası yoktu, onlar büyülüydü. Başka yüksek manalar taşımayan aletlerdi. İster iyilik, ister kötülük için kullanılabilirlerdi. O kadar büyülüydüler ki artık teknolojik sayılırlardı.

Böyle olunca Helen onları sakladı. Jane'i yatıştırmak haliyle imkânsızdı, düğmeleri bulmak için evi birbirine katmıştı. Ama *Gezinen Kum Tepesi*'ne göre onları bulamadı, Plover da başka Fillory kitabı yazmadı.

Gezinen Kum Tepesi 1917 yazında veya 1918'de bitiyordu, gerçek dünya hakkında çok detay verilmediğinden kesin tarihi bulmak olanaksızdı. Bu tarihten sonra düğmelerden haber alınamamıştı. Ama Penny'nin bir fikri vardı. On iki yaşında bir kızın sakladığı bir kutu düğme ne kadar saklı kalabilirdi ki? On yıl mı? Elli mi? Hiçbir şey sonsuza kadar kalmazdı. Bir hizmetçi, emlakçı veya başka bir küçük kızın bunları bulma olasılığı yok muydu? Hatta bu aslında kaçınılmaz değil miydi? Oradan da bir şekilde büyü piyasasına girmiş olamazlar mıydı?

"Onların hep yakaya takılan cinsten rozetler olduğunu düşünmüştüm," dedi Richard.

"Peki, yavaş gidelim," dedi Quentin neşeyle. Quentin o an tam da ortamda kendisi hariç birilerinin rezil olmasını isteyecek durumdaydı. Bu kişi Penny olacaksa ve Quentin de ona yardım edebilecekse çok daha iyi olurdu. "Fillory kitapları kurgudur. Anlattıklarının hiçbiri gerçekte yaşanmadı."

"Hem evet, hem hayır," dedi Penny, şaşırtıcı derecede mantıklı bir tavırla konuşuyordu. "Plover'ın yazdıklarının çoğu kurgu, onu kabul ediyorum. Ama Plover'ın tasvir ettiği boyutlararası yolculuğun temel mekaniklerinin gerçek olduğuna inanıyorum."

"Sahiden mi?" Quentin, Penny'yi asla blöf yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu ama inadına devam ediyordu.

Penny son darbeyi indirmeye hazırlanırken Quentin'e iyi niyetle ve acıyarak baktı.

"Neonebu Diyarı'nın gerçek olduğu konusunda sana garanti verebilirim. Geçtiğimiz üç yılın çoğunu orada geçirdim."

Kimsenin buna verecek cevabı yoktu. Odaya sessizlik hâkimdi. Quentin sonunda Alice'e bakmaya cesaret edebildi ama Alice'in yüzünde görebildiği, sadece bir maskeydi. Quentin neredeyse Alice'in kızgın görünmesini tercih edecekti.

"Biliyor musunuz bilmem ama," dedi Penny, "aslında bilmediğinize eminim, Brakebills'te daha çok alternatif dünyalararası seyahat üzerine çalıştım. Ya da Melanie ve benim dediğimiz gibi, düzlemlerarası seyahat.

"Bizim belirleyebildiğimiz kadarıyla bu tamamen yeni bir alandı. Bu konuda daha önce araştırma yapanlar olmuştu ama özellikle bu konuya yatkınlığı olan ilk kişi bendim. Becerilerim o kadar sıradışıydı ki Melanie, yani Profesör Van der Weghe, beni normal derslerden alıp bana özel bir ders programı hazırladı.

"Yapılması gereken büyüler çok karmaşıktı ve bunların birçoğunda doğaçlama yapmam gerekti. Bu konudaki literatürün yanlışlarla dolu olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Hem de ne yanlışlar! Resmin bütününü göremiyorlar, görebildikleri parçası da en önemsiz parça. Arkadaşınız Bigby'nin bunlardan az da olsa anlamasını beklersiniz ama hiçbir fikri yok. Şaşırmıştım, gerçekten şaşırmıştım. Ama hâlâ çözemediğim şeyler vardı."

"Ne gibi?" diye sordu Eliot.

"Şu an ancak kendimi başka düzlemlere yollayabiliyorum. Vücudumu, giysilerimi ve biraz erzak dışında hiçbir şeyi ve hiç kimseyi taşıyamıyorum. Bir de Neonebu Diyarı'na geçebiliyorum ama o kadar. Oradan ötesi yok. Diğer düzlemler bana kapalı."

"Yani sen şu inanılmaz, büyülü Araköy'e gidebildin ve hepsi bu kadar mı?" dedi Janet. Sahiden etkilenmemiş gibi duruyordu. "Ben de seni cesur bir boyutlararası maceracı sanmıştım."

"Hayır." Penny saldırıya uğradığını hissettiğinde savunmacı tavır takınabilirdi ama şu anda anlattıklarına o kadar odaklanmıştı ki düpedüz dalga geçilmesi bile onu etkilemiyordu. "Keşif gezilerim Şehir'le sınırlı kaldı. Şehir büyü eğitimi almış birisi için başlı başına zengin bir çevre, inanılmaz karmaşıklıkta bir eser. Fillory kitaplarında çok az bilgi var. *Gezinen Kum Tepesi* bir çocuğun gözünden anlatılıyordu ve ne Plover'ın ne de Chatwin çocuklarının, tasvir ettikleri teknikler hakkında pek bir bilgisi vardı. İlk başta tüm bölgenin, ana boyutlararası santrali kontrol etmek için kabaca tasarlanmış üç boyutlu arayüz görevi gören sanal bir ortam olduğunu düşünmüştüm. Pek de arayüz denemez ya. Birbirinin aynı, isimsiz meydanların oluşturduğu bir labirent ne kadar kullanışlı olabilir ki? Ama aklıma gelen tek şey buydu.

"Olay şu ki inceledikçe durumun bunun tam da tersi olduğunu düşünmeye başladım. Bizim dünyamız Şehir'le karşılaştırılınca boş kalıyor.

Yaşadığımız gerçeklikse orada olanlara sadece dipnot olabilir. Yaşadığımız dünya sadece bir ikincil fenomen.

"Ama artık elimizde düğmeler olduğuna göre çok daha fazlasını öğrenebilir, çok daha uzağa gidebiliriz." Penny bunu söylerken eliyle kotunun cebine vurdu.

"Düğmeleri kullanmayı denedin mi?" diye sordu Richard.

Penny tereddüt etti. Bu kadar sert olmaya çalışan biri için çözülmesi kolaydı.

"Elbette denemedi," dedi Quentin, kan kokusu almıştı. "Ödü kopuyor. Elindekinin çok tehlikeli olduğu dışında bir şey bilmediğinden içimizden birinin kobay olmasını istiyor."

"Bu kesinlikle doğru değil!" dedi Penny. Kulakları kızarıyordu. "Bu kadar güçlü bir büyülü eşyayı en iyi şekilde incelemek için gözlemci ve müttefikler gerekir! Uygun önlemler alınmalıdır! Aklı başında hiçbir büyücü..."

"Penny. Bak." Şimdi Quentin mantıklı rolü oynayabilirdi, bunu olabilecek en habis şekilde yapacaktı. "Yavaş ol. O kadar gaza gelmişsin ki ne dediğinin farkında değilsin. Eski bir şehirle bir avuç havuz görmüşsün ve şimdi elinde ağır büyülenmiş bir düğme var. Bunları bir çerçevede bir araya getirmeye çalışıyorsun. Fillory olayını da böyle uydurmuşsun. Ama olmadık işler yapıyorsun. Delilik bu. Gerçeklikle alakası olmayan bir hikâyeye bir avuç veri tıkıştırıyorsun. Bir durup düşünmen lazım. Derin bir nefes al. Almış başını gitmişsin."

Kimse konuşmadı. Odadaki şüphecilik ortadaydı. Quentin kazanıyordu ve bunun farkındaydı. Penny dinleyicilerine yalvaran gözlerle baktı, onları kaybettiğine inanamıyordu.

Alice, Penny'nin etrafındaki çemberin ortasına girdi.

"Quentin," dedi Alice, "her zaman inanılmaz korkak biri oldun."

Bunu söylerken sesi sadece biraz çatlamıştı. Bir eliyle Quentin'i bileğinden yakaladı, diğer eliniyse Penny'nin siyah kotunun sol cebine soktu. Bir anlığına arandı.

Sonra üçü birden ortadan kayboldular.

NEONEBU DİYARI

Quentin yüzüyordu. Ya da yüzebilirdi ama o an sadece suyun içinde duruyordu. Karanlıktı, ağırlıksız bedeni buz gibi suda hareketsizdi. Testisleri soğuktan korunmak için içe çekilmişti. Isıtmayan, titrek güneş ışıkları karanlığı deliyordu.

İlk şoktan sonra ağırlıksızlıkla birleşen suyun soğukluğu Quentin'in kuru, ateş basmış, duş almamış, akşamdan kalma vücuduna inanılmaz iyi gelmişti. Panik olabilirdi ama bunun yerine ölü gibi hareketsiz kaldı. Sırada ne varsa zaten olacaktı. Gözlerini açtı, su onları nemli, iyileştiren soğuğuyla yıkadı. Gözlerini kapadı. Görecek bir şey yoktu.

Olağanüstü bir rahatlama yaşamıştı. Hissizlik muhteşemdi. Normalde böyle konularda güvenilmez ve kayıtsız olan dünya, Quentin en dayanılmaz acıyı yaşadığı anda ona bir iyilik yapmış ve tamamen kaybolmuştu.

Eninde sonunda havaya ihtiyaç duyacağı açıktı. Bununla zamanı gelince ilgilenecekti. İşler ne kadar kötü olursa olsun boğulmak cok iyi bir plan değildi. Şimdilik tek istediği sonsuza kadar burada kalmak, bu amniyotik boşlukta ne canlı, ne de ölü, asılı durmaktı.

Ama bileğinde demir bir kelepçe vardı. Bu Alice'in eliydi ve onu acımasızca yukarı çekiyordu. Alice ona rahat vermeyecekti. Quentin gönülsüzce Alice'e katılıp ayaklarını çırpmaya başladı. Başları sudan aynı anda çıkmıştı.

Sessiz, sakin ve boş bir meydanın ortasında duran bir çeşmenin daire şeklindeki havuzuna çıkmışlardı. Çıt çıkmıyordu. Ne rüzgâr, ne kuş ne de böcek sesi duyuluyordu. Geniş kaldırım taşları her yöne doğru yayılıyordu, yeni süpürülmüş gibi temizlerdi. Meydanın dört tarafında taş binalar sırala-

nıyordu. Yaşlarını belirlemek olanaksızdı, döküntü değillerdi ama içlerinde bir zamanlar birilerinin yaşadığı belliydi. Tarzları İtalyan mimarisini andırıyordu, Roma veya Venedik'te olabilirlerdi. Ama değillerdi.

Hava kapalıydı, hafif bir yağmur ve sis vardı. Damlalar suyun durgun yüzeyine vuruyor, su da bronzdan devasa bir lotus çiçeğinden taşıp havuza dökülüyordu. Meydanda aceleyle terk edilmiş bir yerin havası vardı ama bunun beş dakika mı yoksa beş asır mı önce olduğunu söylemek imkânsızdı.

Quentin bir dakika kadar suda kaldıktan sonra kendini karaya attı. "Tanrım," diye fısıldadı, nefes nefeseydi. "Siktiğimin Penny'si. Gerçekmiş."

Bunu sadece Penny'den nefret ettiği için söylemiyordu. Gerçekten bunun olabileceğine inanmamıştı. Ama şimdi Şehir'deydiler. İnanılmazdı. En saf, en mutlu çocukluk hayali gerçekti. Her şey hakkında ne kadar da yanılmıştı.

Derin bir nefes aldı. Sonra derin bir nefes daha aldı. Sanki ışık saçıyordu. Bu kadar mutlu olabileceğini bilmiyordu. Ona yük olan her şey; Janet, Alice, Penny birden tüm ağırlığını kaybetmişti. Şehir gerçekse Fillory de gerçek olabilirdi. Geçen gece felaketti, kıyamet kopmuştu ama bu çok daha önemliydi. Olanlar artık neredeyse komik geliyordu. Neşeli günler onları bekliyordu.

Alice'e döndü. "Bu *tam* da..."

Alice'in yumruğu Quentin'in sol gözünde patladı. Alice kız gibi vurmuştu, hafif bir yumruktu ama Quentin bunu beklemediğinden önlem alamamıştı. Dünyanın sol yarısı bembeyaz parlamıştı.

Eli gözünde eğildiği an kaval kemiklerine tekme yedi. Alice pek de iyi nişan almadan birine, sonra diğerine vurmuştu.

"Seni *adi* göt!"

Alice'in yüzü solgundu. Dişleri birbirine vuruyordu.

"Seni piç. Adi korkak."

"Alice," diyebildi Quentin. "Alice, üzgünüm. Ama dinle, bak..." Çevrelerindeki dünyayı ona göstermeye çalıştı, bu aynı zamanda korneasının hâlâ sağlam olduğunu kanıtlıyordu.

"*Siktir* git, konuşma benimle!" Quentin kollarıyla kendini korumaya çalışırken Alice ona çılgınca vuruyordu. "Benimle konuşmaya yeltenme bile, orospu seni!"

Quentin taş zeminde ıslak elbiseleriyle birkaç adım atarak kaçmaya çalıştı ama Alice onu kızgın bir arı gibi izliyordu. Sesleri yankısız meydanda küçük ve boş çıkıyordu.

"Alice! Alice! Bir anlığına unut olanları!" Alice ilk yumruğu attığından beri düğme elindeydi, göründüğünden daha ağır olmalıydı. "Anlamıyorsun. Hayat çok boş geliyordu, orada yani, dediğin gibiydi. Fırsatımız varken yaşamalıydık. En azından böyle düşünmüştüm. Ama işler kontrolden çıktı." Neden bu kadar klişe laflar ediyordu ki? Kısa kesip derdini anlatmalıydı. "Çok sarhoştuk..."

"Gerçekten mi? Sikişemeyecek kadar değilmişsin." Alice'in hakkı vardı. "Seni şuracıkta öldürebilirim. Anlıyor musun?" Alice'in yüzü korkunçtu. Kızaran yanaklarında iki beyaz nokta vardı. "Seni olduğun yerde yakıp kül edebilirim. Senden daha güçlüyüm. Yapacağın hiçbir şey beni durduramaz."

"Alice, dinle beni." Quentin, Alice'i konuşmaktan alıkoymalıydı. "Çok kötü, biliyorum. Çok ama çok kötü. Ve çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Bana inanmak zorundasın. Ama bunu anlaman çok önemli!"

"Çocuk musun sen? Aklın mı karıştı? Niye bitirmedin ki ilişkimizi? Uzun süredir sıkıldığın belli. Sahiden çocuksun, öyle değil mi? Gerçek bir ilişki sürdürecek kadar adam olamamışsın. Senin için her şeyi benim mi yapmam gerekiyor?

"Ya da mesele ne, biliyor musun? Kendinden o kadar nefret ediyorsun ki seni seven herkese zarar veriyorsun. Durum bu, öyle değil mi? Seni sevdikleri için onlarla ödeşiyorsun. Bunu daha önce anlayamamıştım."

Alice bunu söyledikten sonra durdu, başını sallıyordu, bir inançsızlık rüyasında kaybolmuştu. Kendi sözleri onu durdurmuştu. Sessizlikte Quentin'in onu aldattığı, bir de onca insanın arasından Janet'la aldattığı gerçeği Alice'e iki saat önce nasıl sert çarptıysa öyle çarpmaya devam ediyordu. Quentin bunu görebiliyordu, Alice sanki karnından vurulmuştu.

Alice avcu dışarı bakacak şeklinde elini kaldırdı, sanki gözlerini korkunç bir canavardan korumaya çalışıyor gibiydi. Bir tutam ıslak saç yanağına yapışmıştı. Zorlukla soluyordu. Dudakları solmuştu ama hâlâ hareket ediyorlardı.

"Değdi mi bari?" dedi Alice. "Onu hep istiyordun, bilmediğimi mi sanıyorsun? Aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Cevap ver bana! Aptal olduğumu mu sanıyorsun? Söyle! Bilmek istiyorum!"

Alice koşup Quentin'e bir tokat patlattı. Quentin darbenin tüm gücünü hissetmişti.

"Hayır, aptal olduğunu düşünmüyorum." Quentin kendini daha ayaktayken nakavt olmuş ve tek dileği yere düşmek olan bir boksör gibi hissediyordu. Alice haklıydı, bin kez haklıydı ama Quentin ona neler gördüğünü bir gösterebilseydi, Alice her şeyi olduğu gibi görebilseydi ya. Kadın milleti işte. Alice başka bir meydana çıkan yolda arkasında ıslak ayak izleri bırakarak uzaklaşıyordu. "Lütfen etrafına bakar mısın?" Quentin yalvararak arkasından gidiyordu, sesinde yorgunluk vardı. "Kimin hangi organını nereye soktuğundan çok daha önemli şeylerin ortasında olduğunu bir saniyeliğine kabul etmeyecek misin?"

Alice ya dinlemiyordu ya da söyleyeceği şeyi söylemeye kararlıydı.

"Eminim onu yatağa atınca mutlu olacağını düşünmüşsündür. Seni mutlu edeceğini düşündüğün şeylerin birinden diğerine atlıyorsun, değil mi? Brakebills seni mutlu etmedi. Ben de etmedim. Janet'ın edeceğini mi sandın? Bu da sadece bir fantezi işte, Quentin."

Alice durup sanki ülser acısı çekiyormuş gibi kollarını karnına koydu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Islak giysileri üzerine yapışmıştı, etrafında küçük bir su birikintisi oluşuyordu. Quentin onu teselli etmek istiyor ama dokunmaya cesaret edemiyordu. Meydanın durgunluğu neredeyse elle tutulur kıvamdaydı. Fillory kitaplarında tüm meydanların birbirinin aynı olduğu anlatılıyordu ama Quentin bunun böyle olmadığını görebiliyordu. Meydanlar aynı tarzı paylaşsa da bu meydanın bir kenarında sütunlar vardı. Ayrıca havuzun şekli önceki meydandaki gibi daire değil, dikdörtgendi. Havuzun bir ucundaki mermer yüz, su kusuyordu.

Taş zeminde ayak sesleri duyuldu. Quentin bu havayı bozacak herhangi bir şeyin çıkıp gelmesine razıydı. Özellikle de bu şeyin etobur olmasını ve onu canlı canlı yemesini istiyordu.

"Mezunlar toplantısı gibi, değil mi?"

Penny enerjik hareketlerle onlara doğru yaklaştı. Quentin, Penny'yi hiç bu kadar mutlu ve rahat görmemişti. Penny doğal ortamındaydı gururla parıldıyordu. Giysileri de kuruydu.

"Affedersiniz. Burada çok zaman geçirdim ama kimseye etrafı gösterme şansım olmamıştı. Bunun önemsiz olduğunu düşünebilirsiniz ama değil. Buraya ilk geldiğimde şurada bir ceset vardı. Tam şurada."

Cesedi gördüğü yeri tur rehberi gibi eliyle gösterdi.

"Bir insan cesediydi veya insana yakın bir şeyin. Belki de Maoriydi, yüzünde dövmesi vardı. Öleli en fazla birkaç gün olmuştu. Burada kısılıp kalmış olmalı, havuzlardan çıkıp gelmiş ama geri gidememiş. Galiba açlıktan ölmüş. Daha sonraki gelişimde cesedi gitmişti."

Penny, Quentin ve Alice'in yüzlerine bakıp durumu o anda kavradı. Alice'in gözü yaşlı, Quentin'inse mordu. Beden dillerinden zehir akıyordu.

"Ah." Penny'nin yüzü hafifçe yumuşadı. Bir el hareketiyle ikisinin de giysilerini kurulayıp ütüledi. "Bakın, buradayken tüm olanları geride bırakmanız lazım. Dikkat etmezseniz burası tehlikeli bir yer olabilir. Size bir örnek vereyim: Buraya geldiğimiz meydana dönmek için hangi yoldan gitmeniz gerekir?"

Penny'nin gönülsüz öğrencileri Alice ve Quentin itaatkârca etrafa bakındılar. Kavga edip koşuştururken ikinci meydandan üçüncüye sapmışlardı. Yoksa dördüncü müydü? Ayak izleri çoktan kaybolmuştu. Meydanın iki yanında da yollar vardı ve bu yollar sonsuz sayıda başka meydana açılıyordu. Aynalarla oluşturulmuş bir yanılsama gibiydi. Güneş varsa bile görünmüyordu. Penny haklıydı, hangi meydandan dünyaya dönebilecekleri, hatta hangi taraftan geldikleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Meraklanmayın, ben işaretledim. Sadece dört yüz metre kadar uzaklaşmışsınız." Penny'nin eliyle işaret ettiği taraf Quentin'in tahmininin tam tersindeydi. "Kitaplarda rastgele dolaşıp hep doğru yolu buluyorlar ama bizim

daha dikkatli olmamız lazım. Portakal rengi sprey boya kullanıp geçtiğim yerlere işaret bırakıyorum. Ama boya silindiği için her geldiğimde bunu tekrar yapmam gerekiyor."

Penny demin gösterdiği tarafa doğru ilerledi. Quentin ve Alice birbirlerine bakmadan, tereddüt içinde onu takip etti. Giysileri yağmur yüzünden tekrar ıslanıyordu.

"Burada sıkı bir prosedür uyguluyorum. Burada yön olmadığından yeni yönler uydurmam gerekti. Dünya meydanındaki binaların yerlerine göre isimleri belirledim. Köşk, villa, kule ve kilise. Hepsi meydanın ayrı taraflarında yer alıyor. Gerçek kilise olduğunu sanmıyorum ama andırıyor. Şu an kilise yönünde ilerliyoruz."

Penny'nin özensizce koca bir X'le işaretlediği havuza döndüler. Bunun biraz yakınında, bir tentenin altında portatif yatak ve masadan ibaret basit bir barınak vardı. Quentin bunu daha önce nasıl gözden kaçırdığını merak etti.

"Kampımı buraya kurdum. Yiyecek, içecek ve kitaplarım var." Eve ilk kez oyuncaklarını gösterebileceği arkadaşlarını getiren yalnız, zengin bir çocuk gibi heyecanlıydı. Alice ve Quentin'in konuşmadıklarının farkında bile değildi. "Buraya ilk gelenin Melanie olacağını düşünmüşümdür hep ama büyüleri bir türlü yapamadı. Ona öğretmeye çalıştım ama yeterince güçlü değildi. Gerçi çok yaklaşmıştı. Bir bakıma buraya sizin gelmenize seviniyorum. Brakebills'teki tek gerçek arkadaşlarım sizdiniz, biliyor musunuz?"

Penny daha çok insanın ondan hoşlanmamasının inanılmaz bir yanı olduğunu düşünürcesine başını salladı. Quentin sadece on iki saat önce olsaydı Penny'yle arkadaş olma fikrine Alice'le beraber gülmekten katılacaklarını düşündü.

"Neredeyse unutuyordum, burada ışık büyüsü yapmayın, sapıtıyorlar. İlk geldiğimde basit bir tane yaptım, iki saat boyunca görme yetimi kaybettim. Buradaki hava sanki büyü yüklü. Bir kıvılcım bile patlamaya yol açabiliyor."

Havuza çıkan iki basamak vardı. Quentin birine oturup arkasına yaslandı. Su mürekkep gibi siyah görünüyordu. Kavga etmenin manası yoktu. Sadece oturup Penny'yi dinleyecekti.

"Burada ne kadar uzaklara yürüdüğüme inanamazsınız. Yüzlerce kilometre! Chatwin çocuklarından bile daha uzaklara gittim. Bir keresinde tıkanmış bir tuvalet gibi taşıp meydanı su basmasına neden olan bir havuz gördüm. Suyun derinliği otuz santim kadardı, diğer meydanlara da taşmıştı. İki kez üzeri kapalı havuz gördüm. Bronz bir kapakla kapatılmışlardı. Birilerini ya dışarıda ya da içeride tutuyorlardı. Bir kez de yerde beyaz mermer parçaları bulmuştum. Galiba bir heykelin parçalarıydı. Parçaları birleştirip heykelin neye benzediğini bulmaya çalıştım ama başaramadım.

"Binalara girilmiyor. Aklınıza gelecek her yolu denedim. Kilitleri açmaya çalıştım. Balyoz kullandım. Bir keresinde yanımda kesme hamlacı bile getirdim. Camlar da çok koyu, içerisi görülmüyor. Ama bir keresinde yanımda sahil güvenliğin kullandığı türden arama-kurtarma amaçlı el feneriyle geldim. Son ayara getirdiğimde içerisi az da olsa görünüyordu.

"Hepsi kitap dolu. Dışarıdan ne gibi duruyorlarsa dursunlar aslında tüm bu binalar kütüphane."

Quentin orada ne kadar zaman geçirdiklerini kestiremiyordu ama bayağı olmuştu. Saatler geçmiş olmalıydı. Üçü birden kayıp turistler gibi meydan üstüne meydanı geride bıraktılar. Gördükleri her şey aynı tarzdaydı, hepsi eski ve yıpranmış duruyordu. Ama hiçbir şey tamamen aynı değildi. Quentin ve Alice birbirlerine bakamıyor ama bu devasa, melankolik yerin çekiciliğine de karşı koyamıyorlardı. En azından yağmur durmuştu.

Diğerlerinin üçte biri kadar olan, ufacık bir meydandan geçtiler. Meydanın merkezinde durduklarında sanki okyanusu, dalgaların sahile vurup geri çekilmesini duyabiliyorlardı. Başka bir meydanda Penny üzerinde yanık izleri olan bir pencere gösterdi. Quentin burayı kimin inşa ettiğini ve inşa edenlerin nereye gittiklerini merak etti. Burada ne olmuştu?

Penny etrafı daha iyi görebilmek için binalardan birinin çatısına ipleyle tırmanmaya yönelik başarısız denemesini ayrıntısıyla anlattı. Bir keresinde dekoratif amaçlı taştan bir çıkıntıya halatını geçirmeyi başarmıştı ama yolun yarısında başı dönmüştü. Kendini toparladığında durum tersine dönmüştü, çıkmaya çalıştığı duvardan indiğini fark etmişti.

Farklı zamanlarda, üçü de görebilecekleri en uzak mesafede bir bahçesi varmış gibi duran yeşil bir meydan görmüştü. Bahçede sıralanan ağaçlar misket limonu ağacına benziyordu. Ama oraya ulaşmaları imkânsızdı çünkü her yakınlaştıklarında, birbirlerine aynı hizada durmuyormuş gibi görünen dar geçitlerin değişken açıları arasında kayboluyordu.

"Geri dönsek iyi olur," dedi Alice sonunda. Sesi ölü gibi çıkıyordu. Quentin'e bağırdığından beri ilk defa konuşmuştu.

"Neden?" diye sordu Penny, keyfi yerindeydi. Burada çok yalnız kalmış olmalı, diye düşündü Quentin. "Burada ne kadar zaman geçirdiğimizin önemi yok. Dünyada zaman geçmiyor. Diğerleri için kaybolup hemen sonra tekrar belirmişiz gibi olacak. Şaşıracak zamanları bile kalmayacak. Bir keresinde tüm yarıyılı burada geçirdim ve kimse fark etmedi."

Penny'nin onu duymazdan geleceğini bildiğinden, "Zaten fark etmezdik ya," dedi Quentin.

"Burada bir yıl geçirdiğim için aslında sizden bir yaş büyüğüm. Zaman hesabını daha iyi tutmalıydım."

"Ne yapıyoruz burada, Penny?"

Penny şaşırmıştı.

"Açık değil mi? Quentin, Fillory'ye gidiyoruz. Gitmek zorundayız. Bu her şeyi değiştirecek."

"Tamam. Tamam." Bunda Quentin'i rahatsız eden bir şey vardı ve Quentin bunu içine atmayacaktı. Yorgun beynini fikir üretsin diye zorlamak zorunda kaldı. "Penny, yavaşlamamız lazım. Ayrıntılara takılma. Chatwin çocukları Fillory'ye gitti çünkü onlar seçilmişti. Ember ve Umber isimli büyülü koyunlar tarafından seçilmişlerdi. Büyülü koçlar. Oraya iyilik yapmak için, Gözcükadın'la savaşmak için falan gitmişlerdi."

Alice başını sallayarak onaylıyordu.

"Oraya sadece bir şeyler olduğunda gidiyorlardı," dedi Alice. "Gözcükadın, gezinen kum tepesi veya *Uçan Orman*'da bahsi geçen tıklayan saat için. Ya da Martin'i bulmak için. Helen Chatwin de bunu söylüyordu. Oraya davetsiz gidemeyiz. Düğmeleri de bu yüzden sakladı. Fillory gerçek dünya

gibi değil, orası her şeyin iyilik için düzenlendiği mükemmel bir evren. Ember ve Umber de sınırları bekliyor.

"Ama düğmeler sayesinde herkes oraya girebilir. Hikâyenin parçası olmayan rastgele insanlar. Kötü insanlar. Düğmeler Fillory'nin mantığına uymuyor. Sınırda bir delik gibiler."

Alice'in Fillory bilgisi Quentin'in suçlulukla dolu, iflas etmiş özlemini daha da ateşliyordu. Nasıl olmuştu da onun yerine Janet'ı isteyecek kadar kafası karışmıştı?

Penny başını aşağı yukarı oynatıyor, tüm vücudunu yarı-otistik şekilde ileri geri sallıyordu.

"Ama bir şeyi unutuyorsun, Alice. Biz kötü insanlar değiliz." Ne kadar hevesli olduğu Penny'nin gözlerinden yayılan ışıktan belli oluyordu. "Biz iyi insanlarız. Düğmeleri belki de bu yüzden bulduğumuz aklınıza gelmedi mi? Belki bize böyle ulaşmışlardır. Belki de Fillory'nin bize ihtiyacı vardır."

Penny ümitle tepkilerini bekledi.

"Penny, çok zayıf bir argüman bu," dedi Quentin. "Gerçekten zayıf."

"Ne olmuş?" Penny dikleşmişti. "*Ne*. Olmuş. Fillory'ye gidemezsek ne olur? Ki gideceğiz. Başka bir yere gideriz. Başka bir dünya, Quentin. Bir milyon başka dünya. Burası tüm dünyaların kesiştiği yer. Kimbilir başka hangi kurgusal dünya aslında gerçek çıkacak. Tüm edebiyat aslında başka boyutlara rehber olabilir. Bir keresinde art arda tam yüz meydan geçtim ve buranın sonunu göremedim. Hayatımız boyunca burayı dolaşabiliriz ve haritasını asla çıkaramayabiliriz. Olay budur, Quentin. Burası bizim ve sonraki elli neslin yeni sınırı.

"Hepsi burada, bizimle başlıyor, Quentin. Tek yapman gereken istemek. Ne dersin?"

Penny sanki Quentin ve Alice de üstüne kendi ellerini koyacakmış da futbol takımı gibi ellerini havaya kaldıracaklarmış gibi elini uzattı. Saldır takım! Quentin'in içinden Penny'nin elini havada bırakmak geçti ama sonunda ufak bir beşlik çaktı. Gözü hâlâ zonkluyordu.

"Geri dönsek iyi olur," dedi Alice bir kez daha. Bitkin duruyordu. Geçen gece pek uyumamış olmalıydı.

Alice cebinden göründüğünden ağır olan düğmeyi çıkardı. Kitaplarda düzgün bir şeymiş gibi anlatılıyordu ama onlar kitaptı ve düğme gülünç görünüyordu. Chatwin çocukları düğmeyi bir kez kullanmıştı. Gerçek hayattaysa sanki çocuk oyunu oynuyor gibiydiler. Düğme küçük bir çocuğun aklındaki büyülü nesne tanımına benziyordu. Gerçi bir grup konuşan tavşandan ne beklenirdi ki?

Başladıkları meydana döndüklerinde havuzun kenarında el ele tutuştular. Tekrar ıslanma fikri can sıkıyordu. Quentin meydanın köşesinde, kaldırım taşlarının arasından çıkmış bir fidan gördü. Eğri büğrüydü, neredeyse sarmal şeklindeydi ama hâlâ canlıydı. Quentin bu taşlar döşenmeden önce burada ne olduğunu ve Şehir bir gün yok olursa burada ne olacağını merak etti. Burada orman var mıydı? Olacak mıydı? Bunlar da geçici olmalıydı.

Alice, Quentin'e dokunmamak için Penny'nin diğer yanına geçmişti. Aynı anda, sağ ayaklarıyla suya atladılar.

Geçiş bu sefer farklıydı. Sudan sanki havada düşermiş gibi geçtiler. Sonra karanlığı aşıp Manhattan'a gökyüzünden düşer gibi oldular. Gri bir cuma sabahı kahverengi parkları, gri binaları, yaya geçitlerinde bekleyen sarı taksileri, teknelerle süslenmiş siyah nehirleri gördüler. Gri çatıdan da geçip Janet, Eliot ve Richard'ın olduğu oturma odasına, sanki Alice elini Penny'nin cebine henüz sokmuş ve sanki üç saat geçmemiş gibi dururken girdiler.

"Alice!" dedi Janet neşeyle. "Elini Penny'nin pantolonundan çıkar!"

KUZEY NEW YORK

Elbette bir süre sonra herkesin gitmesi gerekti. Quentin'in şişik gözü hakkında pek bir şey söylenmedi. Quentin bu konuda sadece, "Yerliler huzursuzdu," diyebildi. Quentin ve Alice geri döndükten saniyeler sonra geceyi Anaïs'le geçiren Josh geldi. Ona tüm hikâyeyi baştan anlatmak zorunda kaldılar. Sonra üçerli gruplar halinde Şehir'e gittiler. Josh, Penny ve Richard'la gitti. Penny, Janet ve Eliot'ı götürdü. Josh telefon edip Anaïs'i çağırdı, Penny'yi de alıp gittiler.

İçlerinden sadece Janet kötü tepki vermişti. Sudan çıktıkları an berrak, büyülü suya kusmuştu. Sonraysa panik olmuştu. Eliot, Janet'ın Penny'nin koluna yapışıp çıldırmışçasına, "Düğme, hemen çıkar düğmeyi!" diye bağırmasının mükemmel taklidiyle geri dönmüştü.

Janet'ın duyduğu rahatsızlık Quentin'e pek dokunmamıştı. Onun vampir olduğunu düşünüyordu. Başkalarının sağlıklı aşkına musallat olup dişini geçirdiğini hasta ve sakat bırakıyordu.

Odadaki hava ciddiydi. Herkes herkese anlam dolu uzun bakışlar atıyordu. Yaşadıklarının ne kadar önemli olduğunu kimse söze dökemese de bunun büyük bir şey olduğu ortadaydı. Ve en azından şimdilik bunu kendilerine saklamalıydılar. Bunu başka kimse bilmemeliydi. Penny'nin ısrarına boyun eğerek oturma odasındaki halının üstünde büyük bir çember oluşturacak şekilde oturup binanın üstündeki büyüleri hep birlikte tekrar yaptılar. Richard'ın varlığını sık sık çekilmez kılan otorite aşkı işe yaramıştı. Grup halindeki çalışmalarını, zor bir Bartók parçası çalan orkestrayı idare eden bir orkestra şefi gibi verimli ve düzenli şekilde yönetmişti.

Büyüyü tamamlamaları yirmi dakikalarını aldı. Fazladan savunma ve gizlilik büyüleri eklemeleriyse on dakika sürdü. Düğmenin büyü ekosisteminde dikkat çekmesinden dolayı ihtiyatlı davranmalıydılar. İşleri bitip her şey ikişer kez kontrol edildikten sonra odaya sessizlik çöktü. Hepsi yerlerinden kalkmadan, olanların öneminin zihinlerine oturmasına izin verdi. Josh sessizce kalkıp mutfağa giderek öğlen yemeği için sandviç hazırladı. Eliot camı açıp bir sigara yaktı. Janet, Quentin'e kendinden memnun bakışlar atıyordu.

Quentin halıya uzanıp gözlerini tavana dikti. Uykusu vardı ama uyunacak zaman değildi. Vahşi duygular aynı tepeyi bir alıp bir kaybeden ordular gibi Quentin'in beyninde üstünlük mücadelesi veriyordu: heyecan, pişmanlık, beklenti, karamsarlık, üzüntü, öfke. İyi hisler geri gelsin diye Fillory'ye odaklanmaya çalıştı. Bu her şeyi değiştirecekti. Evet, Quentin'in evreni milyon kat genişlemişti ama anahtar Fillory'ydi. Mezuniyetten beri Quentin'in kafasından çıkmayan boşluk hissinin dermanı bulunmuştu. Alice daha bunun farkında değildi ama olmalıydı. Bu tam da bekledikleri şeydi. Alice'in annesiyle babasının bulamadığı fırsattı. Yorgun bir gülümseme yüzünden düşmüyor, yıllarsa ölü deri gibi üzerinden dökülüyordu. Bunlar harcanmış yıllar değildi, Quentin böyle diyemezdi, tüm iyi talihine rağmen asıl istediğini alamamış olduğunun farkındaydı. Elbette elindekiler hayatını idame ettirmesine yeterliydi. Ama bu, bu her şeydi. Artık şimdinin amacı vardı, geleceğin de amacı vardı. Hatta geçmişin, tüm hayatlarının da anlamı vardı. Artık tüm bunların ne için olduğunu biliyorlardı.

Bir de bunlar şimdi olmamış olsaydı ya. Penny bir gün önce gelseydi ya. Lanet olası Penny. Her şey tamamen mahvolup sonra o kadar hızla toparlanmıştı ki Quentin hangi durumun baskın olduğunu söyleyemiyordu. Ama belirli bir açıdan bakarsanız Janet'la arasında olanların Janet'la alakası yoktu, hatta Alice'le bile alakası yoktu. Hep birlikte içinde yaşadıkları hasta, boş dünyayla alakalıydı. Bu hasta dünya, dermanını bulmak üzereydi.

Diğerleri geriye attıkları dirseklerine dayanmış oturuyor, arada sırada birbirlerine bakıp kıkırdıyorlardı. Kafayı bulmuş gibiydiler. Quentin diğerlerinin de kendisiyle aynı hisleri paylaşıp paylaşmadığını merak etti. Onların da bilmeden de olsa hep bunu bekledikleri düşünüyordu. Hepsini can sıkıntısından, depresyondan ve onları mezuniyetten beri takip eden manasız

angaryadan bu kurtaracaktı. Kurtuluşları sonunda gelmişti, neredeyse çok geç kalacaktı. Böyle devam edemezlerdi ve artık etmek zorunda değillerdi.

Sonunda durumu kontrol altına alan Eliot oldu. Neredeyse eski haline dönmüştü. Herkes programını boşalttı. Kimsenin ciddi bir sorumluluğu yoktu, zaten bununla karşılaştırılınca ertelenmeyecek, hasta numarası yapıp kaytarılmayacak, hatta düpedüz satılmayacak şey olamazdı. Eliot ellerini çırpıp emirler verdi, herkes bir kerecik olsun ciddi ve verimli olmaktan memnun gibi görünüyordu.

Kimse Anaïs'i pek tanımıyordu, buna Josh da dâhildi. Ama Anaïs çok işe yaramıştı. Bir tanıdığı Kuzey New York'ta çiftliği olan birini tanıyordu. Burası hem yeterince ıssız hem de kolay korunabilecek bir yerdi, yapacakları ne varsa burada yapabilirlerdi. Ayrıca o tanıdık, çiftliğe giden büyülü bir kapı açabilecek kadar deneyimli bir büyücüydü. Nets maçı biter bitmez gelip büyüyü yapacaktı.

Büyünün çatıda yapılması gerekmişti çünkü o sabah yaptıkları ve şimdi geride bırakacakları koruma büyüleri evin içine veya evin dışına büyülü kapılar açılmasını engelliyordu. Saat 5.30 gibi çatıya çıkmışlardı. Kış olduğundan çatıda başka kimse yoktu. Çatı rüzgârın sürüklediği, ters dönmüş plastik bahçe mobilyaları ve kararmış mangal aletleriyle doluydu. Yalnız bir rüzgâr çanı alet deposunun saçağında sallanıyordu.

Soğuktan kollarını kavuşturmuşlardı. Gri saçlı, parmakları nikotinden sararmış ve boynunda uğursuz görünümlü sazdan bir kolye taşıyan Belçikalı büyücüyü seyrederken ayaklarını yerdeki çakıllara sürtüyorlardı. Kapı beş köşeliydi, alttaki kenarı yere paraleldi. Köşelerde ufak, mavi beyaz kıvılcımlar vardı. Quentin bunların estetik amaçlı olduğundan şüphelenmişti. Bunlar ortama hem melankoli hem de kutlama havası katıyordu.

Hepsi önemli bir an yaşadıklarının farkındaydı. Büyük bir maceraya atılıyorlardı. Yaşamak bu değil miydi? Kapı tamamlandığında gri saçlı cadı, Anaïs'i yanaklarından öpüp Fransızca bir şeyler söyledi. Janet ondan kullan-at fotoğraf makinesiyle erzaklarının önünde tüm grubun fotoğrafını çekmesini istedikten sonra aceleyle oradan ayrıldı.

Sekiz kişilik grup donmuş bir bahçeye çıkmıştı. Ciddi hava Janet, Anaïs ve Josh'un içeri girmek için bağıra çağıra yarışması, divanların üstünde sıçrayıp kimin nerede kalacağını tartışarak ortalıkta dolanmalarıyla bozulmuştu. Anaïs'in ev hakkında dedikleri neredeyse tamamen doğruydu. Büyük ve rahat bir evdi ve en azından bazı kısımları eskiydi. Görünüşe göre burası bir zamanlar oldukça büyük olan, Koloni tarzı bir evdi ama modern mimari anlayışına sahip biri burayı alıp ahşap ve kaya taşlarının yerine cam ve titanyum koymuş, beton döküp düz ekran televizyonlar, pahalı bir ses sistemi ve AGA marka fırın eklemişti.

Alice doğrudan ve sessizce üçüncü katın neredeyse yarısını kaplayan ana yatak odasına gidip oraya göz koymaya yeltenenleri yanan, kenarları kızarmış gözleriyle attığı bakışlarla uzaklaştırdı ve kapıyı kapattı. Pek uyumadığı gecesi ve büyünün uzattığı gününden sonra bitkin düşen Quentin evin arka tarafındaki küçük misafir odalarından birini buldu. Burada tam da hak ettiği gibi sert ve temiz bir yatak vardı.

Quentin uyandığında hava kararmıştı. Saatli radyonun mavi rakamları 10.27 diyordu. Karanlıkta derin sularda yaşayan balıkların fosforlu çizgilerine benziyorlardı. Elektrik düğmesini bulamadı ama duvarı yoklayan elleri ufak bir tuvalete açılan kapıya denk geldi, içeri girip aynanın üstündeki ışığı açabildi. Yüzünü yıkadı ve yabancısı olduğu evin bu küçük odasından çıktı.

Alice ve Penny hariç diğerlerini yemek odasında buldu. Çoktan bir ziyafet hazırlamış ve tüketmişlerdi. Gerçek Haç'ın kirişlerinden yapılmış gibi duran, parlak cilalı ve aslına uygun demir çivilerle monte edilmiş muhteşem masanın üstü yemek artıklarıyla doluydu. Kurumuş kan renginde ve dokusunda büyük boyutlu modern sanat parçaları duvarları süslüyordu.

"Q!" diye bağırdılar.

"Alice nerede?"

"Geldi ve gitti," dedi Josh. "Neler oluyor? Kavga mı ettiniz?"

Gölge boksu yapar gibi havada bir iki yumruk attı. Ne olduğunu bilmediği açıktı. Josh'un yanında oturan Anaïs, Josh'un sakallı çenesine şakadan bir nakavt yumruğu attı. Hepsi geçen gece ve her gece olduğu gibi sarhoştu. Hiçbir şey değişmemişti.

"Sahiden," dedi Janet. "Gözünü o mu şişirdi? Sen de hep yüzüne yumruk yiyorsun be, Q."

Tavırları her zamanki gibi parlak ve habisti ama gözleri kızarmıştı. Quentin, Janet'ın geçen geceki soykırımdan tahmin ettiği kadar yarasız çıkıp çıkmadığını merak etti.

"Ember ve Umber yaptı," dedi Quentin. "Büyülü koçlar. Alice söylemedi mi? Günahkâr olduğum için cezalandırdılar beni."

"Öyle mi?" dedi Josh. "Yünlü bacaklarını kırdın mı bari?"

"Öteki yanağımı uzattım." Quentin konuşmak istemiyordu ama açtı. Mutfaktan bir tabak aldı, masanın uzak ucuna geçip tabağına artıklardan koydu.

"Ne yapacağımızı konuşuyorduk," dedi Richard. "Eylem listesi hazırlıyorduk."

"Evet." Josh otoriter bir tavırla masaya vurdu. "Eylem listem kimde? Malzemelerin sayımını yapmamız lazım!"

"Yiyecek," dedi Richard ciddi bir ifadeyle. "Ayrıca Fillory'ye gideceksek hepimizin kitapları tekrar okuması lazım."

"Altın," diye kıkırdadı Anaïs. "Bir de takaslık mallar. Fillory'liler ne ister ki? Sigara mı?"

"Brejnev dönemi Rusyası'na gitmiyoruz, Anaïs. Çelik?"

"Barut?"

"Tanrım," dedi Eliot. "Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu? Fillory'ye ateşli silahları götüren kişi ben olmayacağım."

"Palto götürsek iyi olur," dedi Richard. "Çadırlar, soğuk hava gereçleri. Orada hangi mevsim olduğunu bilmiyoruz. Kışın ortasına denk gelebiliriz."

Dün, yani Quentin uyumadan önce, Fillory her şeyi yoluna koyacaktı. Şimdiyse buna odaklanmak zorlaşmıştı, yine bir rüya gibi geliyordu. Janet ve Alice meselesiyse gerçekti. Her şeyi berbat edecekti.

Güçlükle kendini toparladı.

"Ne kadarlığına gideceğiz peki?"

"Birkaç günlüğüne belki. Bak, bir şey unutursak geri dönebiliriz," dedi Eliot. "Düğmeler işi kolaylaştırıyor. Sıkılana kadar kalırız."

"Oraya gidince ne yapmalıyız?"

"Bence kesin bize bir görev verirler," dedi Penny. "Chatwin çocuklarına veriyorlardı ya hep."

Herkes dönüp tişört ve şort giymiş, baykuş gibi göz kırpan, yeni kalkmış gibi duran Penny'ye baktı.

"Buna kesin gözüyle bakamayız, Penny." Penny'nin bu konuda bu kadar naif ve iyimser olması nedense Quentin'i rahatsız ediyordu. "Bizi koçlar çağırmadı ki. Kitaplardaki gibi olmayabilir bile. Belki görev vermek diye bir şey yoktur, Plover hikâye güzel olsun diye eklemiştir. Belki de Fillory'de de burada olduğu kadar rezil olacağız."

"Sırf kız arkadaşından dayak yedin diye bizim tadımızı kaçırma bari," dedi Josh.

Penny başını sallıyordu. "Plover'ın bunları uydurduğunu düşünmüyorum. Mantıklı gelmiyor. Kuru temizleme kralı, homoseksüel bir kimyagerden söz ediyoruz. Yaratıcılıkla alakası olmayan biri. İmkânı yok. Occam'ın usturası durumu. Ne olduysa onu yazması daha olası."

"Ne diyorsun yani, kurtarılması gereken bir prensesle mi karşılaşacağız?" diye sordu Eliot.

"Olabilir. Prenses değil de su perisi belki. Veya bir cüce, pegasus falan. Yardıma ihtiyacı olan biriyle işte." Herkes gülüyordu ama Penny devam etti. Neredeyse dokunaklıydı. "Cidden, kitaplarda her seferinde böyle oluyor."

Josh, Quentin'in önüne ufak bir bardak itti. Bardakta alkollü, şeffaf bir sıvı vardı. Quentin bundan bir yudum aldı. Bir tür meyve brendisiydi ve tadı sanki Quentin'in ömrü boyunca mahrum kaldığı temel bir besin maddesi gibiydi.

"Evet ama gerçek hayat öyle değil," diye devam etti Quentin. Önemli olduğunu düşündüğü yorumundan sonra lafa beceriksizce devam etti. "Gerçek hayatta iyi amaçlar uğruna eğlenceli maceralara atılıp mutlu sonlar elde etmezsin. Gerçek hayatta bir hikâyenin karakteri değilsindir, senin için her şeyi ayarlayan biri yoktur. Gerçek hayat öyle yürümez."

"Belki senin dünyan öyle değildir, Dünyalı," dedi Josh. "Artık senin dünyanda değiliz."

"Bunu teolojik tartışmaya çevirmek istemem ama her şeyi ayarlayan biri olup olmadığı konusu tartışılır," dedi Richard.

"Bu dünyanın tanrısı olduğuna inanmıyorsan bile Fillory'nin iki tane tanrısı olduğunu kabul etmen gerek," dedi Penny.

"Bu da bizi her ne kadar delice bir yolla da olsa oldukça mantıklı bir soruya getiriyor," dedi Eliot. "Oraya gittiğimizde ne yapacağız?"

"Şu büyülü çiçeğin peşinden gitmeliyiz," dedi Josh. "Hani şu koklayınca insanı mutlu eden var ya. Hatırlıyor musunuz? Burada bir servet eder o."

Kimse bakmıyorken Janet, Quentin'e bakıp kaşlarını oynattı ve diliyle şehvetli bir hareket yaptı. Quentin'se ona gözlerini kırpmadan baktı. Bundan gerçekten zevk alıyor, diye düşündü. Alice'le olan ilişkisini sabote etmişti ve bundan zevk alıyordu. Alkolün merhametiyle sildiği anıların arasından kurtulmuş birkaç kare beyninde belirdi. Janet'la sevişmek Alice'le sevişmekten çok daha farklıydı. Janet'ın kokusu, teni, deneyimi. Daha işi bitmeden utanç ve korku Quentin'e ulaşmıştı ama o durmamıştı.

Eliot bütün bunlar olurken uyanık mıydı? Quentin'in beyni bulanık birkaç kareyi sırasız sunmuştu. Janet, Eliot'ı öperken. Janet'ın eli Eliot'ın kasıklarındayken. Janet gerçekten ağlıyor muydu? Peki *kendisi* Eliot'ı öpmüş müydü? Birinin sert sakallarının yanağına ve üst dudağına sürtündüğünü hatırlayabiliyordu.

Tanrım, diye düşündü. Neler olmuş!

Eğlencenin başına açabileceği işlerin sınırına ulaşmıştı. Ödediği bedel elde ettiği kazancın çok ötesindeydi. Zihni önemli şeylere, hatta daha önemli şeylere uyanıyordu ama çok geçti. Zavallı Alice. Quentin'in ne kadar üzgün olduğunu gösterecek bir ritüel olmalıydı. Her şeyi yapardı, yeter ki Alice ona ne yapması gerektiğini söylesin.

Aklındaki görüntüleri geldikleri yere gönderdi, yolculuklarını hızlandırmak için brendiden biraz daha içti. Yorgun, hasarlı beyninde bir fikir filizleniyordu.

"Martin Chatwin'i bulabiliriz," dedi Richard. "Diğer çocukların yapmaya çalıştıkları gibi."

"Fogg'a bir şeyler götürmek isterdim," dedi Eliot. "Okula konacak bir şey, büyülü bir eşya falan."

"Bu mudur?" dedi Josh. "Fillory'ye gidip öğretmenine elma mı getireceksin? Tanrım, bazen çok sıkıcı oluyorsun."

"Yakalanamayan Varlık'ı bulabiliriz," dedi Quetin sessizce.

"Neyi?" diye sordu Josh, alnını kırıştırarak. Fillory uzmanı değildi.

"*Zamanı Söyleyen Kız*'da vardı ya. Hatırladın mı? Yakalanamayan Varlık. Helen peşine düşmüştü."

"Yakalarsak ne yapacağız? Yiyecek miyiz?"

"Bilmiyorum. Belki bize bir hazinenin yerini gösterir. Bilgeliğini paylaşır falan." Bunu ayrıntısıyla düşünmemişti. Chatwin çocukları için önemliydi ama şimdi nedenini hatırlayamıyordu.

"Bilemezsin," dedi Penny. "Kitaplardan öğrenmenin yolu yok. Helen onu yakalayamadı, Plover da bir daha bahsini açmıyor. İyi bir fikir. Ama düşünüyorum da, belki bizi kral yaparlar. Kral ve kraliçe. Chatwin çocukları gibi."

Penny bunu söyler söylemez Quentin niye bunu neden kendisinin düşünemediğini merak etti. Çok netti. Kral ve kraliçe olacaklardı. Elbette olurlardı. Şehir gerçekse niye geri kalanı da gerçek olmasın, hatta kral olmak bile? Beyazkule Kalesi'nde yaşayabilirlerdi. Alice kraliçesi olurdu.

Tanrım, Penny'yle aynı fikirdeydi. İşte bu tam bir tehlike belirtisiydi.

Janet her zaman tetikte olan beyniyle bunu düşündü. Bunu sahiden ciddiye alıyordu. "Birbirimizle evlenmemiz mi gerekecek?"

"Sanmam. Chatwin çocukları evlenmedi. Gerçi onlar kardeşti."

"Bilmem ki," dedi Anaïs. "Kraliçe olmak büyük iş. Bunun bürokrasisi var, yönetimi var."

"Kazançlı iş ama. Avantajlarını düşün."

"Kitaplardaki bilgi doğruysa ve tahtta kimse yoksa bile biz yedi kişiyiz. Ama sadece dört taht var. Üçümüz açıkta kalacak."

"Neye ihtiyacımız olduğunu söyleyeyim," dedi Anaïs. "Bize savaş büyüleri lazım. Saldırı, savunma. Zorunda kalırsak insanların canını yakabilmeliyiz."

Janet konudan memnun kalmış gibiydi.

"O büyüler yasak, canım," dedi Janet. İster istemez etkilendiği görülebiliyordu. "Biliyorsun."

"Beni alakadar etmez." Anaïs sarı buklelerini salladı. "İhtiyacımız var. Oraya gittiğimizde karşımıza ne çıkacağını *bilmiyoruz*. Hazırlıklı olmalıyız. Tabii siz iri, güçlü erkeklerden kılıç kullanmayı bileniniz varsa, başka." Cevap gelmeyince gülümsedi. "*Alors*."

"Size okulda onları öğrettiler mi?" diye sordu Josh. Ondan korkmuş gibiydi.

"Siz Amerikalılar kadar saf değiliz galiba."

Penny başıyla onayladı. "Savaş büyüleri Fillory'de yasak değil."

"Bunun lafını bile etmeyin," dedi Richard. "Başımıza nasıl bela açılacağının farkında mısınız? Aranızda benden başka Büyücüler Mahkemesi'yle uğraşan oldu mu? Evet?"

"Başımıza açılacağı kadar bela açılmış zaten," dedi Eliot. "Mahkeme düğmenin varlığından haberdar olsa düğme yasal olur muydu dersin? Eğer cayacaksan şimdi cay ama Anaïs haklı. Oraya elimde sadece sikimle gitmeyeceğim."

"Hafif silahlar için izin alabilirim," dedi Richard ciddi bir sesle. "Bunun emsalleri var. Formları biliyorum."

"Ateşli silahlar mı?" Eliot yüzünü ekşitti. "Neyin var senin? Fillory ilkel bir toplum. Sen hiç *Uzay Yolu seyretmedin* mi? Bu tam bir İlk Direktif[24] durumu. Puştların mahvetmediği bir dünyayı görme şansımız olacak. Bunun önemini kavrayabilen var mı aranızda? Var mı?"

Quentin Eliot'ın, tüm bu Fillory projesiyle uğraşamayacak kadar havalı olduğunu söyleyip bu konuda onlara laf sokmasını beklemişti ama Eliot şaşırtıcı biçimde odaklanmış ve ciddileşmişti. Eliot'ın en son ne zaman

24 *Uzay Yolu* dünyasında diğer uygarlıkların gelişimine müdahaleyi yasaklayan kural. (ed.n.)

bir şey için açık açık heveslendiğini hatırlayamıyordu. Onu hâlâ bir şeyleri umursadığını kabul ederken görebilmek rahatlatıcıydı.

"Penny silah taşırken yanında olmak *istemem*," dedi Janet.

"Bakın, Anaïs haklı," dedi Eliot. "Önlem olsun diye birkaç basit saldırı büyüsü ezberleyelim. Abartmaya gerek yok. Elimizde koz olsun yeter. Hem unutmayın, sırtımızda iblislerimiz var. Düğme de elimizde."

"Sikimiz de elimizde," diye kıkırdadı Anaïs.

Sonraki gün Richard, Eliot, Janet ve Anaïs arabayla Buffalo'ya gidip erzak satın aldı. Los Angeles kızı olan Janet aralarında ehliyeti olan tek kişiydi. Quentin, Josh, Alice ve Penny'nin savaş büyüsü çalışması gerekiyordu ama Alice, Quentin'le konuşmadığı ve teknik noktalar Josh'u aştığı için, Penny'yle çalışması gerekti. Sabah Quentin kapısını çalmıştı ama Alice cevap vermemişti.

Kısa süre sonra büyük yemek masası Penny'nin römorkundan gelen büyü kitapları ve akış şemalarıyla dolu kâğıtlarla kaplanmıştı. İşe girişmişlerdi. Gruptaki en inek tipler olan Alice ve Penny baş başa vermiş, anında uydurdukları *ad hoc* jargonla konuşuyordu. Penny sayfalarca büyülü işaretler çiziyor, Alice de onu ciddi bakışlarla izleyip yardım ediyordu. Orijinal işler çıkartıyor, sıfırdan büyü yaratıyorlardı. Yaptıkları inanılmaz zorlukta şeyler değildi ama daha önce yapılmış işleri geride bırakmışlardı.

Alice ve Penny'yi çalışırken seyreden Quentin kıskançlıktan yanıyordu. Neyse ki bu Penny'ydi, başka biri olsa Quentin gerçekten kuşkulanırdı. Quentin ve Josh öğleden sonra boyunca bira içip abur cubur yiyerek reklam panosu boyutundaki düz ekran televizyonu seyretti. Ne Brakebills'te, ne de Manhattan'daki evlerinde televizyon olduğundan televizyon onlara yasak ve egzotik geliyordu.

Saat beş gibi Eliot gelip onları kaldırdı.

"Hadi, Penny'nin büyük gösterisini kaçırıyorsunuz."

"Buffalo nasıldı?"

"Dünyanın sonuna hazırlanır gibiydik. Parka ve av bıçağı satın aldık."

Eliot'la beraber arka bahçeye gittiler. Eliot'ı mutlu, heyecanlı ve nispeten ayık görmek Quentin'in gidişatın iyi olduğuna ve kırılan her şeyin tamir

edilebileceğine dair inancını tazeledi. Bir eşarp ve dolaplardan bulduğu bir Rus kalpağını alıp dışarı çıktı.

Güneş, Adirondack Dağları'nın ardında batıyordu. Diğerleri bahçenin aşağı kısmındaydı. Penny koluyla bahçedeki ıhlamur ağaçlarından birine nişan almıştı, Alice'se aradaki mesafeyi adım atarak ölçüyordu. Koşup Penny'yle bir şeyler fısıldaştı, sonra Alice tekrar mesafeyi ölçtü. Yün beresi ve pembe parkasıyla sevimli görünen Janet'sa, Richard'la beraber bir yanda duruyordu.

"Tamam!" diye bağırdı Penny. "Herkes geri çekilsin."

"Daha ne kadar geride durabiliriz ki?" diye sordu Josh.

"Geride durabildiğiniz kadar işte. Tamam, siper alın!"

Alice bir sihirbaz asistanı gibi koşup ilerideki masanın üstüne bir şişe koydu ve yine koşarak geri çekildi.

Penny çabucak bir nefes aldı ve bir seri kısa heceyi hızlıca söyleyip tek elini kullandığı bir hareketle büyüyü bitirdi. Çelik grisi, birbirlerine çok yakın üç şey parmaklarından fırladı. Gözle takip edilemeyecek kadar hızlıydılar. İkisi hedefi vuramamıştı ama üçüncü parça şişenin üst kısmını temiz bir kesikle uçurdu, şişenin altı olduğu yerde duruyordu.

Penny sırıttı. Arkadaşlarından alkış gelmişti.

"Buna Büyü Darbesi diyoruz," dedi Penny.

"Büyü Darbesi, bebek!" Soğuk havada Josh'un nefesi buhar gibi çıkıyordu. Heyecanı yüzünden belliydi. "Tam *Zindanlar ve Ejderhalar* olayı bu!"

Penny onayladı.

"Bunların bazılarında *Zindanlar ve Ejderhalar* büyülerinden esinlendik. O kitaplarda bayağı pratik fikirler var."

Quentin gülümsemiyordu. Kimse bir şey demeyecek miydi? Bunlar karanlık büyülerdi. Kendisi pek kuralcı değildi ama bu büyü fiziksel yara açmak içindi. Aştıkları sınırın haddi hesabı yoktu. Eğer bu büyüyü yapmaları gerekirse zaten artık çok geç olacaktı.

Tek söylediği, "Tanrım, umarım bunu kullanmak zorunda kalmayız," oldu.

"Hadi ama *Quentina*. Bela aramıyoruz ama belamızı bulursak da hazırlıklı olmak istiyoruz." Josh kendini tutamıyordu. "*Zindanlar ve Ejderhalar*, siktiğimin herifleri!"

Alice masayı kaldırmıştı, artık Penny ile ıhlamur ağaçları arasında bir şey yoktu. Diğerleri onun arkasına geçip oturdu. Güneş neredeyse batmıştı. Burunları akıyordu, kulaklarıysa kızarmıştı ama soğuk, tişörtle duran Penny'ye dokunmuyor gibiydi. Resmen dağ başındaydılar. Quentin, Manhattan'ın gürültüsüne, Brakebills'te öğrencilerin koşuşturup bağırıp çağırmasına, bir şeyleri devirip patlatmalarına alışkındı. Buradaysa rüzgâr ağaçları sallamadığı zaman hiç ses olmuyordu. Tüm dünyanın sesi kısılmıştı.

"Bu işe yaramazsa..." diye başladı Penny.

"Acele et!" dedi Janet. "Hava çok soğuk!"

Penny dizlerini iyice kırdı ve gri-kahverengi çimlere tükürdü. Sonra grotesk, çılgınca hareketlerle kollarını salladı. Bu hareketi Quentin'in daha önce gördüğü yüksek disiplinli tarzdan farklıydı. Ellerinden mor bir ışık yayıldı, karanlıkta parmak kemikleri görülebiliyordu. Bağırarak bir şey söyledi ve büyüyü bir şey fırlatır gibi yaparak tamamladı.

Penny'nin avcundan küçük, yoğun ve turuncu bir kıvılcım çıkıp yere paralel şekilde uçmaya başladı. İlk başta aptal, zararsız bir şey gibi, bir oyuncak veya böcek gibi duruyordu. Ama ağaçlara doğru ilerledikçe büyüdü ve deniz topu boyutunda, kıvılcımlar saçan bir kuyruklu yıldıza dönüştü. Soğuk havada dönerek ilerlerken görkemli görünüyordu. Hızla ilerleyen bu ışık kaynağı yüzünden bahçede gölgeler oluşmuştu. Top çok sıcaktı, Quentin bunu yüzünde hissedebiliyordu. Ihlamur ağaçlarından birine vurduğunda tüm ağaç bir anda yüksek bir ses çıkararak alevler içinde kalmıştı.

Penny gereksiz bir şekilde, "Ateştopu!" diye bağırdı.

Ağaç çabucak yandı. Kıvılcımlar inanılmaz yüksekliklere kadar ulaşıyordu. Janet tıpkı bir ponpon kız gibi zıplayıp ellerini çırparak bağırıyordu. Penny ince bir gülümseme atıp arkadaşlarını bir aktör gibi selamladı.

Evde birkaç gün daha kalıp keyif yaptılar. Mangal yapıp, iyi şarapları içip, DVD koleksiyonunu karıştırıp, jakuziyi kullanıp sonra temizlemeden bıraktılar. Quentin tüm hazırlıklarına rağmen bir şeylerin onları itmesini beklediklerinin farkına varmıştı. O kadar heyecanlanmışlardı ki korktuklarını anlamamışlardı. Ayrıca Fillory'de kendisini bekleyen tüm mutluluğu düşününce buna

layık olmadığını hissetmeye başlamıştı. Quentin hazır değildi. Ember ver Umber onun gibi birini asla çağırmazdı.

Bu arada Alice de Quentin'le hiçbir zaman aynı odada olmamanın nasıl olduysa bir yolunu bulmuş gibiydi. Sanki bir tür Quentin altıncı hissi geliştirmişti. Quentin onu camdan görüyor veya merdivenden çıkarken bir anlığına yakalıyordu ama hepsi buydu. Onu mutfak tezgâhında oturup bacaklarını sallayarak Josh'la konuşurken veya yemek masasında kitaplar ve Penny'yle sanki hiç sorun yokmuş gibi otururken gördüğündeyse yanına gitmeye cesaret edemiyordu. Alice'i hem o kadar yakın hem de sonsuzluk kadar uzaktayken görmek başka bir dünyaya açılan kapıdan içeri bakmak gibiydi. Sıcak ve güneşli, tropikal bir boyut. Bir zamanlar yaşadığı fakat artık kovulduğu bir yer. Quentin her gece Alice'in odasının kapısına çiçek bırakıyordu.

Çok yazıktı, muhtemelen ne olduğunu bilmesine gerek bile yoktu aslında. Olanları rahatlıkla atlayabilirdi. Gerçi öyle olsaydı orada sonsuza kadar kalabilirlerdi. Bir gece Josh ve Eliot'la geç vakte kadar kâğıt oynadılar. Büyücülerin kâğıt oynaması her zaman kimin olasılıkları daha çok zorlayabileceğine dair bir meta-yarışmaya dönüşürdü, bu yüzden neredeyse her el kare as ve floşla biterdi. Quentin az da olsa daha iyi hissediyordu. Grappa içiyorlardı. İçindeki utanç ve pişmanlık düğümü yavaşça çözülüyor veya en azından iz bırakıp kabuk bağlıyordu. Önemsiz değildi ama her şey de değildi. Alice'le arasında doğru olan çok şey vardı. Bunu aşabilirlerdi.

Belki de Alice'in bunu görmesini sağlama vakti gelmişti. Onun da bunu istediğini biliyordu. Hata yapmıştı, üzgündü ve bunu aşacaklardı. Olay buydu. Yapmaları gereken sadece duruma mantıkla yaklaşmaktı. Alice de muhtemelen bunu söylemesini bekliyordu. Müsaade isteyip masadan kalktı ve Alice'in odasının olduğu üçüncü kata doğru çıkmaya başladı. Josh ve Eliot ona tezahürat ediyorlardı:

"Q! Q! Q! Q!"

Neredeyse son basamağa gelmişti ki durdu. Quentin bu sesi nerede duysa tanırdı. Alice'in sevişirken çıkardığı sesti bu. Sarhoş aklının uğraşması gereken bir bilmece vardı ortada. Alice bu sesi çıkarıyordu ama bunu ona yaptıran Quentin değildi. Bu sesi duyuyor olamazdı. Kulaklarından girip

gözlerinin önüne noktalar getiriyordu. Kanı bir deney yapılıyormuş gibi köpürüp aside döndü. Asit vücuduna yayılıp kollarını, bacaklarını ve beynini yakıyordu. Sonra ölümcül bir kan pıhtısı gibi kalbine ulaştı. Kalbi yanıyordu.

Ya Penny'yle ya da Richard'la olduğu açıktı. Josh ve Eliot'ı daha demin aşağıda bırakmıştı, zaten onlar bunu Quentin'e yapmazlardı. Aşağı indi, koridordan geçip Richard'ın odasının kapısını tekme atarak açtı ve ardından ışığı yaktı. Richard yatakta tek başına yatıyordu. Doğruldu, üzerinde on dokuzuncu yüzyıl tarzı aptal bir pijama vardı. Quentin ışığı kapadı, kapıyı vurup çıktı.

Janet pijamalarıyla, yüzü asık çıkıp geldi.

"Ne oluyor?"

Quentin, Janet'ın omzuna sertçe çarpıp geçti.

"Hey! Canımı yaktın!" diye bağırdı Janet arkasından.

Canı mı yanmıştı? O acıdan ne anlardı ki? Penny'nin odasındaki lambayı yaktı. Penny'nin yatağı boştu. Quentin lambayı alıp yere fırlattı. Lamba parlayıp söndü. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Bu bir bakıma inanılmazdı, öfkesi onu süper güçlü yapıyordu. Her şeyi yapabilirdi. Sahiden yapamayacağı şey yoktu. Ya da neredeyse yapamayacağı şey yoktu. Penny'nin odasındaki perdeleri yırtmak istedi ama tüm ağırlığını vermesine rağmen başaramadı. Bunun yerine pencereyi açıp nevresim takımını dışarı attı. Fena değildi ama yetmezdi. Saati kırıp raflardan kitapları atmaya başladı.

Penny'nin birçok kitabı vardı. Hepsini raflardan indirmek zaman alacaktı. Ama sorun değildi, önünde tüm bir gece vardı ve enerjisi de tamdı. Uykusu bile yoktu. Haplanmış gibiydi. Ama bir süre sonra kitapları raflardan almak zorlaştı çünkü Josh ve Richard kollarından tutuyordu. Quentin kollarını kapris yapan bir çocuk gibi delicesine sallıyordu. Onu çekip koridora çıkardılar.

Aslında çok aptalcaydı. Çok belliydi. Buna pek zekâ işi denemezdi. Kendisi Janet'la yatmıştı, Alice de Penny'yle yatıyordu. Şimdi ödeşmişlerdi. Ama Quentin sarhoştu. Nasıl ödeşmiş olabilirlerdi ki? Quentin ne yaptığının farkında değildi. Nasıl ödeşmiş olurlardı? Ve Penny, Tanrım! Keşke Josh *olsaydı*!

Quentin'e bir şişe grappa ve birkaç DVD verip sızacağını düşünerek bıraktılar. Josh yanında kaldı, büyü yapmasını engellemek içindi güya ama hemen sızıp kalmıştı.

Quentin'se uykuyla ilgilenmiyordu. Duyduğu acı düşme hissiydi. Biraz ecstasy'nin etkisinin kaybolması hissine benziyordu. Yüksek bir binadan düşen bir çizgi film karakteri gibiydi. Bir tenteye çarptı ama delip geçti. Sonra birine daha çarptı. Sonra birine daha. Biri nasılsa eninde sonunda onu yakalayıp geri gönderecek veya beşik gibi saracaktı ama sarmadı. Yırtıp geçtiği tentelerin sonu gelmiyordu. Aşağıya, aşağıya, aşağıya gidiyordu. Bir yerden sonra artık kaldırıma çarparak da olsa durmayı diledi ama duramıyordu, düşmeye devam ediyor, tente üstüne tente deliyordu. Acısı giderek artıyordu. Her kaplumbağanın altında başka bir kaplumbağa vardı.

Quentin DVD'lere bakmadı, gün ağarana kadar devasa televizyonda kanalları turlayıp grappa'yı şişeden içti.

Uykuya dalamamıştı. Fikir aklına şafak sökerken geldi ve bekleyebildiği kadar bekledi. Ama fikrini daha fazla kendine saklayamayacaktı. Noel sabahında büyüklerin uyanmasını bekleyen bir çocuk gibiydi. Noel Baba gelmişti ve her şeyi düzeltecekti. Saat 7.30 olduğunda hâlâ yarı sarhoş olan Quentin yatak odalarının kapılarına vurmaya başladı. Hatta merdivenlerden çıkıp, Alice'in kapısına tekme atıp Penny'nin beyaz, koca poposunu bile gördü. Bunu görmese de olurdu, tiksinip arkasını döndü. Ama bu bile onu susturamamıştı.

"Tamam!" diye bağırıyordu. "Kalkın, kalkın millet! Zamanı geldi. Gün bugündür! Millet, millet, millet!"

James'in aptal ortaokul şarkısından bir dörtlük söyledi:

"Bir zamanlar bir çocuk vardı
Genç, güçlü ve cesurdu o"

Ponpon kızlık sırası Quentin'e gelmişti. Ponponları sallayıp zıplıyor, parkede bacaklarını açıyor, bağırabildiği kadar bağırıyordu.

"Bizim! Gideceğimiz! Yer!

"*Fil*!

"*Lo*!

"*Reeeeee*!"

ÜÇÜNCÜ KİTAP

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

FILLORY

Sırtlarında çantalarla oturma odasında büyük bir çember oluşturdular. Sanki üniversite yurdundaydılar da asit atacak veya komik bir kampüs videosu için bir televizyon programının jenerik müziğini *a capella* söyleyecek gibi duruyorlardı. Anaïs'in heyecanı yüzünden okunabiliyordu. Sırtındaki yüke rağmen zıplayıp duruyordu. Dün gece yaşananlar onu hiç etkilememişti. Odadakiler arasında orada bulunmaktan mutlu olan tek kişi oydu.

İşin tuhaf yanı Quentin'in fikrinin işe yaramış olmasıydı. Quentin ısrar edip durmuştu ve sonunda, pek direnmeden, razı oldular. Yolculuk bugün olacaktı. Bunu biraz acı dolu gözlerindeki ışıltı yüzünden ondan korktukları için kabul etmişlerdi ama biraz da haklı olduğunu bildiklerinden. Birinin, hatta Quentin kadar sarhoş ve dengesiz birinin çıkıp onlara gitme vaktinin geldiğini söylemesi gerekiyordu.

Sonradan geriye baktığında Quentin o günü hep mutlu, hatta hayatının en mutlu günü olarak düşündüğünü fark etti. Hayatın insanı böyle küçük sürprizlerle şaşırtması ne kadar da garipti. Kaderin cilveleri işte.

Mutlu değilse de beklenmedik şekilde özgürleşmiş hissediyordu. En azından artık utanç içinde kıvranmıyordu. Bu saf duyguydu; şüpheye, uyarılara, niteliklere bulaşmamıştı. Artık Alice'le göz göze gelmek zor değildi. Ayrıca Alice'in gözünde gördüğü utanç pırıltısı mıydı? Belki de Alice pişmanlık hakkında bir şeyler öğreniyordu. Artık ikisi de çamura batmıştı.

Sabahı zaten daha önceden toparlayıp hazırladıkları erzak ve ekipmanı toparlayıp hazırlamakla ve tuvalete gidenleri, hangi ayakkabıyı alacağına karar veremeyenleri veya nedensiz yere bahçeye çıkanları toplamakla ge-

çirdiler. Sonunda hepsi oturma odasında çember oluşturmuş, ağırlıklarını bir sağ ayaklarına bir sol ayaklarına verip birbirlerine bakarak şöyle şeyler söylemeye başlamışlardı:

"Hazır mısın?"

"Hazır mısın?"

"Herkes hazır mı?"

"Hadi, başlayalım."

"Başlayalım!"

"Tamam!"

"Tamam!"

"Hadi..."

Sonra Penny düğmeye dokunmuş olmalıydı. Çünkü hepsi berrak, soğuk suda yükseliyordu.

Havuzdan ilk çıkan, yükünün onu dibe çektiği Quentin oldu. Artık ayılmıştı, bundan emindi, ama hâlâ çok kızgındı ve kendine acıma hissi yüreğinden taşıyordu. Bırak taşsın. Kimseye dokunmak veya kimsenin ona dokunmasını istemiyordu. Şehir'de olmaktan hoşlanmıştı gerçi. Şehir, insanı rahatlatan bir etkiye sahipti. Sessiz ve sakindi. Şu eski, yıpranmış taşların üzerine bir dakikacık olsa uzanabilse belki uyuyabilirdi.

Oturma odasında ayaklarının altında duran pahalı İran halısı da onlarla sudaydı. Nasıl olduysa kaza eseri onlarla beraber gelmişti. Düğme halıyı da giysi mi sanmıştı? Bu şeyler ne garip işliyordu.

Quentin diğerlerinin teker teker havuzdan çıkmasını bekledi. Havuzun kenarında toplanmışlar, birbirlerine tutunmuşlardı. Önce yüklerini kenara koyup sonra kendileri çıkıyorlardı. Janet solgun görünüyordu. Josh ve Eliot onu arasına almış, su üstünde durmasına yardım ediyordu. Gözleri boş bakıyordu, yüzüyse bembeyazdı.

"Bana ne oldu anlamıyorum." Kafasını sallayarak durmadan, "Anlamıyorum," diyordu.

Beraberce onu sudan çıkardılar, elleri ve kolları boşalmıştı. Dizleri büküldü ve emekler gibi durdu, sırtındaki yükün ağırlığı onu yana doğru çekiyordu. Janet oracıkta ıslak ve göz kırparak kalakalmıştı. Quentin onu daha önce de kendinden geçmişken görmüştü ama bu başkaydı.

Janet yavaşça, "Kusmak istiyor muyum yoksa istemiyor muyum, bilmiyorum," dedi.

"Ters giden bir şey var," dedi Alice. "Şehir. Janet'ı bir tür alerjik reaksiyona soktu."

Alice'in sesinde acıma yoktu.

"Başka etkilenen var mı?" dedi Eliot etrafına bakıp. Kontrolü eline almıştı. "Yok demek. İkinci aşamaya geçelim. Acele edin."

"Ben iyiyim. Sadece dinlenmem lazım. Tanrım, size olmuyor mu?" Janet çaresiz gözlerle diğerlerine baktı. "Bunu benden başka hisseden yok mu?"

Anaïs, kardeşçe dayanışma ruhuyla Janet'ın yanına eğildi. Alice ona merakla bakıyordu. Başka kimse Janet'ın durumundan etkilenmemişti.

"Çok ilginç," dedi Penny. "Neden başka kimse etkilenmedi?"

"Hey. Göt herif." Quentin parmaklarını Penny'nin suratında şıklattı. Açıkça saldırgan davranmaktan çekinmiyordu. Onu engelleyen hiçbir şeyin olmadığını hissediyordu.

"Acı çektiğini görmüyor musun? İkinci aşama, göt herif, hadi!"

Penny'nin arkasından gelmesini, kendi küçük dövüş kulüplerinin rövanşını yaşamayı ummuştu. Ama Penny sadece sakin, durumu değerlendiren bir bakış atıp arkasını döndü. Büyüklük göstermiş olmanın tüm avantajını kullanıyordu. Turuncu spreyini çıkarıp salladıktan sonra havuzun etrafını boyadı. Penny yere de işaretler bıraktıktan sonra Köşk yönüne doğru yola çıktılar. Nereye gittikleri sır değildi. Plover'ın kitaptaki tasviri çok açıktı. Chatwin'ler aynı yönde ilerleyip üç meydan geçtikten sonra sola sapıp Fillory'ye giden havuzu bulmuşlardı. Grubun geri kalanı da ıslak giysilerinin içinde şap şap ses çıkararak Penny'yi takip ediyordu. Quentin ve Eliot'sa Janet'ın kollarına girmişti.

Döndükleri son viraj onları dar bir kanalın üstündeki taş bir köprüye çıkarmıştı. Şehrin düzeni Quentin'e büyük bir *welters* sahasını hatırlatıyordu. Belki de oyunun kökeninde Şehir hakkında dünyaya ulaşan efsaneler vardı.

Yolculuğa başladıkları meydandan daha küçük olan birinde durdular. Yağmur şiddetini artırıyordu. Meydanın ortasındaki havuz daire şeklindeydi. Havuzun ortasındaysa bronz bir kürenin altındaki Atlas figürü vardı.

"Peki!" Penny'nin sesi gereksiz derecede yüksekti. Büyük lider. Quentin, Penny'nin gergin olduğunu görebiliyordu. Romantik âşıkta cesaret kalmamıştı. "Kitaplarda geldikleri yer burası. Ben gidip hava durumunu kontrol edeceğim."

"Tören mi yapmamız gerekiyor? Hadi!" dedi Janet.

Penny cebinden beyaz düğmeyi çıkardı ve avcuna alıp sıkıca tuttu. Derin bir nefes alıp durgun suya atladı. Son anda refleks eseri tek eliyle burnunu tutmuştu. Karanlık suya girdi ve kayboldu. Su onu yutmuştu.

Uzun bir sessizlik yaşandı. Sadece Janet'ın boğuk nefes alıp vermesi ve suyun akışı duyuluyordu. Bir dakika geçti. Sonra Penny'nin başı yüzeyde göründü.

"İşe yaradı!" diye bağırdı Penny. "Orası sıcak. Mevsimlerden yaz!"

"Fillory miydi?" diye sordu Josh.

"Bilmiyorum!" Köpekleme yüzerek havuzun kenarına geldi. "Ormana çıktım. Yerleşim izi göremedim."

"O da yeter," dedi Eliot. "Gidelim."

"Ben iyiyim," dedi Janet.

"Hayır, değilsin. Gidiyoruz."

Richard şimdiden eşyalarını karıştırıp bazılarını atmaya başlamıştı. Yepyeni parka, yün şapka ve elektrikli çoraplardan oluşan çok renkli ve pahalı bir kışlık öbek oluşmuştu.

"Herkes ayaklarını suya sokup havuzun kenarında el ele otursun."

Quentin alaycı bir şeyler söylemek istedi ama aklına bir şey gelmedi. Havuzun kenarındaki ağır demir halkalar paslanmış, etraflarındaki taşa demirimsi kahverengi bir renk bulaştırmışlardı. Quentin ayaklarını suya soktu.

Suyun yoğunluğu, gerçek sudan daha inceydi, daha çok tuvalet ispirtosu kıvamındaydı. Sudaki ayaklarına baktı. Ayaklarını güçlükle seçebiliyordu.

Zihninde hâlâ delirmemiş küçük bir kısım kontrolünü kaybettiğinin farkındaydı ama şu an Quentin'i idare eden kısım orası değildi. Herkesin söylediği her şey Quentin'e Alice ve Penny'yi hatırlatmak için söylenen lafmış gibi geliyordu. Sanki Atlas bile ona pis bakışlar atıyordu. Quentin uykusuzluktan sersemlemişti. Gözlerini kapadı. Başı sanki omuzlarının üstünde duran bir bulut gibi büyük ve boş geliyordu. Bulut sürüklenmeye başladı. Quentin bayılıp bayılmayacağını merak etti. Seve seve bayılabilirdi. Beyninde bir ölü nokta vardı, bu noktanın yayılıp tüm beynini sarmasını ve acı veren düşünceleri silmesini istiyordu.

"Zırh mı?" diyordu Eliot. "Tanrım, Anaïs, kitapları *okudun* mu sen? Çatışmaya girmeyeceğiz. Muhtemelen konuşan bir tavşanla oturup çörek yeriz."

"Tamam mı?" dedi Penny. "Herkes hazır mı?"

Sekizi birden el ele havuzun kenarında oturuyordu. Janet başını Eliot'ın omzuna yaslamıştı, beyaz boynu açıktaydı. Kendinden geçmişti, çok zayıf görünüyordu. Quentin'in sağındaki Josh'sa Quentin'e endişeli gözlerle bakıyordu. Kocaman eliyle Quentin'in elini sıkıyordu.

"Meraklanma dostum. Hadi, iyisin sen. Halledersin bunu."

Muhtemelen hepsi son kez etrafına bakmış, bakışlarını kenetlemiş ve ürpermişti. Eliot, Tennyson'ın *Ulysses*'inden yeni dünyalar aramak ve ufkun ötesine yelken açmakla alakalı bir alıntı yaptı. Biri çığlık atmıştı. Çığlık atan Anaïs olabilirdi çünkü çığlıkta Frankofon bir hava vardı. Ama Quentin çığlık atmamıştı, kimin attığına da bakmamıştı. Sadece önüne bakıp her geçen saniyenin, üzerine davetsiz misafir gibi gelmesini bekledi. Penny işaret verdiğinde havuza daldılar. Senkronu neredeyse tutturmuşlardı, bir Busby Berkeley[25] havası yakalamışlardı. Janet'sa suya yüz üstü düşmüştü.

Düşüyorlardı. Şehir'den çıkmak demek alçalışa geçmek demekti. Sanki paraşütle atlamışlardı, gerçi düşüşleri paraşütle atlamaktan hızlıydı. Serbest düşüş ile paraşütle atlama arasındaydı ama rüzgâr yoktu. Uzun, sessiz bir süre

25 Sinema yönetmeni ve koreograf. Geometrik şekillerin ağırlıkta olduğu müzikal gösterileriyle tanınır. (ed.n.)

her şeyi görebildiler: ufka kadar uzanan ağaçlardan oluşan balta girmemiş ormanı, Quentin'in kuzey olduğunu tahmin ettiği yöndeki çayırları, beyaz gökteki solgun güneşi. Alçalırken gözünü güneşte tutmayı denedi. Zemin onlara çarpmak için hızla yükseliyordu.

Sonra bir anda yerdeydiler. Quentin içgüdüsel olarak dizlerini büktü ama çarpma veya emilen momentum hissi yoktu. Sadece birden belirmiş gibi duruyorlardı.

Ama burası neresiydi? Tam olarak bir açıklık değildi. Burası daha çok ölü yapraklar, kırık dallar, ağaç kabuklarıyla dolu sığ bir hendek, ormanın ortasında uzanan bir siper gibiydi. Quentin elini hendeğin kenarına dayayıp dengesini sağladı. Güneş ışığı tepelerindeki sıkı dal ve yaprakların arasından hafifçe sızıyordu. Bir kuş cıvıldadı, sonra da uçup gitti. Sessizlik derin ve yoğundu.

Atlayışlarını yeni tamamlamış paraşütçüler gibi dağılmışlardı ama birbirlerini görebiliyorlardı. Richard ve Penny kocaman, ölü bir çalılıktan çıkabilmek için uğraşıyordu. Alice ve Anaïs hendeğin bir ucundan diğer ucuna devrilmiş devasa bir ağacın üstünde dev bir çocuğun yerleştirdiği bebekler gibi duruyordu. Janet elleri kalçalarında, yere oturmuş derin derin nefes alıyordu. Yüzünün rengi geri gelmekteydi.

Tüm bu manzarada derin bir el değmemişlik vardı. Bu ormana gerçek anlamda balta girmemişti. Tüm orman ilk çağlardan kalma gibiydi. Ağaçlar kendi hallerine bırakıldığında böyle yaşıyor olmalıydı.

"Penny?" Josh hendeğin kenarında durup elleri ceplerinde, diğerlerine baktı. Sırılsıklam olsa da, ceketi ve kravatsız gömleğiyle duruma tezat oluşturucasına şıktı. "Penny, hava soğuk. Hava neden soğuk?"

Haklıydı. Hava kuru ve keskindi, giysileri hızla donuyordu. Nefesleri soğuk durağanlıkta beyaz bulutlar gibiydi. Dökülmüş yaprakların altındaki zemin sertti. Kışın ortasıydı.

"Bilmiyorum." Penny suratını asıp etrafa baktı. "Ben geldiğimde yazdı," dedi ters ters. "Daha bir saniye önceydi! Hava sıcaktı!"

Anaïs tünediği devasa ağaç gövdesinden, "Biri bana yardım edebilir mi lütfen?" dedi. Josh onu ince belinden tutup centilmence aşağı indirdi. Anaïs halinden memnun ufak bir çığlık attı.

"Zaman yüzünden," dedi Alice. "Şimdi aklıma geldi. Penny buraya geldiğinden beri Fillory zamanında altı ay geçmiş olabilir. Hatta mevsimlerin işleyiş şekli nedeniyle altmış yıl. Kitaplarda hep olurdu bu. Kestirmek imkânsız."

"Ama ben beş dakika içinde memelerimin donacağını kestirebiliyorum," dedi Janet. "Birisi geri gidip kışlıkları alsın."

Hepsi gidecek kişinin Penny olacağı konusunda hemfikirdi. Penny tam düğmeye dokunacaktı ki Eliot atılıp onu kolundan yakaladı. Olabildiğince sakince, eğer Fillory ve Şehir'deki zaman farklı hızda işliyorsa ve Penny tek başına dönerse geri döndüğünde günler veya yıllar geçmiş olabileceğini söyledi. Kalanlar da o arada donarak veya yaşlanarak ölebilir veya bambaşka ciddi sorunlarla karşı karşıya kalmış olabilirlerdi. Eğer gideceklerse hep beraber gitmeliydiler.

"Unutun bunu," dedi Janet. Yüzü hâlâ beyazdı. "Oraya dönemem. Daha değil. İç organlarımı kusacağıma memelerimin donmasını yeğlerim."

Kimse itiraz etmedi. Hiçbiri sonunda Fillory'ye ya da artık neresiyse oraya gelmişken geri dönmek istemiyordu. En azından etrafa biraz bakınmadan dönmeyeceklerdi. Penny sırayla hepsine giysi kurulama büyüsü yaptı.

Daha ağacın tepesinden inmemiş olan Alice, "Galiba gidebileceğimiz bir yol görebiliyorum," dedi. "Diğer tarafta. Ormanın içinden geçen bir patikaya dönüyor. Başka bir şey daha var. Gelip baksanız iyi olur."

Hendeğin dibinde sırt çantalarını çıkarırlarsa büyük bir ağacın altından sürünerek geçebilecekleri genişlikte bir boşluk vardı, tek sıra halinde sürünerek, elleri ve dizleri ince, donmuş yapraklara gömülerek geçtiler. Eliot çantaları yolladıktan sonra en son çıkarak diğerlerine katıldı. Diğer tarafta ayağa kalkıp ellerini temizlediler. Penny koşup Alice'in inmesine yardım etmeye yeltendi ama Alice onu görmezden gelip, elleri ve dizleri üstüne düşüp tekrar kalkmaya çalışmak pahasına aşağıya atladı. Pek de geçen geceki macerasının tadını çıkarıyormuş gibi durmuyor, diye düşündü Quentin.

Patikanın bir yanında küçük bir meşe ağacı vardı. Kabuğu koyu gri, hatta neredeyse siyahtı. Dalları eğri büğrü ve yapraksızdı. Gövdesindeyse sanki ağacın etrafında büyümüş gibi duran yuvarlak bir saat vardı. Teker teker, konuşmadan, daha yakından bakmak için ağaca yaklaştılar. Bu, Gözcükadın'ın saat-ağaçlarından biriydi.

Quentin saati sarmalayan pürüzsüz gümüş çerçevenin ağacın sert kabuğuyla birleştiği yere dokundu. Sert, soğuk ve gerçekti. Gözlerini kapayıp parmağını çerçevenin etrafında gezdirdi. Gerçekten oradaydı. Fillory'deydi. Artık şüphesi kalmamıştı.

Ve artık burada olduğundan işler yoluna girecekti. Nasıl olacağını henüz bilmiyordu. Ama olacaktı. Olmak zorundaydı. Belki uykusuzluk yüzündendi ama sıcak gözyaşları yanaklarına dökülüp geride soğuk izler bırakıyordu. Tüm istek ve içgüdülerine rağmen diz çöktü, başını ellerinin arasına koydu ve yüzünü soğuk yapraklara soktu. Bir hıçkırık içini parçalayıp çıktı. Bir dakikalığına kendinden geçmişti. Biri, daha sonra kim olduğunu asla öğrenemeyecekti ama Alice olmadığını biliyordu, elini omzuna koydu. Yer burasıydı. Burada temizlenecek, güvende, mutlu ve bütünleşmiş hissettirilecekti. Her şey nasıl böyle ters gitmişti? Alice ve o nasıl bu kadar aptal olabilmişlerdi? Artık pek önemi yoktu. Hayatı artık böyleydi, hep bunun için beklemişti. Sonunda istediği hayat onu bulmuştu.

Ve bir fikir aklında birden şimşek gibi çaktı. Richard haklıydı. Hâlâ bir şekilde hayattaysa Martin Chatwin'i bulmalıydılar. Kilit nokta buydu. Artık buradaydı ve bundan vazgeçmeyecekti. Burada sonsuza kadar kalmanın sırrını bulmalı ve kullanmalıydı.

Utanarak ayağa kalktı ve gözyaşlarını koluna sildi.

Josh sonunda sessizliği kırıp, "Galiba artık Fillory'de olduğumuz kesinleşti," dedi.

"Saat-ağaçlar Gözcükadın'ın işi olmalı" dedi Quentin. Hâlâ burnunu çekiyordu. "Demek ki hâlâ ortalıkta dolaşıyor."

"Ben öldüğünü sanıyordum," dedi Janet.

"Belki de erken bir döneme gelmişizdir," dedi Alice. "Zamanda geri gitmiş olabiliriz. *Zamanı Söyleyen Kız*'daki gibi."

Alice, Janet ve Quentin konuşurken birbirlerine bakmıyorlardı.

"Belki. Bence Gözcükadın'dan kurtulduktan sonra ağaçların bir kısmına dokunmamış olabilirler. *Gezinen Kum Tepesi*'nde bir tane görmüşlerdi hatta."

"O kitabı hiç bitiremedim," dedi Josh.

Eliot ağaca inceleyen gözlerle baktı. "Acaba bunu söküp Brakebills'e götürebilir miyiz? Fogg için harika bir hediye olur."

Eliot'tan başka kimsenin buna aldırdığı yoktu. Josh iki elinin işaret parmaklarıyla Eliot'ı gösterip ağzını *dangalak* der gibi oynattı.

"Acaba doğru saati mi gösteriyor?" dedi Richard.

Quentin tüm gün orada durup saat-ağaca bakabilirdi ama soğuk yüzünden hareketsiz duramıyordu. Kızlar çoktan yola çıkmıştı. Gönülsüzce peşlerine takıldı, kısa süre sonra hepsi hendekten bozma patikada Fillory'nin içlerine doğru ilerlemeye başlamışlardı. Kuru yapraklara bastıklarında çıkan ses, sessizliğin içinde sağır edici geliyordu.

Kimse konuşmuyordu. Pratik konulardaki hazırlıklarını dikkatle yapmışlardı ama Fillory'deki amaç ve stratejilerini pek konuşmamışlardı. Şimdi buradaydılar ve durum açıktı. Neden macera için plan yapacaklardı ki? Burası Fillory'ydi, macera onları bulurdu! İçten içe, attıkları her adımda karşılarına inanılmaz bir şeyin çıkacağını umuyorlardı. Ama pek bir şey çıkmıyordu. Neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaklardı ama belki de *sahiden* inanılmaz bir olay yavaş yavaş onlara geliyordu. Yıpranmış bir taş duvarın kalıntıları ağaçlara karışıp gözden kaybolmuştu. Etraflarındaki ağaçlar, Penny keşif ruhuyla birkaçına kendini tanıtmasına rağmen inatla hareketsiz duruyordu. Orada burada kuşlar ötüyor, ağaç tepelerine tüneyip uçuyordu ama hiçbiri Quentin ve arkadaşlarına yardım edecek iki laf etmiyordu. Tüm küçük detaylar çok parlaktı ve sanki taşarcasına anlam yüklüydü. Etraflarındaki dünya gerçekten büyülü, coğrafi bir alfabeyle yazılmış kelime ve harflerden oluşmuş gibiydi.

Richard pusulasını çıkardı ama pusula iğnesi âdeta yere yapışmıştı. Bunun nedeni Fillory'nin manyetik kutbunun ayaklarının altında, yerin derinliklerinde olmasıydı. Richard pusulayı çalılıklara fırlattı. Janet ellerini soğuktan korumak için koltuk altlarına sokmuş, hoplaya zıplaya ilerliyordu.

Josh'sa düşünce kabiliyetine sahip ağaçlar için bir porno dergi olsa içeriğinin ne olacağına dair tezler üretiyordu. Derginin adı "Enthouse" olacaktı.

Yarım saat kadar yürüdüler. Quentin ellerini ya üfleyerek ya da kazağının kollarına sokarak ısıtmaya çalışıyordu. En azından şimdilik tamamen ayılmıştı.

Josh ortaya, "Bize birkaç Satyr[26] lazım. Ya da kılıç dövüşü falan," diye bir laf attı.

Patika önce kıvrıldı, sonraysa sona erdi. Bitki örtüsünün içinden geçebilmek için giderek daha fazla çaba harcamaları gerekiyordu. Geçtikleri yerin sahiden patika mı yoksa ormandaki bir açıklık mı olduğu hakkında grup içinde ufak bir tartışma çıkmıştı. Hatta Penny'nin dediğine göre ağaçlar onları engellemek için çaktırmadan hareket ediyordu. Ama bu konuda anlaşmaya varamadan ormanın ortasından geçen bir dereye denk geldiler.

Dere hoş, geniş, sığ ve tamamen berraktı. Sanki akacağı yolu bulduğu için seviniyormuş gibi parıldayarak, şakır şakır akıyordu. Konuşmadan kıyıda toplandılar. Kayaların üstü karla kaplıydı, daha durgun olan su birikintileri de buz tutmuştu. Derenin ortasında çıkan bir dalı harikulade, Gotik tarzda sarkıtlar ve payandalar süslüyordu. Bunda açıkça doğaüstü olan bir şeyler yoktu ama harika bir şey görme iştahlarını biraz olsun bastırmıştı. Dünya'da olsalar burası sadece hoş, küçük bir dere olurdu ama Fillory'de, başka bir dünyada olunca parıltılı bir mucize gibiydi.

Bir dakika boyunca sessizlik içinde dereye baktıktan sonra Quentin tam önlerinde, derenin en derin yerinden çıplak bir kadının baş ve omuzlarının çıktığını gördü.

"Tanrım," diyebildi. Sakarca, ayakları boşalmışçasına geriye doğru bir adım attı, eliyle kadını göstererek, "Çocuklar!" diyebildi.

Gerçek ötesiydi. Kadın neredeyse kesinlikle ölüydü. Islak ve siyah saçını buz bağlamıştı. Onlara bakıyormuş gibi duran gözleri gece mavisiydi ve hareketsizdi. Cildiyse koru griydi. Omuzları çıplaktı. En fazla on altı yaşında olmalıydı. Kirpikleri buzla kaplıydı.

26 Yunan mitolojisinde doğayı simgeleyen cinler. Gövdelerinin üstü insan, belden aşağısı teke biçimindedir. (ed.n.)

Alice, "O..." diyebildi.

"Hey!" diye bağırdı Janet. "İyi misin?"

"Ona yardım etmeliyiz. Oradan çıkarmalıyız." Quentin yaklaşmaya çalıştı ama donmuş kayanın üstünde kayıp dizine kadar suya girdi. Derenin kıyısına güçlükle ilerledi, soğuk ayağını kesiyordu. Kadın hareket etmiyordu.

"Halat lazım. Çantalardan birinde olacak."

Kadının durduğu yer onu batıracak kadar derin görünmüyordu. Quentin'in içine bir korku düşmüştü. Belden aşağısı kesilip suya atılmış birine bakıyor olabilirler miydi? Halat mı? Halatı ne yapacaktı? Quentin bir büyücüydü. Karıştırdığı çantayı bırakıp kadını sudan çıkaracak basit bir kinetik büyüye başladı.

Büyünün sıcaklığını parmak uçlarında, kadının ağırlığınıysa zihninde hissedebiliyordu. Tekrar büyü yapmak ve her şeye rağmen odaklanabildiğini görmek güzel bir histi. Başlar başlamaz buradaki Koşullar'ın farklı olduğu aklına geldi. Farklı yıldızlar, farklı denizler. Her şey farklıydı. Neyse ki büyü kolaydı. Grameri rezaletti. Alice sessizce Quentin'in hatalarını düzeltti. Kadın yavaşça sudan yükselmeye başladı. Çok şükür tek parçaydı ve çıplaktı. Vücudu ince, memeleriyse ufaktı. Tırnakları ve meme uçları solgun mordu. Donmuş gibi durmasına rağmen büyü işe yarayınca ürperdi. Gözleri odaklanıp canlandı. Yüzünü asıp elini kaldırdı, nasıl olduysa büyüyü tamamlanmadan yarıda durdurmuştu. Ayak parmakları hâlâ dondurucu sudaydı.

"Ben bir su perisiyim. Dereden dışarı çıkamam." Sesi ortaokullu sesi gibiydi. Gözlerini Quentin'in gözlerine dikti.

"Büyü kabiliyetin düşük," diye ekledi.

Heyecan uyandıran bir durumdu. Quentin artık kadının insan olmadığını görebiliyordu. Kadının el ve ayak parmaklarının arasında perde vardı. Quentin sol tarafından bir ses duydu. Gelen Penny'ydi. Karla kaplı kıyıdan dizinin üstünde iniyordu.

Penny başını eğerek, "Naçizane özrümüzü kabul edin, affınıza sığınıyoruz," dedi.

"Tanrım!" dedi Josh ve fısıldayarak devam etti. "Ne antika adam!"

Su üstünde duran peri dikkatini Penny'ye kaydırdı. Derenin suyu perinin çıplak vücudundan aşağı akıyordu. Peri başını genç kız gibi eğdi.

"Güzelliğime hayran mı kaldın, insan?" diye sordu Penny'ye. "Üşüyorum. Beni yanan cildinle ısıtır mısın?"

"Lütfen," diye devam etti Penny. Yüzü kızarmıştı. "Bize bahşedeceğiniz bir görev varsa seve seve üstleniriz. Emrinize..."

Janet neyse ki Penny'nin lafını kesti.

"Biz Dünya'dan gelen ziyaretçileriz," dedi ciddi bir sesle. "Yakınlarda bize yolunu gösterebileceğiniz bir şehir var mı? Beyazkule Kalesi mesela?"

"... emrinize memnuniyetle uyarız," diye lafını tamamladı Penny.

"Koçların hizmetinde misin?" diye sordu Alice.

"Ben sahte tanrılara hizmet etmem, insan kız. Ya da tanrıçalara. Ben nehre hizmet ederim, nehir de bana."

"Burada bizim gibi başka insanlar var mı?" diye sordu Anaïs.

"Sizin gibi mi?" Peri küstahça gülümsedi. Mavi dilinin ucu bir anlığına keskin görünen ön dişlerinin arasından göründü. "Ah, hayır. Sizin gibisi yok. Hiçbiri bu kadar lanetlenmiş değil."

O an Quentin telekinetik büyüsünün son bulduğunu hissetti. Peri herhangi bir söz veya el hareketi olmadan büyüyü bozmuştu ama Quentin bunu nasıl yaptığını yakalayamamıştı. Peri aynı anda havada dönüp baş aşağı suya daldı, çıplak, menekşe rengi kalçaları havada parladı ve sığamayacağı kadar sığ görünen karanlık suda kayboldu.

Biraz sonra başını sudan çıkardı.

"Sizin için endişeleniyorum, insan çocuklar. Bu sizin savaşınız değil."

"Biz çocuk değiliz," dedi Janet.

"Ne savaşı?" dedi Quentin.

Peri tekrar gülümsedi. Menekşe dudakları arasındaki dişleri sık ve sivriydi. Perdeli elinde bir şey tutuyordu.

"Nehirden bir armağan. Tüm umutlar tükendiğinde bunu kullanın."

Peri elindekini onlara doğru fırlattı. Quentin bu şeyi havada tek eliyle yakaladı, düşürmediği için çok rahatlamıştı. Jonglörlüğe alışkın olduğu için

şükretti. Tekrar baktığında peri gitmişti. Çağıldayan derenin kıyısında yalnız kalmışlardı.

Quentin'in elinde gümüşle süslenmiş ufak, fildişi bir boynuz vardı.

"Pekiii," dedi Josh. Ellerini bir kez çırptı, sonra da birbirlerine sürtmeye başladı. "*Kesinlikle* Kansas'ta değiliz artık!"

Diğerleri boynuzun başına toplandı. Quentin boynuzu Eliot'a verdi, o da boynuzu birkaç kez çevirip inceledi.

"Hiçbir büyü hissi alamadım," dedi Eliot. "Havaalanında hediyelik eşya dükkânından alınabilecek bir şeye benziyor."

"Büyüyü hissedeceksin diye bir şey yok," dedi Penny boynuzun sahibiymiş gibi. Boynuzu alıp çantasına attı.

"Burasının Fillory olup olmadığını sormalıydık," dedi Alice sessizce.

"Elbette Fillory'deyiz," dedi Penny.

"Emin olmak istiyorum. Hem niye lanetlenmişiz, bilmek istiyorum."

"Ne savaşından bahsetti acaba?" diye sordu çatık kaşlı Richard. "Cevaplanması gereken bir sürü soru var."

"O dişler de hoşuma gitmedi ayrıca," diye ekledi Alice.

"Tanrım," dedi Josh. "Tanrım! O gördüğümüz bir su perisiydi yahu! Bir su perisi gördük. Harika değil miydi? Harika değil miyiz? Ne dersiniz? Lanet olası Fillory'deyiz millet!"

Quentin'i omuzlarından tutup sarstı. Sonra Richard'a koşup onu göğüs tokuşturmaya zorladı.

"Çok ateşli olduğunu ekleyebilir miyim?" dedi Janet.

"Onu bir Satyr'e her türlü yeğlerim," dedi Josh. Anaïs de ona vurdu.

"Penny'nin kız arkadaşından bahsediyorsunuz, biraz saygılı olun," dedi Janet.

Gerginlik kırılmıştı, bir dakika kadar kendi aralarında konuşup birbirlerine takılarak büyünün tüm bu yabancılığından ne kadar etkilendiklerini belli ettiler. Peri etten, kemikten miydi yoksa değil miydi? Suya girdiği an sıvı mı olmuştu? Yoksa o kadar sığ suya nasıl batabilirdi? Hem Quentin'in büyüsünü nasıl bozmuştu? Büyüsel ekosistemde işlevi neydi? Boynuz neydi

peki? Alice şimdiden yıpranmış Fillory kitaplarında boynuz hakkında bir şeyler var mı diye aranıyordu. Martin ilk kitapta büyülü bir boynuz bulmamış mıydı?

Bir süre sonra kırk beş dakikadır dışarıda, kışın ortasında, kot pantolon ve süveterle durdukları akıllarına geldi. Janet bile Şehir'e geri dönmeleri gerektiğini kabullenmişti. Eliot herkesi derenin kıyısında toplayıp el ele tutuşturdu.

Neşeleri yerinde, birbirlerine mutlu bakışlar atarak bir çember oluşturdular. Bazı kişisel sorunlar yaşanıyordu ama bu her şeyi bozmamıştı, değil mi? Burada önemli bir iş yapıyorlardı. Bu hepsinin hayatları boyunca aradığı, beklediği, yapmaları gereken şeydi. Büyülü bir kapı, saklı bahçeden geçen gizli bir patika bulmuşlardı. Yeni bir şeye, gerçek bir maceraya el atmışlardı ve her şey daha yeni başlıyordu.

İşte o sessiz anda ilk defa duymuşlardı. Kuru, ritmik bir tik tak sesi geliyordu. Derenin şarıltısından neredeyse duyulmayacaktı ama giderek güçleniyordu. Dinlemek için teker teker konuşmayı kestiler. Kar şiddetini artırmıştı.

Bağlam dışında olsa fark etmesi zor olurdu. İlk anlayan Alice oldu.

"Saat sesi bu," dedi. "Saat sesi geliyor."

Arkadaşlarının yüzlerine sabırsızlıkla baktı.

"Saat," diye tekrar etti, panik olmuştu. "Gözcükadın, Gözcükadın bu!"

Penny panikle düğmeye atıldı. Tik tak sesleri daha da yükselmişti, bir canavarın kalp atışı gibi tam tepelerinden geliyordu. Ama tam olarak nereden geldiğini söylemek imkânsızdı. Ve sonra artık önemi yoktu çünkü soğuk, berrak suda güvenli bir yere doğru yükseliyorlardı.

İş bu sefer ciddiydi. Şehir'de kışlık eşyaları topladılar. Janet onlara katılmadı çünkü yere uzanmış, yoga nefesleri alıp veriyordu. Sonra havuza geri dönüp kenarda el ele tutuştular. Bu giderek daha da kolaylaşıyordu. Janet, *Tatlı Hayat*'taki Anita Ekberg'le alakalı bir espri yapacak gücü bulabilmişti. Birbirlerine bakıp başlarıyla onayladıktan sonra hep birlikte tekrar suya atladılar.

Yine Fillory'ye gelmişlerdi. Biraz önce terk ettikleri derenin yanındaydılar ama kar kalkmıştı. Sonbahar başlarıydı, hava ılık ve nemli sisle kaplıydı. Sıcaklık yirmi derece kadar vardı. Beş dakika önce çıplak olan dallar şimdi yapraklarla doluydu. Altın sarısı bir yaprak inanılmaz bir yükseklikte uçuşuyordu. Çimenler en fazla birkaç dakika önce sona ermiş olacak sağanak sonbahar yağmuruyla ıslanmıştı. Ilık havada, ellerinde parkalar ve yün eldivenleriyle enayi gibi hissederek duruyorlardı.

"Yine fazla giyindik," dedi Eliot. Elindeki kışlıkları tiksinerek yere bıraktı. "Hayatım böyle geçti zaten."

Kimsenin aklına kışlıkları ıslak çimende bırakmaktan daha iyi bir alternatif gelmedi. Şehir'e gidip bırakabilirlerdi ama döndüklerinde burada yine kış olabilirdi. Saçma bir şeymiş gibi geliyordu, sistemdeki bir hata gibiydi ama artık önemi yoktu. Grubun enerjisi tazelenmişti. Mataralarına dereden su doldurdular.

Kırk beş metre aşağıda dereyi aşan bir köprü vardı. Hafif eğimli bu köprü Fillory demir işçiliğinin zarif bir örneğiydi. Quentin köprünün daha önce burada olmadığını söyledi ama Richard köprüyü karla kaplı dallar yüzünden göremediklerinde ısrar etti. Quentin akan suya baktı. Periden iz yoktu. Buraya son geldiklerinden beri ne kadar zaman geçmişti? Fillory'de mevsimler yüzyıl boyunca sürebilirdi. Yoksa zamanda geriye mi gitmişlerdi? Aynı macera mı sürüyordu yoksa yenisi mi başlamıştı?

Köprünün diğer ucunda, ormanın ortasından geçen geniş patika, yaprak ve çam iğneleriyle kaplı olmasına rağmen oldukça derli topluydu. Sahiden bir patikaydı. Havanın iyi olması ve sürekli az miktarda adrenalin salgılamaları sayesinde moralleri yüksekti, hızla yol alıyorlardı. Bu sefer sahiden başlamışlardı. Geçen gece olanları Fillory silecek değildi ama, kim bilir belki de silerdi. Burada her şey gerçekleşebilirdi. Kahverengi bir geyik yavaşça ormandan çıkıp, arada arkasına dönüp hepsinin zekâ dolu olduğunu kabul ettiği bakışlar atarak grubun önünde bir süre ilerledi. Ama konuşabiliyorsa bile onlarla konuşmayı reddetmişti. Belki de geyik, Ember ve Umber tarafından gönderilmiş bir elçiydi, onlara yol gösteriyordu. Bir süre geyiği

takip etmeyi denediler ama geyik, normal bir geyiğin yapacağı gibi, sekerek gözden kayboldu.

Josh, Anaïs'in saçlarını dokunmadan düzleştiren bir büyü yaptı. Anaïs etrafına bakıyor ama büyünün nereden geldiğini kestiremediği için sinirleniyordu. Janet'sa bir koluna Quentin'i, diğerine Eliot'ı almış, onları Oz *Büyücüsü*'ndeki gibi sekerek yürütmeye çalışıyordu. Quentin emin değildi ama galiba Eliot gün boyunca bir şey içmemişti. En son ne zaman böyle bir şey olmuştu?

Orman sonsuza dek uzanıyor gibiydi. Arada bir güneş uzun, tozlu ışınlarını ağaçların arasından gönderiyor, sonra tekrar yok oluyordu.

"Doğru işi yapıyoruz," dedi Penny etrafına bakınıp. Gözleri donuklaşmıştı. Yaptıklarından kendinden geçercesine emindi. "Yaptığımız şey doğru. Burada olmamız gerekiyordu."

Janet gözlerini devirdi.

"Ne dersin, Q?" dedi Penny. "Sana da öyle gelmiyor mu?"

Quentin kendi de ne olduğunu anlamadan Penny'yi tişörtünden yakalamıştı. Penny, Quentin'in tahmin ettiğinden daha ağırdı ama yine de onun dengesini bozup itmeyi başardı. Penny kafasını çam ağaçlarından birinin nemli gövdesine çarpmıştı.

"Benimle sakın konuşma," dedi Quentin sakince. "Anlıyor musun? Asla doğrudan benimle konuşma."

"Seninle kavga etmek istemiyorum," dedi Penny. "Bu tam da Gözcükadın'ın isteyeceği..."

"Ne dediğimi duymadın mı?" Penny'nin başını bu sefer sertçe çarptı. Birisi adını söyleyecek gibi oldu. "Seni şişko dangalak. Ne dediğimi duymadın mı? Yeterince açık konuşamadım mı?"

Quentin cevap gelmesini beklemeden uzaklaştı. Fillory karşısına dövüşecek bir şeyler çıkarmazsa yakında kontrolünü tamamen kaybedecekti.

Fillory'de olmanın getirdiği heyecan azalıyordu. Her şeye rağmen huysuzluk hissi artıyordu. Ne zaman bir kuş yakınlarda bir yere birkaç saniyeden fazla tünese Josh, "Tamam, bu sefer kesin" veya "Galiba bize bir şey

anlatmaya çalışıyor" veya sonunda, "Hey uyuz şey, benden uzaklara uç. Tamam, sağ ol," diyordu.

"En azından Gözcükadın'a denk gelmedik," dedi Eliot.

"Daha önce denk geldiğimiz de kesin değil," dedi Josh. "Onu ilk kitapta halletmemişler miydi?"

"Biliyorum." Eliot avucundaki meşe palamutlarını ağaçlara atarak ilerliyordu. "Ama ters giden bir şeyler var. O perinin bize neden Ember ve Umber nutuğu çekmediğini anlamıyorum. Kitaplarda bu konuda hep çok ısrarcı olurlar."

"Koçlarla Gözcükadın arasında süren bir savaş varsa hemen Ember ve Umber'e ulaşmamız lazım," dedi Alice.

"Evet," dedi Janet. Dalga geçer gibi ekledi: "*Hemen*."

"Bizi kendi taraflarında istiyorlarsa bizi bulacaklardır," dedi Penny. "O konuda endişe etmemize gerek yok."

Kimse ona cevap vermedi. Periyi görmenin Penny'yi farklı bir ruh haline soktuğu belliydi. Penny'nin Fillory'yle başa çıkma yöntemi buydu. Tamamen değişim geçirip Rönesans festivalinde rol yapıyormuş havasına giriyordu.

"Çekilin, *çekilin*!" diye bağırdı Richard. Yumuşak toprakta yaklaşan atların sesini neredeyse iş işten geçtikten sonra duyacaklardı. İki atın çektiği bir araba son hızla ortalarından geçti, gruptakiler kendilerini can havliyle ağaçlara doğru atmıştı. Araba kapalı ve koyu renkliydi. Yan tarafında kısa süre önce siyah boyayla kapatılmış bir arma taşıyordu.

Arabacı siyah bir pelerine bürünmüştü. Cinsiyeti belli olmuyordu. Atları önce yavaşlatıp sonra otuz metre ileride durdurdu.

"İşler karışıyor," dedi Eliot soğuk bir tavırla.

Artık bir şeylerin olmasının zamanı gelmişti. Quentin, Janet ve Anaïs cesurca arabaya doğru yürürken kimin daha cesur olduğu, kimin kahraman olduğu ve kimin olayları ilerleteceği konusunda yarışıyor gibiydiler. Quentin o an gidip arabanın kapısını vurmaya hazırdı ama birkaç adım kala duraksadığını fark etti. Diğerleri de aynı durumdaydı. Siyah arabada insana cenazeleri hatırlatan bir hava vardı.

Arabanın içinden boğuk bir ses geldi.

"Boynuzları taşıyorlar mı?"

Bunun, onlara değil, arabacıya sorulduğu açıktı. Arabacı cevap verdiyse bile onu duyamamışlardı.

"Boynuzları taşıyor musunuz?" Ses bu sefer açık ve yüksekti.

Öncü birliktekiler birbirlerine bakındı.

"Ne boynuzları?" dedi Janet. "Biz buralı değiliz."

Bu çok manasızdı.

"Boğaya mı hizmet ediyorsunuz?" Ses artık Quentin'in kulaklarına tırmalayacak kadar tiz geliyordu.

"Boğa da kim?" dedi Quentin. Sanki İngilizce bilmeyen veya hafif aptal biriyle konuşur gibi yüksek sesle ve yavaşça cevap vermişti. Plover'ın kitaplarında boğa yoktu ki... "*Topraklarınızda ziyaretçiyiz. Ne boğaya ne de başkasına hizmet ediyoruz.*"

"Sağır değiller, Quentin," dedi Janet.

Uzun bir sessizlik yaşandı. Tıpkı koşum takımları gibi siyah olan iki attan biri hafifçe kişnedi. İlk ses anlaşılmayan bir şey dedi.

"Ne?" dedi Quentin. Arabaya doğru bir adım yaklaştı.

Arabanın tepesindeki kapak silah sesi gibi bir ses çıkararak açıldı. Küçük, ifadesiz bir baş ve uzun, yeşil bir böcek gövdesi kapaktan çıktı. Peygamberdevesine benziyordu ama insan boyutundaydı. Antenleri o kadar zarif, gövdesi o kadar ince ve zümrüt rengi, bacaklarının sayısı o kadar fazlaydı ki Quentin böceğin elinde yeşil bir yaya yerleştirilmiş yeşil bir ok taşıdığını ilk başta fark etmedi.

"Siktir!" diye bağırdı Quentin istemsizce. Sesi çatlamıştı. Mesafe kısaydı, kaçmaya vakti yoktu. Şiddetle sarsıldı ve yere düştü.

Peygamberdevesi oku attığı gibi atlar koşmaya başladı. Arabanın tepesindeki kapak da kapanmıştı. Yoldaki ize güzelce oturan koca tekerlekleriyle araba ortalığı toz toprağa bulayıp uzaklaştı.

Quentin başını kaldırmaya cesaret edebildiğince Penny hâlâ tepesinde duruyordu. Oku elinde tutuyordu. Fillory Koşulları'nı boş verip reflekslerini hızlandıracak bir büyü yapmış ve oku havada yakalamış olmalıydı. Ok, yakalanmamış olsa Quentin'in böbreğini güzelce delecekti.

Diğerleri gelip arabanın uzaklaşarak kaybolmasını izledi.

"Bekleyin," dedi Josh arkalarından dalga geçercesine. "Durun."

"Tanrım, Penny," dedi Janet. "İyi yakaladın."

Ne, şimdi de onunla mı yatacak, diye düşündü Quentin. Penny'nin elindeki oka baktı. Doksan santim kadar vardı ve bir eşek arısı gibi siyah sarı çizgiliydi. Ucunda iki keskin, kavisli çelik diken vardı. Panik yapmaya bile zamanı olmamıştı.

Titrek bir nefes aldı.

Uzaklaşan arabanın arkasından, "Bu kadar mı?" diye bağırdı. Acele etseydi bu dediği komik olabilirdi.

Yavaşça kalktı. Bacakları boşanmıştı ve titriyor, duramıyordu.

Penny döndü ve garip bir hareketle oku Quentin'e uzattı. Quentin sinirle burnunu çekti ve ellerini temizleyerek uzaklaştı. Penny'nin onu titrerken görmesini istemiyordu. Böcek de onu muhtemelen ıskalayacaktı zaten. vuramazdı ya.

"Vay be," dedi Janet. "Ne asabi böcekmiş."

Gün ilerliyordu. Işık gökyüzünden, neşeyse öğleden sonradan çekiliyordu. Korktuklarını kabullenmek istemediklerinden hepsi diğer seçeneği, yani uyuzluk yapmayı seçmişlerdi. Eğer yakında geri dönmeyeceklerse geceyi ormanda kamp yaparak geçirmeleri gerekecekti ki etrafta onlara ok atacak böcekler varken bu pek iyi bir fikir olmayabilirdi. Hiçbiri ince bağırsağa saplanmış bir okla ilgilenecek kadar tıbbi büyü bilmiyordu. Yolda durup konuyu tartıştılar. Buffalo'ya dönüp Kevlar yelek alsalar mıydı? Penny'nin yakalayabileceği okların da bir sınırı vardı. Kevlar, okları da durdurur muydu?

Nasıl bir politik ortama düşmüşlerdi? Böcekler ve boğalar, periler ve cadılar. Kim iyiydi, kim kötü? Her şey tahmin ettiklerinden daha az eğlenceli ve planlama açısından daha zordu. Quentin'in sinirleri iyice bozulmuştu, okun girmek üzere olduğu yere dokunup duruyordu. Memeliler ve böcekler mi savaşıyordu? Ama o zaman neden bir peygamberdevesi boğa için savaşsındı ki? Peri bu savaşın onların savaşı olmadığını söylemişti. Belki de haklıydı.

Yeni yürüyüş çizmelerinin içindeki ayakları Quentin'i öldürüyordu. Dereye girdikten sonra ayaklarını kurutmadığı için ayakları şimdi yanıyormuş, şişmiş ve küflenmiş gibi geliyordu. Ayaklarına mantarların dadandığını ve parmak aralarındaki ılık ıslaklıkta büyüdüklerini hayal etti. Ne kadar yürüdüklerini merak etti. Uykusuz otuz saat geçirmişti.

Hem Penny hem de Anaïs geri dönme fikrine şiddetle karşı çıkıyordu. "Chatwin'ler geri dönseydi ne olurdu?" diye sordu Penny. Artık hikâyenin parçası olmuşlardı. İçlerinden biri hiç hikâye okumuş muydu? Önce zorluk yaşanır, sonra ödülü alınırdı. Bunların üstesinden gelinmeliydi. Hem iyiler kimlerdi? İyi olan onlardı. Ve iyiler hep hayatta kalırdı.

"Uyan!" dedi Alice. "Bu bir hikâye değil. Sadece olay üstüne olay yaşıyoruz. Birimiz orada ölebilirdi!" Quentin'den bahsettiği ortadaydı, sadece adını söylemek istemiyordu.

"Belki Helen Chatwin haklıydı," dedi Richard. "Belki de burada olmamalıyız."

"Anlamıyorsunuz, değil mi?" diyerek onları yıldırmaya çalıştı Janet. "İlk başta olayların kafa karıştırması gerekir. *Zamanla* her şey ortaya çıkar. Tek yapmamız gereken devam etmek. İpuçlarını toplamak. Eğer şimdi gidip sonra geri dönersek beş yüz yıl geçmiş olur ve her şeye baştan başlamak zorunda kalırız.

Quentin önce Alice'e, sonra Janet'a baktı. Alice zeki ve kuşkucuydu, Janet'sa hareketli ve düşüncesizce coşkun. Quentin, bu tür konularda bir Avrupalının bir grup Amerikalıdan daha isabetli hislere sahip olacağına dair muğlak bir teoriye kafa yorarken, ne kadar yürümüş olduklarını sormak için Anaïs'e döndüğü an grupta sağ taraftaki ağaçlara bakmayan tek kişi olduğunu gördü. Ağaçların arasından, onlarla aynı yönde ilerleyen şey, Quentin'in gördüğü en acayip şeydi.

Bu, ormanda ilerleyen bir huş ağacıydı. Gövdesinden çatallanıp çıkan iki bacağıyla sert ve yavaş adımlar atıyordu. O kadar inceydi ki yarı karanlıkta takip edilmesi zordu. Ama beyaz kabuğu onu etrafındaki koyu kabuklu ağaçlardan ayırıyordu. İnce üst dalları yanından geçtiği ağaçlara çarpıyordu. Canlıdan çok makineye veya kuklaya benziyordu. Quentin, dengesini nasıl koruduğunu merak etti.

"Vay be," dedi Josh.

Konuşmadan ağacın peşinden gitmeye başladılar. Ağaç onları selamlamadı ama bir ara en tepedeki dallarını olmayan omzunun üstünden bakar gibi onlara doğru çevirdi. Sessiz ormanda ilerlerken çıkan, sallanan sandalye sesine benzeyen gıcırtıyı duyabiliyorlardı. Quentin'e göre ağacın onları görmezden geldiği açıktı.

Beş dakikalık büyülü hayranlıktan sonra ağaç-ruhumsu-şeyi böyle açıkça takip etmek garip bir hal almıştı ama ne ağacın onları fark ettiğini göstermeye ne de onların ağacı bırakmaya niyeti vardı. Grup olarak buna tutunmuşlardı. Quentin'e göre belki de onları olaya sokacak olan şey buydu. Tabii arkasını dönüp onları dallarıyla dövmezse.

Janet'sa gözlerini Penny'den ayırmıyor, ağzından bir kelime çıkar gibi olduğundan onu susturuyordu.

"Bırakalım da ilk hamleyi o yapsın," diye fısıldadı Janet.

"Tam bir ucube," dedi Josh. "Nedir bu?"

"Bu bir orman perisi, aptal."

"Ben onları dişi-ağaçlar sanıyordum."

"*Seksi* dişi-ağaçlar olmaları gerekmez miydi?" dedi Josh hüzünlü bir sesle.

"Ben de meşe ağacı olduklarını sanıyordum," dedi Alice. "Ama bu huş ağacı."

"Dişi olmadığını nereden biliyorsun?"

"Neyse ne," dedi Josh nerdeyse fısıldayarak. "Voliyi vurduk. Ağaç-şeyi bulduk işte."

Ağaç hızla ilerliyor, yay gibi dizsiz bacaklarıyla neredeyse zıplayarak gidiyordu. Grup bir süre sonra yavaş koşuya başlamak zorunda kaldı. Tam da ellerindeki tek ipucunu kaybedeceklermiş veya acınası bir kovalamacaya başlayacaklarmış gibi görünürken ağacın nereye gittiği belli oldu.

MÜTEVAZIFIÇI

On dakika sonra Quentin, önünde daha tadına bakmadığı bir bardak birayla loş bir handa oturuyordu. Bu beklenmedikti ama Quentin için iyi bir gelişme olmuş gibiydi. Han, bira. Hangi dünyada olursa olsun Quentin'in başının çaresine bakabileceği bir durumdu. Brakebills'ten ayrıldığından beri bir şeye hazırlandıysa, o da buydu.

Diğerlerinin önünde de birer bardak bira vardı. Saat 5.30 civarıydı. En azından Quentin böyle tahmin ediyordu ama nasıl bilebilirdiniz ki? Burada gün yirmi dört saat miydi? Niye öyle olsundu ki? Penny, ağacın onları buraya getirdiğinde ısrarcı olsa da burayı kendi başlarına buldukları açıktı. Burası karanlık, alçak çatılı, kütükten yapılmış bir kulübeydi. Kulübenin dışında iki hilalden oluşan bir tabela vardı ve bunlar hassas, çarklardan oluşan bir mekanizma sayesinde rüzgâr estiğinde birbirlerinin etrafında dönüyordu. Kulübe, dayandığı tümseğin neredeyse içinden çıkıyormuş gibi görünüyordu.

Kanatlı kapıyı dikkatle itip içeri girdiklerinde bir Koloni dönemi Amerikası müzesine girmiş gibi oldular. Uzun bir oda ve duvarlardan birinin karşısındaki bar. Burası Quentin'e Chesterton'da ailesinin yanına gittiğinde dolaştığı Koloni dönemi temalı barları hatırlatmıştı.

Handa onlardan başka sadece bir aile(?) vardı. Uzun, beyaz saçlı yaşlı bir adam, elmacık kemikleri çıkık, otuz yaşlarında gibi duran bir kadın ve ciddi görünümlü, küçük bir kız. Belli ki buranın yerlisiydiler. Hiç ses çıkarmadan dimdik oturuyorlar, önlerindeki boş tabaklara kötü kötü bakıyorlardı. Küçük kızın yarı kapalı gözlerinden daha o yaşında zorluklarla tanıştığı okunuyordu.

Yürüyen huş ağacı gözden kaybolmuş, muhtemelen arka odaya girmişti. Barmen 1900'lü yıllarda İngiliz polislerinin giyeceği türden siyah, bolca pirinç düğmeli, ilginç ve eski moda bir üniforma giyiyordu. Dar, bıkkın suratı ve kirli sakalıyla bira bardaklarını, barmenlerin ezelden beri yaptığı gibi, yavaşça siliyordu. Oda, bir köşede sağlam bir koltuğa gömülmüş gibi oturan, yelek giymiş bir kahverengi ayı dışında boştu. Ayının bilincinin yerinde olup olmadığı belli değildi.

Richard yanında evrensel, boyutlar arası para birimi olarak kabul göreceğini umduğu birkaç düzine ufak, altın silindir getirmişti. Barmen hiç konuşmadan birini kabul etti, elinde ustaca tartıp para üstü olarak dört tane, çentiklerle kaplı, çeşitli yüz ve hayvanlarla bezenmiş dört tane madeni para verdi. İki tanesinde okunamayan dillerde sloganlar vardı, üçüncüsü iyice yıpranmış, 1936'da basılmış bir Meksika pesosuydu. Sonuncusuysa kızmabirader oyunun plastik taşlarından biriydi. Barmen maşrapaları doldurmaya başladı.

Josh önündeki bardağa kuşkuyla bakıp kılı kırk yararcasına kokladı. Bir üçüncü sınıf öğrencisi kadar huzursuzdu.

"İç gitsin!" dedi Quentin aksice. Tanrım, insanlar bazen ne kadar acınası oluyordu! Kendi bardağını kaldırdı. "Şerefe."

Quentin sıvıyı ağzında dolaştırdı. Acımsı, gazlı ve alkollüydü, bira olduğu kesindi. Quentin'i güvenle doldurup motivasyonunu tazelemişti. Korkmuştu ama korkusunun ve biranın şimdi aklını böylesine harika bir şekilde odaklaması acayipti. Quentin, Richard, Josh ve Anaïs'le oturuyordu, Alice, Janet veya Penny'yle oturmaktan başarıyla kaçınmıştı. Birbirlerine birkaç bakış attıkları olmuştu. Sabah başladıkları yerden çok uzaktaydılar.

"Bence şu ayı doldurulmuş değil!" diye fısıldadı Josh heyecanla. "Bence o ayı gerçek!"

"Ona bir bira ısmarlayalım," dedi Quentin.

"Galiba uyuyor. Hem pek de dost canlısı görünmüyor."

"Bira bu konuda işe yarar," dedi Quentin. Kendini sersemlemiş hissediyordu. "Belki de sıradaki ipucu budur. Konuşan dayıysa, yani ayıysa, biz, anlayın işte, onunla konuşabiliriz."

"Ne hakkında konuşacağız?"

Quentin silkinip birasından bir yudum daha aldı.

"Neler olup bittiğini sorarız. Yani, burada başka ne yapıyoruz ki?"

Richard ve Anaïs içkilerine dokunmamışlardı. Quentin onlara inat büyük bir yudum daha aldı.

"Bizim burada yaptığımız tedbirli olmak," dedi Richard. "Buraya sadece keşif için geldik. Gereksiz temas kurmaktan kaçınıyoruz."

"Dalga mı geçiyorsun? Fillory'deyiz ve sen kimseyle konuşmayacaksın, öyle mi?"

"Kesinlikle." Richard bunun düşüncesine çok şaşırmış gibiydi. "Başka bir boyutla bağlantı kurduk. Ne yani, bu sana yetmiyor mu?"

"Aslına bakarsan, yetmiyor. Dev bir peygamberdevesi demin beni öldürmeye çalıştı ve ben bunun nedenini bulmak istiyorum."

Fillory henüz Quentin'i mutsuzluktan kurtaramamıştı ve Quentin buradan istediğini almadan ayrılmayacaktı. Aradığı şeyin orada bir yerlerde olduğunu biliyordu, tek yapması gereken daha derine inmekti ve Richard'ın işleri yavaşlatmasına izin vermeyecekti. Durumu değiştirmek, pek de iyi gitmeyen Dünya hikâyesinden çıkıp avantajları sonsuz Fillory hikâyesine geçmek zorundaydı. Hem şu anki ruh haliyle sonunda kavga çıkarabilecekse herhangi bir konuda, herhangi birine karşı herhangi bir tarafı tutabilirdi.

"Barmen!" dedi Quentin. Sesi gereğinden fazla yüksekti. Sonra aklına Vahşi Batı şivesiyle yavaş yavaş konuşmak geldi. Eğer içinden geliyorsa yap. Parmağını ayıya doğru salladı "Şuradaki ayı arkadaşa ayıp olmayacaksa bir bardak da benden!"

Ayı ve ayıp. Zekice. Diğer masada oturan Eliot, Alice, Janet ve Penny hep birlikte Quentin'e baktı. Üniformalı adam başını yorgunca salladı.

Ayının sadece yüksük boyutunda narin bardaklardan armutlu *schnapps* içtiği ortaya çıktı. Quentin, ayının cüssesine bakarak bundan aşağı yukarı sonsuz miktarda içebileceğini tahmin ediyordu. İki, üç tane içtikten sonra dört ayak olup Quentin'in grubuna katıldı. Gelirken, odada ağırlığını kaldırabilecek tek mobilya olan ağır sandalyesini pençelerini yıpranmış döşemesine ge-

çirip çekerek yanında getirmişti. Kapalı alanda hareket edemeyecek kadar büyük görünüyordu.

Ayının ismi Mütevazıfiçi'ydı ve isminden de belli olduğu gibi çok mütevazı bir ayıydı. Kalın sesiyle kahverengi ayı olduğunu, kahverengi ayıların siyah ayılardan büyük ama kudretli bozayılardan çok, çok daha küçük olduğunu ama bozayıların da aslında kahverengi ayıların bir türü olduğunu anlattı. Mütevazıfiçi birçok kez şu bozayıların bazılarının yarısı kadar ayı olmadığını tekrarladı.

"Ama her şey en büyük ayı olmakla bitmiyor," dedi Quentin. Ayıyla bağ kurmaktaydı. Ayıdan ne istediğinden pek emin değildi ama bunun istediğine ulaşmak için iyi bir yol olduğunu düşünüyordu. Kendi birasını bitirmiş, Richard'ınkini içmeye başlamıştı. "İyi ayı olmanın başka yolları da var."

Mütevazıfiçi şevkle başını sallayarak onayladı.

"Ah evet. Ah evet. Ben iyi bir ayıyım. Kötü ayı olduğumu söylemek istemedim. Ben bir iyi ayıyım. Başkasının bölgesine saygı gösteririm. Ben saygılı bir ayıyımdır." Mütevazıfiçi'nın korkutucu büyüklükteki pençesi sözünü vurgularcasına masaya düştü. Siyah burnunu Quentin'in burnunun dibine sokup "Ben. Çok. Saygılı. Bir. Ayıyım." dedi.

Diğerleri bariz bir şekilde sessizdi veya kendi aralarında konuşuyor, Quentin'in sarhoş bir büyülü ayıyla konuştuğu gerçeğinin farkında değilmiş gibi yapıyorlardı. Richard çabucak pes edip yerini her zaman cesur olan Janet'la değiştirdi. Josh ve Anaïs sanki kapana kısılmışlar gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Mütevazıfiçi bunları fark etmiş olsa bile umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Quentin grubun çoğunluğunun kaldıramayacağı bir seviyede olduğunu anlıyordu. Eliot'ın diğer masadan uyarı bakışları attığını göz ucuyla görebiliyordu ama bunları dikkate almadı. Aldırmıyordu. Şansını zorlamak zorundaydı, hareketsiz kalmaktan korkuyordu. Bu, onun oyunuydu ve oyun sonuçlanana kadar oynayacaktı. Diğerleri ya ona ayak uydururdu ya da korkakça düğmeyi kullanıp kaçarlardı.

Yaptığı şey kolay değildi. Mütevazıfiçi'nın ilgi alanları insanı boğacak kadar dar ama bu alanlardaki bilgisi sonsuz bir biçimde derindi. Quentin

hâlâ az da olsa kaz olmayı, hava akımlarına ve tatlı suya saplantıyla odaklanma hissini hatırlayabiliyordu. Tüm hayvanların muhtemelen içten içe çekilmez sıkıcı olduklarını fark etti. Kış uykusuna yatan bir memeli olarak Mütevazıfiçi'nın mağaralar hakkındaki bilgisi ortalama birinin çok üstündeydi. Laf bala geldiğindeyse gastronomların en titiz ve sofistikesi oluyordu. Quentin konuyu kestanelere getirmemeyi çabucak öğrenmişti.

Quentin, uysal Karniyol bal arısı (*Apis mellifera carnica*) ve Alman bal arısının (*Apis mellifera mellifera*, öteki adıyla Alman siyah arısı) sokma alışkanlıkları konusundaki bir nutuğu, "Peki," diyerek çat diye böldü. "Emin olmak için soruyorum, Fillory'deyiz, değil mi?"

Ders durmuştu. Mütevazıfiçi kürkünün altındaki devasa kaşlarını kırıştırıp ne olduğunu anlamayan bir insan görüntüsünün dengi bir manzara ortaya koydu.

"Ne dedin, Quentin?"

"Şimdi bulunduğumuz yer," dedi Quentin. "Buraya Fillory deniyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Mütevazıfiçi'nın kulakları seğirdi. İnanılmaz şirin, yuvarlak, tüylü, oyuncak ayı kulaklarına sahipti.

Yavaş ve dikkatle, "Fillory," dedi. "Bu kelimeyi duymuştum." Devasa ayının sesi sanki tahtaya kalkmış, önündeki sorunun tuzaklı olup olmadığını çözmeye çalışan bir çocuğunki gibiydi.

"Burası orası mı? Fillory'de miyiz?"

"Galiba... bir zamanlar böyle deniyordu."

"Peki şimdi ne diyorsunuz buraya?" diye dil döktü Quentin.

"Hayır. Hayır. Bekle." Mütevazıfiçi, Quentin sussun diye pençelerinden birini kaldırdı. Quentin'in içinde ufak bir acıma hissi belirdi. Devasa, kıllı aptal gerçekten düşünmeye çalışıyordu.

"Evet. Burası Fillory. Yoksa Loria mı? Burası Loria mı?"

"Fillory olmalı," dedi Penny diğer masadan uzanıp. "Loria kötülerin ülkesidir. Doğudaki dağların ötesinde kalır. Arada fark olmaması gibi bir durum da yok. Nerede yaşadığını nasıl bilmezsin?"

Ayı hâlâ kocaman burnunu sallıyordu.

"Bence Fillory başka bir yerde," dedi.

"Ama burası *kesinlikle* Loria olamaz," dedi Penny.

"Konuşan ayı hanginiz?" diye çıkıştı Quentin. "Sen misin? Lanet olası konuşan ayı sen misin? Değil misin? Kapa çeneni o zaman."

Güneş batmış ve hana birkaç yaratık daha gelmişti. Şişman, yeşil ve garip şekilde tetikteymiş gibi duran bir cırcır böceğinin eşlik ettiği üç kunduz yuvarlak bir masaya oturmuş, aynı kaptan bir şey içiyordu. Bir köşedeyse beyaz bir keçi sığ bir kaptan açık sarı şaraba benzer bir şey içiyordu. İnce, utangaç tipli, sarı saçlarının arasından çıkan boynuzları olan bir adamsa barda oturuyordu. Yuvarlak çerçeveli bir gözlüğü vardı ve belden aşağısı kalın, çalımsı kıllarla kaplıydı. Rüyadan fırlamış gibi bir manzaraydı, sanki bir Chagall tablosu hayat bulmuştu. Quentin keçi ayaklı bir insan görmenin ne kadar rahatsızlık verici olduğunu düşündü. Arkaya bükülen dizler ona sakatları veya fena halde deforme olmuş insanları hatırlatıyordu.

Mekân doldukça sessiz aile teker teker masasından kalkıp gitmeye başladı. Yüzlerinde hâlâ aynı kasvetli ifade vardı. Nereye gidiyor olabilirlerdi? Yakınlarda bir köy görmemişlerdi. Quentin ailenin önünde uzun bir yol olup olmadığını merak etti. Onları ay ışığında tekerlek izli toprak yolda yorgun argın yürürken hayal etti. Küçük kız önce babasının dar omzunda duracak, sonra hali kalmayınca babasının yakasına salyalarını akıtarak sızacaktı. Quentin, ailenin kasvetli halinin onu ıslah ettiğini hissetti. Aile yüzünden kendini ukala bir turist gibi hissetmişti, gerçek bir ülke ve orada yaşayan gerçek insanlar olduğunu, bunun bir hikâye olmadığını unutup ülkenin adı konusunda sarhoş sarhoş tartışmıştı. Ama gerçekten bir hikâyede değil miydiler? Arkalarından koşmalı mıydı? Yanlarında hangi sırları götürüyorlardı? Elmacık kemikleri çıkık kadın kapıyı açmak için uzandığında Quentin kadının sağ elinin olmadığını gördü.

Quentin, Mütevazıfiçi'yla birer içki daha içtikten sonra küçük, gümüşi huş ağacı nereye saklandıysa ortaya çıktı ve onlara doğru ilerlemeye başladı. Ayaklarındaki köklerin etrafında hâlâ toprak öbekleri vardı.

"Ben Farvel," dedi cıvıl cıvıl.

Farvel hanın ışığında daha da acayip duruyordu. Tam bir çöp adamdı. Fillory kitaplarında konuşan ağaçlar vardı ama Plover bunları ayrıntısıyla tasvir etmemişti. Farvel kabuğundaki, tek bir balta darbesiyle oluşmuş gibi

duran enine bir kesikten konuşuyordu. Yapraklarla çevrili ince dallarsa iki göz ve bir burnun ana hatlarını oluşturuyordu. Kiliselerdeki Yeşil Adam[27] oymalarına benziyordu. Gerçi düz ağzı yüzünden komik ve somurtkan bir ifadesi vardı.

"Deminki kabalığım için lütfen beni affedin, aklım karışmıştı. Başka diyarlardan gelen gezginlerle pek sık karşılaşmıyoruz." Yanına aldığı tabureye oturmak için kendini büktü. Kendi de biraz sandalyeye benzemişti. "Sizi buraya getiren nedir, insan çocuk?"

Sonunda. İşte başlıyor. Sonraki aşama.

"Ah, bilmem ki," diye başladı Quentin. Bir elini ağacın, diğerini de ayının sırtına atmıştı. Belli ki takımın iletişim uzmanı olarak öne çıkmıştı. Barmen de yerini heybetli, ağırbaşlı, suçlu bakışlı bir şempanzeye bırakıp onlara katıldı. "Büyük oranda merak galiba. Bir düğme bulduk. Dünyalar arası seyahat etmeye yarıyor. Dünya'da da kendimize göre sorunlarımız vardı, biz de... buraya geldik. Görebileceğimizi görmek için falan hani."

Yarı sarhoşken bile söyledikleri umduğundan daha aptalca gelmişti. Janet bile endişeyle ona bakıyordu. Alice'in onu dinlemiyor olmasını diledi. Hafifçe gülümseyip kontrol elindeymiş gibi yapmaya çalışıyordu. Aç karnına o kadar bira içmemiş olmayı diledi.

"Elbette, elbette," dedi Farvel dost canlısı bir tavırla. "Neler gördünüz peki?"

Barmen gözlerini ayırmadan Quentin'i izliyordu. Hasırdan bir sandalyeye tersten oturmuş, kollarını sandalyenin arkasına koymuştu.

"Bir nehir perisine rastladık, bize bir boynuz verdi. Galiba büyülü. Sonra arabadan çıkan peygamberdevesi gibi bir böcek bana ok attı, neredeyse vuruluyordum."

Kartlarını bu kadar açık oynamaması gerektiğini biliyordu ama hikâyesinin hangi kısmını saklayacaktı ki? Bu hesaplar nasıl işliyordu? İçerken Mütevazıfiçi'ya yetişme çabası onu sersemletmişti. Ama Farvel

27 Yapraklardan yapılmış ya da yaprakla kaplı bir yüzün heykel veya çizimine verilen isim. (ed.n.)

rahatsız olmuş gibi durmuyordu, içtenlikle başını sallıyordu. Şempanze gelip masaya yanan bir mum ve bu sefer müessesenin ikramı olan biradan koydu.

Penny tekrar uzanıp sordu: "Gözcükadın için çalışmıyorsunuz, değil mi? Ya da ne bileyim gizlice filan? İstemiyorsunuz ama zorunda mısınız yoksa?"

"Tanrım, Penny," dedi Josh. "Sorularını ne kadar da ustaca sordun!"

"Ah, eyvah," dedi Farvel. Barmenle aralarında gerilimli bir bakış oldu. "Aslında galiba... ama hayır, öyle dememeli. Eyvah, eyvah."

Kontrolünü tamamen kaybeden ağaç, dallarını biraz sarkıttı ve yeşil yaprak-larını endişeyle titretti. Demek ki stres altındaki bir ağaç böyle oluyordu.

"Balda hafif lavanta tadı olmasını severim," dedi Mütevazıfıçı zamansızca. "Arıların büyükçe bir lavanta tarlasının yanına kovan kurması lazım. Hatta rüzgârın estiği yönde olursa çok iyi olur. İşin sırrı bu. Kısaca."

Farvel ince dal-ellerinden birini bardağına dolayıp ağzına biraz bira döktü. Gözle görülür şekilde kendiyle boğuştuktan sonra ağaç-ruh tekrar konuşmaya başladı.

"Genç insan," dedi Farvel. "Tahminlerin bir bakıma doğru. Onu sevmeyiz ama ondan korkarız. Aklı başında herkes ondan korkar."

"Daha zamanın ilerleyişini yavaşlatmayı başaramadı." Açık kapıdan görünen ormana sanki orada olduğundan emin olmak ister gibi baktı. "Ama bunu istiyor. Bazen onu uzaktan görüyoruz. Ormanda ilerliyor. Ağaç tepelerinde yaşıyor. Asasını kaybetmiş diyorlar ama yakında ya bulur ya da yenisini yapar.

"Peki sonra ne olacak? Sonsuza kadar süren geceyi hayal edebiliyor musunuz? Her şeyin aklı karışacak. Onları ayıran sınır ortadan kalkacağı için gündüz hayvanları ve gece yaratıkları savaşa girecek. Orman ölecek. Kırmızı güneş, Ay kadar beyaz kalana kadar kanayacak."

"Ama ben cadının öldüğünü sanıyordum," dedi Alice. "Chatwin'ler onu öldürdü sanıyordum."

Demek dinliyordu. Nasıl bu kadar sakin konuşabilmişti? Farvel ve barmen yine birbirlerine baktı.

"Öyle olabilir. Uzun zaman önceydi, biz de başkentten çok uzaktayız. Ama koçlar uzun yıllardır buralarda görünmedi ve burada, yabanda ölüler ve canlılar o kadar basit şeyler değildir. Özellikle de cadılar işin içine girdiğinde. Hem o görüldü!"

"Gözcükadın mı?" Quentin takip etmeye çalışıyordu. İşte buydu, olaya giriyorlardı. Gerçek ortaya dökülüyordu.

"Evet! Mütevazıfıçı onu gördü. İnce ve peçeliymiş!"

"Biz onu duyduk!" dedi Penny, olaya kendini kaptırıyordu. "Ormanda saat sesi duyduk!"

Ayı küçük, sulu gözleriyle önündeki *schnapps* bardağına bakıp duruyordu.

"Peki bu Gözcükadın sorununuz için biz bir şey yapabilir miyiz?" diye sordu Penny hevesle.

Quentin bir anda yoğun bir yorgunluk hissetti. O ana kadar sisteminde uyarıcı etki gösteren alkol, birdenbire kendinin eşbiçimlisi olup yatıştırıcı hale gelmişti. Biraz önce roket yakıtı gibi yanarken şimdi makineyi bozuyor, Quentin'i yavaşlatıyordu. Beyni önemsiz işlevleri kapatmaya başlamıştı. Merkezde bir yerlerde kendini imha için geri sayım başlamıştı.

Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Bu anın onu harekete geçirecek, Brakebills'te geçirdiği tüm o yılların meyvesini toplayacağı an olması gerekirdi. Ama bunun yerine kendini bırakıyor, huzursuz bir ruh haline gömülüyordu. Aman, Penny o kadar istiyorsa liderliği eline alabilirdi. Alice'i zaten almıştı, Fillory'yi neden almasındı? Ne de olsa düşünüp taşınma faslı kapanmıştı. Ağacın oltaya geldiği belliydi ya da onları oltaya getirmişti veya ikisi de. Neticede macera ayağına gelmişti.

Bir zamanlar bu en tutkulu umuduydu, Quentin'i mutlulukla doldurmuyordu. Üzülerek ne kadar garip olduğunu düşündü. Şimdi tüm istedikleri olurken Fillory neden ona kaba ve çekilmez geliyordu? Bu hissi uzun süre önce Brooklyn'de veya en azından Brakebills'te bıraktığını düşünmüştü. Onu nasıl olmuş da Fillory'ye kadar takip edebilmişti ki? Ne kadar uzağa kaçmalıydı? Eğer Fillory'de de istediğini alamazsa elinde hiçbir şey kalmayacaktı. Bu zinciri kırmalıydı. Ama belki bu sefer durum değişikti, burada sahiden ters giden bir şey vardı. Belki de boşluk onun içinde değil, Fillory'deydi.

Mütevazıfıçı'nın kocaman, sert kıllı baldırına sürtünüp masadan kalktıktan sonra pis kokulu, yerdeki bir çukurdan ibaret olan tuvalete gitti. Bir

an buraya kusabileceğini düşündü ve belki de bu yapabileceği en kötü şey olmazdı ama hiçbir şey olmadı.

Döndüğünde sandalyesinde Penny oturuyordu. Diğer masada Penny'den boşalan yere geçti ve ellerini masaya, çenesini de ellerine koydu. Uyuşturucuları olsaydı ya. Fillory'de uçmak, uçuşta son nokta olurdu. Quentin yokken Eliot bardaki boynuzlu adamla konuşmaya başlamıştı.

Farvel masaya komplo kurar gibi eğilmiş, diğerlerini de aynısını yapmaya davet ederek konuşuyordu. "Bu diyarlara kral ve kraliçeler lazım. Beyazkule Kalesi'ndeki tahtlar uzun zamandır boş ve ancak Dünya'nın çocukları o tahtlara çıkabilir. Sizin türünüzden olanlar. Ama sadece yüreği cesur olanlar tahta çıkmayı ümit edebilir. Sadece *en cesur* yüreğe sahip olanlar."

Farvel neredeyse yapış yapış, özsuyumsu gözyaşları dökecek gibiydi. Tanrım, ne konuşma. Quentin konuşmayı neredeyse baştan sona tekrar edebilirdi.

Mütevazıfiçı hüzünle gaz çıkardı. Üç farklı nota duyulmuştu.

"Tahta geçmek için tam olarak ne yapmak lazım?" diye sordu Josh. Sesinde kuşku vardı.

Farvel'in açıkladığına göre Ember'in Mezarı denilen tehlikeli harabelere gitmek gerekiyordu. Mezarda bir yerlerde yüzyıllar önce, Chatwin'ler hüküm sürerken, asil Kral Martin'in taktığı gümüş bir taç vardı. Eğer tacı bulup Beyazkule Kalesi'ne götürebilirlerse tahta geçebilirler, kral ve kraliçe olup Gözcükadın tehdidini sonsuza kadar sona erdirebilirlerdi. Gerçi sadece dördü tahta çıkabilirdi. Ayrıca bu iş hiç de kolay değildi.

"Tacı almamız zorunlu mu?" diye sordu Eliot. "Almazsak tahta çıkamaz mıyız?"

"Tacı takmanız lazım. Başka yolu yok. Ama yardım göreceksiniz. Sizin için rehberler olacak."

"Ember'in Mezarı mı?" Quentin son bir çaba göstermek için kalkmıştı. "Dur bir dakika. Ember öldü mü? Umber'e ne oldu peki?"

"Ah, hayır, hayır!" dedi Farvel aceleyle. "Adı öyle sadece. Geleneksel bir isim, bir manası yok. Ember uzun süredir buralarda görülmedi, o kadar."

"Ember şu kartal mıydı?" dedi Mütevazıfiçı.

O gece ilk defa konuşan barmen, ayıyı düzeltti. "Koç. Koçlardan biri. Kartal olan Genişkanat'tı. Sahte kraldı."

"Ember'in kim olduğunu nasıl bilmezsin?" diye sordu Penny tiksinerek.

Farvel yüzünü hüzünle masaya eğip cevap verdi. "Ayıyı mazur gör. Başkentten çok uzağız ve Dünya çocukları buralarda en son yürüdüğünden beri birçokları bu yeşil tepeleri yönetti. Chatwin'lerin gümüş yılları gerilerde kaldı. Sonraki yıllarsa daha değersiz metallerdendi. Yaşadığımız karmaşayı hayal bile edemezsiniz. Kartal Genişkanat, ondan sonra Dövme Demir Adam, sonra Zambak Cadı, sonra Mızrak-Taşıyan, sonra da Aziz Anselm. Kayıp Kuzu ve En Uzun Ağaç'ın şiddetli yağması.

"Hem biz burada başkentten çok uzaktayız. Bunlar da çok kafa karıştırıcı şeyler. Ben sadece bir huş ağacıyım ve pek de büyük sayılmam."

Masaya, yeşil bir gözyaşı misali, tek bir yaprak düştü.

"Bir sorum olacak," dedi Janet. Her zamanki gibi cesurdu. "Bu taç o kadar önemliyse, Umber ve Ember mi Amber mi nedir, onlar da o kadar güçlüyse, neden gidip kendileri almıyorlar?"

"Kanunlar var." Farvel iç geçirdi. "Yapamazlar, anlıyor musun? Onların bile uyması gereken Yüksek Kanunlar var. Tacı sizin almanız lazım. Bunu sadece siz yapabilirsiniz."

"Fazla uzun yaşadık," dedi barmen hüzünle. Büyük hünerle bardakları topluyordu.

Quentin her şeyin mantıklı olduğunu düşünüyordu. Ember ve Umber yoktu, otorite boşluğu oluşmuştu, Gözcükadın, Chatwin'lerin elinden tattığı sahte ölümden kalkıyordu. Penny başından beri haklıydı, bir görev edinmişlerdi. Oynayacakları rol açıktı. Görevlerinin biraz eften püften, okul piyesi gibi bir havası vardı. Ama mantıklıydı. Hâlâ ümidini koruyabilirdi. Ama emin olmak lazımdı.

"Kabalaşmak istemem ama," diye yüksek sesle başladı Quentin, "Ember ve Umber buralarda sözü geçen kodamanlar değil mi? Bahsettiğiniz herkes, her şey onlardan sorulmuyor mu? En güçlü olanlar onlar değil mi? Hem ahlaklılar falan. Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Doğru ata oynadığımızdan emin olmak istiyorum. Ya da koça. Her neyse."

"Elbette! Tersini düşünmek hata olur!"

Onlarla ilgilenmiyormuş gibi görünen kunduzların masasına endişeyle bakan Farvel onu susturdu, ne de olsa tedbirli olmak gerekiyordu. Farvel bir yerden bir sigara çıkardı ve tutuşmamaya dikkat ederek masadaki mumla yakarak onları şaşırttı. Sigara, Farvel'in ağzı olacak yarıktan neşeyle sarkıyordu. Farvel intihara meyilli olmalıydı. Kokulu duman yapraklı yüzüne doğru yükseldi.

"Bizi mazur görün. Koçlar uzun yıllardır görünmedi. Onlar olmaksızın devam etmek zorunda kaldık. Kendi başımızın çaresine baktık. Orman yaşamaya devam etmeli."

Eliot ve boynuzlu adam ortadan kaybolmuştu. Ne uslanmaz adamdı, aralarından en azından birinin iyi vakit geçirmesi Quentin'i az da olsa sevindirmişti. Beyaz keçi bir köşede ağzını şapırdatarak sarı şarabını içmeye devam ediyordu. Mütevazıfıçı içkisine dertli gözlerle bakıyordu. Quentin, sanki unutmuş gibi, kendine bir kez daha evinden çok uzakta, hayvanlarla dolu bir odada içki içtiğini hatırlattı.

"Fazla uzun yaşadık," dedi barmen bir kez daha. "Güzel günler geride kaldı."

O gece orada kaldılar. Odalar kulübenin arkasındaki tepeye hobbit evi stili kazılmıştı. Rahat, sessiz ve penceresizdiler. Quentin ölü gibi uyudu.

Sabah olunca bardaki uzun masada oturup yumurta ve kızarmış ekmek yiyip taş taslardan soğuk su içtiler. Çantalarını bir köşeye yığmışlardı. Görünüşe bakılırsa Richard'ın altın silindirleri Fillory ekonomisinde oldukça rağbet görüyordu. Quentin açılmıştı ve mucize eseri akşamda kalma değildi. Yeniden kontrolünü kazandığı duyuları yakın geçmişindeki acı veren yönleri soğuk bir bakışla değerlendirmesine ve neredeyse ilk defa Fillory'de olduğu gerçeğinin kıymetini bilmesine olanak sağladı. Çizgi filmimsi hayalleriyle karşılaştırıldığında gerçek Fillory hayat ve detay doluydu. Odada gün ışığıyla aydınlanan bir barın sefil havası vardı. Yapış yapış, bıçak ve pençelerle iyice kazınmış, aralarındaki boşluk toprakla doldurulup üzerine saman serpiştirilmiş eski değirmen taşlarıyla kaplı zemin. Ne Farvel ne de

barmen ve Mütevazıfıçı ortalıkta görünüyordu. Huysuz ama alakadar bir cüce onlara hizmet etmişti.

Yemek odasında bir de pencere yanında karşılıklı oturup kahve içen, hiçbir şey söylemeyen ama arada bir Brakebills masasına bakan bir kadın ve adam vardı. Quentin bu ikisinin Brakebills grubu yemeklerini bitirene kadar zaman öldürdüğünü tahmin etti. Ve haklı çıktı.

Masa toplandıktan sonra adamla kadın gelip kendilerini tanıttı. Adamın adı Dint, kadının adıysa Fen'di. İkisi de kırklı yaşlardaydı ve yüzlerinden uzun süre açık hava şartlarında yaşadıkları okunuyordu. Dint'in söylediğine göre rehberdiler. Grubu Ember'in Mezarı'na götüreceklerdi. Dint uzun boylu ve zayıftı, büyük bir burnu, yüzünün çoğunu örten kalın kara kaşları vardı. Siyahlara bürünmüştü, görünüşe göre kendini ve becerilerini ne kadar ciddiye aldığını temsil eden uzun bir de pelerini vardı. Fen daha kısa ve kaslıydı, sarı saçları kısa kesilmişti. Boynuna düdük assa bir kız kolejinin beden eğitimi öğretmeninden farkı kalmazdı. Kıyafetleri boldu, beklenmedik durumlarda hareket kabiliyeti sağlamak için tasarlandıkları açıktı. Hem sert hem de nazik bir havası vardı, giydiği uzun çizmelerse karmaşık düğümlerle bağlanmıştı. Quentin bu tür şeyleri çıkarabildiği kadarıyla kadının lezbiyen olduğunu tahmin etti.

Serin sonbahar güneşi İki Ay'ın ağır kütük duvarlarının arasındaki dar pencerelerden sızıyordu. Ayık olan Quentin ilerlemek için hiç olmadığı kadar hevesliydi. Güzel Alice'ine sert bir bakış attı. Ona karşı duyduğu öfke sindiremeyeceği bir tavuk parçası ya da böbrek taşı gibiydi. Belki kral ve kraliçe olunca onu affedebilirdi. Belki Penny'yi idam ettirebilirlerdi. Bir darbe yaparlardı, kansız da olmazdı hem.

Penny'yse ortak ulu amaçlarını kutlamak için hep birlikte bir ant içmeyi önerdi. Ama bu biraz abartılı gibi gelmişti, zaten yeterli sayıyı bulamadı. Hepsi çantalarını toplarken Richard isterlerse gidebileceklerini ama kendisinin handa kalacağını açıkladı.

Kimse nasıl tepki vereceğini bilemedi. Janet şakalaşıp Richard'ın fikrini değiştirmeyi denedi, işe yaramayınca ikna çabasına girişti.

"Ama buraya kadar beraber geldik!" Janet kızmıştı fakat belli etmemeye çalışıyordu. Aralarında gruba yapılacak böyle bir sadakatsizliğe en çok

kızacak olan oydu. Müşterek cephelerindeki herhangi bir çatlağı kendine yapılan bir saldırı olarak alıyordu. "İşler sarpa sararsa geri dönebiliriz. Ya da acil bir durum olursa düğmeyi kullanırız! Bence aşırı tepki veriyorsun."

"Bence sen yeterince tepki vermiyorsun. Ve aşırı tepkiyi, yaptıklarınızı duyan otoritelerin vereceğine emin olabilirsin."

"Duyarlarsa verirler ama duymayacaklar," dedi Anaïs.

"*Duyduklarında* yaptığımız yüzyılın keşfi olacak ve biz tarih yazacağız. Sense bunu kaçıracaksın. Doğrusu sen niye buraya kadar geldin, onu bile bilmiyorum," dedi Janet hararetle.

"Sizi aptalca bir şeyler yapmaktan alıkoymak için geldim. Zaten şimdi de bunu yapıyorum."

"Her neyse." Janet elini Richard'ın yüzüne koydu, sonra yüzünü buruşturup uzaklaştı. "Senin gelip gelmemen kimsenin umurunda değil. Zaten sadece dört taht var."

Quentin, Alice'in de Richard'a katılmasını beklemişti. Alice'se sinirlerine güçlükle hâkim olabiliyormuş gibi duruyordu. Quentin, Alice'in neden hâlâ gitmediğini merak ediyordu, Alice bunun gibi rastgele bir macera için fazla hassastı. Quentin'in hisleri bunun tam tersiydi. Tehlikeli olan geri dönmek veya hareketsiz kalmaktı. Tek yol ilerlemekti. Geçmiş harap olmuştu ama şimdide hâlâ iş vardı. Ember'in Mezarı'na gitmesini ancak Quentin'i bağlayarak engelleyebilirlerdi.

Richard ikna olmadı, sonunda grup, Dint ve Fen başlarında, onsuz yola düştü. Önceki gün geçtikleri yolda kısa süre ilerledikten sonra ormana girdiler. Amaçları ne kadar asil ve ulu olursa olsun yaz kampında doğa yürüyüşüne veya ortaokul okul gezisine çıkmış gibiydiler. Bir grup haylaz öğrenci ve başlarında fazla uzaklaşanları bakışlarıyla tekrar sıraya sokan sert, üstün, yetişkin görünümlü iki öğretmen. Fillory'ye geldiklerinden beri ilk kez hepsi rahattı, cesur kâşif-kahramanlar gibi davranmaktansa kendileri oluyorlardı. Ormandaki alçak taş duvarlarda sırayla dengelerini koruyarak yürümeye çalışıyorlardı. Bu duvarları kimin, niye ördüğünü kimse bilmiyordu. Josh, ihtiyaç duyduklarında Rahat At'ın nerede olduğunu sordu. Çok geçmeden ormandan çıkıp güneşin aydınlattığı çayırlara, sonra da çiftlik alanlarına ulaştılar.

Alice'le yalnız kalmak zor olmamalıydı. Ama Quentin kafasında söyleyeceklerinin provasını yaptığı her seferde işler Penny olayına kadar iyi gidiyor, sonra da nükleer patlama filmi gibi sahne beyazlaşıyordu. Bunun yerine rehberlerle konuştu.

Rehberler pek konuşkan değildi. Dint ziyaretçilerin büyücü olduğunu öğrendiğinde bir ilgi kıvılcımı gösterdi ama aralarında pek ortak nokta olmadığı ortaya çıktı. Dint'in tüm uzmanlığı savaş büyüleri üzerineydi. Başka tür büyüler olduğundan bile pek haberi yoktu.

Quentin, Dint'in ticari sırlarını vermeye pek hevesli olmadığı kanısındaydı. Ama Dint bir şeyi açıkladı.

"Bunu ben diktim," dedi biraz utangaçlıkla. Pelerinini bir yana çekip Quentin'e fişekliğe benzeyen, sıra sıra bir sürü cebi olan yeleğini gösterdi. "Şifalı otları, tozları, alanda ihtiyaç duyabileceğim şeyleri burada tutuyorum. Büyü yaparken bir şeye ihtiyacım olursa hemen böyle yapıyorum..." Uzun süre pratiğini yaptığı belli olan bir seri hızlı çimdikleme ve dağıtma hareketi gösterdi. "Ve böylece hazır oluyorum!"

Sonra yine eski haline bürünüp sessizleşti. Brakebills'te neredeyse hiç kimsenin yapmadığı bir şey yapıyor, asa taşıyordu. Brakebills'te asa taşımak biraz küçük düşürücü olarak kabul edilirdi. Bisiklete denge için küçük tekerler takmakla eş tutulurdu.

Fen biraz daha arkadaş canlısıydı ama aynı zamanda anlaması daha zor biriydi. Büyücü değildi, açıkta taşıdığı silah da yoktu ama Dint'in beyin, onunsa kas olduğu açıktı. Quentin'in anlayabildiği kadarıyla Fen bir tür dövüş sanatları ustasıydı. Tekniğinin adının *inc aga* olduğunu söylemişti. Bu, Quentin'in hiç duymadığı bir dilden, çevirisi yapılamayacak bir terimdi. Uyması gereken katı kurallar vardı. Zırh giyemiyor, gümüş veya altına dokunamıyor ve neredeyse hiçbir şey yemiyordu. *Inc aga*'nın nasıl göründüğünü Quentin hayal bile edemiyordu. Fen tekniğini sadece süslü, soyut metaforlar kullanarak anlatıyordu.

Fen ve Dint profesyonel maceracılardı.

Başparmakları çantalarının saplarında, bazen taş yollardan, bazen yollarından çekilmek için uzun otların arasından sıçrayan cırcır böcekleriyle kaplı tarlaların içinden geçtiler. Hava serin ve açıktı.

Kolay bir yürüyüştü. Şarkı bile söylenmişti. Eliot bir yamaç gösterip yamacın *pinot* üzümleri için uygunluğunu bas bas bağırdığını söyledi. Yol boyunca ne bir kasaba ne de başka bir yolcu gördüler. Nadiren gördükleri ağaç veya çit direklerinin yere düşen gölgeleri düz ve uzundu, sanki yere çizilmiş gibiydiler. Bu, Quentin'e Fillory'nin nasıl işlediğini düşündürdü. Merkezî yönetimden bahsedilemezdi, böyle olunca kral ne yapıyordu ki? Tüm politik ekonomi ortaçağ seviyesinde kalmış gibiydi ama on dokuzuncu yüzyıl teknolojisinden unsurlar da vardı. O güzel at arabasını kim yapmıştı? Fillory'de yaygın olan çarklı mekanizmaların içini hangi ustalar örmüştü? Yoksa büyüyle mi yapılmışlardı? Her halükârda Fillory'yi bilinçli bir şekilde endüstri öncesi tarım toplumu olarak tutuyor olmalıydılar. Amish'ler gibi.

Öğle vakti Fillory'nin meşhur günlük tutulmalarından birine tanık oldular ve kitaplarda tasvir edilmeyen bir şey gözlemlediler. Fillory'nin Ay'ı küre şeklinde değil, boş ağırlık merkezinin etrafında yavaşça dönen, gökyüzünde zarifçe yol alan gümüşi bir hilal şeklindeydi.

Güneş battığında çayırda kamp kurdular. Dint'in dediğine göre Ember'in Mezarı ilerideki vadinin arkasındaydı ve geceyi oraya daha yakın bir yerde geçirmek istemiyorlardı. Dint ve Fen nöbetleri aralarında böldüler; Penny de onlara katılmak istedi ama kabul etmediler. Çiftlik evinden beri sakladıkları sandviçlerden yediler ve uyku tulumlarını açtılar. Açık havada uyudular, vücutları altlarındaki sert, yeşil çimleri eziyordu.

Bizim sayımız azdır," dedi Fen. Kısa, yapılı bacaklarıyla Quentin'in uzun, ince bacaklarıyla yürüdüğünden daha hızlı ilerliyordu. Konuşurken Quentin'e hiç bakmıyor, gözleri sürekli potansiyel tehlikeleri arıyordu. "İnsanlardan bahsediyorum. Fillory vahşi bir diyardır ve giderek daha da vahşileşiyor. Orman yayılıyor, giderek derinleşip karanlıklaşıyor. Her yaz ağaç kesiyoruz, bazen de yakıyoruz ve ormanın sınırını işaretliyoruz. Sonraki yaz sınır, ormanın doksan metre içinde kalıyor. Ağaçlar çiftlikleri yiyor, çiftçiler de kasabalara göçüyor. Ama tüm Fillory orman olduğunda nerede yaşayacağız? Ben ufakken İki Ay açık arazideydi.

"Hayvanlara hava hoş," diye ekledi. "Böyle olmasını seviyorlar."

Sessizliğe gömüldü. Quentin konuyu değiştirmenin iyi olacağını düşündü. Kendini, birliğindeki Güney Vietnamlı usta askerle konuşan Iowa, Dubuque'den gelmiş acemi bir er gibi hissediyordu.

"Kabalık etmek istemem ama bunun için size ödeme yapacak mıyız? Ya da biri yapıyor mu?"

"Başarırsak bu bizim için ödeme olur zaten."

"Peki neden bizim dünyamızdan birinin kral olmasını istiyorsunuz? Tanımadığınız birinin? Neden Fillory'den biri kral olmuyor?"

"Sadece sizden biri Beyazkule Kalesi'ndeki tahtlara oturabilir. Kanunlar böyle. Hep böyleydi."

"Ama bu mantıksız. Hem bunu kayırılan taraf olarak söylüyorum."

Fen yüzünü ekşitti. Patlak gözleri ve dolgun dudakları yüzüne balığımsı bir şekil veriyordu.

"Halkımız yüzyıllardır birbirini öldürüp ihanet ediyor, Quentin. Siz nasıl daha kötü olabilirsiniz ki? Chatwin döneminden hatırlayabildiğimiz şey, o dönemin barış içinde geçen son dönem olduğu. Burada kimseyi tanımıyorsunuz; maziniz yok, hesaplaşmanız gereken birileri yok. Hiçbir gruba dâhil değilsiniz." Fen önlerindeki yoldan gözlerini ayırmıyordu. Ses tonundaki acının sonu yoktu. "Politik açıdan çok mantıklı. Öyle bir noktaya geldik ki cehalet ve ihmal bir liderde aradığımız en iyi özellikler haline geldi."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

EMBER'İN MEZARI

Tepe düz ve yeşildi, temelinde devasa iki taş direk üstünde bir kirişle yapılmış basit bir kapı, bu taş direklerin arasındaysa karanlık vardı. Burası Quentin'e metro girişini hatırlatmıştı.

Şafak yeni sökmüştü. Kapı tepenin batı tarafındaydı, bu yüzden tepenin gölgesi grubun üzerine düşüyordu. Çimenleri çiğ kaplamıştı. Çit çıkmıyordu. Tepe, aydınlanan göğün karşısında zümrüt yeşili bir sinüs dalgası gibi duruyordu. Ne olacaksa burada olacaktı.

Doksan metre kadar uzakta kendilerine çekidüzen vermek için durdular. Soğuk bir sabahtı. Quentin ellerini birbirine sürtüp ısınmak için büyü yapmayı denedi ama büyü yüzünden ateşi varmış gibi hissetti ve midesi bulandı. Fillory'nin Koşulları'na uyum sağlayamıyor gibiydi. Önceki gece iyi uyumuş, canlı rüyalar görmüştü. Yorgunluğunun ağırlığı onu rüzgârların kükrediği ve ufak, tüylü hayvanların, erken dönem memelilerinin uzun otlar arasında korkuyla saklandığı karanlık, ilkel diyarlara çekiyordu. Orada durup çiğin üstündeki pembe ışığa biraz daha bakabilmeyi diledi. Hepsinde birer av bıçağı vardı. Dünya'dayken abartılı gelen bıçaklar şimdi acınacak kadar yetersiz geliyordu.

Tepenin şekli Quentin'in hafızasının derinliklerindeki bir şeyi çekip çıkarıyordu. Brakebills'te Penny ve Alice'le ders çalıştığı odadaki aynada gördüğü tepeyi düşündü. Bu tepe aynı o tepeye benziyordu. Ama o tepeye benzeyen binlerce başka tepe vardı. Bu sadece bir tepeydi.

Eliot'ın Dint ve Fen'le konuştuğunu duydu. "Emin olmak için soruyorum. Buraya Ember'in Mezarı deniyor ama Ember burada gömülü değil, ve daha ölmedi değil mi?"

Sesinin tonu aynı Brakebills'te olduğu gibi rahat ve tasasızdı. Sadece Bigby'nin verdiği ödevleri yaparken yaptığı veya harfleri çok yakın basılmış bir şarap etiketini çözdüğü zamanlardaki gibi kaygısızca ayrıntılarla ilgileniyordu. Kontrolü eline almıştı. Fillory'nin derinliklerine indikçe Quentin giderek zayıf düşüyordu. Eliot ise Quentin'in tam tersiydi, daha sakin, daha kendinden emin hale geliyordu. Tam da Quentin'in olacağını düşündüğü ama olamadığı gibiydi.

"Burası her devirde kullanılmıştır," dedi Fen. "Maden, kale, hazine dairesi, hapishane, mezar. Bazıları kazıp daha derinlere inmiştir, bazılarıysa kullanmadıkları veya unutmak istedikleri kısımları kapatmıştır. Burası Derin Harabeler'den biridir."

"Buraya daha önce geldin mi yani?" diye sordu Anaïs.

Fen başını salladı. "Buraya değil. Ama bunun gibi yüzlerce yere girdim."

"Ama taç burada. Buraya nasıl gelmiş peki?"

Quentin de aynı şeyi merak etmişti. Taç gerçekten Martin'inse belki Martin kaybolduğunda buraya gelmişti. Belki de burada ölmüştü.

"Taç burada," dedi Dint. "Gidip onu alacağız. Bu kadar soru yeter."

Pelerinini sabırsızlıkla döndürdü.

Alice, Quentin'in çok yakınında duruyordu. Ufak, hareketsiz ve üşümüş gibi görünüyordu.

"Quentin, ben oraya gitmek istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle, Quentin'e bakmadan.

Quentin bir haftadır Alice onunla tekrar konuşursa ona ne söyleyeceğini düşünmeye saatlerini harcamıştı. Ama Alice'in sesini duyunca dikkatle kurduğu tüm planlar altüst olmuştu. Alice bir konuşma duymayacaktı. Alice'e kızmak çok daha kolaydı. Her ne kadar haksız da olsa kızgın olmak Quentin'e güçlü hissettiriyordu ve bu çelişki öfkesini dindirmiyordu.

"O zaman eve git." Tek söylediği buydu.

Bu da doğru değildi. Ama artık çok geçti, biri koşarak onlara doğru geliyordu.

İşin garip yanı mezarın girişine doksan metre vardı ve Quentin bu iki yaratığın geldiğini yol boyunca görebilmişti. En azından bir dakikadır sabah koşusu yapar gibi ıslak çimenlerin üstünde koşuyorlardı. Neredeyse komikti. İnsan değillerdi, birbirleriyle aynı türden de değillerdi ama ikisi de sevimliydi. Biri duruşu ve gri-kahverengi kürküyle dev bir tavşana benziyordu, boyu da, eni de yüz yirmi santim kadardı. Uzun kulakları geriye yaslanmış halde onlara doğru kararlılıkla ilerliyordu. Diğeriyse daha çok sansara ya da gelinciğe benziyordu. Quentin bu hayvanın kendi dünyasındaki muadilini düşünmeye çalıştı. Bu hayvan iki ayağının üzerinde koşuyordu ve uzundu, boyu iki metreden fazlaydı. Bunu büyük ölçüde ince uzun gövdesine borçluydu. Çenesiz yüzünde ön dişleri göze çarpıyordu.

Bu garip ikili onlara doğru sessizce geliyordu, savaş çığlığı, arka planda çalan müzik yoktu. İlk başta onları selamlamak için koşuyorlarmış gibi görünüyorlardı. Ama tavşanın ön patilerinde birer kısa kılıç vardı, koşarken onları düz biçimde önünde tutuyordu. Sansardaysa uzun bir sopa vardı.

Kırk beş metre kadar yaklaşmışlardı. Brakebills grubu sanki bu gelenlerin etrafında görünmez bir güç alanı varmış gibi istemsizce geri çekildi. Buraya kadardı, makul olanın sonuna gelmişlerdi. Birazdan ortalık karışacaktı. Karışmak zorundaydı. Dint ve Fen hareket etmediler. Quentin konuşup anlaşmaya çalışılmayacağının farkına vardı. Kan akacağı açıktı. Quentin hazır olduğunu düşünmüştü ama değildi. Biri bunu durdurmalıydı. Kızlar sanki rüzgâra yakalanmış gibi birbirlerine sarılmışlardı, Alice ve Janet dâhil.

Tanrım, bu gerçekten oluyor, diye düşündü Quentin. Gerçekten oluyor.

Önce sansar geldi. Nefes nefese gelip durdu. Sopasını iki eliyle sekiz çizerek çevirirken koca gözlerini kırptı. Sopa havayı yarıp tok bir ses çıkardı.

"Hop!" diye bağırdı Fen.

"Ha!" diye karşılık verdi Dint.

Ağır bir şey kaldırmaya hazırlanır gibi yan yana durdular. Sonra Dint bir adım geri atıp ilk kanı döktü.

"Tanrım," dedi kendi kendine Quentin. "Tanrım, Tanrım, Tanrım." Buna hazır değildi. Bu büyü değildi. Büyünün tam zıttıydı. Dünyası yıkılıyordu.

Sansar, Fen'in savunmasını boşa çıkaran bir hamle yapıp kadının suratına hızlı bir darbe geçirdi. Sopasının iki ucu turuncu renkte, sigara ucu gibi parlamaya başlamıştı. Sessizlikte biri çığlık attı.

Sopanın bir ucu ileri giderken Fen dönerek ondan uzaklaştı, belinden eğilerek sopadan kurtuldu ve kesintisiz, hatta neredeyse tembelce dönerek zarif bir döner tekme attı. Yavaş hareket ediyormuş gibiydi ama ayağı sansarın zayıf çenesine, başını çeyrek tur döndürecek kadar sert konmuştu.

Sansar kanlı dişlerini gösterip sırıttı ama daha başına gelecek vardı. Fen hâlâ dönüyordu, tekmesi sansarın dizine sertçe oturdu. Diz içeri doğru bükülmüştü. Sansar tökezledi ve Fen'in yüzüne tekrar vurmayı denedi. Fen sopayı eliyle havada yakaladı, sopa avcuna vurduğu zaman çıkan ses silah sesine benziyordu. Maharetli dövüş sanatı zarafetini bir kenara bırakan Fen kaba gücünü kullanarak kontrolü ele geçirmek için cebelleşmeye başladı.

Bir anlığına birbirlerini zorlayarak dondular. Sansar acı veren, neredeyse komik bir yavaşlıkla boynunu uzatıp kemirgen kesici dişleriyle Fen'in boğazını ısırmayı denedi. Ama Fen daha güçlüydü, yavaşça sopayı sansarın çenesinin altına, tam da âdemelmasının olduğu yere getirdi. Bu arada kırılmış dize durmadan tekme atıyordu. Sansar öğürüp geri çekildi.

Tam da Quentin daha fazla bakamayacakken sansar son hatasını yaptı. Baldırına bağlı bir bıçağı almak için bir anlığına pençesini sopasından çekti. Avantajı kazanan Fen, sansarı sert bir hamleyle yere vurdu.

"Ha!" diye bağırdı ve sansarın tüylü gırtlağını ayağıyla iki sert hamlede ezdi. Sansarın boğazından gelen uzun, hırıltılı ses Quentin'in sansardan duyduğu ilk sesti.

Fen doğruldu, keyfi, kızarmış yüzünden okunuyordu. Sopayı alıp tek denemede dizinin üstünde kırdı ve parçalarını attı. Eğildi ve sansarın yüzüne doğru bağırdı. "*Haaaaaaaaaaa!*"

Sopanın kırık uçlarından çıkan birkaç zayıf kıvılcım çimenlere düştü. Altmış saniye, belki de daha az zaman geçmişti.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım," dedi Quentin, kollarını etrafına sarmıştı. Biri çimenlere kusuyordu. Yardım etmek aklına bile gelmemişti. Buna hazır değildi. Buraya bunun için gelmemişti.

Bu arada diğer saldırgan daha savaş alanına ulaşamamıştı. Dint, tavşanın uzun ayaklarının altındaki yere veya tavşanın denge sistemine bir şey yapmıştı. Tavşan bir türlü ayağa kalkamıyordu. Islak buzda yuvarlanır gibi çimende ayağa kalkmak için uğraşıyordu. Dint, sansarın cesedinin üzerinden geçip tavşana doğru ilerleyen Fen'i durdurdu.

Dönüp Brakebills grubuna baktı.

"Biriniz onu buradan halledebilir mi? Ok ve yayla mesela?" Quentin, Dint'in bunu yardım etmedikleri için kızarak mı yoksa kibarlığından, onları da maceranın bir parçası yapmak istediğinden mi söylediğini kestiremiyordu. "Kimse bir şey demeyecek mi?"

Kimse cevap vermedi. Dint'e sanki söylediklerine anlam veremiyormuş gibi bakıyorlardı. Kaslı tavşan her ayağa kalkmayı denediğinde düşüyordu. Ağlayıp sızlarken birden boğuk bir çığlık atıp kılıçlarından birini onlara fırlattı, ama tekrar kaydığı için kılıç yakına düştü.

Dint gruptan bir cevap gelsin diye bekledi, sonra da tiksinerek arkasını döndü. Asasına sigaranın külünü silker gibi yavaşça vurdu ve tavşanın uyluk kemiğinden kırık sesi geldi. Tavşan tiz bir çığlık attı.

"Bekle!" diye bağırdı Anaïs. Arkadaşlarının arasından çıkıp beti benzi atmış Janet'ın yanından geçti. "Bekle, ben deneyeyim."

Anaïs'in şu an yürüyüp konuşabiliyor olmasını Quentin'in aklı almıyordu. Anaïs büyüye başladı ama birkaç kez kekeleyip tekrar başlaması gerekti. Dint sabırsızlığını belli ederek bekliyordu. Üçüncü denemesinde Penny'nin öğrettiği bir uyku büyüsünü tamamladı. Tavşan artık cebelleşmiyordu. Yan yatıp kalmıştı, çok şirin görünüyordu. Sansar hâlâ can çekişiyordu, gözleri açıktı, ağzındansa kırmızı renkli köpük çıkıyordu. Ama kimsenin ona baktığı yoktu. Boynundan aşağısı hareket etmiyordu.

Anaïs gidip tavşanın fırlattığı kılıcı aldı.

"İşte," dedi Dint gururla. "Şimdi öldürelim şunu gitsin."

Anaïs neşeyle kılıcı tek elinde tarttı.

Brooklyn'li bir ergenken kendini sıklıkla dövüşürken hayal etmişti ama bu olaydan sonra su götürmez biçimde gördü ki fiziksel şiddete maruz kalma riskinden kaçınmak için gereken her şeyi yapar, herkesi ve her şeyi feda edebilirdi. Bundan utanmıyordu. Utanç yakınına bile uğramamıştı. Korkaklığı yeni kimliği olarak benimsemişti. Gerekirse kaçacaktı. Yere yatıp başını kollarının arasına alarak ağlayacaktı veya ölü numarası yapacaktı. Ne yapması gerektiğinin önemi yoktu. Gerekeni yapardı ve bundan mutluluk duyardı.

Dint ve Fen'in peşinden gittiler. Ne aptalca isimler bunlar, diye düşündü tepenin altına girerken. Etrafına pek dikkat etmiyordu. Taştan, kare şeklinde bir koridordan geçip tepenin kendisi kadar büyük olan bir salona çıktılar. Tepenin içi neredeyse tamamen oyulmuş olmalıydı. Salonun tepesindeki daire şeklindeki açıklıktan içeri yeşil tonlu bir ışık sızıyordu. Hava toz doluydu. Salonun ortasında devasa, pirinçten bir güneş sistemi modelinin kalıntısı duruyordu. Kırık, yaprakları dökülmüş bir Noel ağacı gibiydi, dibindeki kırık gezegenlerse düşmüş süslere benziyordu.

Kırılmış masa ve sandalyelerin arasında duran üç metrelik yeşil kertenkele harekete geçip pençelerini taş zeminde tıkırdatarak gölgelerin arasında kaybolana kadar kimse fark etmedi. Quentin'e tattırdığı korku neredeyse lezizdi. Korku, sert, aşındırıcı bir temizlik maddesi gibi aklından Alice ve Janet'ı silmişti, kendisi hariç her şeyi yok etmişti.

Salondan başka bir odaya, oradan bir başkasına geçtiler. Mekânın mimarisi kaotikti. Yirmi dakikada bir, yeni nesil ustalar işi devraldığından, taş işçiliğinin tarzı değişiyordu. Sırayla ellerine, bıçaklarına ve moralleri düzelsin diye uygunsuz başka yerlerine ışık büyüleri yapıyorlardı.

Kanın tadını alan Anaïs artık Dint ve Fen'in arkasından yavru köpek gibi gidiyor, dövüşmenin incelikleri hakkında onlardan yorum koparmaya çalışıyordu.

"Hiç şansları yoktu," dedi Fen profesyonel soğuklukla. "Dint diğerini halletmeseydi bile, tek başıma olsam bile şansları yoktu. Çünkü sopayı kullanırken arkadaşının hamlelerine destek çıkamazsın. Uzun olan pozisyon alıp sopayı aşağı yukarı, sağa sola sallamaya başlar. Arkadaşını düşünmeyi göze alamaz. Teke tek karşılaşırsın ve yoluna devam edersin.

"Geri çekilip bize şu büyük salonda tuzak kurmalıydılar."

Anaïs başıyla onayladı, hayran kaldığı belliydi.

"Peki neden öyle yapmadılar?" diye sordu. "Neden doğrudan bize koştular?"

"Bilmiyorum." Fen yüzünü ekşitti. "Onurlu savaşmak istemiş olabilirler. Belki de blöf yapmışlardır, kaçacağımızı düşünmüşlerdir. Belki de büyüyle kontrol ediliyorlardı, ellerinde değildi."

"Onları öldürmek zorunda mıydık?" diye patladı Quentin. "Başka bir yolu yok muydu?"

"Ne yani?" dedi Anaïs ona dönüp. Gülümsemesinde küçümseme vardı. "Esir mi alsaydık? Rehabilite mi edecektik?"

"Bilmiyorum!" dedi Quentin çaresizce. Böyle olmaması gerekiyordu. "Bağlardık? Galiba insan öldürmenin nasıl olacağını pek tahmin edememişim."

"Onlar insan değil. Yani değillerdi. Hem bizi öldürmeye çalıştılar."

"Yuvalarına girecektik."

"Zaferin bedeli vardır," dedi Penny. "Peşine düşmeden önce bunu bilmiyor muydun?"

"O bedeli bizim için onlar ödediler yani, öyle mi?"

Quentin'i şaşırtan bir hareketle Eliot da ona yüklendi.

"Ne, vaz mı geçeceksin? Sen?" Eliot alaycı bir kahkaha attı. "Sen de en az benim kadar buna muhtaçsın."

"Vazgeçmiyorum! Sadece fikrimi söylüyorum."

Anaïs araya girmeden önce Quentin'in Eliot'ın neden buna muhtaç olduğunu merak edecek kadar zamanı oldu.

"Tanrım! Keser misiniz artık?" Kıvırcık saçlarını tiksintiyle salladı. "Keser misiniz?"

Dört saat, üç kat merdiven ve bir buçuk kilometrelik boş koridordan sonra Quentin bir kapıyı inceliyordu. Kapı birden sert bir biçimde açılıp suratına çarptı. Quentin bir adım geri atıp elini üst dudağına götürdü. Yarı sersemlemiş haldeyken kapıyı kimin veya neyin açtığından çok burnunun kanayıp kanamadığıyla ilgileniyordu. Elinin tersini üst dudağına götürdü, kontrol etti, sonra tekrar götürdü. Evet, kesinlikle kanıyordu.

Elfe benzer bir canlı ince, uzun ve kızgın suratını kapının kenarından uzatıp Quentin'e baktı. Quentin refleksle kapıya tekme atıp kapattı.

Geniş, alçak tavanlı ve ortasında kuru bir havza olan odayı inceleyen diğerlerine kapıyı göstermek üzereydi. Sarmaşık benzeri ürkütücü bir bitki havzadan çıkıp duvarın yarısına kadar büyümüş, sonra da ölmüştü. Gün ışığı aylar öncesinde kalan bir hatıraydı. Quentin'in gözlerinin arkasında parıldayan ışıklar vardı, burnuysa zonklayan ve eriyen tuzlu bir şey gibiydi. Kapı melodramatik bir yavaşlıkta, gıcırdayarak açıldı ve ardında siyah deriden zırh kuşanmış sivri tipli biri belirdi. Quentin'i gördüğüne pek şaşırmış gibi durmuyordu. Adam, elf, neyse artık, uzun ve ince kılıcını kınından çıkardı ve düzgün bir eskrim pozisyonu aldı. Quentin dişlerini korku ve teslimiyet hisleriyle sıkarak geri çekildi. Fillory bir anda uğursuz evlatlarından birini daha kusmuştu.

Belki yorgunluk, korkusunu körleştirdiğindendi ama Quentin farkında olmadan kendini Penny'nin Büyü Darbesi büyüsünün sözlerini tekrarlarken buldu. New York'tayken büyüye çalışmıştı ve şimdi Kara Elf (Quentin ona bu adı takmıştı) ona doğru boştaki eli havada, efemine eskrim adımlarıyla ilerlerken Quentin bir taraftan geri geri gidip bir taraftan büyüyü yapıyordu. Büyüyü doğru yaptığını hissedebiliyordu ve bu yüzden çok memnundu. Panik ve fiziksel acı Quentin'in ahlaki evrenini keskinleştirip basitleştirmişti. Büyülü dartları doğrudan elfin göğsüne yolladı.

Kara Elf öksürdü ve yüzünde korkuyla sertçe yere oturdu. Yüzü tekme atmak için mükemmel yükseklikteydi. Quentin de, kendisine tam bir cesaret örneği gibi gelen bir hareketle, vahşice bir tekmeyi elfin yüzünün ortasına yapıştırdı. Elfin kılıcı yana düşmüştü.

"*Haaaaaaa!*" diye bağırdı Quentin. Penny'yle kavga ettiği, korkusunun onu terk ettiği zamanki gibiydi. Sonunda savaş coşkusu mu yaşıyordu? Fen gibi kana susayıp kontrolünü kaybetmiş bir savaşçı mı olacaktı? Korkmayı bırakmak çok iyi hissettiriyordu.

Quentin bağırana kadar odadakilerden hiçbiri ne olduğunun farkında değildi. Şimdi durum kâbusa dönmüştü. Silahlı dört elf daha açık kapıdan içeri dalmıştı. Peşlerindense keçi ayaklı iki adam ve basketbol topu boyu-

tunda iki korkunç arı geliyordu. Ayrıca başsız, dört ayak üzerinde yürüyen bir yaratıkla, beyaz sisten oluşan bir figür de geliyordu.

İki takım da odanın kendilerine ait taraflarında dizilip birbirini kesmeye başladı. Bu durum Quentin'e fena halde bir yakan top maçının başlangıç anlarını hatırlatmıştı. Vücudu resmen kaynıyordu. Tekrar büyü yapmak istiyordu. Kırılgan, savunmasız ve korkmuş hissetmekten cesur, enerjiyle dolu ve zırhlı hissetmeye geçmişti. Rehberleri fısıldaşıp rakiplerini gösteriyor, hedef seçiyorlardı.

Fen yerden bir taş alıp hafifçe Satyr'lerden birine attı. Taş, Satyr'in deri kalkanından sekip yere düştü. Satyr çok sinirlenmişti.

Quentin, Fen'in Dint'e, "Ürküntül mesele olacak," dediğini duydu.

"Evet. Sancıbulut'u bana bırak, elimde onun için bir şey var."

Dint asasını çekti ve onunla havaya bir şeyler yazar gibi yaptı. Asanın ucuna mikrofonmuş gibi birkaç kelime fısıldadı ve solo çalacak bir çalgıcıyı işaret eder gibi asayı Satyr'lerden birine çevirdi. Satyr birden alev aldı.

Benzine sokulmuş magnezyumdan yapılmış da yanmak için tek bir kıvılcım bekliyormuşçasına yanıyordu. Vücudunda alev almamış tek yer yoktu. Bir adım geri atıp diğer keçi-adama bir şey söylemek istermiş gibi döndü. Sonra yere düştü, Quentin artık bakamıyordu. Ortalık birbirine girdiğinde biraz önce hissettiği neşeli kana susamışlığa tutunmaya çalıştı ama onu kaybetmiş, şaşkınlık içinde elinden kaçırmıştı.

Fen ise eğitimini aldığı belli olan şeyi yapıyor, tam anlamıyla coşuyordu. Quentin daha önce fark etmemişti ama Fen dövüşürken az da olsa araya biraz büyü karıştırıyordu. Yaptığı *inc aga* büyüyle tamamen kaynaşmış, büyüleri dövüşürken yapabilmek için özellikle geliştirilmiş tekniklere sahip bir savunma sanatıydı. Fen'in dudakları oynadı, artık elinin kenarının ve yumruğunun vurduğu yerlerde beyaz ışıklar çakmaya başlamıştı. Bu arada Dint hayaletimsi, sisli figüre kısık sesle bir şeyler söyledi. Figür önce kıvrandı sonra da görünmez ama parlak bir hale tarafından dağıtıldı.

Quentin kahraman dostlarını çabucak gözden geçirdi. Eliot, Satyr'lerden tekini kinetik bir büyüyle tavana yapıştırıp bir işe yaramıştı. Anaïs üzerinde ay ışığı parıltısı olan kılıcını çekmiş, saplayacak birini arıyordu. Kılıca keskinlik

büyüsü yaptığı, parıltıdan belliydi. Janet arkasını duvara vermiş, kollarını etrafına sarmış, yüzünde gözyaşlarının ıslaklığı ve parlaklığıyla duruyordu. Bakışları boştu. Aklı orada değildi.

Aynı anda pek çok şey oluyordu. Bir elfin Alice'i gözüne kestirip uzun, düz bir bıçakla ona doğru yürüdüğünü görünce Quentin'in midesi kasıldı. Alice'in suratından, öğrendiği tüm büyülerin o an aklından uçup gittiği açıkça okunabiliyordu. Alice geri döndü, tek dizinin üzerine çöküp ellerini başının arkasında kenetledi. Tarih boyunca gelmiş geçmiş tüm çatışmalarda hiç kimse bu kadar savunmasız görünmemişti.

Quentin'in Alice'e karşı duyduğu bütün sevgi bir anda tekrar ortaya çıkmıştı. Buna şaşırmıştı, demek ki çirkin ve kavrulmuş öfke katmanının altında sevgisi hâlâ nemli ve bozulmamış duruyordu.

Tam o anda Alice'in bluzu baştan sona yırtıldı ve sırtından ufak, derimsi görünüşlü, iki ayaklı bir yaratık dışarı fırladı. Pastanın içinden çıkan dansçı kız gibiydi. Alice iblisini salmıştı.

İblis hiç şüphesiz odadaki en mutlu varlıktı. Tam da katılmak istediği partideydi. Elfe döndü ve servis karşılamaya hazırlanan bir tenisçi gibi onun ayak parmaklarının üzerinde sekti. Sıçrayışı rakibinin beklediğinden biraz daha hızlıydı. Bir anda bıçakların ardına geçmiş, elfin kolunu sıkıca kavramış ve çirkin suratını elfin boğazına gömmüştü. Elf çaresizce iblisin köpekbalığı derili sırtını bıçaklarıyla kesmeye çalışıyordu. Quentin yüzüncü defa Alice'i hafife almaması gerektiğini kendine hatırlattı.

Böylece birden kavga bitmiş, rakipleri tükenmişti. Elfler ve arılar yerdeydi. Oda yanan Satyr yüzünden asidimsi dumanla doluydu. En çok rakibi Fen alt etmişti, şimdiden dövüş sonrası sakinleşme ritüeline başlamıştı. Dövüşürken yaptığı hamleleri tersten yapıyor, bir taraftan da bunların isimlerini kendine fısıldıyordu. Penny, Eliot'ın tavana yapıştırdığı Satyr'e özenle bir uyku büyüsü yaparken Anaïs de sabırsızlıkla öldürücü darbeyi vurmayı bekliyordu. Quentin onların kalkansız Satyr'i yakaladıklarını, yani kalkan taşıyan Satyr'i Dint'in yaktığını, yani kalkanı ganimet olarak alamayacağını görünce manasızca sinirlendi. Dudağının üstünde kuruyan kan bıyık gibi duruyordu.

O kadar da kötü değildi, diye düşündü. Tam bir kâbus değildi. Bir an rahatlama riskine girdi. Gerçekten bitmiş miydi? Herkesi halletmişler miydi?

Janet sonunda kendine gelmişti ve bir şeyle uğraşıyordu. Gördükleri her şeyin aksine başsız, dört ayaklı yaratık ne insansıydı ne de bildikleri başka bir hayvanı andırıyordu. Denizyıldızları gibi radyal simetrisi vardı, belli bir önü, arkası veya yüzü yoktu. Karanlık köşede duruyor, beklenmedik yönlere doğru ani, korkunç hamlelerle sıçrıyordu. Sırtında büyük, yontulmuş bir elmas vardı. Süs amaçlı mıydı? Yoksa gözü müydü? Belki de beyniydi.

"Hey." Fen, Janet'a doğru parmaklarını şıklattı. "Hey!" Belli ki adını unutmuştu. "Bırak onu. Ürküntül'ü bize bırak."

Janet onu duymazlıktan gelip yaratığa doğru temkinli adımlar atmaya devam etti. Quentin bunu yapmamasını tercih ederdi. Janet büyü yapacak ruh halinde değildi.

Ama Quentin harekete geçemeden Janet dikkatlice arkasına uzanıp küçük ama ağır bir şey çıkardı. İki eliyle tuttuğu şeyde ufak bir ayarlama yaptı ve kısa mesafeden yaratığa beş el ateş etti. Her atıştan sonra yukarı kalkan tabancayla dikkatle tekrar nişan almıştı. Alçak tavanlı odada silah sesi kulak patlatıcıydı. Mermilerden biri elmasa denk gelip kıvılcımlar çıkarmıştı. Yaratık hava kaçıran bir balon gibi yere yığıldı, hâlâ ifadesizdi. Islığa benzer bir ses çıkarıyordu. Beşinci mermide artık öldüğü belliydi.

Odadaki hiç kimse ve hiçbir şey hareket etmiyordu. Janet arkasını döndü. Yüzündeki gözyaşları çoktan kurumuştu.

Arkadaşlarına baktı.

"Ne var, neye bakıyorsunuz?" dedi.

Derinlere indikçe sıcaklık düşüyordu. Altı kat indiklerinde kalın süveter giyen Quentin titremeye ve dere kenarında bıraktıkları kabarık parkaları hasretle anmaya başlamıştı. Hoş görünümlü lacivert taşından yapılmış bir spiralle süslü zemini olan, daire şeklinde bir odada mola verdiler. Bir yerlerden akvaryum ışığı gibi koyu yeşil bir ışık geliyordu. Dint pelerinine sarılıp lotus pozisyonunda oturdu ve meditasyona başladı. Yerden on beş santim kadar yüksekteydi. Fen egzersiz yaptı. Molanın onlar için olmadığı belliydi, zengin

bir grubu Everest'e doğru sabırsızca güden profesyonel dağcılar gibiydiler. Brakebills grubu, teslim etmeleri gereken bir paketten ibaretti.

Alice sırtını sütuna dayamış, taştan bir bankta oturup duvardaki deniz canavarı mozaiğine boş boş bakıyordu. Mozaikteki yaratık ahtapota benziyordu ama çok daha büyüktü ve sekizden fazla bacağı vardı. Quentin bankın diğer ucuna, Alice'e bakacak şekilde yanlamasına oturdu. Uzun bir an için Alice'in gözleri onunkilere kenetlendi. Gözlerinde pişmanlıktan veya bağışlayıcılıktan eser yoktu. Quentin de gözlerinin aynı mesajı vermesi için çaba gösterdi.

Mozaiği seyrettiler. Deniz canavarını oluşturan küçük kareler yavaşça hareket ediyor, duvardaki yerlerini değiştiriyorlardı. Kaba, mavi dalgalar yavaşça ilerliyordu. Basit bir dekorasyon büyüsüydü. Brakebills'te de buna benzer zemin mozaikleri vardı. Alice, Quentin'e sanki yer çekimiyle onun etlerini kemiklerinden ayıracak bir kara delik gibi geliyordu.

Sonunda Alice matarasını çıkarıp yedek bir beyaz çorabı ıslattı.

"Şu burnuna bir bakalım," dedi.

Tam Quentin'in yüzünü silmek için uzanmıştı ki Quentin, Alice'in ona dokunmasını istemediğini fark etti. Çorabı dikkatlice aldı. Dudağını sildikçe çorap pembeleşiyordu.

"İblisi saldığında neler hissettin?" diye sordu.

Artık dövüş sona erdiği ve Alice tehlikede olmadığından Quentin'in öfkesi geri dönüyordu. Anestezi etkisini yitirmekteydi. Sert bir şey söylememek için uğraşması gerekiyordu. Alice ayağını banka koydu ve ayakkabısının bağlarını çözmeye başladı.

"İyi hissettim," dedi dikkatlice. "Canımın yanacağını sanıyordum ama rahatlama hissi yaşadım. Hapşırmak gibiydi. O şey içimdeyken nefes alabildiğimi hissedemiyordum zaten."

"İlginçmiş. Penny'yle yatmak kadar iyi miydi bari?"

Quentin sahiden kibar davranabileceğini düşünmüştü ama bu çok zordu. Kelimeler ağzından kendi iradeleriyle dökülmüştü. Başka neler söyleyeceğini merak ediyordu. Benim içimde birden fazla iblis var, diye düşündü.

Alice'i kırmayı başardıysa bile Alice bunu belli etmedi. Dikkatlice çorabını çıkardı. Ayağı neredeyse tamamen su toplamıştı. Mozaiği biraz daha izlediler. Ufak bir tekne de manzaraya girmişti. Bir filikaya ya da zıpkıncıların balina peşindeyken kullandığı sandallara benziyordu. İçi minik insanlarla doluydu. Deniz canavarının küçük tekneyi birçok kolundan biriyle ezeceği kesin gibi duruyordu.

"O pek..." Alice durdu ve söze tekrar başladı. "Pek iyi değildi."

"Peki neden yaptın?"

Alice düşünceli biçimde başını yana yatırdı ama yüzü solgundu.

"İntikam almak için. Çünkü kendimi berbat hissediyordum. Çünkü umursayacağını düşünmemiştim. Çünkü sarhoştum ve Penny çok ısrar etti..."

"Yani sana tecavüz etti."

"Hayır, Quentin, bana..."

"Boş ver. Kes konuşmayı."

"Sanırım seni ne kadar yaralayacağını anlayamadım..."

"Sadece sus, artık seninle konuşamam. Senin dediklerini dinleyemem!"

Bu lafa normal konuşarak başlamış ama bağırarak bitirmişti. Böyle kavga etmek bir bakıma büyü kullanmaya benziyordu. Sözcükleri söylüyordunuz ve evreni değiştiriyordunuz. Sadece konuşarak zarar ve acı yaratıyor, gözyaşı döktürüyor, insanları uzaklaştırıyor, kendinizi daha iyi hissediyor, hayatınızı daha beter ediyordunuz. Quentin öne doğru uzandı ve alnını bankın serin mermerine dayadı. Gözleri kapalıydı. Saatin kaç olduğunu merak ediyordu. Başı biraz dönüyordu. O an, orada uyuyabilirdi. Kafasını koyduğu yerde anında uykuya dalabilirdi. Alice'e onu sevmediğini söylemek istedi ama söyleyemedi çünkü bu doğru değildi. Söyleyemeyeceği tek yalan buydu.

"Keşke bitse bu," dedi Alice sessizce.

"Ne?"

"Bu görev, macera, sen ne demek istiyorsan artık. Eve gitmek istiyorum."

"Ben istemiyorum."

"Durum kötü, Quentin. Birinin başına bir şey gelecek."

"İyi, umarım öyle olur. Eğer burada ölürsem en azından bir şeyler yapıp ölmüş olurum. Belki sen de bu aralar zavallı, küçük bir fare olmaktan başka bir şeyler yaparsın."

Alice, Quentin'in anlamadığı bir şeyler söyledi.

"Ne?"

"Dedim ki, bana ölümden bahsetme. Ölüm hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Nedensiz yere ve Quentin'in iradesi dışında, Quentin'in göğsünün etrafındaki çok sıkı elastik kaslardan biri hafifçe gevşedi. İstemeden gülmekle öksürmek arası bir ses çıkarmıştı.

Tekrar sırtını sütuna dayadı.

"Tanrım, ciddi ciddi kafayı yiyorum."

Odanın diğer ucunda Anaïs, Dint'le beraber oturuyor, Dint'in kareli kâğıda benzer bir şeye çizdiği haritayı inceleyip dikkatle konuşuyordu. Anaïs artık Brakebills grubunun bir parçası olmaktan çok rehber grubunun bir parçasıymış gibiydi. Quentin ona bakarken Anaïs haritaya doğru eğildi ve eğilirken memesini bilerek Dint'in omzuna dayadı. Josh ortalıkta yoktu. Penny ve Eliot odanın ortasında başlarını çantalarına koymuş kestiriyorlardı. Eliot, Janet'ı, tabancadan sorumlu bir şekilde kurtulacağına dair söz verene kadar azarlamıştı.

"Bunu hâlâ yapmak istiyor musun?" diye sordu Alice. "Yani burada yaptığımızı; bu kral ve kraliçe fikrini?"

"Elbette istiyorum." Neredeyse orada bulunma nedenini unutmuştu. Ama doğruydu. Tahta çıkmak tam da ihtiyacı olan şeydi. Beyazkule Kalesi'ne yerleşip şan ve mümkün olan her türlü fiziksel konfora doyduktan sonra belki tüm bunlarla uğraşacak gücü kendinde bulabilirdi. "İstememek için aptal olmak lazım."

"Komik olan ne biliyor musun?" Alice birden hareketlenip ayağa kalkmıştı. "Gerçekten gülünç olan şey ne biliyor musun? Sen bunu istemiyorsun bile. Tüm bunları sorunsuz atlatsak da mutlu olamazsın. Brooklyn ve Brakebills'ten vazgeçtiğin gibi zamanı gelince Fillory'den de vazgeçeceğinden kesinlikle eminim. Böyle yapınca işler kolaylaşıyor, değil mi? Zaten bizden de vazgeçeceğin belliydi.

"Sorunlarımız vardı ama çözülmeyecek şeyler değillerdi. Ama bu senin için fazla kolay olurdu. Gerçekten sorunlarımızı çözseydik ne hale düşerdin? Sonsuza kadar benimle olmak zorunda kalırdın."

"Sorunlar mı? Sorunlarımız mı vardı?" Bir anda herkes dönüp ona bakmıştı. Sesini fısıltıya çevirdi ama hâlâ kızgındı. "Siktiğimin Penny'siyle yattın! Siktiğimin sorunu diye buna derler!"

Alice bunu duymazlıktan geldi. Quentin işin aslını bilmese Alice'in sesinde neredeyse sevecenlik olduğunu söylerdi.

"Fareliği bırakacağım, Quentin. Risk alacağım. Bir saniyeliğine hayatına bakıp ne kadar mükemmel olduğunu görsen ya. Seni gerçek yaşantına götürecek bir sonraki gizli kapıyı aramaktan vazgeç. Beklemeyi bırak. Hayat bu, bundan ötesi yok. Hayat burada duruyor ve elindeki hayatın tadını çıkarmaya başlamazsan nereye gidersen git, sonsuza kadar mutsuz olacaksın."

"İnsan sırf mutlu olmaya karar verdiği için mutlu olamaz."

"Evet, olamaz. Ama mutsuz olmaya karar verirsen mutsuz olabilirsin. İstediğin bu mu? Fillory'ye gidip de mutsuz olan pisliğin teki mi olmak istiyorsun? Fillory'de bile mutsuz mu olacaksın? Çünkü şu an öylesin."

Alice'in hakkı vardı. Ama Quentin bunu kavrayamıyordu. Söyledikleri ya çok karışıktı ya da fazla basit. Brakebills'te geçirdiği ilk haftayı, Eliot'la kanoya bindikleri günü düşündü. Kendileri sıcak bir yaz günü yaşarken diğer kürekçilerin soğuktan titremesini seyretmişlerdi. Quentin de Alice'e şimdi böyle görünüyordu. Garipti, Quentin büyünün, yapabileceği en zor şey olduğunu düşünmüştü. Ama geri kalanlar daha zordu. Büyü aslında yapılması basit olan şey gibi kalmıştı.

"Sen buraya neden geldin?" diye sordu Alice'e. "Madem istemiyordun."

Alice ona sakince baktı.

"Sence neden olabilir? Senin için geldim. Sana göz kulak olmak istediğim için geldim."

Quentin diğerlerine bakındı. Janet'ın gözlerini kapatarak sırtını duvara verip oturduğunu gördü ama uyumadığını tahmin etti. Tabancası kucağında duruyordu. Beyaz yıldız desenli kırmızı bir tişörtle hâkî pantolon giymişti.

Üşüyor olmalıydı. Quentin onu seyrederken Janet iç geçirdi ve küçük bir kız gibi gözlerini açmadan dudaklarını yaladı.

Quentin soğuk davranmak istemedi. Alice hâlâ onu izliyordu. Alice'in arkasındaki mozaikte deniz canavarının bacakları inip kalkıyor, suda köpüklü dalgalarla tahta parçaları dolaşıyordu. Taş bankın üzerinde Alice'in yanına kaydı. Alice'i öpüp kızın nefesi kesilinceye kadar alt dudağını ısırdı.

Bir yerden sonra artık kayboldukları gerçeğini daha fazla göz ardı edemediler. Koridorlar dallanıp budaklanıyordu. Çözemedikleri bir labirentteydiler. Dint artık her köşeyi döndüklerinde ekleme yaptığı, yarım düzine sayfaya ulaşmış haritasına kafayı takmıştı. Brakebills'teyken parıldayan ayak izleri bırakmaya yarayan bir büyü öğrenmişlerdi ama Dint bunun yırtıcıları doğrudan onlara yönlendireceğini söylemişti. Duvarlara profilden çizilmiş binlerce figür kazınmıştı. Hepsi farklı birer totem taşıyordu: palmiye yaprağı, meşale, anahtar, kılıç, nar.

Burası daha karanlıktı. Büyü tutabilecek her şeye ışık büyüsü yapıyorlardı ama parıltı giderek daha kısa sürüyor gibiydi. Koridorlardan daha hızlı, daha tempolu koşarak geçmeye başladılar. Yıldırım tehdidi altındaki bir piknikte gibiydiler. Koridor ikiye ayrılıyor, sonra tekrar ayrılıyor, arada çıkmaz yolla sonlanıp onları geri dönmeye zorluyordu. Quentin'in ayakları yeni yürüyüş çizmelerinin içinde acıyordu. Her adımında bir şey sol bileğine batıp duruyordu.

Geldikleri yöne bakma riskini aldı. Kırmızı bir parlaklık vardı. Labirentte bir yerlerde bir şey koyu kırmızı bir ışık yayıyordu. Bunun ne olduğunu bulmaya yönelik derin bir gönülsüzlük hissetti.

On dakika sonra bir kavşakta takıldılar. Dint sağ tarafa gitmekte ısrar ediyor, Josh'sa diğer tarafın "çok daha umut verici" ve "istediğimizi bulabileceğimiz gibi" olduğunu söylüyor, elle tutulur bir kanıt olmamasına rağmen o tarafa gitmek istiyordu. Duvarlarda artık oldukça gerçekçi, dans eden küçük figürlerle dolu *trompe l'oeil*[28] tarzında manzara resimleri görülüyordu. Uzaklardan açılıp kapanan kapıların sesi geliyordu.

28 Resmi yapılan objelerin üç boyutluymuş gibi görünmesini sağlamak amacıyla, optik illüzyon yaratmak için uygulanan bir tür çizim tekniği. (ed.n.)

Koridorda arkalarından gelen parıltı giderek artıyordu. Artık hepsi bunu görmüştü. Sanki bir tür yer altı güneşi doğuyordu. Disiplinlerini kaybediyorlardı. Koşmaya başlamışlardı, Quentin karanlık yüzünden geride kimsenin kalıp kalmadığına emin olamıyordu. Alice'e odaklandı. Alice nefes nefeseydi. Bluzu iblisin sırtından çıktığı yerden yırtılmıştı. Quentin bir şekilde olaydan sağlam çıkmış olan sütyen kayışını görebiliyordu. Ona verebileceği bir ceketi olmasını istedi.

Dint'e yetişmişti.

"Yavaşlasak iyi olur," dedi. "Birilerini geride bırakacağız."

Dint başını salldı. "Peşimizdeler. Durursak etrafımızı sararlar."

"Ne yani, bunun için bir planın yok mu?"

"Planım *bu* zaten, Dünya çocuğu," diye çıkıştı Dint. "Hoşuna gitmiyorsa evine dön. Fillory'ye kral ve kraliçe lazım. Bu uğruna ölünmeyecek şey mi?"

Pek değil, diye düşündü Quentin. Uyuz herif. Hafifmeşrep su perisi haklıydı. *Bu sizin savaşınız değil.*

Bir kapıyı ve kapının açıldığı tarafı gizlediği belli olan bir duvar halısını geçtiler. Halının ardında mumlarla aydınlatılmış, taze ve dumanı üstünde tüten yemeklerle dolu bir ziyafet masası vardı. Yalnızdılar, sanki masayı kuran garsonlar biraz önce kaçıp gitmişti. Masa iki tarafta da sonsuza dek uzanıyordu. Detaylı duvar halıları, pırıltılı çatal bıçak takımları vardı, kristal kadehlerse şarapla doluydu.

Durup iki yöne de gözlerini kırparak baktılar. Sanki açlıktan kıvranan birinin rüyasına düşmüşlerdi.

"Kimse ağzına lokma koymasın!" dedi Dint. "Dokunmayın, yemeyin, içmeyin!"

"Çok fazla giriş var," dedi Anaïs. Güzel, yeşil gözleri etrafı kolluyordu. "Saldırıya açığız."

Haklıydı. Salonun uzak tarafında bir kapı açıldı ve içeri maymun familyasından, iri, uzun ve ince kolları olan iki canlı girdi. Quentin onlara tam olarak ne isim verebileceğini kestiremedi. Maymun gözlerinde can sıkıntısı vardı. Mükemmel bir eşzamanlılıkla ellerini omuzlarının üstünde taşıdıkları torbaya sokup golf topu büyüklüğünde kurşun toplar çıkardılar. Aşırı geliş-

miş uzun kollarını bir kez ısınmak için çevirip topları profesyonel beyzbolcu hızıyla gruba atmaya başladılar.

Quentin koşup Alice'in elini tuttu ve toplardan birini yakalayan duvar halılarından birinin arkasına geçtiler. Başka bir top önce mumlardan birinin ucunu uçurdu, sonra da dört kadehi tuzla buz etti. Başka şartlar altında olsa Quentin bunun harika bir hareket olduğunu düşünebilirdi. Eliot alnına dokundu, kırık cam parçalarından biri ona denk gelmişti. Parmakları kanlanmıştı.

"Biri lütfen şunları öldürebilir mi?" diye bağırdı Janet. Masanın altında saklanıyordu.

"Cidden," dedi Josh sıktığı dişlerinin arasından. "Bunlar mitolojik yaratıklar bile değil. Bize burada tek boynuzlu at falan lazım."

"Janet!" diye bağırdı Eliot. "İblisini sal!"

"Saldım bile!" diye bağırarak cevap verdi Janet. "Mezuniyetten sonraki gece. İblise acıyıp saldım!"

Duvar halısının sert kumaşının arkasında saklanan Quentin bir çift bacağın acele etmeden ilerlediğini gördü. Grubun geri kalanı eğilmişken Penny kendinden emin adımlarla donuk maymun yüzleriyle tekrar gerinen top atıcılara doğru ilerliyordu. İki eliyle de hızlı hareketler yapıyor, bir taraftan da yüksek, duru bir sesle kelimeleri tekrarlıyordu. Üzerinde tişört ve kotla, oynaşan mum ışığında sakin ve ciddi görünen Penny artık kendini beğenmiş bir özenti gibi durmuyordu. Deneyimli, genç bir savaş büyücüsü gibi duruyordu. Onunla yattığı gece Alice'e de öyle mi görünmüştü?

Penny toplardan birini havadayken eliyle durdurdu. Sonra da bir başkasını. Toplar bir süre havada şaşkın arı kuşları gibi durup ağırlıklarını kazandıktan sonra yere düştü. Penny diğer eliyle büyüyen, alevli bir tohum fırlattı, tohum açılan bir paraşüt gibi genişledi. Ateş topu yanlarından geçerken iki yandaki halılar alev aldı. Alev topu maymunlara çarpıp onları sardı, ortadan kaybolduğundaysa beraberinde onları da götürmüştü. Masanın üç metrelik kısmı da alev almıştı.

"Evet!" diye bağırdı Penny. Bir an için Fillory tarzı konuşmasını unutmuştu. "Baam, orospu çocukları!"

"Amatör," diye homurdandı Dint.

"Eğer saçım bozulduysa onları canlandırıp tekrar öldürürüm," dedi Eliot zayıf bir sesle.

Sandalyelerin arasından geçerek salonun diğer tarafına doğru ilerlerdiler. Salon çok dardı, masa da tam ortada olduğundan düzgün şekilde ilerlemeleri olanaksızdı. Masa düzeninde budalaca bir Scooby Doo havası vardı. Quentin hızlanıp masanın üstünden yarı sıçrayıp yarı kayarak geçerken kendini spor arabasının alev desenli kaputunun üstünden kayan bir aksiyon filmi kahramanı gibi hissetti.

Salonun iki yanından da *Alice Harikalar Diyarında*'dan fırlamış tipler geliyordu. Odadaki askerî düzen bozulduğu gibi taksonomik düzen de bozulmuştu. Türler ve vücut parçaları rastgele birleştirilmiş gibi görünüyordu. Chatwin'ler gittikten sonra her şey insanlarla hayvanların çiftleşeceği kadar mı çökmüştü? Sansarlar ile tavşanlar, dev fareler, maymunlar ve saldırgan görünümlü bir balıkçılla beraber hayvan başlı erkek ve kadınlar da vardı. Kalın boyunlu, kertenkele kafalı, kocaman, ayrık gözleri olan bir kadın ve garip bir asalete sahip flamingo kafalı bir mızrakçı gördüler.

Fen masadan keskin bir bıçak alıp ucundan baş ve işaret parmağıyla tuttu ve hızla tilki-adamın gözüne fırlattı.

"Yürüyün," diye emir verdi. "Herkes geri çekilsin. Bizi sıkıştırmalarına izin vermeyin. Çok yaklaşmış olmalıyız."

Yemek salonu boyunca geri çekilmeye başladılar. Planları saldırganlarla aralarında dövüş mesafesi bırakmaktı ama hatları kırılıp duruyordu. Ya gruplarından biri sandalyelere takılıp geride kalıyor ya da saldırganlar toparlanıp hücuma geçiyor, daha kötüsü bazen biri gizli kapılardan çıkıp doğrudan grubun ortasına dalıyordu. İlk on saniye boyunca Quentin ve Alice el ele durmayı başardı ama daha sonra buna olanak bulamadılar. Bu önceki dövüşleri gibi değildi. Durumları boğaların sürü halinde koşmalarına benzer bir hale dönüşüyordu. Salon sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, belki uzanıyordu da. Mumlar, aynalar ve yiyecekler ortama durumla uyumsuz bir şölen havası katıyordu. Düğmeyi kullanmaya karar verseler bile herkesi bir yerde toplamaları zor olacaktı.

Quentin elinde av bıçağıyla koşuyordu ama bıçağı kullanabileceğinden emin değildi. Beden eğitimi dersindeymiş de hem takımın parçası gibi görünmeye çalışıp hem de kimsenin ona pas atmamasını dilermiş gibi hissediyordu. Tam önündeki duvar halısının arkasından devasa bir kedi fırladı ve Fen tüm hızıyla kediye korkusuzca çarptı. Quentin'in hayatını kurtardığı açıktı. Fen ve kedi bir süre debelendiler, sonra Fen sert bir *inc aga* kafası atarak kediyi bayılttı. Quentin elini uzatıp Fen'i kaldırdı ve koşmaya devam ettiler.

Dint resmen gösteri yapıyordu. Çevik bir hareketle masanın üstüne sıçramıştı, büyülü sözcükleri inanılmaz bir hız ve akıcılıkla söylüyordu. Değneğini kulağının arkasına koymuştu. Uzun, siyah saçları dalgalanıyor, büyülü enerjiler uzun parmaklarının uçlarından çılgınca akıyordu. Bazen aynı anda iki büyü birden yapıyordu, bir elinde ana büyüsü, diğerindeyse daha basit bir yardımcı büyü oluyordu. Bir ara kollarını şişirdi ve devasa ellerine birer sandalye alıp yarım düzine rakibini patakladı. Darbeleri soldan, sağdan ve sonra tekrar soldan gelmişti.

Penny de masanın bir kısmının kalkıp kızgın bir çıyan gibi rakiplerine saldırmasını sağlayan bir büyü yapmayı başarmıştı ama Fillory sakinleri sonunda masayı paramparça etti. Quentin bile kalabalığa birkaç tane Büyü Darbesi sallamıştı. Fen'in tuniği terden sırılsıklam olmuştu. Gözlerini kapatıp avuçlarını birbirine yapıştırdı ve fısıldamaya başladı. Ellerini ayırdığında artık parıl parıl parlıyorlardı. Karşısına çıkan rakip kılıç taşıyordu, ya yarı parstı ya da pars kürkü giyen biriydi. Fen bir nara atıp yumruğunu omzuna kadar rakibinin göğsüne soktu.

Ama işler sarpa sarıyordu. Durum kontrolden çıkıyordu ve bir kaçış planına ihtiyaçları vardı. Koridor cesetler ve dumanla doluyordu. Quentin dişlerinin arasından soluyor, zihnindeyse manasız, delice bir şarkı söylüyordu.

O hengamede bıçağını tüylü bir Fillory'linin karna saplamıştı. Yaratığın yüzünü görmemişti. Yaratıktı, insan değildi, insan değildi. Ama sonradan bıçağın sert, kauçuğumsu diyaframı kaslarını delip iç organlara nasıl girdiğini, içeri girdikten sonra kasların bıçağı nasıl tuttuğunu hatırlayacaktı. Elini kabzadan sanki elektrik çarpmış gibi çekti.

Quentin önce Josh'un, sonra da Eliot'ın iblislerini salıverdiğine şahit oldu. Eliot'ınki baştan ayağa sarı ve siyah yatay çizgileriyle özellikle harika

görünüyordu. Pürüzsüz masada yanlamasına kaydı, bir kedi gibi tırnaklarını kullanıp durduktan sonra neşeyle kavganın arasına daldı. İblis, kurbanlarının üzerine yapışıyor, parçalıyor, sonra başka birine atlayıp bunu tekrarlıyordu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Janet. "Daha ne çıkacak? Sırada ne var?"

"Saçmalık bu," diye bağırdı Eliot. "Bir kapı seçip dalın içeri!"

Birazdan olacakları haber verirmişçesine bir sessizlik yaşandı, sanki yaratıkların bir kısmı ne olacağını sezmişti. Sonra yer oynadı ve kızgın demirden yapılmış dev bir adam omuz atarak duvarı yıkıp içeri girdi.

Adam duvarı da beraberinde getirmişti. Uçan tuğlalardan biri Fen'in başına çarptı ve Fen vurulmuş gibi yere düştü. Devden yayılan sıcaklık dalga dalga yükseliyordu. Dokunduğu her şey yanıyordu. Eğilmesine rağmen koridora güçlükle sığıyordu. Gözleri erimiş altındandı ve göz bebekleri yoktu. Hava tozdan geçilmiyordu. Dev ayağını yerde yatan Fen'in üstüne koydu ve Fen alev aldı.

Herkes kaçtı. Kaçamayanlar ezildi. Adamın pürüzsüz kırmızı derisinden gelen sıcaklık dayanılmazdı. Quentin adamla arasına mesafe koyabilmek için her şeyi yapardı. Alice'i bulmak için etrafa bakındı ama arkasını dönme riskini alıp Josh'un koridorun ortasında durduğunu görene kadar hiçbir insan göremedi.

Josh o garip güç dalgalanmalarından birini yaşıyordu. *Welters* oynarken yaptığı gibi minyatür bir kara delik oluşturmuştu. Kara delik o gün neredeyse ağacı yutacaktı, şimdiyse bütün duvar halısını çekmeye başlamıştı. Sonra silah sesi gibi bir sesle halı duvardan koptu ve deliğin içinde kayboldu. Koridordaki ışık loşlaşmış, kehribar rengi olmuştu. Kızıl dev yavaşlamıştı. Eğilip deliği incelemeye başladı, belli ki bundan etkilenmişti. Keldi, yüzü de ifadesizdi. Devasa, tüysüz penis ve testisleri bacaklarının arasında çanın içindeki bir tokmak gibi sallanıyordu.

Sonra Quentin kendini tek başına, koridorun serin ve karanlık tarafında koşar halde buldu. Ortalık sessizdi, televizyon sesinin kısılması gibi ses kesilmişti. Önceleri delicesine koşuyordu, sonra sadece koşmaya, koşar adım gitmeye, en sonundaysa yürümeye başladı. Artık koşamıyordu. Hava ciğerlerini yakıyordu. Eğilip ellerini dizlerine koydu. Sırtı, sağ omzunun altı

acı acı kaşınıyordu. Kaşımak için elini attığında sırtında bir ok olduğunu fark etti. Düşünmeden oku çekip çıkarınca yarasından sırtına kan boşalmasına rağmen canı fazla yanmamıştı. Ok sadece iki santim kadar içeri girmişti. Canı yandığı için neredeyse sevinmişti. Acı, tutunabileceği bir şeydi. Okun ahşap kısmı elindeydi, elinde sert bir şey olmasına minnettardı. Sessizlik inanılmazdı.

Tekrar güvendeydi. Birkaç dakikalığına serin havayı içine çekmek, koşmamak, yarı karanlıkta tek başına olmak ve ölümle burun buruna olmamak gibi basit zevklerin tadını çıkardı. Ama durumun ciddiyeti aradan sızıp duruyordu ve bir süre sonra Quentin bununla baş edemedi. Bildiği kadarıyla hayatta kalan tek kişi olabilirdi. Yüzeye nasıl çıkabileceğini bilmiyordu. Burada ölebilirdi. Başının üstündeki toprak ve kayaların ağırlığını hissetti. Dışarı çıksa bile düğme onda değildi. Dünya'ya geri dönmesi olanaksızdı.

Karanlıkta ayak sesleri. Biri geliyordu. Silüetin elleri ışık büyüsüyle parlıyordu. Quentin yorgun argın, saldırı büyüsü yapmaya başlamıştı ki gelenin Eliot olduğunun farkına vardı. Ellerini indirip yere çöktü.

İkisi de konuşmadı, sadece yan yana duvara yaslandılar. Soğuk taş, okun acısını alıyordu. Eliot'ın gömleği pantolonundan çıkmıştı. Yüzünün bir yanını is kaplamıştı. Farkında olsa çok sinirlenirdi.

"İyi misin?"

Eliot başını salladı.

"Fen öldü," dedi Quentin.

Eliot derin bir nefes alıp parıldayan ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Biliyorum. Gördüm."

"Yapabileceğimiz bir şey yoktu," dedi Eliot. "Koca Kırmızı bize fazla geldi."

Sessizliğe büründüler. Sanki kelimeler anlam taşımadıkları bir boşluğa düşmüştü. Dünyayla alakaları kalmamıştı. Ya da belki dünya kelimelerden ayrılmıştı. Eliot içinde sert bir içki olan matarasını Quentin'e uzattı. Quentin biraz içip matarayı geri verdi. İçtiği şey zihniyle bedeni arasındaki bağlantıyı yeniden kurmuş gibiydi.

Dizlerini kendine çekip kollarıyla sardı.

"Sırtıma ok yedim," dedi. Söylemesi aptalca bir şeymiş gibi gelmişti.

"Gitmemiz lazım," dedi Eliot.

"Tamam."

"Geri döneriz. Diğerleriyle buluşmaya çalışırız. Düğme Penny'de." Eliot'ın tüm olanlardan sonra bu kadar pratik olabilmesi inanılmazdı. Quentin'den çok daha güçlüydü.

"Şu parıldayan koca herif var gerçi."

"Evet."

"Belki hâlâ oradadır."

Eliot omzunu silkti.

"Düğmeye ulaşmamız lazım."

Quentin susamıştı ama su yoktu. Çantasını ne zaman düşürdüğünü hatırlamıyordu.

"Sana komik bir şey söyleyeyim mi?" dedi Eliot bir süre sonra. "Bence Dint ile Anaïs beraber oldu."

Quentin her şeye rağmen gülümsedi. "Ne?" Kuru dudaklarının çatladığını hissediyordu. "Ne ara becerdiler?"

"İkinci dövüşümüzden sonra, ihtiyaç molası verdiğimizde."

"Vay be. Josh'a yazık olmuş. Ama girişkenliklerini takdir etmek lazım."

"Kesinlikle. Ama Josh'un da başına gelmedik kalmamış."

"Olaya bak."

Bunlar Brakebills'te söyledikleri türden şeylerdi.

"Sana komik bir şey daha söyleyeyim," diye devam etti Eliot. "Buraya geldiğim için pişman değilim. Olaylar boka sarsa da geldiğim için mutluyum. Bu sana söylediğim en aptalca şey olabilir mi? Ama gerçek bu. Dünya'da kalsam ölene kadar içerdim."

Bu doğruydu. Eliot için başka bir ihtimal yoktu. Bu, bir şekilde durumun biraz daha iyi görünmesini sağlıyordu.

"Burada da ölene kadar içebilirsin."

"Böyle giderse fırsatım olmayacak."

Quentin ayağa kalktı. Bacakları sertleşmişti ve ağrıyordu. Dizlerini kırarak eğildi. Geldikleri yoldan geri dönmeye başladılar.

Quentin artık korkmuyordu. O his geride kalmıştı, artık Alice için endişeleniyordu. Adrenalin de etkisini kaybetmişti. Susamıştı, ayakları acıyordu ve nasıl olduğunu hatırlamadığı yara berelerle kaplıydı. Sırtındaki kan kurumuş, gömleğini ok yarasına yapıştırmıştı. Gömleği her adımda çekilip Quentin'i rahatsız ediyordu.

Çok geçmeden endişelenmesini gerektiren bir şey olmadığı çünkü zaten ziyafet salonuna giden yolu bile bulamadıkları ortaya çıktı. Bir yerlerde, hatta birkaç kez yanlış yerden dönmüş olmalıydılar. Durup basit bir yön bulma büyüsü denediler ama Quentin'in dili kalın ve kabiliyetsiz gibi geliyordu ve ikisi de sözleri pek tutturamıyordu. Zaten bu büyüyü tam yapabilmek için bir tabak zeytinyağı lazımdı aslında.

Quentin'in aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu. Eliot duvara işerken bekledi. Sona ulaşmışlar gibi geliyordu ama yürümeye devam etmekten başka seçenekleri yoktu. Belki bunlar da hikâyenin bir parçasıdır, diye düşündü. Her şey düzelmeden önceki kötü parçası. Yüzeyde saatin kaç olduğunu merak etti. Tüm geceyi orada geçirmiş gibi hissediyordu.

Duvarlardaki işçilik giderek eskiyor, yüzeylerse giderek pürüzsüzlüğünü kaybediyordu. Ara sıra işlenmemiş tozlu mağara duvarlarına denk geldikleri oluyordu. Bu yer altı evreninin sınırlarındaydılar, aşınmış gezegenler ve çürüyen yıldızların arasında dolaşıyorlardı. Koridor artık hiçbir tarafa sapmıyordu. Hafifçe sola doğru kayıyordu ve Quentin bu dönüşün bir deniz kabuğunun iç spiralleri gibi giderek sıkılaştığını hissedebiliyordu. Yol kendi içine doğru kıvrılıyordu ve Quentin bu dünyada ne kadar az mantık kalmışsa kalsın, bu kıvrılmanın geometrik bir sınırı olduğu gerçeğinin mantıklı olduğunu düşündü. Yol eninde sonunda bir yere varacaktı. Çok geçmeden haklı olduğu ortaya çıktı.

KOÇ

Birdenbire hepsi oradaydı.

Quentin ve Eliot geniş, daire şeklide bir yer altı odasının kenarında duruyordu. Burası gördükleri diğer odalardan farklıydı, buraya insan eli değmemişti. Zemin kumluydu, tavansa engebeli ve el değmemişti, sarkıtlar ve kafanızı çarpmak istemeyeceğiniz başka kayalarla kaplıydı. İçerideki hava soğuk, nemli ve durağandı. Quentin bir yerlerden su sesi geldiğini duyabiliyordu ama tam yerini kestiremedi. Ses kaynaksız ve yönsüzdü.

Zavallı Fen hariç diğerleri de buradaydı. Josh ve Alice biraz ötedeki bir kapıdaydı. Janet üstü başı dağınık, kayıp bir edayla başka bir kapıda belirdi. Yandaki kapıda Dint ve Anaïs, onların yanındaki kapıdaysa Penny vardı. Bir yarışma programında yarışmacıların sahneye çıktığı kapılarda, spotların altında durdukları gibi duruyorlardı.

Yaşananlar tam bir mucizeydi. Hepsi aynı anda oraya varmış gibiydi. Quentin derin bir nefes aldı. Çok rahatlamıştı. Herkesi gördüğü için çok mutluydu. Hatta Dint'i bile görmekten memnundu... İhtiyar keçi! Penny'yi gördüğü için bile sevinmişti ama bu biraz da Penny hâlâ içinde düğme olan sırt çantasını taşıdığı içindi. Hikâyenin sonucu daha belirlenmemişti. Ters giden her şeye rağmen sonuç fena olmayabilirdi. Tamam, olanlar felaketti ama hafif felaketti. Beş yıl sonra, travma sonrası stres bozukluğunu az çok atlattıklarında, bir araya gelip olanlardan konuşmaktan keyif almaları muhtemeldi. Belki de gerçek Fillory, hep istediği Fillory'den pek de farklı değildi.

Krallar ve kraliçeler, diye düşündü Quentin. *Zaferin bedeli vardır. Peşine düşmeden önce bunu bilmiyor muydun?*

Odanın merkezinde taştan bir kaide vardı. Kaidenin üstündeyse büyük, uzun tüylü bir koç. Gözleri kapalı, bacakları altında bükülmüş, çenesinin altında altın bir taçla uyuyordu. Quentin koçun uykuda, ölü veya bir heykel olup olmadığını kestiremiyordu.

Fırtınada uzun ve tehlikeli saatler geçirmiş bir denizcinin karaya adım atışı gibi bir adımla odaya girdi. Kumlu zemin güven verecek kadar sağlamdı.

Quentin boğuk bir sesle, "Hayatta kalıp kalmadığından emin değildim!" dedi Alice'e.

Josh, Quentin'in ona seslendiğini sandı. Suratı kül rengiydi. Hayalet görmüş bir hayalet gibiydi.

"Bilmez miyim!" Avucunun içine dolu dolu öksürdü.

"Ne oldu? O şeyle dövüştünüz mü?"

"Bir bakıma. Büyük bir büyünün geleceğini hissettim, ben de kendimi büyüye bıraktım. Galiba sonunda sizin hissettiklerinizi hissettim. O dönen kara deliklerden birini çağırdım. Adam acayip, altın gözleriyle önce kara deliğe, sonra da bana baktı. Sonra birden kafa üstü deliğin içine çekildi. Delik onu birden yuttu. En son sallanan ayaklarını gördüm ve kaçtım.

"Penisini gördün mü bu arada? Kocamandı!"

Quentin ve Alice hiç konuşmadan sarıldılar. Diğerleri de gelmişti. Herkes başına geleni anlattı. Yeniden bir araya gelmişlerdi. Herkes bir şekilde yara almadan ya da en azından önemli bir yara almadan kurtulmuştu. Anaïs saçının kaçarken yanan yerini gösterdi. Sadece Janet kendini kapılardan birine atıp kurtulmamıştı. Koridorun sonuna kadar koşmuştu, demek ki sonu vardı. Ama bu bir saatini almıştı. "Üç yıl kros koşusu yapmıştım," dedi gururla. Hatta hafif sarhoşluk dışında yan etki yapmayan bir kadeh şarap bile içmişti.

Başlarına gelenlere kimse inanmazdı. Quntin o kadar yorulmuştu ki başardıklarından başka bir şey düşünemiyordu. Eliot matarasını çıkardı, hepsi içti. Önceleri oyundu, sonra korkunç gerçekle karşılaşmışlardı, şimdiyse her şey yine oyun gibi geliyordu. Sanki Manhattan'daki o harika ve berbat sabahta hayal ettiklerine benziyordu. Sağlam eğlence. Gerçek macera. Bir

süre sonra söyleyecek lafları kalmadı ve oluşturdukları çemberde birbirlerine sersemlemiş gülümsemelerle bakıp başlarını sallayarak durdular.

Boğuk, kuru bir öksürük bunu böldü.

"Hoş geldiniz."

Koç konuşuyordu. Gözlerini açmıştı.

"Hoş geldiniz, Dünya çocukları. Sen de hoş geldin, Fillory'nin kahraman evladı. Ben Ember."

Yattığı yerden doğrulmuştu. Gözleri koyun gözü gibiydi. Kalın yünüyse soluk altın rengiydi. Alnından görkemlice çıkan ağır boynuzlarının altındaki kulakları komik duruyordu.

Aralarında sadece Penny ne yapacağını biliyordu. Çantasını bıraktı ve koçun önüne yürüdü. Diz çöküp başını eğerek selam verdi.

"Bir taç arıyorduk," dedi görkemli bir sesle, "ama bir kral bulduk. Ember efendimiz, size bağlılığımı sunmak benim için bir onur ve ayrıcalıktır."

"Sağ ol, çocuğum."

Koçun gözleri ciddiyet ve neşeyle yarı kapalıydı. Tanrı'ya şükür, diye düşünebildi Quentin sadece. Gerçekten, Tanrı'ya şükür. Gerçekten oydu. Tek açıklaması buydu. Gerçi talihlerinin böyle dönmesini hak edecek bir şey de yapmamışlardı. Onları buraya Ember getirmiş olmalıydı. Onları kurtarmıştı. Olay buydu, film bitip yazılar akacaktı. Kazanmışlardı. Taç giyme töreni başlayabilirdi.

Penny'den koça doğru, sonra tekrar Penny'ye baktı. Kumlu zeminde ayak sesleri duyabiliyordu. Penny'den başka biri daha diz çökmüştü. Quentin dönüp kim olduğuna bakmadı. Ayakta kaldı. Birazdan diz çökecekti ama nedense o an içinden gelmedi. Gerçi iyi olurdu, uzun süredir yürüyordu. Ellerini ne yapacağını bilemediği için kasıklarının üzerinde birleştirdi.

Ember konuşuyordu ama Quentin'in zihni kelimeleri duymazlıktan geliyordu. Ember'in laflarında bir klişelik vardı, Quentin kitapları okurken de Ember ve Umber'in konuşmalarını atlardı. Hem Ember buradaysa, Umber neredeydi? Normalde hiç ayrı görülmezlerdi.

"... sizin de yardımınızla. Bu diyarlara hakkımız olduğu gibi hükmetme zamanı geldi. Birlikte buradan çıkıp Fillory'yi eski, şanlı günlerine döndüreceğiz..."

Kelimeler Quentin'in bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Nasılsa Alice ona sonra anlatırdı. Kitaplarda Ember ve Umber'de hep hafif de olsa kötülük seziliyordu ama Ember gerçek hayatta pek de kötüymüş gibi gelmemişti. Hatta oldukça nazikti. İçtendi. Quentin, Fillory halkının neden ona pek aldırmadığını anlayabiliyordu. Ember, nazik ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar olan bir alışveriş merkezi Noel Babası gibiydi. Pek ciddiye alınacak gibi değildi. Sıradan bir koçtan pek farkı yoktu. Sadece biraz daha büyüktü, tüyleri bakımlıydı ve ortalama bir koyundan daha zeki olduğu hissini veriyordu. Bu da duruma beklenmedik bir komiklik katıyordu.

Quentin, Ember'in dediklerine odaklanmakta zorlandığını fark etti. Yorgunluk, rahatlık ve Eliot'ın matarası onu sarhoş etmişti. Uzun konuşmaları dinlemeye razıydı. Ama şu su sesinin nereden geldiğini bilmeyi çok isterdi çünkü susuzluktan ölüyordu.

Taç da orada, Ember'in toynaklarının arasındaydı. Biri çıkıp istemeli miydi? Yoksa hazır olduğunda onlara tacı Ember mi verecekti? Çok saçmaydı. Sanki akşam yemeği verilecekti de görgü kuralları tartışılıyordu. Ama Quentin tacın yalakalık gösterisi yüzünden Penny'ye verileceğini tahmin etti. Böylece hepsi onun emrinde olacaktı. Belki de kral olmak için gereken tek şey buydu. Quentin, Penny'nin Fillory Kralı olduğunu görmeyi pek istemiyordu. Tüm bunlardan sonra bu ufak maceranın kahramanı Penny mi olacaktı?

"Bir sorum olacak."

Bir ses koçun konuşmasını böldü. Quentin o sesin kendinden çıkmasına şaşırmıştı.

Ember konuşmayı kesti. Büyük bir hayvandı, iki omzunun arası en az bir buçuk metreydi. Dudakları siyah, tüyleriyse bulut gibi ve çok yumuşak duruyordu. Quentin yüzünü o tüylere gömüp ağlamak, sonra da arasında uyumak istiyordu. Penny arkasını dönüp gözlerini kocaman açarak Quentin'e uyaran bakışlar attı.

"Fazla meraklı davranmak istemiyorum ama eğer siz Ember'seniz neden bu zindandasınız? Neden yüzeyde halkınıza yardım etmiyorsunuz?"

Artık olan olmuştu. Bu konuyu çok büyütecek değildi gerçi. Tek istediği neden bu kadar eziyet çektiklerini öğrenmekti. Daha ileri gitmeden bu konuyu halletmek istemişti.

"Şimdiden kulağa istediğimden daha dramatik gelse de diyorum ki, burada bir tanrı dururken yüzeyde işler perişan olmuş. Diyorum ki birçok insan uzun zamandır nerede olduğunuzu merak ediyor. Hepsi bu kadar. Neden halkınızın böyle acı çekmesine izin verdiniz?"

Tüm bu lafların yanına aslında cüretkâr, kendini beğenmiş bir sırıtış giderdi ama laflar Quentin'den titrek ve biraz gözü yaşlı çıkıyordu. Ayrıca çok fazla "diyorum ki" diyordu ama lafını da esirgemiyordu. Ember garip, melemeye benzer bir ses çıkardı. Ağzı bir insan ağzına göre daha yanlamasına işliyordu. Quentin, Ember'in kalın, sert, pembe koç dilini görebiliyordu.

"Biraz saygı göster," diye homurdandı Penny ama Ember siyah toynaklarından birini kaldırdı.

"Senin hizmetkârın olmadığımızı sana hatırlatmamız gerekmemeli." Ember deminki kadar nazik konuşmuyordu. "Biz senin ihtiyaçların değil, kendi ihtiyaçları doğrultusunda hareket eden varlıklarız. Sizin keyfinize göre gelip gitmeyiz.

"Doğrudur, uzun süredir toprak altındayız. Güneş ve onun seyahatlerinden uzaktayken ne kadardır burada olduğumuzu söylemek zor ama en azından aylardır buradayız. Kötü güçler Fillory'ye geldi ve bunlara karşı savaşılmalıdır. Her savaşın da bir bedeli vardır. Gördüğünüz gibi biz de arka ayaklarımıza utanç verici bir yara aldık."

Ember uzun, altın renkli başını yarım derece çevirdi. Quentin şimdi koçun arka ayaklarından birinin yaralı olduğunu görebiliyordu. Ember ayağını sertçe tutuyor, toynağı taşa sadece hafifçe değiyordu. Ağırlığını kaldırmayacağı belliydi.

"Tamam ama anlamıyorum," dedi Janet. "Quentin haklı. Bu dünyanın tanrısı ya da tanrılarından birisiniz. Bu sizi her şeye kadir kılmaz mı?"

Sizin anlayışınızın ötesinde Yüksek Kanunlar var, Dünya kızı. Düzen yaratma gücü başka, yok etme gücü başkadır. Daima dengededirler. Ama yok etmek yaratmaktan kolaydır ve bazıları doğaları gereği yok etmeyi sever."

"Peki, neden size ya da yarattıklarınıza zarar verebilecek bir şeyi yaratasınız ki? Neden bize yardım etmiyorsunuz? Ne kadar acı çektiğimizin farkında mısınız?"

Sert bir bakış. "Ben her şeyi bilirim, Dünya kızı."

"Peki, tamam, o zaman bunu da bilin." Janet ellerini kalçalarına koydu. Damarına basılmıştı ve kendini tutacak gibi durmuyordu. "Biz insanlar her zaman mutsuzuz. Kendimizden ve birbirimizden nefret ediyoruz ve bazen sizin ya da bizi artık kim yarattıysa onun bizi hiç yaratmamış olmasını diliyoruz. Bunun farkında mısınız? Belki bir dahaki sefere işinizi böyle yarımyamalak yapmazsınız."

Janet'ın konuşmasını çınlayan bir sessizlik izledi. Meşalelerin alevleri duvarları yalıyordu. Kubbeli tavana kadar is lekeleri bırakmışlardı. Janet'ın söyledikleri doğruydu ve Ember'i kızdırmıştı. Ama koçu endişelendiren bir şey de vardı.

"Çok kızgınsın, kızım." Ember'in gözleri şefkatle doluydu.

"Ben sizin kızınız değilim." Janet kollarını kavuşturdu. "Ve evet, çok kızgınım."

Büyük, yaşlı koç iç geçirdi. Büyük sıvı gözünde bir gözyaşı belirdi, dökülüp yanağındaki altın renkli tüylerin arasında kayboldu. Quentin'in aklına ister istemez eski kirlilik karşıtı reklamlardaki mağrur Kızılderili gelmişti. Josh arkasından Quentin'in omzuna eğilip fısıldadı: *"Vay be, Ember'i ağlattı!"*

Ember mesajını vermekte ısrarcı bir politikacı gibi devam etti. "Kötülük, gücünün doruğunda. Ama artık siz geldiğinize göre dengeler değişecektir."

Ama değişmeyecekti. Quentin birden anlamıştı. Bu gerçek bir anda beyninde belirmişti.

"Burada kendi isteğinizle bulunmuyorsunuz," dedi Quentin. "Buraya hapsedildiniz. Öyle değil mi?"

İşler daha bitmemişti.

"Anlamadığın çok şey var, insan. Sen daha çocuksun."

Quentin bu lafları duymazlıktan geldi. "Durum bu, öyle değil mi? Bu yüzden buradasınız. Sizi buraya biri koydu ve dışarı çıkamıyorsunuz. Bu bir kurtarma görevi aslında."

Quentin'in yanında duran Alice iki eliyle ağzını kapatmıştı.

"Umber nerede?" diye sordu. "Kardeşiniz nerede?"

Kimse hareket etmiyordu. Koçun uzun burnu ve siyah dudakları hareketsizdi, okunmaları imkânsızdı.

Eliot yavaşça çenesini ovuşturdu. "Hımm. Mümkün."

"Umber öldü, değil mi?" dedi Alice. "Burası bir mezar değil, hapishane."

"Ya da bir tuzak," dedi Eliot.

"İnsan çocuklar, beni dinleyin," dedi Ember. "Sizin anlayışınızın çok ötesinde Kanunlar var. Biz..."

Janet birden sinirlendi. "Anlayışım hakkında yeterince şey duydum."

"Ama bunu yapan kim?" Eliot kuma bakarak hızlıca düşünmeye başladı. "Kimin gücü bunu yeter ki? Hem niye? Gözcükadın diyeceğim ama tüm bu olanlar çok garip."

Quentin omuzlarında bir titreme hissetti. Mağaranın karanlık köşelerine bakındı. Ember'in bacağını kıran şey çok geçmeden gelebilirdi. Geldiğindeyse onunla savaşmak zorunda kalacaklardı. Bir dövüşe daha katlanabilir miydi bilmiyordu. Penny hâlâ diz çökmüş duruyordu ama boynunun arkası, Ember'e baktığı sırada kızarmıştı.

"Belki de emektar panik düğmesine basıp Şehir'e dönmenin zamanı gelmiştir," dedi Josh.

"Benim daha iyi bir fikrim var," diye cevap verdi Quentin.

Durumun kontrolünü ele geçirmeliydiler. Şimdi pes edebilirlerdi ama taç burada, gözlerinin önündeydi. Çok yaklaşmışlardı. Neredeyse evdeydiler, hikâyenin sonunu getirmeyi başarabilirlerse her şeyi kazanabilirlerdi. Bir sahneden daha cesurca çıkabilirlerse bunu başarabilirlerdi.

Ve bunu nasıl yapacaklarını bildiğini fark etti.

Penny çantasını yere bırakmıştı. Quentin eğilip çantayı karıştırmaya başladı. Penny çantayı erzakla doldurmuştu ama Quentin sonunda kırmızı bir bandanaya sarılı halde aradığı şeyi buldu.

Boynuz hatırladığından daha küçüktü.

"Su perisinin ne dediğini hatırlıyor musunuz?" Boynuzu kaldırıp gösterdi. "Bütün umutlar tükendiğinde mi ne, öyle bir şey demişti."

"*O kadar* da kötü durumda değiliz," dedi Josh.

"Şuna bir bakayım," dedi Dint buyurgan bir tavırla. Ember uyandığından beri bariz şekilde sessizdi. Anaïs koluna sarılmıştı.

Quentin onu takmadı. Hepsi bir ağızdan konuşuyordu. Penny ve koçsa sanki iki âşık gibi bir şey tartışıyorlardı.

"İlginç," dedi Eliot. Omzunu silkti. "İşe yarayabilir. Şehir'e geri dönmektense bunu denemeyi yeğlerim. Sence kim gelecek?"

"İnsan çocuk," dedi koç yüksek sesle. "İnsan çocuk!"

"Yap, Q," dedi Janet. Normalden daha solgun duruyordu. "Zamanı geldi. Yap."

Alice ciddi bir baş hareketiyle onayladı.

Gümüş ağızlık, dudaklarında madenî para veya pil gibi metalik bir tat bıraktı. O kadar derin bir nefes aldı ki kaburgaları genişleyince sırtındaki yara yanar gibi acıdı. Boynuzu nasıl çalacağından pek emin değildi –dudaklarını mı büzecekti yoksa doğrudan üfleyecek miydi?– ama sonunda yetenekli bir müzisyenin iyi akustiği olan bir yerde çıkaracağı kadar berrak bir ses çıkardı. Herkes konuşmayı kesip Quentin'e dönmüştü. Çok yüksek bir ses çıkmamıştı ama etrafındaki her şeyi sessizleştirdiği için anında odadaki tek ses oluvermişti. Basit ama kusursuz bir sesti. Quentin akciğerleri boşalana kadar boynuzu üfledi.

Ses yankılandı ve sanki hiç var olmamış gibi yavaş yavaş soldu. Mağara durgundu. Quentin bir anlığına sanki düdük çalmış gibi saçma bir iş yaptığını hissetti. Ne bekliyordu ki zaten? Gerçekten bilmiyordu.

Ember'in kaidesinden bir hırıltı sesi geldi.

"Ne yaptığının farkında mısın?" dedi boğuk bir sesle.

"Bizi bu karmaşadan kurtarıyorum. Yaptığım bu."

Koç yerinde doğruldu.

"Buraya geldiğiniz için üzgünüm," dedi Ember. "Dünya çocukları. Sizi kimse buraya çağırmadı. Dünyamız aradığınız cennet olmadığı için üzgünüm. Ama burası sizin eğlenmeniz için yaratılmadı. Fillory, senin ve arkadaşlarının kılıç ve taçlar kuşanıp kahramancılık oynayabileceği bir eğlence parkı değil." Yaşlı koçun gerdanı, konuşurken sallanıyordu.

Güçlü bir duyguyla başa çıktığı açıkça belliydi. Quentin bir an düşündü, sonraysa bunun hangi duygu olduğunu anladı. Korkuydu. Yaşlı koç korkuya boğulmuştu.

"Buraya o yüzden gelmedik, Ember," dedi Quentin sessizce.

"Öyle mi?" dedi Ember kalın bir sesle. "Evet, elbette o yüzden gelmediniz." Sarı göz akı ve sonsuzluğun sembolü olan yan yatmış sekiz gibi duran siyah göz bebekleriyle insan gözü olmayan gözlerine bakmak zordu. "Buraya bizi kurtarmaya geldiniz. Kralımız olmaya geldiniz.

"Ama bana şunu söyle, Quentin. Kendinizi bile kurtaramazken bizi nasıl kurtaracaksınız?"

Quentin buna cevap verme zorunluluğundan kurtulmuştu çünkü tam da o an felaket başladı.

Gri takımlı, ufak tefek bir adam mağarada belirdi. Yüzü, tam önünde, havada asılı duran yapraklı bir dalla kapalıydı. Tam da Quentin'in hatırladığı gibiydi. Aynı takım, aynı kravat. Yüzü yine görünmüyordu. Pembe, manikürlü ellerini kibarca önünde tutuyordu. Sanki Quentin bu adamı gördüğü sınıftan hiç ayrılmamış gibiydi. Bir bakıma ayrılmamıştı da. Korku o kadar kesin, o kadar yoğundu ki neredeyse sükûnet gibiydi. Hepsinin öleceği kesindi, şüpheye yer yoktu.

Yaratık konuştu.

"Galiba benim sıram geldi." Ses tonu nazikti, aksanıysa İngiliz soylusu aksanıydı.

Ember inanılmaz yüksek bir sesle kükredi. Mağara titredi ve sarkıtlardan biri düşüp parçalara ayrıldı. Ember'in ağzının içi alacalı pembe ve siyahtı. Artık pek gülünç görünmüyordu. Tüm o pamuk gibi tüylerin altında yosunun altındaki kayalar gibi kaslar vardı. Yivli boynuzları kalın ve taşımsıydı.

Sivri uçları öne bakacak şekilde tam bir tur attı. Ember başını öne eğip gri takımlı adama doğru atıldı.

Yaratık elinin tersiyle koça acele etmeden ve rahatça bir tokat attı. Bunu sanki hiç çaba göstermeden yapmıştı. Ember yana doğru bir roket gibi fırladı ve kaya duvara insanın içini burkan bir sesle çarptı. Sanki işin fiziğinde bir hata vardı. Koç bir yaprak kadar hafif, Yaratık ise bir yıldız kadar yoğun gibiydi. Ember kumlu zemine hareketsiz halde düşmüştü.

Düştüğü yerde kaldı. Yaratık tertemiz ceketinin kolundaki koç tüylerini parmaklarının tersiyle temizledi.

"Yaşlı tanrıların komik bir yanı var," dedi. "Sadece yaşlı oldukları için öldürmenin zor olacağını sanıyorsun. Ama dövüş başlayınca diğer tüm rakipler gibi yeniliyorlar. Daha güçlü değiller. Sadece daha yaşlılar."

Quentin arkasında birinin yürüdüğünü duydu. Risk alıp arkasına baktı. Dint birden hareketlenmiş, mağaradan çıkıyordu. Yaratık onu durdurmak için bir şey yapmadı. Quentin diğerlerinin bu kadar kolay kurtulamayacağını düşünüyordu.

"Evet, o bendendi," dedi Yaratık. "Farvel de öyleydi doğrusunu isterseniz. Huş ağacı hani, hatırladınız mı? Çoğu öyledir zaten. Koçların devri kapandı. Fillory artık benim dünyam."

Yaratık böbürlenmiyor, sadece gerçeği söylüyordu. Lanet olası Dint, diye düşündü Quentin. Bir de aptal yeleğini beğenmiştim.

"Benim için geleceğinizi biliyordum. Pek şaşırmadım. Uzun zamandır sizi bekliyordum. Gerçekten bu kadar mısınız? Kötü bir şaka gibi." Olanlara inanamıyormuş gibi burnunu çekerek güldü. "Hiç şansınız yok."

Yaratık iç çekti.

"Galiba artık buna ihtiyacım yok. Neredeyse alışıyordum bir de buna."

Yaratık sanki dalgınlıkla yüzünü saklayan dalı güneş gözlüğünü çıkarır gibi baş ve işaret parmağıyla önünden çekip hafifçe kenara attı.

Yaratığın gerçek suratını görmek istemeyen Quentin korkuyla bakışlarını çevirmeye çalıştı ama artık çok geçti. Zaten korkmasını gerektiren bir şey yoktu, adamın suratı oldukça sıradandı. Gördüğü, bir sigortacının yüzü de olabilirdi; yuvarlak, nazik, yumuşak hatlı, çocuksu bir yüz.

"Ne yani? Tanımadınız mı beni?"

Yaratık taş kaideye yürüdü ve hâlâ orada duran tacı alıp beyazlaşmaya başlamış saçlı başına koydu.

"Tanrım," dedi Quentin. "Sen Martin Chatwin'sin."

"Ta kendisi," dedi Yaratık neşeyle. "Hem de ne kadar büyümüşüm böyle!"

"Anlamıyorum," dedi Alice sesi titreyerek. "Sen nasıl Martin Chatwin olabilirsin?"

"Bilmiyor musunuz? Buraya bu yüzden gelmediniz mi?" Brakebills grubunun yüzlerine baktı ama bir cevap alamadı. Donup kalmışlardı. Ama bu sefer büyüyle değil, normal şekilde, korkuyla felç olmuşlardı. Martin Chatwin yüzünü astı. "Neyse, bence fark etmez. Ama tüm amacınızın bu olduğunu düşünmüştüm. Aslında biraz aşağılanmış hissediyorum."

Üzgün bir palyaço gibi yüzünü astı. Orta yaşlı birini İngiliz okul çocuğu tavırlarıyla görmek rahatsız ediciydi. Gördükleri gerçekten Martin Chatwin'di. Hiç büyümemişti. Hatta tuhaf bir minyatürlük, aseksüellik havası taşıyordu. Sanki ormana kaçtığı gün büyümesi durmuştu.

"Sana ne oldu?" diye sordu Quentin.

"Ne mi oldu?" Yaratık muzaffer bir edayla kollarını açtı. "İstediğimi elde ettim. Fillory'ye geldim ve hiç geri dönmedim!"

Gerçek ortaya çıkıyordu. Martin Chatwin'i canavarlar kaçırmamıştı, kendisi canavar olmuştu. Quentin'in istediğini düşündüğü şeyin, Fillory'de kalıp gerçek dünyayı geride bırakmanın bir yolunu bulmuştu. Ama bedeli de ağır olmuştu.

"Fillory'yi gördükten sonra Dünya'ya dönemezdim. Birine cenneti gösterip sonra da onu geldiği yere yollayamazsın. Bunu ancak tanrılar yapar. Ama derim ki, kahrolsun tanrılar.

"Eğer kafana koyarsan neler başarabileceğine inanamazsın. Karanlık Orman'da bazı ilginç arkadaşlar edindim. Çok yardımseverdiler." Bir toplantıda kadeh kaldıran biri gibi candan ve içten konuşuyordu. "Ama hatırlatmam lazım, o tür büyüleri öğrenmek için öyle şeyler yapmak gerek ki! İlk kaybettiğiniz şey insanlığınız oluyor. Benim yaptıklarımı yapana artık insan denemez. Ama benim bildiklerimi bilince insanlığı pek özlemiyorsunuz."

"Arkadaşlar mı?" dedi Quentin. "Gözcükadın'dan mı bahsediyorsun?"

"Gözcükadın!" Martin bunu gülünç bulmuş gibiydi. "İşte bu çok komik. Bazen kitaplarda neler olduğunu unutuyorum. Çok uzun zamandır buradayım. Kitapları yüzyıllardır okumadım.

"Hayır, Gözcükadın'dan bahsetmiyordum. Benim beraber zaman geçirdiğim tiplerin yanında Gözcükadın... sizin gibi kalırdı. Amatör yani.

"Bu kadar gevezelik yeter. Düğme hanginizde?"

Düğme tabii ki Penny'nin çantasındaydı, çantaysa Quentin'in ayaklarının dibinde. Bunu ben yaptım, diye düşündü ve bu düşünce bir sızı gibi tüm vücudunu sardı. Bu ikinci oldu. Yaratık'ı iki kez çağırdım. Ben etrafımdaki herkesi etkileyen bir lanetim.

"Düğme, düğme, kimde düğme? Kimde?"

Penny gri takım giymiş şeyden yavaşça uzaklaşmaya ve aynı zamanda bir büyü yapmaya başladı. Quentin büyüyü tanımamıştı, belki de bu başka bir gizli silahtı. Ama Martin inanılmaz hızlı hareket edip aniden Penny'nin iki bileğini birden tek eliyle yakaladı. Penny çılgınca direniyordu, belini kırıp Martin'in karnına tekme attı, sonra da bacaklarını onun göğsüne dayayıp kendini iterek kurtulmaya çalıştı. Yaratık pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Üzgünüm, sevgili evladım," dedi.

Ağzını açtı, bir yılan gibi çenesini ayırırcasına kocaman açtı ve Penny'nin iki elini de ağzına koydu. Sonra da bileklerinden ısırdı.

Temiz bir ısırık olmamıştı. Martin Chatwin'in ön dişleri düz insan dişleriydi, yırtıcı bir hayvanın azı dişleri değil. Penny'nin bilek kemiklerini kırıp ellerini ayırması için kafasını sallaması gerekti. Sonra ağzındakileri çiğnemek için Penny'yi bıraktı. Bileklerinden kan fışkıran Penny yerde debeleniyordu. Bacakları sanki elektrik çarpmış gibi sallanıyordu. Çığlık atmıyordu ama yüzünün zemine yapıştığı yerden hırıltılar geliyordu. Ayaklarını yere sürtüyor, ayakkabıları yerde iz bırakıyordu.

Yaratık iki kez yutkundu, âdemelması oynuyordu. Sırıtıyordu, sanki utanmış gibi çiğnerken tek parmağını bir dakika istercesine havada tuttu. Gözleri zevkten kısılmıştı.

"Hasiktir hasiktir hasiktir..." diye çaresizce yakardı biri. Anaïs.

"Şimdi," dedi Martin Chatwin tekrar konuşabildiğinde. "Düğmeyi alayım."

Hepsi ona bakıyordu.

"Neden?" dedi Eliot uyuşmuşçasına. "Nesin sen?"

Martin mendilini çıkarıp Penny'nin kanını ağzının kenarından nazikçe sildi.

Ember'in hareketsiz bedenini gösterdi. "*Şunun* olduğunu sandığınız şeyim. Ben bir tanrıyım."

Quentin'in göğsü o kadar sıkışmıştı ki hızla nefes alıp duruyordu.

"Ama düğmeyi neden istiyorsun?" diye sordu Quentin.

Konuşmak iyiydi. Konuşmak ölmekten iyiydi.

"Sadece birkaç ayrıntıyı halledeceğim," dedi Martin. "Aslında çok açık olduğunu düşünmüştüm. Düğmeler beni Dünya'ya dönmeye zorlayabilecek tek şey. Neredeyse hepsini topladım. Bundan sonra geriye bir tane kalıyor. Kimbilir tavşanlar düğmeleri nereden buldu. Bunu hâlâ çözemedim.

"İlk kaçtığımda kardeşlerimin hayvanmışım gibi peşime düştüklerini biliyor muydunuz? Öz kardeşlerim. Beni eve götürmek istediler. Bir hayvan gibi!" Nazik üslubu bir anlığına çatladı. "Sonra Ember ve Umber de beni sınır dışı etmek için aramaya geldi. Ama çok geç kalmışlardı. Onlar bile benimle baş edemediler.

"O lanet Gözcükadın da, saat-ağaçları da hâlâ ortalıkta. Zamanla uğraşıp duruyor. Ağaçlarının kökleri bu lanet dünyanın yarısını sardı. Sizden sonra sıra ona gelecek. Düğmelerden teki onda. Son düğme. Onu da bulunca benden kurtulmanın bir yolu kalacağını sanmıyorum."

Penny yan dönmüştü. Quentin'e bakarken, her zamankinden daha solgun ve kumla kaplı olan yüzünde garip bir esriklik vardı. Bileklerini sıkıca göğsüne bastırmıştı. Tişörtü kandan sırılsıklam olmuştu.

"Çok mu kötü, Q?" diye sordu. "Bakamayacağım. Sen söyle. Ne kadar kötü?"

"İyisin, dostum," diye fısıldadı Quentin.

Martin bu lafı duyunca kendini tutamayıp soğuk bir kahkaha attı. Konuşmaya devam etti.

"Bir iki kez kendi kendime geri döndüm. Bir keresinde şu ihtiyar ibne Plover'ı öldürmeye gittim." Kaşlarını çattı, düşüncelere dalmış gibiydi. "Hak etmişti. Hem de fazlasını. Keşke onu tekrar öldürebilsem.

"Sizin şu Profesör March büyüyü beceremediğinde bir kez daha gittim. Ne olup bittiğine bakmak için. Brakebills'te birilerinin bir şeyler planladığını düşünmüştüm. Bazen geleceği az da olsa sezebiliyorum. Görünüşe bakılırsa haklıymışım. Ama galiba yanlış öğrenciyi yemişim."

Martin ellerini bir kez birbirine vurdu ve beklenti içinde birbirlerine sürttü.

"Neyse, olan oldu, unutalım gitsin," dedi neşelenip. "Düğmeyi alayım."

"Düğmeyi sakladık," dedi Alice. "Kız kardeşin Helen gibi yaptık. Düğmeyi gömdük. Bizi öldürürsen yerini asla bulamazsın."

Benim cesur Alice'im. Quentin elini tuttu. Bunlar benim yüzümden oldu. Dizleri kontrolsüzce titriyordu.

"Aferin, iyi hamle. Teker teker kafa koparmaya mı başlasam? Bence iş oraya gelmeden bana düğmenin yerini söylersin."

"Bekle, bizi niye öldüresin ki?" diye sordu Quentin. "Lanet olsun, sana düğmeyi veririz. Bizi rahat bırak yeter!"

"Ah, keşke yapabilsem, Quentin. Keşke. Ama görüyorsun ya, burası insanı değiştiriyor." Martin iç geçirdi ve fazlalık parmaklarını salladı, elleri solgun örümcekler gibiydi. "Koçlar insanların uzun süre burada kalmasını bu yüzden istemiyordu. Buna rağmen neredeyse çok ileri gittim diyebilirim. Artık insan etine karşı zaafım var. Sakın bir yere gideyim deme, William," diye ekledi. Penny'nin kasılan vücudunu ayağının ucuyla dürtmüştü. "Satyr'ler insan etinin yerini tutmuyor."

William, diye düşündü Quentin. Penny'nin gerçek adı buydu demek. Daha önce bilmiyordu.

"Hem zaten sizin ortalıkta dolanıp beni devirmeye çalışmanıza izin veremem. Hainliğe gelemem. Farkındaysanız aranızdaki en iyi büyücüyü sakatladım. Anladınız mı?"

Quentin sakin bir ses tonuyla, "Seni acınası pezevenk," dedi. "Yaptıklarına değmedi, değil mi? İşin komik yanı bu. Sen de buraya bizimle

aynı nedenden geldin. Şimdi mutlu musun? Gerçeği öğrendin, değil mi? Kendinden kaçamazsın. Fillory'de bile."

Martin hırıldadı ve aralarındaki on metreyi tek sıçrayışta geçti. Quentin son anda kaçmak için döndü ama Yaratık çoktan dişlerini omzuna geçirmiş, kollarıyla Quentin'i sarmıştı. Yaratığın çenesi Quentin'in köprücük kemiğini sıkan devasa, aç bir pense gibiydi. İğrenç sesler çıkararak eğilip çatırdıyordu.

Martin çenesini kaydırıp Quentin'i daha sıkı ısırdı. Quentin, hava cığerlerinden çıkarken istemsizce inlediğini duydu. Acıdan çok korkmuştu ama şimdi acının değil, dayanılmaz basıncın etkisi altındaydı. Nefes alamıyordu. Bir an için Brakebills'teki ilk günündeki gibi güçlü ve garip bir büyü yapmayı becerebileceğini düşündü ama büyü yapacak kadar konuşamıyordu. Elleriyle arkaya uzanıp parmaklarını Martin'in gözüne sokmayı veya kulaklarını yırtmayı denedi. Ama tek yapabildiği Martin'in gri İngiliz saçını çekmek olmuştu.

Martin'in soluğu kulağında bir âşığın nefesi gibi kükrüyordu. Martin hâlâ insan gibi görünmesine karşın şu an tam bir hayvandı; hırıldıyordu ve garip kokuyordu. Quentin'in gözleri yaşlandı. Her şey bitiyordu, büyük finale ulaşmıştı. Bir düğme uğruna Chatwin çocuklarından biri tarafından canlı canlı yeniyordu. Neredeyse komikti. Hep hayatta kalacağını düşünmüştü ama zaten herkes öyle düşünmez miydi? Her şeyin çok farklı olacağını düşünmüştü. Bundan daha iyi bir yol olmalıydı. İlk hatası neydi? O kadar çok hata yapmıştı ki...

Ama sonra basınç kayboldu ve Quentin'in kulakları çınlamaya başladı. Alice solgun parmaklarının arasında Janet'ın mavi-siyah tabancasını tutuyordu. Yüzü bembeyazdı ama elleri sabitti. İki kez daha ateş edip Martin'i yan taraftan, kaburgalarından vurdu. Martin ona döndüğündeyse doğrudan göğsüne ateş etti. Yaratığın parçalanan takımının ve kravatının parçaları havada uçuştu.

Quentin ağzından nefes almaya çalışıp kumların üstünde ne olursa olsun kaçmaya çalışan bir balık gibi kendini ileri attı. Gerçek acı şimdi geliyordu. Sağ kolu uyuşmuştu, yerinde eskisi gibi sağlam şekilde durmuyordu. Kan tadı alıyordu. Alice'in iki kez daha ateş ettiğini duydu.

Yeterince uzaklaştığını düşündüğünde arkasına bakmaya cesaret edebildi. Gözleri kararıyordu ama Alice ve Martin Chatwin'in karşı karşıya durduklarını görebiliyordu.

Mermiler tükenmişti. Alice tabancayı Janet'a fırlattı.

"Tamam," dedi Alice sessizce. "Bakalım arkadaşların sana neler öğretmiş."

Sesi sessiz mağarada çok cılız çıkmıştı ama korkmuyordu. Martin ona şaşkınlık ve merakla bakıyordu. Başını yana yatırdı. Alice'in aklında ne vardı? Gerçekten Martin'le savaşmayı deneyecek miydi? On uzun ve durağan saniye geçti.

Martin saldırıya geçtiğinde Alice hazırdı. Aralarında hazır olan tek kişi oydu. Saldırı uyarı olmaksızın gelmişti. Martin bir an hareketsiz duruyordu, sonraysa bir silüete dönüşmüştü. Quentin, kendisi Martin'in hareketlerini takip bile edemezken Alice'in nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğini bilmiyordu. Martin aralarındaki mesafenin yarısını bile alamamışken Alice onu güçlü bir telekinetik büyüyle havaya kaldırdı. Sonra yere o kadar sert bir hamleyle vurdu ki Martin sekti.

Ama neredeyse anında tekrar ayağa kalkmıştı. Elbisesini düzeltip bir kez daha saldırdı. Alice bu kez bir matador gibi yana çekildi. Artık Yaratık gibi hareket ediyordu, Penny'nin oku yakaladığı zamanki gibi kendini hızlandırmış olmalıydı. Quentin büyük çaba göstererek az da olsa doğrulmayı başardı ama sonra tekrar yere çöktü.

"Görüyor musun?" diye sordu Alice. Sesindeki kendine güven giderek artıyordu, sanki cesareti bir elbise gibi denemiş ve hoşuna gitmişti. "Bunu beklemiyordun, değil mi? Hem bu sadece Felemenk stili. Daha Doğu stiline geçmedim bile."

Yaratık tek hamlede dikitlerden birini koparıp Alice'e fırlattı ama bu taş mızrak ona ulaşmadan havada parçalandı. Parçaları her tarafa yayılmıştı. Quentin olanların hepsini takip edemiyordu ama bunu Alice'in yaptığını sanmıyordu. Diğerleri ona yardım ediyor olmalıydı.

Fakat Alice onlardan çok ilerideydi. Zavallı Penny belki onu takip edebilirdi ama Alice şu an Quentin'in kızın gidebileceğini tahmin bile edemediği bir yerdeydi. Penny büyücüydü ama Alice başka bir şey, tam bir ustaydı.

Quentin, Alice'in kendinden bu kadar üstün olduğunu bilmiyordu. Eskiden olsa onu kıskanabilirdi ama şimdi hissettiği tek şey gururdu. Onun Alice'i işte böyleydi. Yerdeki kum, kızgın bir arı sürüsü gibi kalkıp Martin'in başını sarmıştı, ağzına, burnuna ve kulaklarına girmeye çalışıyordu. Martin eğilip kollarını çılgınca sallamaya başladı.

"Ah, Martin." Alice'in ağzının kenarında neredeyse kötücül bir gülümseme belirdi. "Canavarların sorunu da bu. Kuramsal altyapıdan yoksunlar. Hiç kimse sana temellerini sağlam tutmayı öğretmedi, değil mi? Öğretselerdi bu duruma düşmezdin."

Gözleri görmeyen Martin, Penny tarzı bir ateş topunun ortasına yürüdü. Ama Alice durmadı. Durmayı göze alamazdı. Dudakları ve elleri durmuyor, acele etmeden akıcı hareketlerle bir büyüden diğerine geçiyordu. Ortaya her şeyin koyulduğu bir yıldırım satranç maçı gibiydi. Ateş topundan sonra, önce parıldayan, küresel bir barikat, sonra da ölümcül bir Büyü Darbesi yağmuru geldi. Alice büyünün etkisini artırmış olmalıydı. Zeminden kaldırdığı kum birleşip yüzsüz bir cam golem oluşturmuştu. Golem, Martin'e iki dirsek bir de kroşe vurdu. Martin sonunda bir yumruk atıp golemi dağıttı ama sersemlemiş gibi duruyordu. Yuvarlak İngiliz yüzü kızarmıştı. Devasa, ezici bir ağırlık omuzlarına binmiş gibiydi, görünmez bir boyunduruk onu tek dizinin üstüne çöktürmüştü.

Anaïs, Martin'e Quentin'in retinasında iz bırakan bir yıldırım gönderdi. Eliot, Josh ve Janet el ele tutuşmuş, Martin'in sırtını taşlarla dövüyordu. Odada büyülü sözler gırla gidiyordu ama Martin bunu fark etmiş gibi durmuyordu. Tek gördüğü Alice'ti.

Yarı eğilmişken birden Alice'e doğru hamle yaptı. O an Quentin'in daha önce hiç görmediği, gümüşi ve yarı saydam bir tür zırh Alice'in etrafında belirdi. Martin'in parmakları zırhın üstünde kaydı. Zırhın yanında bir de mızraklı balta gelmişti, Alice bunu çevirdi ve sonra Martin'in karnına sapladı. Kıvılcımlar havada uçuştu.

"Fergus'un Spektral Silahlığı!" diye bağırdı Alice. Ağır ağır nefes alıyordu. Martin kızarmış gözlerini Alice'e dikmiş, kötü kötü bakıyordu. "Hoşuna gitti mi? Prensibi çok basit. İkinci sınıfta öğrenmiştik! Ama sen okulla pek uğraşmadın, değil mi Martin? Brakebills'te bir saat dayanamazdın!"

Alice'i tek başına dövüşürken görmek dayanılmazdı. Quentin yanağını kaldırıp en azından Martin'in dikkatini dağıtacak bir büyü yapmayı denedi ama dudakları kelimeleri şekillendiremiyordu. Parmakları uyuşuyordu. Çaresizlik içinde yeri yumrukladı. Alice'i hiç bu kadar sevmemişti. Alice'in hissedemeyeceğini bilmesine rağmen sanki gücünü ona aktarıyormuş gibi hissediyordu.

Alice ve Martin tam bir dakika boyunca boğuştular. Zırh büyüsü ayrıca dövüş becerisi de veriyor olmalıydı, Alice baltalı mızrağını iki eliyle çeviriyordu. Mızrağın aşağı ucundaki korkunç çividen kan damlıyordu. Saçı terden alnına yapışmıştı ama Alice dikkatini kaybetmiyordu. Bir dakika daha geçtikten sonra zırh yok oldu ve Alice, Yaratık'ın etrafındaki havayı dondurup onu buzdan bir mumyaya çevirdi. Martin'in giysileri bile donup parça parça dökülmüş, onu çıplak bırakmıştı.

Ama Yaratık, donmadan önce Alice'i kolundan yakalayacak kadar ona yaklaşmıştı. Alice birden tekrar küçük ve savunmasız kız olmuştu.

Ama bu uzun sürmedi. Ağzından bir seri hece döküldü ve Alice dişi bir aslana dönüştü. Birbirlerini ısırmaya çalışarak yuvarlandılar. Alice kocaman arka ayaklarıyla Martin'i parçalamaya çalışıyor, delice dövüşüyordu.

Janet kavganın etrafında dönüyor, tabancasını doldurmaya çalışıyordu. Ama nişan alabileceği bir yer yoktu, Alice ve Martin birbirine girmişti. Alice daha sonra devasa bir anakonda olup Martin'i sıkmaya başladı. Sonra bir kartala, ondan sonra dev bir ayıya, sonra da Martin'in sırtına soktuğu kocaman, zehirli iğnesiyle insan boyunda bir akrebe dönüştü. Dövüşürlerken etraflarında ışıklar patlıyor ve çatırdıyordu. Vücutları yerden yükselmişti. Martin üste çıkmıştı ki Alice kıvrak, yılan gibi bir beyaz ejderhaya dönüştü. Devasa kanatlarını kuma çarptığında odadaki herkes kaçıştı. Yaratık da onun gibi büyümüştü, Alice artık bir devle boğuşuyordu. Alice onu pençeleriyle tutup tam yüzünün ortasına mavi ateş kustu.

Martin bir dakikalığına Alice'in pençelerinde debelendi. Kaşları yanmış, yüzüyse gülünç şekilde kararmıştı. Quentin Alice-ejderha'nın düzensiz nefesini duyabiliyordu. Yaratık titreyip sonra bir anlığına durdu. Sonra kendini toparladı ve Alice'in suratına sert bir yumruk indirdi.

Alice birden tekrar insan olmuştu. Burnu kanıyordu. Martin ayağa kalktı. Çıplak olmasına rağmen bir yerden temiz bir mendil çıkarıp yüzündeki isin birazını sildi.

"Lanet olsun," dedi Quentin. "Biri bir şey yapsın! Ona yardım edin!"

Janet son mermisini attı, sonra da tabancasını fırlattı. Tabanca Martin'in kafasından saçını bile bozmadan sekti.

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı Janet.

Martin, Alice'e doğru bir adım daha attı. Hayır. Bunun artık bitmesi gerekiyordu.

"Hey, göt herif!" dedi Quentin. "Bir şeyi unutuyorsun."

Kanlı bir tükürük fırlattı ve en iyi Kübalı aksanıyla, sesi çatlayarak konuştu: "*Küçük dostuma merhaba de*!"

Quentin mezuniyet gecesi Fogg'un öğrettiği sözcüğü söyledi. Bunu zihninde yüzlerce defa yapmıştı. Şimdi son heceyi söylediğinde büyük ve sert bir şey gömleğinin ve derisinin arkasında çıkış yolu aramaya başlamıştı.

İblisine baktığında iblisin sivri kulaklarının üstünde taşıdığı bir gözlüğü olduğunu gördü. Nasıl yani, iblisinin gözlüğü mü vardı? Mürekkep yalamış gibi duran iblis ne yapacağını bilemeden Quentin'e bakıyordu. Kiminle savaşacağını bilmiyordu.

"Çıplak adam," diye hırıltıyla fısıldadı Quentin. "Git, kızı kurtar!"

İblis avına üç metre mesafe kaldığında durdu. İki kez sola gider gibi yaptı. Sanki bire bir basketbol oynuyorlardı. Sonra doğrudan Martin'in yüzüne atladı. Martin yorgun bir hareketle, sanki onu soktukları durumun haksızlığını göstermek ister gibi, elini iblisi havada yakalamak için uzattı. İblis tıslayarak Martin'in parmaklarına daldı. Martin bir örümceği yiyen bir kertenkele gibi iblisi yavaşça ağzına götürürken iblis de Martin'in saçını çekip gözlerini oymaya çalışıyordu.

Quentin çılgınca elini sallayarak Alice'e kaçmasını işaret ediyordu. Belki de ayrılırlarsa kurtulabilirlerdi. Ama Alice ona bakmıyordu. Dudaklarını yalayıp saçlarını iki eliyle kulaklarının ardına attı. Ayağa kalkmıştı.

Yüzünde bir şey değişmişti. Bir karar vermişti. Çok ileri seviye bir büyüyü yapmaya başladığı belliydi. Çıkan sese hem Martin hem de iblis dönüp

baktı. Martin bundan yararlanıp iblisin boynunu kırdı ve vücudunun geri kalanını da ağzına soktu.

"Demek sen bu odadaki en büyük canavar olduğunu sanıyorsun, öyle mi?" dedi Alice.

"Yapma," dedi Janet ama Alice durmadı. Bir şeyin peşindeydi. Quentin hariç herkes anlamış gibi duruyordu.

"Hayır, hayır, hayır!" dedi Eliot kızgın bir sesle. "Dur!"

"Sen büyücü bile değilsin aslında, değil mi?" dedi Alice sessizce. "Sen sadece küçük bir çocuksun. Sadece busun. Her zaman öyleydin." Bir an ağlayacak gibi oldu ama kendini tutabildi. "Üzgünüm."

Gözlerini kapatıp sözcükleri söylemeye başladı. Quentin baktığında Alice'in yüzünde her şeyi görebiliyordu. Yaşadıkları, birbirlerine yaptıkları, geride bıraktıkları her şeyi. Alice her şeyi ortaya çıkarıyordu. Büyük bir büyüydü, oldukça akademikti. Büyük bir enerji açığa çıkıyordu. Quentin bunun nasıl bir yararı olacağını tahmin edemiyordu ama bir süre sonra olayın büyüde olmadığını anladı. Olay yan etkisindeydi.

Quentin parmaklarını zemine geçirip kendini çekerek ilerlemeye çalıştı. Alice'e yakınlaşmak için her şeyi yapardı. Ölmeyi umursamıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır!"

Mavi bir ateş Alice'in parmaklarında belirdi ve engellenmez biçimde eline ve bileklerine yayıldı. Yüzü aydınlanmıştı. Tekrar gözlerini açtı. Eserine ilgiyle baktı.

"Yanıyorum," dedi. Sesi neredeyse normaldi. "Bunun böyle... Yanıyorum." Sonra acı veya zevk göstergesi olabilecek bir çığlık attı. "Yanıyorum! Tanrım! Quentin, yanıyorum! Beni yakıyor!"

Martin yavaş ilerleyişini Alice'in bir *niffin*'e dönüşmesini seyretmek için durdurdu. Quentin, Martin'in yüz ifadesini göremiyordu. Alice kollarına bakarak bir adım gerileyip yere oturdu. Ateş artık omuzlarına ulaşmıştı. Kolları iki fişek gibiydi, eti yanıp kül olmamış, bunun yerine onu yakan aleve dönüşmüştü. Alice konuşmayı kesti ve giderek daha yüksek bir notada inledi. Sonunda mavi ateş yanaklarına kadar ulaştığında başını geri atıp ağzını açtı ama artık ses çıkmıyordu.

Ateş ardında yeni bir Alice bırakmıştı. Daha kısaydı ve ocaktan yeni çıkmış cam gibi parıldayan mavi bir vücudu vardı. Süreç mağarayı mavi ışıkla doldurmuştu. Dönüşüm tamamlanmadan önce Alice çoktan havalanmıştı. Artık saf ateşti, yüzü ne yaşayan ne de ölü olanlara özgü o çılgınlıkla doluydu. Havada sanki havuzda yüzer gibi kolaylıkla süzülüyordu.

Alice'in yerine geçen *niffin* onlara öfkeli, çıldırmış ve boş, safir gözlerle bakıyordu. Tüm gücüne rağmen narin görünüyordu, sanki Murano camından yapılmış gibiydi. Quentin yattığı yerden acı içinde fakat tarafsız ve akademik bir merakla olanları izliyordu. Korku, sevgi, hüzün gibi hisler görüş kabiliyetiyle beraber yok oluyor, geriye sadece acı kalıyordu.

O artık Alice değildi. Bir intikam meleğine dönüşmüştü. Maviydi, çıplaktı ve yüzünde taşkın bir sevinç ifadesi vardı.

Quentin nefesini tuttu. Alice bir an Yaratık'ın önünde beklentiyle yanarak durdu. Martin son anda şartların aleyhine döndüğünü anlayıp bir adım geri attı, sonra da inanılmaz bir hızla kaçmaya başladı. Ama bu yeterli değildi. Melek onu gri, kısa kesilmiş saçlarından yakalamıştı. Diğer elini Martin'in omzuna koydu ve gevrek, kuru bir yırtılma sesiyle kafasını gövdesinden ayırdı.

Quentin tüm bunları seyredemeyecek kadar halsiz kalmıştı. Bitkin halde sırtüstü yere yığıldı.

Zihni allak bullaktı. Kelimelerle tarif edilemeyecek bir şey olmuştu ama Quentin anlayamıyordu. Nasıl olduysa bildiği dünya artık orada değildi. Zeminin nispeten yumuşak olan kumlu bir yerini bulmayı başarmıştı. Martin'in onları kumun böylesine yumuşak ve serin olduğu bir odaya getirmesi ne büyük incelikti. Bu beyaz, temiz kumların kendisinin ve Penny'nin kanıyla kirlenmesi ne fenaydı. Penny'nin hayatta olup olmadığını merak etti. Bayılmanın mümkün olup olmadığını merak etti. Uykuya dalıp bir daha asla uyanmamak istiyordu.

Quentin iyi kalite deri ayakkabıların kumda sürülme sesini duydu. Eliot, Quentin'in tepesinde belirdi, sonra kayboldu.

Uzay ve zamandaki belirsiz bir yerden gelen Ember'in sesi Quentin'e ulaştı. Demek daha ölmemiş, diye düşündü Quentin. Dayanıklı piç. Belki de sadece hayal ediyordu.

"Kazandın," dedi koçun sesi gölgelerin arasından gelen sesiyle. "Ödülünü al, kahraman."

Eliot altın tacı yerden aldı. Anlaşılmaz bir çığlıkla tacı bir disk gibi karanlığa fırlattı.

Son rüya kırılmıştı. Quentin ya bayılmıştı ya da ölmüş. Hangisi olduğunu bilmiyordu.

DÖRDÜNCÜ KİTAP

İNZİVA

Quentin güzel, beyaz bir odada uyandı. Bir saniyeliğine, belki de bir saat veya haftalığına, Brakebills Güney'deki odasında, Antarktika'da olduğunu sandı. Ama sonra açık pencerede dalgalanan ağır, yeşil perdeleri ve ılık yaz rüzgârının gidiş gelişini gördü. Antarktika'da olmadığı açıktı.

Tavana bakarak kendini uyuşmuş zihinsel akıntılara bıraktı. Nerede olduğunu veya oraya nasıl geldiğini hiç merak etmiyordu. Gereksiz detaylarla mest olmuştu: gün ışığı, temiz çarşafların kokusu, pencereden görebildiği bir parça mavi gökyüzü, badanalı tavanı kesen koyu kahverengi kalaslardaki sarmal budaklar. Quentin hayattaydı.

Hele şu Pottery Barn'dan[29] alınmış gibi duran, bitki yeşili perdeler. Perdeler el örgüsüydü ama Dünya'daki sahte-otantik eşyalar gibi iç sıkmıyorlardı. Gereklilikten elde örülmüşlerdi. Quentin'in uzanırken düşündüğü ilk şey bunların *gerçekten elde örülmüş perdeler* olduğu, örenlerinse perde yapmak için başka yollar olduğunu bilmediği ve yöntemlerinin anlamını kaybetmediği oldu. Bunu düşünmek onu mutlu etmişti. Sanki hayatı boyunca bu perdeleri aramış, bir sabah bu perdelerin asılı olduğu bir odada uyanmayı beklemişti.

Arada sırada dışarıdaki koridordan sanki at geçiyormuş gibi bir ses geliyordu. At vücutlu bir kadın odaya girdiğinde gizem kendi kendine çözüldü. Bunun etkisi şaşırtıcı derecede hiç şaşırtıcı olmamıştı. Kadın iri yapılı, bronz tenli, kısa, kahverengi saçlıydı. Belden aşağısında ise siyah bir kısrağın gövdesi vardı.

---

29 Bir mobilya mağazaları zinciri. (ç.n.)

"Bilincin yerinde mi?" diye sordu.

Quentin boğazını temizlemeye çalıştı ama başaramadı. Boğazı konuşamayacak kadar kuruydu, o yüzden başını sallayarak onayladı.

"Neredeyse tamamen iyileştin," dedi Kentaur. Viziteye çıkmış, tıbbi mucizelere sevinecek zamanı olmayan deneyimli bir doktor havasıyla konuşmuştu. Zarifçe ve amaçlı hareketlerle uzun bir arkasını dönme sürecine başlamıştı.

"Altı ay, iki gündür uyuyordun," diye ekleyip odadan çıktı.

Quentin odadan çıkan kadının toynak seslerini dinledi. Oda yine sessizliğe bürünmüştü. Bu huzur dolu hisse tutunmak için elinden geleni yaptı. Ama o his uzun sürmedi.

İyileşirken geçirdiği altı ay kayıp zaman gibiydi. Sadece çabucak kaybolan mavi derinliklerin izleriyle karmaşık, büyülü rüyalarla geçmişti. Ama Ember'in mezarında olanları son ayrıntısına kadar hatırlayabiliyordu. Quentin haklı olarak, o günün (yoksa gece miydi?) hafıza kaybı dönemine denk geleceğini veya en azından travma sonrası belirsizliğinin insafıyla tam hatırlanmayacağını düşünmüştü. Ama hayır, hiç de öyle olmamıştı. Olanları mükemmel bir kesinlik, derin bir odaklanma ve tam güçle her açıdan, bilincini kaybettiği son ana kadar hatırlayabiliyordu.

Bunun şoku göğsüne bir ağrı soktu. Yaratık'ın çenesinin yaptığı etki gibi, akciğerleri boşalmıştı. Ama bu sefer bir kez değil, sürekli oluyordu. Quentin buna karşı çaresizdi. Yatağında yatarken boğulana kadar hıçkırarak ağladı. Zayıf bedeni kasıldı. Bir insandan çıktığını hiç duymadığı sesler çıkardı. Düz, batan, samandan yastık gözyaşı ve sümükten ıslanana kadar başını gömdü. Alice onun için ölmüştü. Hepsi için canını vermişti ve artık geri dönmeyecekti.

Ne olduğunu düşünemiyor, sadece olanları belki farklı bir sonuç çıkar ya da sadece daha az canını yakar diye aklından geçiriyordu. Ama hikâyeyi her başa sardığında ölmek istiyordu. Yarı yarıya iyileşmiş bedeninin her yanı ağrıyordu, sanki iskeletine kadar yara almıştı. Ama canı daha da yansın istiyordu. Böyle bir şeyin olmasına imkân sağlayan bir dünyada nasıl var olabileceğini bilmiyordu. Boktan ve sahtekâr bir dünyaydı, artık onunla alakası olsun istemiyordu. Ne zaman uyusa birini, bir konuda uyarmayı deneyerek kalkıyor ama kim veya ne olduğunu asla bilemiyor ve geç kalıyordu.

Hüzünle beraber öfke de gelmişti. Ne düşünüyordu ki? Bir avuç çocuk yabancı bir dünyadaki iç savaşın içine dalmışlardı. Alice ölmüştü (Fen ve muhtemelen Penny de aynı kaderi paylaşmıştı) ve en kötüsü hepsini kurtarabilirdi ama yapamamıştı. Onlara Fillory'ye gitme vaktinin geldiğini söyleyen oydu. Yaratık'ı çağıran boynuzu o çalmıştı. Alice onun yüzünden, ona göz kulak olmak için gelmişti. Ama Quentin, Alice'e göz kulak olamamıştı.

Quentin ağlarken Kentaur'lar onu bambaşka bir ortamda yaşayan canlıların umursamazlığıyla, balık gibi izliyorlardı.

Sonraki birkaç gün içinde Quentin orayı idare eden Kentaur'lardan kaldığı yerin bir tür manastır olduğunu öğrendi. Tenezzül edip açıkladıkları kadarıyla burası bir ibadet yeri değildi. Anlaşılamayacak kadar karmaşık fakat sonsuz derecede saf olan Kentaur'luğun ormansal değerlerinin mümkün olan en kesin dışavurumuna veya vücut buluşuna ya da daha doğru bir tanımla kavranışına adanmış bir topluluktu ki, Quentin'in düşkün insan beyni bunu asla anlayamazdı. Kentaur'larda bariz bir Alman havası vardı.

Kendilerini insanlardan üstün gördükleri pek nazik olmayan bir şekilde ortaya çıkmıştı. Ama insanların bu konuda suçu yoktu. Sadece sakattılar, at yarıları olmadan doğmak gibi kötü bir kaza geçirmişlerdi. Quentin'e neredeyse tamamen umursamazlık dolu bir acıma duygusuyla bakıyorlardı. Ayrıca sürekli Quentin'in devrileceğinden endişe ediyor gibiydiler.

Hiçbiri Quentin'in oraya nasıl geldiğini tam hatırlamıyordu. Ara sıra yanlarına gelen yaralı insanların hikâyelerine pek dikkat etmiyorlardı. Quentin, Akçaağaç Meşe Palamudu Agnes Allison-Hoş Kokulu-Kereste adlı, samimiyeti akıl almaz seviyede olan doktorunu zorlayınca bir cevap alabildi. Dediğine göre normalden de kirli, üstü başı dağılmış birkaç insanın Quentin'i çalı çırpıdan yaptıkları bir sedyeyle getirdiklerini Quentin ona sorunca hatırlamıştı. Quentin geldiğinde bilincini kaybetmiş ve şoka girmişti, göğüs kafesi ezilmiş, kollarından biri çıkmış hatta neredeyse yerinden fırlamıştı. Böylesine bir anatomik düzensizlik Kentaur'ların kaldıramayacağı bir şeydi. Ayrıca insanların Fillory'ye Martin Chatwin'i öldürerek yaptıkları iyiliğin de farkındaydılar. Yardımcı olabilmek için ellerinden geleni yapmışlardı.

Kentaur'lar Quentin'in parçalanmış, yaralanmış ve ezilmiş bedenine derin ağaç-büyüsü ağları örerken insanlar bir, belki de iki ay orada kalmışlardı. Ama sonra Quentin'in artık hiç uyanmayacağını düşünmüşlerdi. Zaman içinde, Quentin'in bilinci açılma sinyali vermeyince, insanlar ister istemez oradan ayrılmışlardı.

Fillory'de geri dönüş yolu olmadan bırakıldığı için onlara kızabileceğini düşündü. Ama tek hissettiği ılık, korkakça bir rahatlamaydı. Onlarla yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Yüzlerinin görüntüsü derisini utançla yakıp atardı. Ölmek istiyordu ve eğer ölemeyecekse diğer en iyi seçeneği istiyordu: Tamamen tek başına kalmak, sonsuza kadar Fillory'de kaybolmak. Quentin büyünün asla tamir edemeyeceği şekilde kırılmıştı.

Vücudu hâlâ zayıftı ve halsiz kaslarını dinlendirmek için yatakta çok vakit geçiriyordu. Kaba bir aletin içini sertçe oyduğu boş bir kabuk gibiydi. İçi çıkarılmış ve çiğ, kemiksiz deri gibi bir kenara bırakılmıştı. Denediğinde eski anılarını hatırlayabiliyordu. Fillory veya Brakebills'ten değil, sahiden eski anıları, kolay ve güvenli olanları. Annesinin yağlı boya tablolarının kokusunu, Gowanus Kanalı'nın korkunç yeşilini, Julia'nın obuasının dilini dudaklarına koyuşunu, Maine'e tatile gittiklerinde oradan geçen kasırgayı. Sekiz yaşlarındaydı, bahçeye çıkıp süveterlerini havaya atmışlar, komşunun çitinin üzerinden uçup gitmelerini seyredip gülmekten yerlere yatmışlardı. Penceresinin önünde güzel, çiçeklenmiş bir kiraz ağacı vardı. Her tarafı diğer parçalarından ayrı hareket edip sallanıyordu. Quentin ağacı uzun süre izlemişti.

Cesaretini toplayabildiğinde kaza dönüşüp Alice'le kanat kanada, boş havada, yastığa benzeyen bulutların üzerinde, aşağıda kıvrılıp zikzaklar çizen nehirlere bakarak güneye uçtuğu günleri düşünüyordu. Eğer şimdi uçuyor olsaydı Peru'daki Nazca çizgilerine bakmayı unutmayacağını düşündü. Profesör Van der Weghe'ye gidip yine kaza dönüştürülmeyi ve öyle kalmayı, aptal bir kaz olarak yaşayıp sonra da ölmeyi, daha önce insan olduğunu bile unutmayı becerip beceremeyeceğini düşündü. Bazen Alice'le Kulübe'nin çatısında geçirdiği günü hayal ediyordu. Diğerleri bir yerden döndüklerinde onlara bir şaka yapmayı planlamışlardı ama dönmeyince Alice'le beraber tüm öğleden sonra boyunca sıcak kiremitlerin altında yatıp gökyüzünü seyrederek havadan sudan konuşmuşlardı.

Birkaç gün böyle idare etti. Vücudu hızla iyileşiyor ve huzursuzlanıyor, beyniyse oyalanacak yeni şeylere ihtiyaç duyarak uyanıyordu, Quentin'i pek rahat bırakmıyordu.

İleri ve yukarı. Quentin iyileşmeyi durduramıyordu. Kısa zaman sonra ayaklanıp yürüyen bir iskelet gibi, etrafı keşfe çıkmıştı. Geçmişinden ve tanıdığı herkes ile her şeyden kopunca kendini bir hayalet gibi temelsiz ve arada hissetmişti. Manastır (Kentaur'lar buraya İnziva adını vermişti) taş sütunlarla, yüksek ağaçlarla ve geniş, bakımlı yollarla doluydu. Quentin ister istemez çok acıkıyordu ve Kentaur'lar katı vejetaryen olmalarına rağmen iş salataya gelince harikalar yaratıyorlardı. Yemek vakitlerinde koca yalakları büyük özenle yağlanıp baharatlanmış ıspanak, marul, roka ve karahindiba yapraklarıyla dolduruyorlardı. Quentin ayrıca Kentaur hamamlarını keşfetmişti. Farklı ısılarda altı tane havuz vardı ve bunların bir ucundan diğerine kurbağalama stilde yüzerek göğsünü üç kez suya çarpabiliyordu. Burası Quentin'e Alice'in ailesinin evindeki Roma hamamlarını hatırlatmıştı. Havuzlar derindi de. Eğer yeteri kadar çabalarsa ışık matlaşana, art beyni şikâyete başlayana, su basıncı kulaklarını zorlayana kadar dalabiliyor ve taş zemine parmaklarıyla zor da olsa dokunabiliyordu.

Zihni her an çözülme tehlikesi altındaki donmuş bir gölet gibiydi. Adımlarını hafifçe atması gerekiyordu, yüzey çok kaygandı ve ne kadar ince olduğunu kim bilebilirdi? Buzu kırmak, tabakanın altında gömülü kalmak demekti: soğuk, oksijensiz su ve kızgın, keskin dişli balıklar. Balıklar anılarıydı. Onları bir yere kaldırıp nereye koyduğunu unutmak istiyordu ama bunu yapamıyordu. Buz en beklenmedik anlarda çatlıyordu; kabarık tüylü, konuşan sincap ona meraklı gözlerle bakarken, Kentaur hemşirelerden biri kazara ona iyi davranınca, aynada yüzüne bakarken... Korkunç ve sürüngenimsi bir şey karşısına çıkıyor ve gözleri dolarak kendini aynadan uzağa atıyordu.

Alice için duyduğu keder farkında olmadığı yeni duyguları ortaya çıkarıyordu. Sanki onu sadece son birkaç saatte görmüş, sevmiş, gerçekten sevmiş, her şeyini sevmişti. Ama Alice artık yoktu, tanıştıkları ilk gün ya-

rattığı cam hayvan gibi kırılıp gitmişti ve Quentin'in hayatının geri kalanı, önünde verimsiz, anlamsız bir dipnot gibi uzanıyordu.

Yeniden doğuşundan sonraki ilk birkaç hafta Quentin'in göğsü ve omzu ağrımaya devam etmişti ama zaman geçtikçe ağrılar dinmeye başladı. Kentaur'ların, Yaratık'ın ısırdığı yerlerdeki eksik deri ve kas yerine iyice öğütülmüş oduna benzer bir şey koymaları Quentin'i önce şaşırtmış sonra da büyülemişti. Köprücük kemiğinin üçte ikisi, sağ omzunun çoğu ve kol kasları artık pürüzsüz, iyice cilalanmış meyve ağacındandı. Kiraz veya elma ağacı olabilirdi. Yeni doku tamamen hissizdi, parmaklarıyla vurduğunda hiçbir şey hissetmiyordu. Ama bükülüp esnemesi gereken her yer mükemmelce bükülüp esniyordu ve etle dikiş izi olmadan zarifçe kaynaşıyordu. Quentin bunu sevmişti. Sağ dizi de artık ahşaptandı. Orasını zedelediğini hatırlamıyordu ama neyse, belki de dönüş yolunda bir şanssızlık yaşamıştı.

Ve başka bir değişiklik daha vardı. Saçı, hatta kaşları bile, Poe'nun *Girdaba İniş* öyküsündeki gibi tamamen beyazlamıştı. Sanki Andy Warhol peruğu takıyormuş gibi duruyordu.

Yerinde oturmamak için her şeyi yapabilirdi. Geniş, unutulmuş, yabani otların sardığı bir alanda yay talimi yaptı. Dikkatini çekebildiğinde genç Kentaur'lardan birinden, fizik tedavi namına, ata binme ve kılıç dersi alıyordu. Bazen talim arkadaşının Martin Chatwin olduğunu hayal ediyor, bazense etmiyordu. Zaten bir kez bile başarılı bir hamle yapamamıştı. Ufak bir grup konuşan hayvan Quentin'in varlığından haberdar olmuştu; bir porsuk ve birkaç fazlaca büyük tavşan. İnsan görüp kokusunu almanın heyecanıyla, bir de bu insanın Dünya'dan gelmiş olması sebebiyle, kafalarına Quentin'in Fillory Kralı olduğunu takmışlardı. Quentin kızarak kral olmadığı konusunda ısrar edip artık hiç hevesi kalmadığını söyleyince Quentin'i Gönülsüz Kral ilan etmişlerdi. Hürmet göstermek için penceresinin önüne çeşitli yemişler ve lahana bırakıyor, dallar ve değersiz taşlardan gülünç el yapımı (veya pati yapımı) taçlar yapıyorlardı. Quentin bunları parçalıyordu.

Küçük bir evcilleşmiş at sürüsü İnviza'nın geniş bahçelerinde canlarının istediği gibi dolaşıyordu. Quentin onları önceleri evcil hayvan sanmıştı ama anlaşma bundan daha karmaşık çıkmıştı. İki cinsiyetten de Kentaur'lar bu atlarla diğerlerinin önünde ve yüksek sesle çiftleşiyordu.

Quentin birkaç parça eşyasının odasında, duvarın dibine yığıldığını gördü. Onları kaldırıp şifonyere koydu, beş çekmeceden sadece birinin yarısını doldurabilmişti. Odasında eski püskü, solgun yeşil ve beyaz boyalı bir yazı masası da vardı. Quentin bir gün masanın yamuk, yerine tam oturmayan çekmecelerinde kendinden öncekilerin neler bıraktığına bakmaya karar verdi. Yazılı büyü yaparak diğerlerine ne olduğunu öğrenmeyi denemek aklına gelmişti. Boyutlar arasında işe yaramayacağı neredeyse kesindi ama belli olmazdı. Birkaç düğme, kurumuş kestane ve egzotik Fillory böceğinin cesetleriyle beraber iki de zarf buldu. Masada bir de kuru, sert ve yapraklı bir dal vardı.

Zarflar kalındı ve Kentaur'ların ürettiği kaba kâğıttan yapılmışlardı. İlkinde Quentin'in adı zarif bir el yazısıyla yazılmıştı. Quentin yazıyı Eliot'ın yazdığını anlamıştı. Başı dönen Quentin oturmak zorunda kaldı.

Zarfta bir not vardı. Not, bir zamanlar Merit marka bir sigara olan düz ve kuru bir şeye sarılmıştı. Quentin notu açıp okumaya başladı:

SEVGİLİ Q,

SENİ O ZİNDANDAN ÇIKARMAK ÇOK ZOR OLDU. RICHARD SONUNDA ÇIKIP GELDİ Kİ GALİBA ONA MİNNETTAR OLMALIYIZ. AMA TANRI BİLİYOR Kİ İŞİMİZİ KOLAYLAŞTIRMIYOR.

KALMAK İSTEDİK, Q AMA ÇOK ZORDU VE GÜN GEÇTİKÇE ZORLAŞIYORDU. KENTAUR'LAR TEDAVİNİN İŞE YARAMADIĞINI SÖYLEDİ AMA BUNU OKUYORSAN SONUNDA UYANMIŞSINDIR. OLANLAR İÇİN ÜZGÜNÜM. SENİN DE ÜZGÜN OLDUĞUNU BİLİYORUM. OLMAM GEREKEN KİŞİ OLMAK İÇİN AİLEYE İHTİYAÇ DUYMADIĞIMI SÖYLEMİŞTİM AMA VARMIŞ. BENİM AİLEM SENDİN.

TEKRAR GÖRÜŞECEĞİZ.

-E.

Diğer zarftaysa kalın, eski görünümlü ve kenarları ezilmiş bir defter vardı. Bunu altı yıl önce soğuk bir kasım günü görmesine rağmen hemen tanımıştı.

Soğuk ve açık bir zihinle yatağına oturup *Büyücüler*'in kapağını açtı.

Kitap hayal kırıklığı yaratacak kadar kısaydı, bazıları lekeli, bazıları ıslanıp zarar görmüş el yazması elli sayfadan ibaretti. Christopher Plover'ın her zamanki sade, abartısız ve samimi tarzıyla da yazılmamıştı. Daha sert, komik ve sivri bir tarzı vardı. Aceleyle, birçok yazım hatası ve eksik kelimelerle yazılmıştı. Bunun nedeni kitabın yazarının Christopher Plover olmamasıydı. Kitabın ilk paragrafında açıklandığına göre bu kitap seride gerçekten Fillory'ye gitmiş biri tarafından yazılan ilk kitaptı. Bu kişi Jane Chatwin'di.

Büyücüler, Gezinen Kum Tepesi'nin kaldığı yerden, Jane ve Helen'ın düğmeler yüzünden kavga etmesinden devam ediyordu. Düğmeleri bulamayan Jane beklemek zorunda kalıyordu ama Fillory'den başka davet gelmiyordu. Kardeşleriyle beraber yaşamlarının geri kalanını Dünya'da, sıradan çocuklar olarak geçirecekler gibi görünüyordu. Jane bunun pek de fena olmadığını düşünüyordu, sonuçta çoğu çocuk Fillory'yi asla göremeyecekti. Ama yine de durum ona pek de adil gelmiyordu. Diğerleri Fillory'ye en az ikişer kez gitmişken o sadece bir kez gitmişti.

Bir de Martin meselesi vardı, Martin hâlâ kayıptı. Ebeveynleri pes etmiş olsa da çocuklar pes etmemişlerdi. Geceleri birbirlerinin odalarına gidip Martin, Fillory'de yaşadığı maceralar ve onun ne zaman eve döneceği hakkında fısıldaşıyordu. Ne de olsa geleceğini biliyorlardı.

Yıllar geçiyor, Jane büyüyüp on üç yaşına giriyor yani Martin'in kaybolduğu zamanki yaşına ulaşıyordu. Tam da o yıl Fillory'ye çağırılıyordu. İğnelitombul adlı yardımsever ve çalışkan bir kirpinin yardımıyla düğmelerin durduğu kutuyu Helen'ın attığı kurumuş kuyudan çıkarıyordu. Yanına kardeşlerinden birini alabilecekken Jane, Fillory'ye Şehir üzerinden tek başına dönüp başka bir dünyaya yanında kardeşi olmadan giden ilk Chatwin oluyordu.

Fillory'ye geldiğinde bu dünyanın güçlü bir rüzgâra tutulduğunu görmüştü. Hep esiyor, hiç durmuyordu. Başlarda eğlenceliydi, herkes uçurtma uçuruyordu. Beyazkule Kalesi'nde rüzgâr estiğinde yelken gibi dolacak kıyafetler moda olmuştu. Ama zamanla rüzgâr çekilmez hale gelmişti. Kuşlar rüzgâra karşı uçmaya çalışmaktan bitkin düşmüştü ve herkesin saçı karışıp duruyordu. Yapraklar ormandan sökülüyor, ağaçlar da durmadan şikâyet ediyordu. İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra bile rüzgârın sesini duyabiliyor, saatler geçse de rüzgârı yüzünüzde hissedebiliyordunuz. Beyazkule Kalesi'nin rüzgâr gücüyle çalışan saat mekanizmasından kalbi kontrolden çıkma belirtileri gösterince uzun tarihte ilk defa yel değirmenlerinden sökülüp durdurulmuştu.

Bir grup kartal, Griffon ve kanatlı at rüzgârın onları başka bir dünyaya, Fillory'den bile daha büyülü bir yere götüreceğine inandıkları için kendilerini rüzgâra vermişti. Bir hafta sonra ters yönden aç, darmadağın olmuş, rüzgârdan yanmış halde geri dönmüşlerdi. Ne gördüklerinden bahsetmeyi reddetmişlerdi.

Jane kılıç kuşanıp saçını topuz yapmış, Karanlık Orman'a tek başına, kararlı, rüzgâra karşı eğilmiş halde girmişti. Amacı rüzgârın kaynağını bulmaktı. Çok geçmeden bir açıklıkta yaralı ve panik halindeki Ember'e denk gelmişti. Ember, ona Martin'in geçirdiği dönüşümünü, onu Fillory'den yollama çabasını ve bunun sonucunda Umber'in ölüşünü anlattı. Oturup bir savaş stratejisi belirlediler.

Ember meleyerek Rahat At'ı çağırdı ve birlikte cüceleri görmeye gittiler. Cücelerin yardımseverliğine pek güven olmazdı ama onlar bile Martin'in tehlikeli olduğuna ikna olmuştu, hem rüzgâr inlerinin üzerindeki toprağı uçuruyordu. Jane için gümüşten öyle karmaşık, öyle ustaca bir cep saati yapmışlardı ki, içi tamamen ufacık çarklar ve yaylarla doluydu. Bu saatle Jane zamanın akışını istediği gibi kontrol edebilecekti. Zamanı ileri-geri sarabilecek, hızlandırıp yavaşlatabilecekti.

Jane ve Ember saati alıp oradan ayrıldı. Cücelerin neler yapabileceğine akıl sır ermiyordu. Zaman makinesi yapabiliyorlarsa neden tüm krallığı yönetmiyorlardı ki? Belki de zahmet etmiyorlardı.

Quentin son sayfayı çevirdi. Kitap orada bitiyordu. Son sayfanın altında Jane'in imzası vardı.

"Eh, pek de doyurucu bir son değildi," dedi Quentin yüksek sesle.

"Gerçekler her zaman heyecanlı olmuyor, değil mi? Ama bence bir-çok konuyu anlatmış oldum. Eminim biraz kafa yorarsan gerisini tahmin edebilirsin."

Quentin'in kalan iki gram canı da neredeyse o an çıkacaktı. Odanın diğer ucunda, masanın üstünde ufak tefek ama uzun bacaklı, siyah saçlı ve beyaz tenli güzel bir kadın oturuyordu.

"En azından girişlerimi iyi yapmaya çalışıyorum."

Yerliler gibi giyinmişti. Bacaklarını biraz gösterecek kadar yırtmaçlı, gri, pratik bir gezi elbisesinin üzerine açık kahverengi bir pelerin takmıştı. Ama kesinlikle oydu. Onu revirde ziyaret eden sağlık görevlisiydi. Ama aslında bu tanım yetersizdi.

"Sen Jane Chatwin'sin, değil mi?"

Kadın gülümseyip başını sallayarak Quentin'i onayladı.

"Ona imza atmıştım," dedi el yazmasını göstererek. "Düşün, kaç para eder. Bazen Fillory hayran toplantılarına girsem ne olur diye merak ediyorum."

"Kostüm giymiş biri olduğunu düşünürler," dedi Quentin. "Ve bu iş için de biraz yaşlandığını."

El yazmasını yatağın üstüne bıraktı. Quentin onu ilk gördüğünde çok gençti ama artık o kadar genç görünmüyordu. Ağabeyi Martin'in de söyleyeceği gibi: Amma da büyümüştü. Kadının gülümsemesi eskisi kadar karşı konulmaz değildi.

"Gözcükadın da sendin, değil mi?"

"Öyleydim ve öyleyim." Oturduğu yerden reverans yaptı. "Ama artık Martin gittiğine göre emekli olabilirim. Gerçi bundan zevk almaya yeni başlamıştım."

Quentin gülümseyerek karşılık vermek istemişti ama o gülümseme yüzünde belirmedi. Canı gülümsemek istemiyordu. Tam olarak ne hissettiğini çözemiyordu.

Jane hiç hareket etmeden Quentin'i tanıştıkları ilk gün olduğu gibi inceliyordu. Öylesine büyü, anlam ve tarihle yüklü bir havası vardı ki neredeyse parlıyordu. Plover'la konuşmuş, ona Quentin'in okuyarak büyüdüğü hikâyeleri anlatmıştı. Tüm bu olanların döngüselliği baş döndürücüydü.

Güneş batıyordu. Quentin'in beyaz çarşaflarına turuncu-pembe bir ışık düşüyordu. Alacakaranlıkta her şeyin sert hatları yumuşuyordu.

"Çok anlamsız," dedi Quentin. Güzel bir kadından bu kadar az etkilendiği hiç olmamıştı. "Eğer sen Gözcükadın'san niye öyle şeyler yaptın? Zamanı falan neden durdurdun?"

Jane'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

"Bu şey," gümüş cep saatini çıkardı, saat bir nar kadar kalın ve yuvarlaktı, "kullanım kılavuzu olmadan elime geçti. Alışana kadar biraz deney yapmam gerekti, deneylerin de hepsi başarıyla sonuçlanmadı. Özellikle bir keresinde, uzun süren bir öğleden sonra..." Yüzünü ekşitti. Aksanı Martin'inkiyle aynıydı. "İnsanlar yanlış anladı işte. Hem zaten Plover her şeyi şişirdi. Ne hayal gücü vardı onda!"

Sanki Plover'ın hayal gücü bu hikâyenin en şaşılacak parçasıymış gibi başını salladı.

"Hem başladığımda on üç yaşındaydım. Büyü eğitimi almamıştım. Her şeyi kendim çözmem gerekti. Bu açıdan, bir cadı olduğumu söyleyebilirsin."

"Yani Gözcükadın'ın yaptığı her şey..."

"Çoğu aslında gerçekten oldu. Ama dikkatli davrandım. Gözcükadın kimseyi öldürmemiştir. Kestirmelerden gittim, bazen bu yüzden başkalarının canı yandı ama aklımda başka şeyler vardı. Martin'i durdurmalıydım ve yapmam gerekeni yaptım. Şu saat-ağaçlar gibi. Ne harika bir fikirdi, sorma! Hiçbir işe yaramadılar. İşin komik yanı Martin'in ödünü koparmaları oldu. Onları çözememişti."

Bir anlığına, sadece bir saniyeliğine soğukkanlılığını kaybetti. Yaşlanmış gözlerini hızlı hızlı kırptı.

"Kendime onu ormana gittiği ilk gece kaybettiğimizi söyleyip duruyorum. O günden sonra kendisi gibi değildi. Uzun zaman önce ölmüştü. Ama artık geriye kalan tek Chatwin benim. Canavar olsa da ailemden geriye kalan tek kişi oydu."

"Ve biz onu öldürdük," dedi Quentin soğuk bir sesle. İçi titriyordu. Daha önce çözemediği bir his açığa çıkıyordu. O his hiddetti. Bu kadın onu kullanmış, herkesle oyuncak gibi oynamıştı. Oyuncaklardan bazıları

kırılmıştı ya, olurdu o kadar. Hikâyenin tüm anlamı başından beri buydu. Jane Quentin'i kullanmış, onu ve arkadaşlarını Martin'i bulmak için Fillory'ye yollamıştı. Quentin'in buraya ulaşması için elinden geleni yapmıştı. Düğmeyi Lovelady'nin bulması için bırakmış bile olabilirdi. Artık fark etmezdi. Artık olan olmuş, Alice ölmüştü.

Quentin ayağa kalktı. Serin, çimen kokulu bir esinti yeşil perdeleri oynatıyordu.

"Evet," dedi Jane Chatwin dikkatle. "Onu öldürdünüz. Biz kazandık."

"Biz mi kazandık?" Quentin duyduklarına inanamıyordu. Artık kendini tutamıyordu. Saklamaya çalıştığı bütün ızdırap ve suçluluk hissi ona öfke olarak geri dönüyordu. Buz çatlıyor, gölet kaynıyordu. "Kazandık mı? Cebinde zaman makinesi taşırken elinden gelenin en iyisi bu muydu? Bizi oyuna getirdin, Jane ya da her kimsen. Macera yaşayacağımızı sanıyorduk ama sen bizi intihar görevine yolladın ve arkadaşlarımı kaybettim. Alice öldü." Devam edebilmek için durup yutkunması gerekti. "Bu muydu elinden gelen?"

Jane gözlerini kaçırıp yere baktı. "Üzgünüm."

"Üzgünsün demek." Bu kadın insanı deli ederdi. "İyi. Ne kadar üzgün olduğunu kanıtla. Beni geri götür. Saatini kullan da zamanda geri gidelim. Tekrar deneyelim. Geri gidip durumu düzeltelim."

"Hayır, Quentin," dedi ciddi bir sesle. "Geri dönemeyiz."

"Ne demek hayır?! Geri dönebiliriz. Dönebiliriz ve döneceğiz!"

Quentin sanki konuşup gözlerini ona dikerse istediğini yaptırabilecekmiş gibi giderek sesini yükseltiyor, gözlerini ona sabitleyerek konuşuyordu. Jane bunu yapmak zorundaydı! Ve eğer konuşmak yetmezse Quentin onu zorlayabilirdi. Jane ufak tefekti ve saati sayılmazsa Quentin ondan iki kat daha güçlü bir büyücü olduğuna emindi.

Jane üzüntüyle başını sallıyordu.

"Anlaman lazım." Jane geri çekilmedi. Sanki Quentin'i sakinleştirip gönlünü alarak yaptıklarını unutturabilecekmiş gibi yumuşak bir tavırla konuşuyordu. "Ben cadıyım, tanrı değil. Çok şey denedim. Birçok farklı zaman çizgisi takip ettim. Martin'le savaşsınlar diye sizden başka çok insanı yolladım. Zamanda değişiklik yapmanın uygulanabilirliği hakkında sana nutuk atmayayım şimdi. Sadece bir değişkenle oynasan bile her şey değişir. Martin'le o mağarada ilk siz mi karşılaştınız sanıyorsun? Onunla sen, kendin ilk defa mı karşı karşıya geldin sanıyorsun? O savaş defalarca yaşandı. Çok şey denedim. Her seferinde herkes ölüyordu. Ben de zamanı geri alıyordum.

"Ne kadar kötü olursa olsun bu seferki aldığım en iyi sonuçtu. Sen ve arkadaşların dışında Martin'i durdurabilen olmamıştı. Bunu sadece siz başarabildiniz. Ben de bunu değiştirmeyeceğim. Kazandığımız her şeyi kaybetme riskini göze alamam."

Quentin kollarını kavuşturdu. Sırtındaki kaslar seğiriyordu. Resmen öfkeden titriyordu. "Peki o zaman. En başa döneriz. *Duvarlardaki Dünya* öncesine gideriz. Martin'i her şey başlamadan durdururuz. Fillory'ye gitmediği bir zaman çizgisi buluruz."

"Denedim zaten. Denedim, Quentin! Martin her seferinde ormana kaçtı. Bunu bin kere denedim! Ormana kaçmadığı tek bir dünya yok.

"Yoruldum. Alice'i kaybettiğini biliyorum. Ben de kardeşimi kaybettim. Eskiden Martin olan o şeyle savaşmaktan yoruldum."

Birden çok yorgun göründü, gözleri sanki asla gidemeyeceği başka bir dünyayı görüyormuş gibi boş bakıyordu. Bu durum Quentin'in kaynayan öfkesini korumasını zorlaştırmıştı. İstemese de öfkesi azalıyordu.

Bu daha bitmemişti. Quentin, Jane'e doğru atıldı ama Jane hazırlıksız yakalanmamıştı. Quentin hızlıydı, Jane'se daha hızlı. Belki bunu başka bir zaman çizgisinde daha önce yaşamışlardı ya da belki Quentin niyetini çok belli etmişti. Quentin odanın yarısını geçmeden Jane dönüp gümüş saati tüm gücüyle duvara fırlattı.

Kullandığı güç yeterli olmuştu. Taş duvara çarpan saat fazla olgun bir meyve gibi ezildi. Bir torba bozuk para gibi bir ses çıkarmıştı. Narin kristal cam parçalanmış, ufacık çark ipi kopan bir inci kolyeyi oluşturan inciler gibi yere yayılmıştı.

Jane tekrar Quentin'e doğru döndü, derin nefesler alıp veriyordu. Quentin kırık saatin cesedine bakıyordu.

"Dahası yok," dedi Jane. "Buna son vermeliyiz. Artık elimizde ne kaldıysa onunla yaşayıp kaybettiklerimizin yasını tutacağız. Keşke çok geç olmadan

size daha fazlasını anlatabilseydim ama size gerçeği söyleyemeyecek kadar ihtiyacım vardı."

Jane beklenmedik bir şey yapıp ellerini Quentin'in yanaklarına koydu ve onu alnından öptü. Oda artık neredeyse karanlıktı. Jane kapıyı açtığında kapı sessiz ilkbahar akşamında gıcırdadı.

Çıkmadan önce, "Martin'i fazla yargılamamaya çalış," dedi. "Plover her yalnız kaldıklarında onu taciz ederdi. Bence Fillory'ye ilk defa bu yüzden gitmişti. Yoksa niye bir saatin içine giresin ki? Saklanacak bir yer arıyordu."

Bunu da söyleyip gitmişti.

Quentin takip etmedi. Sadece uzun süren bir dakika boyunca kapıya bakakaldı. Kapıyı kapamaya gittiğinde saatin parçaları ayaklarının altında çatırdadı.

Hikâye dallanıp budaklanmıştı. Sonunda her şeyi açığa çıkarabilmiş miydi? Güneşin son ışıkları odasına vururken sert Kentaur yatağının üstündeki deftere baktı. Sayfaların arasına konulmuş bir not vardı. Bu, kitabı okumaya çalıştığı ilk gün rüzgârın uçurduğu nottu. Üzerinde sadece şu yazıyordu:

SÜRPRİZ!

Yatağına oturdu. Sonuçta Alice ve Quentin bir savaş sahnesine girme talihsizliğini yaşamış figüranlar olmuşlardı. Fantastik bir kâbus diyarında iki kardeşin savaşı arasında kalmışlardı. Alice'in ölmesi, Quentin'inse yaşaması kimsenin umurunda değildi.

Aradığı cevapları bulmuştu ama cevaplar işleri kolaylaştırmıyordu. Bir işe yaramıyorlardı. Yatağında otururken Alice'i düşündü. Ve zavallı, aptal Penny ile bahtsız Eliot'ı. Bir de o Martin Chatwin olacak şanssız piçi. Sonunda anlamıştı. Başından beri hatalıydı. Buraya hiç gelmemeliydi. Alice'e hiç âşık olmamalıydı. Brakebills'e asla gitmemeliydi. Brooklyn'de, gerçek dünyada kalmalıydı. Depresyonunu ve dünyaya karşı garezini gerçekliğin nispeten güvenli ortamında iyileştirmeliydi. Alice'le hiç karşılaşmamış olurdu ama en azından Alice bir yerlerde yaşamını sürdürürdü. Herkes gibi yapıp acınası yaşantısını filmler, kitaplar, alkol ve mastürbasyonla sürdürür giderdi. İstediğini sandığı şeyi gerçekten elde etme felaketini yaşamamış olurdu. Kendini ve diğer herkesi bunun bedelini ödemekten kurtarırdı. Martin Chatwin'in hikâyesinden bir ders çıkarılacaksa o da kısaca buydu. Rüyalarınızı elbette gerçeğe dönüştürebilirsiniz ama tek sonucu canavara dönüşmek olur. Evde kalıp odanızda kâğıtlarla sihirbazlık yapmak daha iyidir.

Elbette bu biraz da Jane'in hatasıydı. Onu her adımda buraya çekmişti. Ama artık kandırılmayacaktı. Kimseye bu şansı vermeyecekti. Quentin yeni bir bağımsızlık tavrına büründüğünü hissedebiliyordu. Kaynayan öfkesi ve ızdırabı, soğuyup koruyucu bir tabakaya dönüşüyor; umursamazlık, üzerine vernik gibi sert ve şeffaf bir halde yayılıyordu. Madem geri dönemeyecekti, bundan sonra işleri farklı halletmesi gerekiyordu. Bu tavrın ne kadar sağlam ve güvenli olduğunu hissetti. İşin sırrı hiçbir şey istememekti. Güç buydu. Hiç kimseyi sevmemek ve hiçbir şey için umutlanmamak asıl cesaretti.

İşin tuhaf yanı hiçbir şeyin anlamı olmayınca her şeyin bu kadar kolaylaşmasıydı. Ahşaptan Pinokyo omzu ve Warhol saçıyla yeni Quentin sonraki birkaç hafta boyunca tekrar büyü çalışmaya başladı. Şimdi istenen, kontroldü. Dokunulmaz olmak istiyordu.

Quentin küçük odasında daha önce ustalaşmak için zaman bulamadığı veya cesaret edemediği şeyleri çalışıyordu. Popper alıştırmalarının en zorlarına döndü. Bunlar sadece teoride yapılabilecek şeylerdi, Brakebills'teyken bunları ancak yaparmış gibi yapabiliyordu. Şimdiyse bunlar tekrar tekrar beceriyordu. Bu alıştırmaların yeni, daha insafsız versiyonlarını yaratıp onlarda da ustalaştı. Ellerindeki acıdan zevk alıyordu. Büyüleri daha önce olmadıkları kadar güçlü, isabetli ve akıcıydı. Parmak uçları havada ateş, kıvılcım ve neon çivit izleri bırakıyordu. İzler titreyip vızıldıyor, bakılamayacak kadar ışıldıyordu. Beyni soğuk, kırılgan zaferle parıldıyordu. Bu tam da Penny'nin Maine'e gittiğinde aradığı şeydi ama Quentin buna gerçekten ulaşmıştı. Artık insani hislerini öldürdüğü, hiçbir şeyi umursamadığı için gerçekten insanüstü güçlere hükmedebilecekti.

Önce tatlı bahar havası odasına dolarken, sonra da fırın gibi yaz sıcağında yüzünden terler akıp Kentaur'lar dışarıda neler olduğunu merak etmeksizin ve yüce adımlarla dolaşırken Quentin, bir zamanlar Mayakovski'nin onu şaşırtarak yaptığı bazı şeyleri nasıl yaptığını anlamaya başladı. Bir açıklıkta

Penny'nin ateş topu büyüsünü çözdü. Bitirme ödevindeki hataları bulup düzeltti, sonra da Alice'in projesine onun anısına el atıp tek bir fotonu gözlemlenecek şekilde ayrıştırmayı başardı. Heisenberg'i kim takardı, başarmıştı.

Güneş yüzünden solmuş masasının üstünde lotus pozisyonunda otururken zihni, dışarıda acil işlerine koşuşturan önce bir, sonra üç, sonraysa altı tarla faresini kapsadı. Onları çağırıp yanına oturttu, sonra tek bir düşünceyle içlerinde yaşayan elektrik akımını nazikçe durdurdu. Küçük, tüylü vücutları hareketsizleşip soğudu. Sonra, aynı kolaylıkla, kibritleri ateşe değdirir gibi hepsine birer birer dokunarak hayata döndürdü.

Tarla fareleri panik içinde dağıldı. Quentin gitmelerine izin verdi. Odasında tek başınaydı, gizli başarısı onu gülümsetmişti. Kendini mağrur ve cömert hissediyordu. Yaşam ve ölümün kutsal gizemini kurcalamıştı. Bu dünyada onun ilgisini çekebilecek ne kalmıştı? Veya başka bir dünyada?

Haziran olgunlaşıp temmuza dönüştü, temmuzsa kuruyup ağustos oldu. Quentin bir sabah uyandığında penceresinin baktığı bahçeye serin bir sisin çöktüğünü gördü. Hemen ileride kocaman ve başka bir dünyadan gelmiş gibi duran beyaz bir erkek geyik duruyordu. Küçük ağzıyla otlanmak için başını eğdiğinde Quentin ağır boynuzlarını taşıyan boynundaki kasları görebilmişti. Geyiğin kulakları Quentin'in tahmin ettiğinden daha büyük ve sarkıktı. Quentin pencereye çıktığında geyik başını tekrar kaldırdı ve izlendiğinin farkına varınca acele etmeksizin ortadan kayboldu. Quentin kaşlarını çatıp geyiğin uzaklaşmasını izledi. Yatağına döndü ama uyuyamadı.

O gün daha sonra Akçaağaç Meşe Palamudu Agnes Allison-Hoş Kokulu-Kereste'yi aradı. Onu Kentaur'ların kaslı arka ayaklarının gücünü ve insan ellerinin ince dokunuşlarını kullanabileceği oda büyüklüğündeki dokuma tezgâhının başında buldu.

"Yakalanamayan Varlık," dedi çalışmaya devam ederken. "Çok nadir görülür. Üstün değerlerimizin yaydığı pozitif enerji onu buraya çekmiş olmalı. Sen bakınırken kendini Kentaur'lara gösterdiği için şanslısın."

Yakalanamayan Varlık. *Zamanı Söyleyen Kız*'dan. Demek ki böyle görünüyordu. Quentin nedense daha yırtıcı bir şey olmasını beklemişti. Kentaur'un parlak siyah arka bacaklarına bir insanın omzuna vurur gibi vurup oradan ayrıldı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

O gece masasında bulduğu yapraklı dalı çıkardı. Bu dal Yaratık'ın yüzünü örten, dövüşmeye başlamadan önce attığı daldı. Dal kurumuştu ama yaprakları hâlâ yeşil ve lastik gibiydi. Dalı nemli toprağa sapladı ve düz durması için toprakla destekledi.

Sabah olduğunda Quentin dışarı baktı ve penceresinin önünde büyüyüp serpilmiş bir ağaç gördü. Ağacın gövdesinde bir saat vardı.

Quentin elini ağacın gri gövdesine koyup serin, tozlu kabuğunu hafifçe okşadı, sonra elini çekti. Artık buradan ayrılma zamanı gelmişti. Yanına birkaç eşyasını aldı, gerisini bıraktı, bir yay ve oklarla dolu bir sadak çaldı. Kentaur'ların seks sürüsünden de bir at ödünç alıp İnziva'dan ayrıldı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

BEYAZ GEYİK

Yakalanamayan Varlık'ın peşinde önce Kuzey Bataklığı'na, sonra tekrar güneye, Büyük Çalılık sınırlarına, sonra kuzeye, Karanlık Orman'dan batıya, Aşağı Karsuyu Nehri kıyısına kadar gitti. Rüyalarında gördüğü yerlere gitmiş gibiydi. Derelerden su içti, ormanda uyudu, kendi avladığı hayvanları pişirip yedi. Okçuluğu vasattı, sadece okçuluk becerisiyle bir şey vuramadığında büyü kullanarak hile yapıyordu.

Kentaur'ları geride bıraktığı için pek üzülmüşe benzemeyen doru atını hızla sürüyordu. Quentin'in zihni boştu, hiçbir şey düşünmüyordu. Kafasındaki gölet tekrar donmuştu, buz bu sefer otuz santim kalınlığındaydı. İyi günlerinde Alice'i saatlerce düşünmeden edebiliyordu.

Düşündüğü bir şey varsa o da beyaz geyikti. Bir görevi vardı ve bu sadece onun göreviydi. Gözleri sürekli ufku tarıyordu. Ne yaptığının bilincindeydi. Brooklyn'deyken hayalini kurduğu şeyi yapıyor, asıl hayalini yaşıyordu. Amacına ulaştığında bu defteri artık kapatabilirdi.

Yakalanamayan Varlık'ın peşinden keskin yamaçlı dağları geçip batıya, Fillory kitaplarında hiç bahsedilmeyen yerlere gitti. Artık bakir topraklardaydı ama keşif yapmak veya zirvelere isim vermek için durmadı. Kireç taşıyla kaplı bir uçurumdan keşfedilmemiş bir denizin volkanik siyah kumlu sahiline indi. Hâlâ takip edildiğini gören geyik sanki karadaymış gibi dalgaların üstünde koşmaya başladı. Kayalıktan kayalığa sıçrar gibi boynuzları dik bir şekilde başını sallayarak ve deniz köpüğünü burnuna çekerek dalgadan dalgaya atlıyordu.

Quentin iç çekti. Ertesi gün atını satıp denizi geçecek bir tekne ayarladı.

Kiraladığı tekne, utanç verici adı *Skywalker* olan çevik bir şalopaydı. Üç sessiz erkek ile bir iri yapılı ve bronzlaşmış kız kardeşten oluşan dört kişilik aile teknenin tayfalığını yapıyordu. Tek laf etmeden *Skywalker*'ın sürekli düzeltilmesi gereken iki düzine ufak üçgen yelkenden oluşan kendine has donanımını idare ediyorlardı. Quentin'in ahşap organlarına hayran kalmışlardı. İki hafta sonra içme suyu rezervlerini tazelemek için takımadalara çıkıp sonra yollarına devam ettiler.

Asabi, kana susamış zürafaların yaşadığı bir ada ve bir parmak karşılığında ömürlerine bir yıl katacağını söyleyen uçan bir yaratığın olduğu başka bir adayı geçtiler. Kız kardeş parmaklarından üçünü orada bırakmıştı. Okyanusun içine inen zarif bir merdivenin ve ufak bir ada boyutundaki açık bir kitabın üstünde sürüklenip durmadan yazı yazan bir genç kızın yanından geçtiler. Bu maceralardan hiçbiri Quentin'de merak veya heyecan yaratmadı. Öyle şeyler Quentin için bitmişti.

Beş hafta geçtikten sonra kavrulmuş, siyah bir kayaya çıktılar ve tayfalar geri dönmezlerse isyan çıkartacakları tehdidinde bulundu. Quentin önce sert bakışlarını kullandı, sonra büyü güçleri konusunda blöf yaptı, sonunda maaşları beşe katladı. Yolculuğa devam ettiler.

Pes etmektense ölmeyi kabul ettiğinizde cesur olmak kolaydı. Acı çekmek istediğinizde yorgunluk hiçbir anlam taşımıyordu. Quentin bundan önce flok yelkeni taşıyacak kadar büyük bir tekneye bile binmemişti ama artık tayfalar kadar ince, bronzlaşmış ve teni tuzluydu. Güneş kocaman olmuştu ve deniz suyu *Skywalker*'ın küpeştesine sıcak sıcak çarpıyordu. Her şey elektrik yüklü gibiydi. Sıradan nesneler bile tuhaf optik yanılsamalar oluşturuyordu. Yıldızlar asıl şekilleri belli olacak kadar alçakta, yanan küreler gibi duruyordu. Okunması imkânsız anlamlara gebeydiler. Güçlü, altın rengi bir ışık her şeyin içinden geçiyordu, sanki Dünya, diğer tarafında muhteşem bir güneşin parladığı ince bir perdenin ardında gibiydi. Geyik önlerinde sıçrayarak ilerliyordu.

Sonunda bilinmeyen bir kıta ufukta gözüktü. Burası büyülü bir kışın hüküm sürdüğü, sahile kadar yayılmış ve deniz suyunun köklerine vurduğu köknar ağaçlarının sardığı bir yerdi. Quentin burada demir attı ve ince tropik kıyafetlerinin içinde titreyen tayfalara bir hafta beklemelerini, geri

dönmezse onsuz ayrılmalarını söyledi. Getirdiği altının geri kalanını onlara verdi, yedi parmaklı kız kardeşi öpüp vedalaştı ve şalopanın kayığını suya indirip kıyıya kadar kürek çekti. Yayını sırtına alıp karla kaplı ormanda ilerlemeye başladı. Tekrar tek başına olmak iyi gelmişti.

Yakalanamayan Varlık üçüncü gecede kendini gösterdi. Quentin berrak, pınarla beslenen bir su birikintisine bakan alçak bir kayalıkta kamp kurmuştu. Şafak sökmeden hemen önce uyandı ve geyiğin su kenarında durduğunu gördü. Su içerken suya düşen aksi titriyordu. Quentin dizinin üstünde bir dakika bekledi. Zamanı gelmişti. Yayına bir ok yerleştirdi. Hava rüzgârsız, yeriyse iyiydi, zor bir atış olmayacaktı. Ok yaydan fırladığı anda düşündü: Chatwin'ler bile, Helen ve Rupert bile bunu yapamamıştı ama ben başardım. Alacağını zannettiği zevki tatmamıştı. Beyaz geyiği kaslı sağ kalçasının sert etinden vurmuştu.

Quentin irkildi. Neyse ki arterinden vurmamıştı. Geyik kaçmaya çalışmadı, sadece yaralı bir kedi gibi yan yatıp durdu. Pes etmiş duruşundan Quentin onun yüzyılda bir bu duruma katlanmak zorunda olduğu fikrine vardı. Her işin bir bedeli vardı. Şafak öncesi alacakaranlığında kanı siyah görünüyordu.

Quentin yaklaştığında hiç korku göstermedi. Kıvrak boynunu uzatıp beyaz dişleriyle oku sıkıca kavradı. Tek hareketle çekip çıkardı ve Quentin'in ayaklarına attı.

"Can yakıyor," dedi geyik gerçekçi bir tavırla.

Quentin günlerdir kimseyle konuşmamıştı.

Boğuk bir sesle cevap verdi.

"Şimdi ne olacak?"

"Dilek dileyeceksin elbette. Üç tane."

"Arkadaşım Penny ellerini kaybetti. Onu iyileştir."

Geyiğin gözleri bir anlığına dalgınlaştı.

"Yapamam. Üzgünüm. Arkadaşın ya ölmüş ya da bu dünyada değil."

Güneş karanlık, sık köknar ormanının üstünde doğmaya başlıyordu. Quentin derin bir nefes aldı. Soğuk hava ferahtı ve terebentin kokuluydu.

"Alice. Bir tür ruha dönüştü. Bir *niffin*'e. Onu geri getir."

"Bunu da yapamam."

"Ne demek yapamam? Al sana dilek işte."

"Kuralları ben koymuyorum." Kalçasından hâlâ akmakta olan kanı yaladı. "Hoşuna gitmediyse başka bir büyülü geyik bulup onu vur."

"Kuralların farklı olmasını diliyorum."

Geyik gözlerini devirdi. "Hayır. Ayrıca bu üç dileği ilk dileğin olarak sayıyorum. İkinci dileğin nedir?"

Quentin iç geçirdi. Zaten buna pek umut bağlamamıştı.

"Tayfama borcumu öde. Söz verdiğimin iki katı olsun."

"Oldu bil," dedi geyik.

"İlk baştaki ücretlerinin on katı olacak, ben zaten beşe katlamıştım."

"Oldu bil dedim ya. Üçüncü dileğin nedir?"

Quentin fırsat çıkarsa ne dileyeceğine yıllar önce karar vermişti. Fillory'ye gidecek ve sonsuza kadar orada kalacaktı. Ama bu yıllar önceydi.

"Beni eve gönder."

Geyik yuvarlak, kahverengi gözlerini yavaşça kapatıp sonra tekrar açtı. Boynuzlarını Quentin'e doğru eğdi.

"Oldu bil."

Quentin daha spesifik bir yer söyleyebileceğini düşündü. Geyik onu Brooklyn'e, ailesinin Chesterton'daki evine veya Brakebills'e, hatta çiftlik evine bile gönderebilirdi. Ama geyik yoruma yer vermeksizin onu yaşadığı son yere, Tribeca'da Alice'le paylaştığı daireye göndermişti. Bir yaz günü olduğu belli olan günün erken saatlerinde birden ortaya çıkışını kimse fark etmemişti. Quentin çabucak oradan uzaklaştı. Evin kapısına bile bakamamıştı. Yayını ve okları bir çöp tenekesine bıraktı.

Etrafında birden bu kadar çok insan olması şok ediciydi. Alacalı derilerini, kusurlu yüz hatlarını ve şişkin kibirlerini görmezden gelmek o kadar kolay değildi. Belki de Kentaur snopluğunun birazı ona da bulaşmıştı. Organik ve inorganik kokuların iğrenç karışımı burnuna vurdu. Köşe başındaki bir

kafeden aldığı gazetenin ön sayfasındaki tarihe göre iki seneden biraz daha fazla bir süre Dünya'dan uzak kalmıştı.

Ailesini aramalıydı. Fogg onların fazla endişelenmemelerini sağlamış olmalıydı ama olsun. Onları tekrar görme düşüncesi Quentin'i neredeyse gülümsetecekti. Saçına ne derlerdi acaba? Yakında gidecekti ama daha değil. Dünya'ya yeniden alışmak için etrafta dolaştı. Bankamatiklerden para çekmeye yarayan büyü artık Quentin için çocuk oyuncağıydı. Saç ve sakal tıraşı olup, Kentaur'ların dikmediği giysiler satın alıp Rönesans fuarından çıkmış gibi görünmeye bir son verdi. Kendini şımartmaya karar verdi. Gidip pahalı bir restoranda biftek yedi, neredeyse zevkten ölüyordu. Saat üç olduğunda eskiden Fiziksel Çocuklar'la beraber gittiği, Çin Mahallesi'ndeki bodrum katı barda Moscow Mule kokteyllerini yuvarlıyordu.

Uzun zamandır alkollü içki içmemişti. Alkol donmuş beyninde çözülme tehlikesi yaratıyordu. Suçluluk ve hüzün duygularını kontrol altında tutan buz çatırdamaya başlamıştı. Ama Quentin içmeye devam etti ve çok geçmeden derin, saf ve zengin bir hüznün etkisi altına girdi. Mekân saat beş gibi dolmaya başlamıştı. Saat altı olduğunda işten çıkıp içmeye gelenler Quentin'e çarpıp duruyordu. Bodruma inen merdivenlerden sızan ışığın değiştiğini görebiliyordu. Tam çıkacakken barın köşesinde ince, güzel bir sarışının çok yakışıklı birine sırnaştığını gördü. Quentin adamı tanımıyordu ama güzel kız kesinlikle Anaïs'ti.

Bu ne Quentin'in istediği kavuşma anıydı, ne de kavuşmak istediği kişiye rastlamıştı. Ama belki de böylesi, yani çok umursamadığı ve onu çok umursamayan biri olması daha iyiydi. Hem yükün bir kısmını emektar Moscow Mule kokteylleri taşıyacaktı. Minik adımlar atmalıydı. Dışarıda, merdiven boşluğunda oturdular. Anaïs elini Quentin'in koluna koydu ve beyaz saçlarına hayretle baktı.

"Olanlara inanamazdın," dedi Anaïs. Gariptir ki Avrupalı aksanı koyulaşmış, İngilizce grameri de son gördüğünden beri kötüleşmişti. Muhtemelen bar ortamında böylesi daha çok işe yarıyordu. "Seni dışarı çıkarırken neler oldu neler! Bir süre etraf sakindi ama sonra bize yine saldırdılar. Josh çok iyiydi. Çok iyi. Onun büyüyü öyle kullandığını hiç görmemiştim. Yer altında,

döşemelerin altında yüzen bir şey vardı. Köpekbalığı gibiydi galiba ama taşta yüzüyordu. Bacağını o kaptı."

"Demek bunun nedeni oymuş," dedi Quentin. Anaïs'e ahşap dizini gösterdi, Anaïs de yine hayretle bakındı. Alkol sayesinde işler Quentin'in beklediğinden daha rahat ilerliyordu. Bir duygu sağanağına, ızdırabın savunmasız huzuruna yapacağı bir süvari hücumuna hazırlanmıştı ama bunlar olacaksa da henüz olmamıştı.

"Bir şey vardı, daire çizip duruyorduk. Duvarlarda büyü vardı galiba. Amber'ın odasına geri döndük."

"Ember."

"Ben ne dedim ki? Neyse, büyüyü bozmak zorunda kaldık..." Durup bardaki kaslı erkek arkadaşına el salladı. Olanları sanki bu hikâyeyi defalarca anlatmış da bıkmış gibi anlatıyordu. Onun için bunlar iki sene önce pek de tanımadığı insanların başına gelmiş olaylardı. "Seni yol boyunca taşıdık. Tanrım. Bence Richard bizi bulmasa başaramazdık.

"Böyle olunca insan neredeyse Richard'ı sevecek gibi oluyor. Bizi görünmez yaptı, tek başına hepimizi kurtardı diyebilirim. Bak, yara izim hâlâ duruyor."

Zaten kısa olan eteğini kaldırıp pürüzsüz, bronzlaşmış uyluğundaki kalın, on beş santimlik yara izini gösterdi.

Anaïs'in dediğine göre Penny mucize eseri hayatta kalmıştı, en azından bir süreliğine. Kentaur'lar, Penny'nin ellerini tedavi edememişti, bu da artık Penny'nin büyü yapamayacağı anlamına geliyordu. Şehir'e ulaştıklarında Penny bir şey arar gibi diğerlerinden ayrılmıştı. Diğer binalara göre çok daha eski ve yıpranmış görünen dar, yüksek bir taş binanın önüne geldiğinde durup elsiz kollarını sanki dua eder gibi açmıştı. Bir dakika sonra binanın kapısı açılmıştı. Diğerleri bir anlığına da olsa içerideki kitaplarla dolu rafları, Şehir'in sıcak, gizli, kâğıttan kalbini görebilmişlerdi. Penny içeri girmiş ve kapı ardından kapanmıştı.

Anaïs sürekli, "Bunların gerçekten olduğuna inanabiliyor musun?" diyip duruyordu. "*Cauchemar*[30] gibiydi. Ama artık her şey geride kaldı."

30 (Fr.) Kâbus. (ed.n.)

Garipti, Anaïs ne onu ne de kendini suçlar gibiydi. Olanların yasını kendince tutmanın bir yolunu bulmuştu. Belki de olanlar ona hiç dokunmamıştı. O sarı buklelerin altında ne yattığını tahmin etmek zordu.

Anaïs hikâyesini anlatırken sürekli Quentin'in omzunun üstünden erkek arkadaşına bakıyordu. Quentin bunu fark edince ona acıyıp bırakmaya karar verdi. Vedalaştılar. İkisi de irtibatı koparmamaktan bahsetmedi. Bu noktada yalan söylemenin ne anlamı vardı ki? Anaïs'in de dediği gibi, artık her şey geride kalmıştı. Quentin yaz akşamının ılık erken saatlerinde, çıkışta Anaïs'le karşılaşmayı ne kadar istemediği aklına gelinceye kadar merdivenlerde oturdu.

Hava kararıyordu ve yatacak yer bulmak zorunda kalacaktı. Bir otel bulabilirdi ama niye uğraşsındı ki? Niye bekleyecekti? Sahip olduğu neredeyse her şeyi Fillory'de bırakmasına rağmen mezun olduğu gün Fogg'un verdiği demir anahtarı hep saklamıştı. Fillory'deyken işe yaramamıştı ama şimdi, Tribeca'nın çöp kaplı sokaklarından birinde tek başına dikilip şehrin nemli, güneşte ısınmış havasını solurken anahtarı yeni aldığı kot pantolonunun cebinden çıkardı. Anahtarın ağırlığı güven veriyordu. Anahtarı ister istemez kulağına götürdü. Titreyen bir diyapazon gibi ses veriyordu. Quentin bunu daha önce fark etmemişti.

Kendini çok yalnız ve sadece biraz korkmuş hissederek anahtarı iki eliyle kavradı, gözlerini kapadı, rahatlayıp kendini anahtarın çekişine bıraktı. Anahtar havadaki görünmez bir dikişi söktü ve Quentin'i harika bir hız kazanma hissiyle, çok kullanışlı bir altboyuttan geçirip Brakebills'e ulaştırdı. Geri dönmenin verdiği acı büyüktü ama zorunluluk daha büyüktü. Quentin'in halletmesi gereken bir iş daha vardı, ondan sonra her şey gerçekten sonsuza kadar sona erecekti.

KRALLAR VE KRALİÇELER

PlaxCo muhasebe takımının yeni üyesi, yardımcı idari danışmanı Quentin Coldwater'ın ara sıra toplantılara katılmak ve asansörde rastladığı iş arkadaşlarına kibar davranmak dışında pek elle tutulur yükümlülüğü yoktu. Nadiren gerçek belgeler masasına ulaşırsa okumadan onaylayıp (*Bence iyi olmuş!!! -QC*) yolluyordu.

Quentin'in masası bu seviyede, işe yeni girmiş genç birine göre fazla büyüktü. Gerçi beyaz saçı ona yaşının üstünde bir ağırbaşlılık havası katıyordu. Hem eğitim geçmişi ve daha önceki iş deneyimleri de yarım yamalaktı. Günün birinde ortaya çıkmış, kendinden üç kat yaşlı bir başkan yardımcısının köşedeki ofisine kurulmuş, maaş almaya, emeklilik fonunda para biriktirmeye başlamış, genel sağlık ve diş sağlığı sigortası ile yılda altı hafta tatil olanaklarına konmuştu. Bunlara karşılık, başkan yardımcısının geride bıraktığı kocaman düz ekran monitörde bilgisayar oyunu oynamaktan başka pek bir şey yapıyormuş gibi görünmüyordu.

Ama Quentin yeni iş arkadaşlarının pek tepkisini çekmiyor, hatta meraklarını bile cezbetmiyordu. Herkes bir başkasının onun hikâyesini bildiğini sanıyor, bu böyle çıkmazsa da insan kaynaklarından birinin o bilgiye sahip olduğu düşünülüyordu. Hem zaten Avrupa'daki seçkin bir okulun süperstarı olduğu ve bir dünya dili şakır şakır konuştuğu söyleniyordu. Matematik notları çok yüksekti. Şirket böyle bir eleman bulduğu için çok şanslıydı. *Çok şanslı.*

Ayrıca biraz kederli dursa da cana yakındı. Zeki biri gibiydi. En azından öyle görünüyordu. Neticede PlaxCo muhasebe departmanının bir çalışanıydı

ve burada, Grunnings Hunsucker Swann danışmanlık şirketinde herkes takım oyuncusuydu.

Dekan Fogg, Quentin'e bunu yapmamasını söylemişti. Acele etmemeli, biraz daha düşünmeli, belki de terapiye girmeliydi. Ama Quentin yeterince zaman harcamıştı. Büyülü dünyayı yeteri kadar görmüştü ve bununla arasına hiçbir büyünün geçemeyeceği bir set çekmek istiyordu. Alakasını tamamen kesecekti. Kendi fikirlerini uygulamaya dökecek cesareti olmasa da Fogg haklı çıkmıştı: Büyünün olmadığı bir hayat, gerçek dünyada yaşamak ve sorunlarla başa çıkmayı öğrenmek insanlar için daha iyiydi. Bir büyücünün sahip olabileceği güçleri idare edebilecek, bunu hak eden insanlar olabilirdi ama Quentin onlardan biri değildi. Büyüyüp bu gerçekle yüzleşmesinin vakti gelmişti.

Böylece Fogg, Quentin'e yüklü miktarda büyücü parası yatırılmış bir şirkette masa başı bir iş ayarladı. Quentin metroya, asansöre binip insanlığın geri kalanı gibi (ya da en azından insanlığın en ayrıcalıklı yüzde 0,1'i gibi) öğle yemeğini dışarıdan söylüyordu. Görünmez diyarlara olan merakı fazlasıyla tatmin olmuştu. En azından ailesini sevindirmişti. Onlara hayatını nasıl kazandığını yalan söylemeden açıklayabilmek güzeldi.

Grunnings Hunsucker Swann tam da Quentin'in olduğunu umduğu gibiydi, hayatta olmasına rağmen hiçbir şey hissetmiyordu. Ofisi sakin ve sessizdi, klimalıydı ve tabandan tavana camla kaplıydı. Büro malzemeleri bol ve kaliteliydi. Değerlendirmek isteyebileceği ne kadar bilanço, organizasyon şeması ve iş planı varsa önüne gelmişti. Dürüst olması gerekirse Quentin kendisini büyüyle uğraşan herkesten daha üstün görüyordu. Şu rahatına düşkün, elitist büyücüler kendilerini istedikleri kadar kandırabilirdi, Quentin bunları aşmıştı. Artık bir büyücü değil, bir erkekti ve bir erkek, yaptıklarının sorumluluğunu alırdı. Fillory? Gidip görmüştü ve oranın ne kendisine ne de başkasına bir hayrı dokunmuştu. Canlı kurtulabildiği için şanslıydı.

Quentin her sabah takım elbisesini giyip beton zemini inşaat demirlerinden akan pasla lekelenmiş Brooklyn'deki istasyonda banliyö trenini bekliyordu. Durduğu yerden Özgürlük Heykeli'nin ufak, puslu, yeşil pas rengi zirvesini görebiliyordu. Yazın tahta kirişleri sıvı, siyah katran damlacıkları kaplardı. Görünmez sinyaller rayları oynatıp trenleri sanki görünmez bir elin etkisi altındaymışlar gibi (aslında değillerdi elbette) sağa, sola yollardı. Yakındaki pek bakımlı olduğu söylenemeyecek çöplüğün üzerinde cinsi belirlenemeyen kuşlar sonsuz daireler çizip dururdu.

Tren her sabah erken saatlerde Quentin'in durağına geldiğinde Brighton Beach'ten binmiş, trenin hareketlerine uyumlu bir şekilde sallanan, parlak siyah saçları iğrenç ve sahteliği belli bir sarı tonuna boyanmış Rus genç kızlarla dolu olurdu. Quentin'in çalıştığı binanın mermerle kaplı lobisindeki asansör, çalışanları yutup kendi katlarına tükürüyordu.

Her gün işten saat beşte çıktığında aynı sekans baştan sona tersine tekrar ediyordu.

Hafta sonlarındaysa gerçek dünyanın sağladığı çeşitli anlamsız eğlencelerin sonu gelmiyordu: Bilgisayar oyunları, internet pornosu, *bodega*'larda cep telefonuyla konuşup karşısındakilere üvey annelerinin sağlık durumunu anlatanlar, yapraksız ağaçlara takılmış ağırlıksız süpermarket poşetleri, verandalarında oturan üstleri çıplak yaşlı adamlar, mavi-beyaz otobüslerin bir sağa bir sola giden kocaman silecekleri.

Quentin'in hayatı artık bundan ibaretti ve bunlar yeterli olmalıydı. Büyücüyken dünyanın gizli kraliyet ailesinin mensuplarından biriydi ama tahtından vazgeçmişti. Tacını selefi olacak enayiye bırakmıştı. *Le roi est mort.*[31] Yeni hayatı da kendi çapında büyü sayılırdı. Son büyü, tüm büyüleri sona erdirecek büyü.

Bir gün, üç farklı oyunda üç farklı karakterin seviyesini yükseltip gezmek isteyebileceği hatta istemeyeceği tüm siteleri gezdikten sonra Quentin, Outlook takviminde o an bir toplantıda olması gerektiğini gördü. Toplantı yarım saat önce başlamıştı ve GHS'nin devasa binasının uzak bir katında yapılıyordu. Risk alıp toplantıya katılmaya karar verdi.

Quentin'in aceleyle topladığı ipuçlarına göre toplantının amacı PlaxCo'nun yeniden yapılandırılmasının değerlendirilmesiydi. Görünüşe bakılırsa yeniden yapılandırma birkaç hafta önce başarıyla tamamlanmış fakat Quentin şu ana kadar bu önemli ayrıntıyı nasıl olduysa atlamıştı. Programa göre

31 (Fr.) Kral öldü. (ed.n.)

ayrıca yeni ve bu konuyla bağlantılı bir proje daha vardı. Başka bir takımın üstleneceği bu proje yeni başlıyordu ve takıma Quentin de dâhildi. Quentin kendini daha önce tanımadığı bu insanlardan birine bakarken buldu.

Baktığı kadında toplantı boyunca Quentin hariç konuşmayan tek katılımcı olması dışında dikkatini çekenin ne olduğunu söylemek güçtü. Quentin'den birkaç yaş daha büyüktü, ne çok güzel ne de çirkindi. Sivri burnu, ince ağzı, çenesine kadar gelen kahverengi saçı ve sıkılganlıkla dizginlenen güçlü bir zekâya sahip olduğu havası vardı. Quentin bu sonuca nasıl vardığını bilmiyordu, belki de kadının kaslı, fazla gelişmiş parmakları yüzündendi. Belki de bir maskeyi hatırlatan yüz hatları yüzünden. Ama kadının ne olduğu şüphe götürmezdi. Kadın da Quentin gibiydi; gerçek dünyada saklanan eski bir Brakebills'li.

Quentin iş arkadaşlarından birini (Dan, Don, Dean, birinden biri işte) lafa tutup kadının adını öğrendi. Kadının adı Emily Greenstreet'ti. Meşhur Emily Greenstreet. Alice'in ağabeyinin, uğruna öldüğü kız.

Quentin'in elleri asansörün düğmesine basarken titriyordu. Asistanına günün geri kalanında çalışmayacağını söyledi. Belki de tüm hafta işe gitmezdi.

Ama çok geçti. Emily Greenstreet de onu görmüş olmalıydı çünkü gün bitmeden ondan bir e-posta aldı. Belki o da parmaklarından anlamıştı. Ertesi sabah kadın ona bir sesli mesaj bıraktı ve Outlook takvimine uzaktan öğle yemeği buluşması eklemeyi denedi. Quentin çevrimiçi olunca ona bıkmaksızın özel mesaj attı ve sonunda şirketten Quentin'in cep telefonu numarasını alıp ona mesaj yolladı:

KAÇINILMAZ OLANI NY ERTELEYELİM?

NY olmasın, diye düşündü Quentin ama onun haklı olduğunu biliyordu. Seçeneği yoktu. Quentin'i bulmak istiyorsa eninde sonunda bulurdu. Yenilgiye uğramışlık hissiyle öğle yemeği davetini kabul etti. Ertesi hafta GHS yöneticilerinin ezelden beri bayıldığı pahalı mı pahalı bir Fransız restoranında buluştular.

Quentin'in düşündüğü kadar kötü geçmemişti. Emily ağzı laf yapan, sıskalığı ve dik duruşu yüzünden kırılacakmış gibi görünen biriydi. Karşı karşıya, masa örtüleri, bardaklar, tabaklar ve ağır kaşık çatalın oluşturduğu

sessiz çemberde neredeyse tek başlarına oturup işyeri dedikodusu yaptılar. Quentin çoğu kişinin ismini bilmediği için yetişmekte güçlük çekiyordu ama Emily nasılsa ikisi için de yeteri kadar konuşuyordu. Quentin'e hayatını anlattı. Şehrin nezih bir yerinde, terası olan güzel bir evde kedileriyle yaşıyordu. İkisinde de aynı kara mizah anlayışının olduğunu fark etmişlerdi. İkisi de farklı yollardan aynı gerçeği keşfetmişti: Çocukluk hayallerini bir yetişkin olarak yaşamak, felaketle flört edip evlendikten sonra yatmaktı. Bunu onlardan daha iyi kim bilebilirdi? Alice'in ölmesini izleyen adam ve Alice'in ağabeyini ölüme yollayan kadın. Quentin ona baktığında sekiz yıl sonraki halini görüyordu. Hiç de fena değildi.

Emily beş veya altı kadeh içmişti, demek ki bir ortak yanları daha vardı. Martini bardakları, şarap şişeleri, viski bardakları etraflarında birikmiş, cep telefonları ve BlackBerry'leri boş yere dikkatlerini çekmeyi deneyip dururken rengârenk camlardan oluşan bir metropol ortaya çıkmıştı.

Aralarından uzun süreli, rahat bir yakınlık olduğu yanılsamasına kapılacak kadar içtiklerinde, "Söyle bakalım," dedi Emily Greenstreet. "Büyü yapmayı özlüyor musun?"

"Ciddi ciddi hiç düşünmediğimi söyleyebilirim," dedi Quentin. "Neden? Ya sen?"

"Özlemekten mi, düşünmekten mi bahsediyorsun?" Çenesine kadar inen buklelerinden birini iki parmağının arasında çevirdi. "Düşünüyorum ve özlüyorum."

"Brakebills'i bıraktığın için üzülüyor musun?"

Emily başını sertçe salladı.

"Tek pişmanlığım oradan daha önce ayrılmamak." Öne eğildi, birden canlanmıştı. "Orayı düşünmek bile beni hasta ediyor. Onlar sadece çocuk, Quentin! Ama ellerinde o kadar büyük bir güç var ki! Benim ve Charlie'nin başına gelenler her an, herhangi birinin başına gelebilir. Daha kötüsü de olabilir. Çok daha kötüsü. O binanın hâlâ yıkılmamış olması bir mucize." Quentin, Emily'nin hiç "Brakebills" demediğini fark etmişti. "Orasıyla aynı yakada olmaktan bile hoşlanmıyorum. Hiçbir önlem alınmamış. O çocukların hepsi patlamayı bekleyen birer nükleer bomba!

"Birilerinin çıkıp orayı kontrol altına alması gerek. Bazen sırlarını açığa döksem diyorum, gerçek devleti oraya yönlendirsem de doğru dürüst kontrol etseler. Öğretmenlerin bir şey yapacağı yok. Büyücüler Mahkemesi'nin de."

Emily böyle konuşmaya devam etti. Kafein ve inançlarına sarılmış, birbirlerine ayık oldukları için ne kadar mutlu olduklarını anlatan ama sonra içmekten başka hiçbir şeyden bahsetmeyen iki eski alkolik gibiydiler.

Ama alkolü bırakmaya çalışan alkoliklerin aksine içki içebiliyorlardı ve içiyorlardı. Son derece sıcak bir *affogato* sayesinde kısa süreliğine ayılan Quentin acı bir viskiyle içmeye devam etti. İçkinin tadı sanki yıldırım çarpmış bir meşe ağacının kökünden geçirilmiş gibi acıydı.

"Oradayken kendimi hiç güvende hissetmiyordum. Hep böyleydi. Gerçek dünyada kendini daha güvende hissetmiyor musun Quentin?"

"Doğrusunu bilmek istersen, aslında bu aralar pek bir şey hissetmiyorum."

Emily bunu duyunca yüzünü astı. "Sahiden mi? Peki neden her şeyden vazgeçtin? İyi bir nedenin olmalı."

"Şüpheye yer bırakmayan nedenlerim vardı."

"O kadar mı kötü?" İnce kaşlarını flört edercesine kaldırdı. "Anlat bakalım."

Emily restoranın rahat sandalyesine iyice yerleşti. Eski bağımlılar kendileri gibilerin neler çektiğini dinlemeye bayılırdı. Kendini acındırma yarışı başlamıştı.

Quentin ne kadar dibe battığını anlattı. Alice'i, onunla geçirdiği günleri, neler yaptıklarını ve Alice'in nasıl öldüğünü. Alice'in ölümünü anlattığında Emily'nin yüzündeki gülümseme silinmişti. Martini bardağından, elleri titreyerek bir yudum aldı. Neticede Charlie de bir *niffin*'e dönüşmüştü. İroni tamamen korkunçtu ama Emily ondan susmasını istemedi.

Lafını bitirdiğinde Emily'nin ondan Quentin'in kendinden nefret ettiği kadar nefret etmesini beklemişti. Belki de Emily'nin kendisinden nefret ettiği kadar. Ama bunun yerine gözlerinden şefkat okunuyordu.

"Ah Quentin," dedi. Uzanıp Quentin'in elini tutmuştu. "Kendini suçlama, yapma bunu." İnce yüzüne bakan, Quentin'e acıdığını anlardı. "Tüm bu kötülüğün, tüm bu acının, hepsinin büyüden kaynaklandığını anlamalısın. Senin dertlerin de öyle başladı. Kimse o kadar güce ulaşıp yozlaşmadan kurtulamaz. Büyüyü bırakmadan önce beni de yozlaştırmıştı. Yaptığım en zor şey büyüyü bırakmaktı."

Emily'nin sesi yumuşadı.

"Charlie bu yüzden öldü," dedi sessizce. "Senin zavallı Alice'in de bu yüzden öldü. Er ya da geç büyü insanı kötülüğe bulaştırıyor. Bunu anladıktan sonra kendini nasıl affedebileceğini göreceksin. İşler kolaylaşacak. Sana söz veriyorum."

Emily'nin merhameti Quentin'in yaralı kalbine ilaç gibi gelmişti ve Quentin bunu kabul etmek istiyordu. Tek yapması gereken rıza göstermekti.

Hesap geldi, Quentin de astronomik rakamı şirket kartıyla ödedi. Restoranın fuayesindeyken o kadar sarhoştular ki yağmurluklarını giyerken (gün boyunca yağmur yağmıştı) birbirlerine yardım etmeleri gerekti. İşyerlerine geri dönmek akıllarından bile geçmiyordu. Quentin'in zaten gidecek hali yoktu, hem hava da kararıyordu. Uzun bir öğle yemeği olmuştu.

Dışarı çıktıklarında tentenin altında tereddüt ettiler. Emily Greenstreet'in komik, düz ağzı bir anlığına Quentin'inkine ummadığı kadar yakınlaşmıştı.

"Benimle akşam yemeği yer misin?" Bakışları direncini kıracak kadar doğrudandı. "Evime gel. Sana yemek yaparım."

"Bu akşam olmaz," diye geveledi Quentin. "Üzgünüm. Belki başka sefere."

Emily elini Quentin'in koluna koydu. "Buna hazır olmadığını düşündüğünü biliyorum."

"Hazır olmadığımı biliyorum."

"Ama *asla* hazır olamayacaksın. Sen hazır olduğuna karar vermeden olamazsın." Quentin'in kolunu sıktı. "Bu kadar dram yeter, Quentin. Sana yardım etmeme izin ver. Yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmek dünyadaki en kötü şey değil ki. Ne dersin?"

Emily'nin merhameti Quentin'in Brakebills'ten ayrıldıktan sonra gördüğü en dokunaklı şeydi. Hem Janet'la geçirdiği geceden beri kimseyle beraber olmamıştı. Emily'nin teklifini kabul etmek çok kolay olurdu.

Ama onunla gitmedi. Orada Emily'yle beraber dururken bile parmak uçlarında, tırnaklarının altında, yıllarca yaptığı binlerce büyüden kalan artıkları hissedebiliyordu. Bir zamanlar ellerinden çıkan sıcak, beyaz kıvılcımları hâlâ

hissedebiliyordu. Emily yanılıyordu, Alice'in ölümü için büyüyü suçlamak Quentin'e yardım edemezdi. Emily'nin yolu fazla kolaydı, Quentin'se işleri kolay yoldan yeteri kadar halletmişti. Emily'nin onu affetmesi iyiydi, güzeldi ama Alice'in ölümünden insanlar sorumluydu. Jane Chatwin, Quentin ve hatta Alice'in kendisi. Ve bunu telafi etmek yine insanlara düşüyordu.

Quentin o an Emily Greenstreet'e baktı ve çorak diyarlarda tek başına dolaşan kayıp bir ruh gördü. Bir zamanki sevgilisi Profesör Mayakovski'nin Güney Kutbu'nda tek başına duruşundan farkı yoktu aslında. Quentin aynı duruma düşmeye hazır değildi. Ama başka ne yapabilirdi? Alice olsa ne yapardı?

Bir ay daha geçti, kasım gelmişti. Quentin ofisinde oturmuş, camdan dışarı bakıyordu. Caddenin karşısındaki bina Grunnings Hunsucker Swann binasından çok daha alçaktı. Böyle olunca Quentin binanın terasındaki havalandırma ve ısıtma sistemleri ile bunları saran yolları kolaylıkla görebiliyordu. Sonbaharın sonuna doğru keskin soğuğun gelmesiyle ısıtma sistemleri daha çok çalışmaya başlamıştı. Bunlardan çıkan kocaman buhar nebulaları soyut sarmallar, kendilerini tekrar etmeyen hipnotize edici şekilleri yavaşça, sessizce ve hiç durmadan oluşturuyordu. Kimsenin göndermediği, kimseye gitmeyen, hiçbir anlam taşımayan duman işaretleri. Quentin son zamanlarda bunları izleyerek uzun zaman geçiriyordu. Asistanı ona buluşma ayarlama çabasından sessizce vazgeçmişti.

Birdenbire, uyarı gelmeksizin, Quentin'in ofisinin duvarlarından birini oluşturan cam kırılıp içeri doğru patladı. Quentin'in ultra-modern, dar kenarlı Venedik jaluzileri dağılmıştı. Soğuk hava ve filtrelenmemiş gün ışığı odayı doldurmuştu. Ufak, küre şeklinde ve çok ağır bir şey halıda yuvarlanıp Quentin'in ayakkabısına çarptı.

Quentin ayağına çarpan nesneye baktı. Mavimsi, mermerden bir küreydi, *welters* maçlarını başlatmakta kullandıkları şeydi.

Dışarıda, otuz kat yukarıda, üç kişi havada duruyordu.

Janet daha büyük gösteriyordu, elbette artık daha büyüktü ama onda farklı olan bir şey daha vardı. Gözleri, irisleri, Quentin'in daha önce görmediği türden mistik enerjilerle kaynıyordu. İçinden her an fırlayacakmış gibi duran siyah deriden dar bir büstiyer giyiyordu. Etrafından gümüş yıldızlar düşüyordu.

Eliot bir yerlerden sırtından çıkan bir çift büyük, beyaz tüylü kanat edinmişti. Başındaysa Quentin'in en son Ember'in mağarasında gördüğü altın taç vardı. Janet ve Eliot'ın ortasında kolları siyah ipekle sarılmış, uzun boylu, incecik bir kadın vardı. Uzun ve dalgalı siyah saçları sanki su altındaymış gibi dalgalanıyordu.

"Merhaba," dedi Eliot.

"Selam," dedi Janet.

Diğer kadın ve Quentin sessiz kaldı.

"Fillory'ye geri dönüyoruz," dedi Janet "ve bize bir kral daha lazım. İki kral, iki kraliçe."

"Sonsuza kadar saklanamazsın, Quentin. Bizimle gel."

Renkli cam kırılıp gün ışığı odaya daldığından Quentin artık monitöründe yazanları okuyamıyordu. Klima içeri dalan soğuk havayı dengelemek için gürültüyle çalışıyordu. Binanın bir yerlerinden alarm sesi geliyordu.

"Bu sefer başarabiliriz," dedi Eliot. "Artık Martin yok. Hem senin alanının ne olduğunu çözememiştik. Bu senin de aklına takılmıyor mu?"

Quentin arkadaşlarına baktı. Sesini ancak birkaç saniye geçtikten sonra çıkarabildi.

"Josh da var, gidip ona sorun."

"Onun başka bir projesi var." Janet gözlerini devirdi. "Şehir'den Orta Dünya'ya gidebileceğini düşünüyor. Ciddi ciddi bir elfle yatabileceğini zannediyor."

"Kraliçe olmayı düşündüm," dedi Eliot. "Meğerse Fillory'de bu tür konularda çok açık fikirlilermiş. Ama sonuçta kural kuraldır."

Quentin kahvesini masaya bıraktı. Hüzün, utanç ve hissizlik dışında bir şey hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. O kadar uzun zaman olmuştu ki, bir anlığına içinde olanları anlayamadı. Sonsuza kadar öldüğünü sandığı bir parçasının hayata döndüğünü hissedebiliyordu. Canı yanıyordu. Ama aynı zamanda bundan fazlasını istiyordu.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu Quentin yavaş ve dikkatlice. Açık olmaya ihtiyacı vardı. "Alice'e olanlardan sonra oraya niye dönesiniz ki? Hem beni niye yanınızda istiyorsunuz? Yalnızca işleri daha fena hale sokarsınız."

"Ne, bundan daha mı fena olacak?" diye sordu Eliot. Çenesini kaldırıp Quentin'in ofisini işaret etti.

"Hepimiz ne yaptığımızın farkındaydık," dedi Janet. "Sen farkındaydın, biz farkındaydık. Alice de kesinlikle farkındaydı. Seçimlerimizi yaptık, Q. Hem ne olacak ki? Saçın zaten beyaz. Bundan daha tuhaf görünemezsin."

Quentin ergonomik sandalyesinde onlara döndü. Kalbi sanki rahatlama hissi ve pişmanlıkla yanıyordu. Duygular eriyip birbirine karışıyor, parlak, sıcak, beyaz bir ışığa dönüşüyordu.

"Durum şu ki," dedi Quentin. "Tam da ikramiye dönemi öncesi işi bırakmayı pek istemem."

"Hadi ama Quentin. Bitti artık. Cezanı çektin." Janet'ın gülümsemesinde Quentin'in daha önce hiç görmediği veya fark etmediği bir sıcaklık vardı. "Senin dışında herkes seni affetti. Hem sen bizim çok gerimizdesin."

"O konuda şaşırabilirsiniz."

Quentin mermer küreyi aldı ve inceledi.

"Beş dakikalığına gittim diye hemen koşup bir cadı mı buldunuz?"

Eliot omzunu silkti.

"Yetenekli biri."

"Siktir git," dedi Julia.

Quentin iç çekti. Boynunu esnetti ve ayağa kalktı.

"Camı kırmak zorunda mıydınız?"

"Hayır," dedi Eliot. "Aslında değildik."

Quentin odanın ucuna kadar yürüdü. Halıya yayılmış kırık cam parçaları Quentin'in pahalı deri ayakkabıları altında çatırdıyordu. Kırık jaluzilerin altından geçti. Çok yüksekteydi. Bunu uzun zamandır yapmamıştı.

Tek eliyle kravatını gevşetti, soğuk, açık kış havasına doğru bir adım attı ve uçmaya başladı.

www.facebook.com/ekitaphane

ADRESİNE ARKADAŞLIK İSTEĞİ GÖNDEREREK EN YENİ KİTAPLARIN YAYINLANDIĞI GRUBUMUZA YÖNLENDİRİLEBİLİRSİNİZ...

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

LORIA

Kızıl Harabe

Dilencinin Yatağı

Garez Geçidi

İnziva

Kırık Körfez

Kireç Tepeleri

Saat Korusu

Karanlık Orman

Rüzgârlı Sahil

Kuzey Bataklığı

Ember'in Mezarı

Barion

BATI DENİZİ

İsimsiz Dağlar

Chatwin'lerin Pınarı

Gümüş Kıyılar

Sutton

Büyük Tuz Nehri

Wormwood

Parmakcılar

Umber'in Gözyaşları

Beyazkule Kalesi

İkiz Limanlar

Horozun Dişleri

Tavuğun Dişleri

Pirinç Şehir

Sütsuyu Nehri

Brighthaven

Morgon Tepeleri

Aşağı Karsuyu Nehri

Güney Bahçeleri

Bakır Dağları

Aşıboyası Denizi

Gezinen Çöl

Corian'ın Diyarı